

ΘΗΣΑΥΡΟΣ



Τὰ περίεργα τῶν ρολογιῶν

«Κρυολογοῦν» κι' ἐπηρεάζονται ἀπ' τὸν ἀνθρώπου «μαγνητισμὸς»

Δὲν εἶνε ἀποκλειστικὸ... προνόμιο τῶν ἀνθρώπων τὰ κρυολογήματα. Φαίνεται ὅτι μπορεῖ νὰ «κρυολογήσουν» καὶ τὰ ρολογια, τὶς χειμερινὰτικὲς ἡμέρες, καὶ ν' ἀρχίσουν τότε νὰ μὴν πηγαίνουν καλά!

Αὐτὸ συμβαίνει ἰδίως ὅταν ἀφίην κανεὶς τὸ ρολοὶ του πάνω στὸ κομποδίνιο, ὅπως συνήθως, πρὶν πέσει νὰ κοιμηθῇ. Τὸ μέταλλο του συστέλλεται ἀπ' τὸ δυνατό νυκτερινὸ κρῦο, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε νὰ πηγαίνει μπροστὰ τὸ ρολοῖ. Ἀντιθέτως, τὴν ἡμέρα, ἡ θερμότης τοῦ σώματος κάνει τὸ μέταλλο νὰ διασταλῇ καὶ πάλι, καὶ τότε τὸ ρολοὶ πηγαίνει πίσω.

Ἐκτός ἀπὸ τὶς μεταβολὲς τῆς θερμοκρασίας, μπορεῖ νὰ ἐπηρεάσῃ τὰ ρολογια κι' ὁ «ἀνθρώπινος μαγνητισμὸς». Οἱ περισσότεροι ὁρολοιοποιοὶ θεωροῦν κομικὴ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι. Κι' ὅμως ἔχει διαπιστωθῇ ὅτι τὸ ἴδιο ρολοὶ μπορεῖ νὰ δείχνῃ σωστὴ ὥρα ἐφόσον τὸ φορεῖ στὸ χέρι του ἓνας ἄνθρωπος, καὶ ν' ἀρχίσῃ νὰ μὴν πηγαίνει καλά ὅταν τὸ φορεῖ ἄλλος.

Μάλιστα μιά νέα Ἀμερικανίδα, ἡ «Ἐλσα Κάρουτερ», εἶνε γινεῖ γνωστὴ ὡς «ἡ κοπέλλα ποὺ σταματάει τὰ ρολογια». Μόλις ἔμπαινε σ' ἓνα δωμάτιο, ἔπαυαν νὰ λειτουργοῦν ὅσα ρολογια ὑπῆρχον ἐκεῖ μέσα! Οἱ ἐπιστήμονες δὲν μπορούσαν νὰ δώσουν καμμιὰ ἐξήγησι σ' αὐτὸ τὸ ἀλλόκοτο φαινόμενο. Ὁ κόσμος ὅμως τὸ ἀπέδιδε σὲ «μαγνητικὰ κύματα» ποὺ ἐξέπεμπε ἡ νέα.

Ἐνα ἄλλο περίεργο φαινόμενο, σχετικὸ μὲ τὰ ρολογια, εἶνε ὅτι, ἂν συμθῇ νὰ σπᾶσῃ τὸ ἐλατήριο τους, αὐτὸ γίνεται συνήθως ἀπ' τὴ 1 ὥς τὴ 2 μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Οἱ ὁρολοιοποιοὶ δίνουν τὴν ἐξῆς ἐξήγησι: Τὰ ρολογια, ὅπως κι' οἱ ἄνθρωποι, ἔχουν τὴν λιγώτερη ζωτικότητα, αὐτὲς τὶς ὥρες, κατὰ τὶς ὁποῖες συμβαίνουν κι' οἱ περισσότεροι θάνατοι.

Θάχετε ἀκούσει πιθανώτατα ἀφηγήσεις γιὰ ρολογια ποὺ σταμάτησαν μόλις πέρασε ὁ ἰδιοκτήτης τους. Μιὰ ἀπ' τὶς περιεργότερες περιπτώσεις ἀφορροῦσε τὸ ρολοὶ τοῦ Ἀγγλοῦ γιαιτροῦ Ρόμπερτ Ρόμ. Προηγουμένως ἀνῆκε στὸ θεῖο του, ποὺ σκοτώθηκε σὲ μιὰ οὐρεϊατικὴ ἐκδρομῇ. Τὴν ἴδια στιγμή, τὸ ρολοὶ σταμάτησε, μολοντὶ μιὰ λεπτομερὴς ἐξέταση ἀπέδειξε ὅτι δὲν εἶχε καμμιὰν ἀνωμαλία ὁ μηχανισμὸς του. Ὁ ἐπόμενος κάτοχός του σκοτώθηκε σὲ μιὰ μονομαχίᾳ, καὶ τὸ ρολοὶ σταμάτησε καὶ πάλι. Τέλος, σταμάτησε καὶ γιὰ τρίτη φορὰ μυστηριωδῶς, ὅταν πέρασε ἀπ' τὶς κακουχίες ἓνας σύντροφος τοῦ δόκτορος Ρόμ, κρατούμενος μαζί του σὲ ναζιστικὸ στρατόπεδο συγκέντρωσης.

Τὸ μικρότερο ρολοὶ τοῦ κόσμου ἐπιδείχθηκε στὴν Παγκόσμια Ἐκθεστὴ τῆς Ν. Ὑόρκης, λίγο πρὶν ἀπ' τὸν πόλεμο. Εἶχε διαμέτρο 12 1/2 χιλιοστομέτρων καὶ πάχος 5. Ἀποτελεῖτο ἀπὸ 74 ἐξαρτήματα, εἶχε στοιχίσει 6 μὴνὲς ἐργασίᾳ στὸν κατασκευαστὴν του καὶ λειτουργοῦσε μ' ἀπόλυτη ἀκρίβεια.

Τὸ πρῶτο ρολοὶ τῆς τσέπης, ποὺδεῖχνε σωστὰ τὴν ὥρα, κατασκευάστηκε στὶς ἀρχὲς τοῦ 18ου αἰῶνος ἀπὸ τὸν... ἑλουργὸ Τζὼν Χάρισον, στὸ Γιορκσάιρ τῆς Ἀγγλίας. Ὁ Τζάκσον, τὸ 1736, ὁ ἴδιος ἐφτιάσε τὸ πρῶτο ναυτικὸ χρονόμετρο, διαφεύδοντας ἔτσι τὴν παλαιὰ προκατάληψιν ὅτι ἦταν ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ ρολοὶ ποὺ νὰ μὴν πέφτῃ ἔξω περισσότερὸ ἀπὸ ἓνα δευτερόλεπτο κάθε μέρα.

Τὰ σημερινὰ ρολογια δὲν λαθεύουν πλεον πολὺ ἀπὸ μισὸ δευτερόλεπτο στὸ 24ωρο.

Ὁ Τζὼν Ἀρνολντ, ἄλλος περίφημος Ἀγγλὸς ὁρολοιοποιὸς τοῦ 18ου αἰῶνος, ἀσχολήθηκε ἰδίως μὲ τὴν κατασκευὴν μικροσκοπικῶν ρολογιῶν. Πληρώθηκε μάλιστα 500 λίρες γιὰ ἓνα τέτοιο ρολοῖ, ποὺδεσε σὲ δαχτυλίδι γιὰ τὸ βασιλεῖα Γεώργιο Β' τῆς Ἀγγλίας. Ὁ Τζάκσον τῆς Ρωσίας τοῦ πρόσφερε 1.000 λίρες γιὰ ἓνα ὅμοιο, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἀρνήθηκε τὴν παραγγελίαν.

Τέλος, τὸ ρεκόρ μακροβιότητος ἀνῆκε σ' ἓνα ρολοὶ ποὺφτιάσε κάποιος Τόμας Πίρς, ἀπ' τὸ Μπρίστολ, τὸν καιρὸ ποὺ βασίλευε στὴν Ἀγγλίαν ὁ Κάρολος Β'. Ὡς τὸν τελευταῖο πόλεμο, λειτουργοῦσε ἀκόμη κανονικά — κι' ἴσως ἐξακολουθεῖ νὰ λειτουργῇ καὶ σήμερα, ἔπειτα ἀπὸ 3 αἰῶνες!

Οἱ συνέπειες τῶν συγκινήσεων

Ὅπως ἀπεδείχθη μὲ συστηματικὲς «ψυχολογικὲς» ἐρευνες, ἡ ἀγωνία, ὁ θυμὸς καὶ γενικῶς οἱ δυνατεὲς συγκινήσεις μπορεῖ νὰ προκαλέσουν ἐρυθρότητα τοῦ βλεννογόνου τῶν ρουθουνίων, αἵψαισι τῶν ἐκκρίσεων τῆς μύτης καὶ τοῦ λαιμοῦ, κάποτε δὲ καὶ αἱμορραγία ἀπ' τὴ μύτη.

Τὸ λάθος μιᾶς μητέρας

Πρωτότυπο διήγημα

Ὁ ἄστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς Χαρελ ἐτοιμαζόταν νὰ διασχίσῃ γρήγορα τὴν αὐλὴ τῆς λαϊκῆς πολυκατοικίας, ὅταν ξαφνικὰ ἓνας ἀνυπόφορος πόνος τὸν ἀνάγκασε νὰ σταματήσει καὶ ν' ἀκουμπήσῃ στὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴν πέσῃ.

— Διάβόλε! Τί ἐπάθα; μουρμούρισε. Καλὸ κι' αὐτὸ!...

Τοῦ φαινόταν πῶς μιὰ ἀόρατη τανάλια τοῦ τραβοῦσε τὰ νευρὰ ὁλόκληρου τοῦ δεξιοῦ ποδιοῦ. Γιὰ πρῶτη φορὰ σ' ὅλο του τὸ στάδιο ἐνοιώθη πῶς οἱ σωματικὲς δυνάμεις του δὲν τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ καθήκον του.

«Ἐνα μικρὸ παιδί θὰ μπορούσε τώρα νὰ με πετάξῃ κάτω μ' ἓνα φύσημα!» σκέφτηκε ντροπισμένως.

Μὲ τὰ δόντια σφιγμένα καὶ τὸ μέτωπο αὐλακωμένο ἀπὸ ρυτίδες, ἐξακολουθεῖ τὶς σκέψεις του:

«Ὁ ἄνθρωπος ποὺ παρακολουθῶ, μπῆκε σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Εἶνε σίγουρα ὁ διαρρηκτὴς τοῦ ἀδελαντοπωλείου. Ὅλες οἱ πληροφορίες συμφωνοῦν, ὅλοι οἱ μάρτυρες προσεζᾶν τὸ σημάδι τῆς πληγῆς ἀριστερὰ ἀπ' τὸ στόμα του... Ὅσο κι' ἂν προσπάθησε ὁ ἀνθρωπὸς μου νὰ κρύψῃ τὸ πρόσωπό του, διέκρινα πρὸ ὀλίγου τὸ χαρακτηριστικὸ αὐτὸ σημάδι... Μὰ τώρα, στὴν κατάστασι ποὺ βρίσκομαι, πῶς θὰ μπορέσω νὰ τὸν πιάσω!»

Κύτταξε γύρω του, ἐλπίζοντας σὲ κάποιον ἀτίθων βοήθεια. Ἡ αὐλὴ ἦταν ἔρημη. Μερικὰ ἀσπρόρουχα ἦσαν ἀπλωμένα στὰ σκονιὰ γιὰ νὰ στεγνώσουν.

Ἀπ' τὸ βάθος τῆς αὐλῆς ἀρχίζαν τρεῖς σκάλες. Ὁ ἄστυνομικὸς προχώρησε κουτσάινοντας πρὸς τὴν κοντινότερη. Τὴ στιγμή ἐκείνῃ, ἐμφανίσθηκε ἓνας ἐργάτης μὲ φόρμα.

— Εἰσάστε ἀρρωστος; τὸν ρώτησε, βλέποντας τὴν πονεμένη ἔκφρασι τοῦ προσώπου του.

— Ναι, κάτι ἐπάθε τὸ δεξιὸ μου πόδι... Δὲν ξέρω τί ἀκριβῶς.

— Ἀκούστε! Στὸ δεύτερο πάτωμα, κάβαται μιὰ γρηὴ γιάτρισσα. Εἶνε ἀσυμμάχητη γιὰ νὰ θεραπεύσῃ τοὺς διαφόρους πόνους. Γείτονες καὶ ξένοι ἐρχονται κάθε μέρα καὶ ζητᾶνε τὶς συμβουλὲς τῆς... Ἄν ἤσουναι στὴ θέσι σας, θὰ πηγαίνα νὰ τῆς δείξω τὸ πόδι μου. Ἐχει γιαιτρεῖναι ἄλλα πολὺ σοβαρότερα κακά.

— Μά... δὲν θὰ μπορέσω ν' ἀνεβῶ δυὸ πατώματα, εἶπε ὁ ἄστυνομικὸς διατακτικά.

— Ὁ θὰ σὰς βοηθήσω κι' ἐγώ.

Ὁ ἐργάτης πέρασε τὸ μπράτσο τοῦ Χαρελ γύρω ἀπ' τὸ λαιμὸ του καὶ προσέθεσε:

— Μὴ φοβάσθε, ἀκουμπήστε πᾶνω μου.

Ὅταν ἔφτασαν στὸ δεύτερο πάτωμα, εἶχαν ἰδρώσει κι' οἱ δυὸ.

— Οὐφ! Αὐτὸ ἦταν... εἶπε ὁ ἐργάτης.

Πλησίασε σὲ μιὰ φτωχικὴ πόρτα καὶ τὴ χτύπησε μὲ τὴ γροθιά του.

— Ποῖος εἶνε; ρώτησε ἀπὸ μέσα μιὰ φωνὴ ἀνήσυχῃ καὶ ραγισμένη.

— Ἐνας πελάτης, κυρὰ - Ζοζέφα! φώναξε ὁ ἐργάτης.

Σὲ μερικὲς στιγμὲς, ἀνοίξε ἡ πόρτα.

— Περᾶστε μέσα! εἶπε ἡ γιάτρισσα στὸν ἄστυνομικὸ.

Ἦταν μιὰ γρηὴ μ' ἄσπρο σκούφο καὶ μὲ μπλε ποδιά, τύπος ἀγαθῆς χωριάτισσας. Πρὶν ἀκόμη ὁ Χαρελ τῆς πῆ λείξιν, τοῦδεῖξε τὸ δεξιὸν του πόδι.

— Ἐκεῖ σου πονεῖ, παιδί μου... δὲν εἶν' ἔτσι; τοῦ εἶπε. Καταλαβαίνω τί ἔχεις. Κάθισε δώ... Ὅθ γίνῃς ἀμέσως καλά.

Κι' ἐσπρᾶξε πρὸς τὸ μέρος του

τὴ μοναδικὴ καὶ σαραβαλισμένη πολυθρόνα τῆς. Ὁ ἄστυνομικὸς ἔπεσε πάνω σ' αὐτὸ τὸ κάθισμα, ἀναστενάζοντας μ' ἀνακούφισιν. Ὁ ἐργάτης τὸν ἀποχαίρεται κι' ἔφυγε.

— Τέντωσε τὸ πόδι σου καὶ μὴ σκέπτεσαι τίποτε... σύστησε ἡ γρηὴ στὸν ἄστυνομικὸ. Δημιούργησε ἓνα κενὸ μέσα στὸ νοῦ σου...

Ἀπλῶς ὕστερα τὰ χέρια τῆς πᾶνω ἀπ' τὸ πονεμένο πόδι του. Ἀμέσως ὁ ἄστυνομικὸς ἐνοιώσε ἓνα ἀνεξήγητο μυρμηκίσμα στὸ δερμα του.

— Μὴ σκέπτεσαι τίποτε, ξανάπε ἡ γιάτρισσα.

Ὁ Χαρελ προσπάθησε νὰ δώξῃ κάθε σκέψιν ἀπ' τὸ μυαλό του. Μὲ τὰ βλέφαρα μισόκλειστα, μὲ τοὺς μύς χαλαρωμένους, ἔμεινε σὲ μιὰ κατὰστασι ἐγκαταλείψεως ποὺ τοῦ προκαλοῦσε ἓνα γλυκὸ συναίσθημα. Τὸ γαργαλητὸ τοῦ δερματός του εἶχε γίνεῖ τώρα μιὰ παράξενη ζέσθη. Τὸ μυστηριώδες μαγνητικὸ ρευστὸ τῆς γιάτρισσας ἐπιδροῦσε ἀπ' εὐθείας στὸ ἐρεθισμένο νευρὸ. Κι' ὁ πόνος χανόταν σιγὰ - σιγὰ.

— Τελείωσε! εἶπε κάποια στιγμή ἡ γρηὴ.

Ὁ ἄστυνομικὸς λύγισε τὸ πόδι του, τὸ χτύπησε στὸ πάτωμα κι' ὕστερα σηκώθηκε, μὲ τὴ συνήθισμένη εὐκίνησίαν του. Ἡ συνείδησι τοῦ ἐπαγγελματικοῦ του καθήκοντος κυριάρχησε καὶ πάλι μέσα στὴ σκέψιν του, ἀφοῦ εἶχε προσωρινῶς παραμερίσθῃ.

— Μὲ γιαιτρεῖται ἐντελῶς! φώναξε ἐνθουσιασμένος.

Τὴ στιγμή ἐκείνῃ ἀνοίξε ἡ πόρτα τῆς διπλῆς κάμαρας κι' ἐμφανίσθηκε ἓνας ἄντρας μὲ γκριζὰ ρούχα. Ἐσκούφωτος, μ' ἓνα σημάδι στὴν ἀριστερὴ γωνία τοῦ στόματός του. Μόλις τὸν εἶδε ὁ ἄστυνομικὸς, ὤρμησε, τὸν πτάξε ἀμέσως μὲ μιὰ τρικλοποδιά κι' ἔπεσε ἀπὸ πάνω του. Ἡ πάλιν τους δὲν κράτησε πολὺ. Καὶ τελείωσε μὲ τὴ νίκη τοῦ πιὸ εὐκίνητου καὶ δυνατοῦ: τοῦ Χαρελ.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ σημάδι ξανασηκώθηκε, ἔτρεχε αἷμα ἀπ' τὴν προσημένη μῆτι του καὶ τὰ χέρια του ἦσαν σφιγμένα σὲ χειροπέδες.

Ἡ γρηὴ γιάτρισσα εἶχε παρακολουθεῖ τὴ σκηνὴ ἐκείνῃ ἀφῶν κι' ἀκίνητῃ ἀπ' τὴν κατάπληξι. Τώρα κύτταξε σὰν ἀπολιθωμένη τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ σημάδι.

Ἐκείνος κάρφωσε τὰ μέληα του στὰ δικά της, κοίνησε τὸ κεφάλι του καὶ ψιθύρισε μὲ πικρία:

— ὦ, μητέρα! Τί ἔκαμες...

ΑΛΜΠΕΡ - ΖΑΝ

Τὰ δύο ὀξυγόνα

Ὁ Ἀμερικανὸς καθηγητὴς τῆς Χημείας Χαρλντ Οὐρέ, ποὺ ἔχει κερδίσει τὸ βραβεῖον Νόμπελ, βρήκε τώρα μιὰ νέα καὶ πρωτότυπη μέθοδο προσδιορισμοῦ τῆς θερμοκρασίας ποὺ εἶχε τὸ θαλάσσιο νερὸ σὲ ἀρχαῖα χρόνια. Ἐξετάζει δηλαδὴ τὸ ἀνθρακικὸν ἀσβεστίνον διαφόρων ὁστράκων, ποὺ σχηματίσθηκαν σὲ περασμένους ἐποχάς, καὶ προσδιορίζει τὸ εἶδος τοῦ ὀξυγόνου ποὺ περιεῖχε ἡ χημικὴ αὐτὴ οὐσία. Πράγματι, ὑπάρχουν δυὸ μορφὲς ὀξυγόνου: τὸ κοινὸ κι' ἓνα ἄλλο, σπανιότερο. Ἡ ἀναλογία στὴν ὁποία βρίσκονται μέσα σ' ἓνα ὁστράκο, ἐξαρτᾶται ἀπ' τὴ θερμοκρασία τοῦ ὕγρου περιβάλλοντος μέσα στὸ ὁποῖο σχηματίσθηκε.

Ἡ μέθοδος αὐτὴ εἶνε τόσο ἀκριβὴς, ὥστε ἐπιτρέπει τὸν προσδιορισμὸ διαφοράς θερμοκρασίας ἐνὸς βαθμοῦ μόνον.

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΦΕΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτήσις — Γ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ΤΗΛ. : 27-135 — 29-967 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.500

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Μας κρίνουν ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ὑποπεύονται ἄραγε οἱ γονεῖς, ὅτι τὴ στιγμή ποὺ αὐτοὶ ἀσκοῦν κριτικὴ στὶς πράξεις τῶν παιδιῶν τους, κριτὲς τῶν ἔργων καὶ τῶν λόγων τῶν γονέων τους γίνονται καὶ τὰ ἴδια τὰ παιδιά τους; Μὲ μεγαλύτερη δὲ σκληρότητα αὐτά. Μὲ ἀυστηρότητα, μὲ κακία, χωρὶς οἶκτο καὶ δίχως ἔλεος. Μόνον ποὺ τὰ παιδιά δὲν ἐκδηλώνουν τὶς κρίσεις τους. Ἄλλοτε γιὰτὶ οἱ κρίσεις τους γίνονται ὑποσυνείδητα καὶ δὲν ἐρχονται στὴν ἐπιφάνεια γιὰ ν' ἀποκρυσταλλωθῶν σὲ ὀρισμένα σχήματα ἄλλοτε πάλι, γιὰτὶ ἡ παράδοσι τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς γονεῖς ἐμποδίζει τὴ διατύπωσι τῶν σκέψεων τους. Ἡ κριτικὴ ὅμως γίνεται. Πόσες φορὲς, μὲ τὴν εὐκρίνεια καὶ τὴν ὠμότητα, ποὺ ἔχει ἡ ἀνωνυμία, δὲ φτάνει ἡ κρίσις τους μέσα σὲ φακέλλους φουσκωμένους ἀπὸ παράνοκα καὶ κακία.

Εἶνε παράτονα ποὺ ἔχουν τὴν πηγὴ τους στὶς σχέσεις τῶν γονέων μεταξύ τους. Ἡ θερμὸς δὲ διαστάσι, ἡ ἡ σιωπηλὴ παγερότης. Ἡ ἀτμόσφαιρα τῶν πολέμων, ἡ ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς ἀπαθείας καὶ τῆς ἀδιαφορίας ἀνάμεσα σὲ ἀνθρώπους, ποὺ ἔπαυσαν ν' ἀγαποῦν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, ποὺ ἴσως νὰ μὴν ἀγαπήθηκαν ποτέ, ποὺ κάποτε μισοῦνται, μένουν ὅμως κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια στέγη ἀπὸ ὑποχρῶσι, ἡ ἀπὸ ραθυμία, ἡ ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν ἁρμόνιαν γιὰ ν' ἀντιμετωπίσουν τὸ διαζύγιο. Γιὰ τὰ παιδιά, θὰ σὰς πουν. Θυσία, δὲν, γιὰ νὰ μὴ στερήσουν ἀπὸ τὸ παιδί τὸν πατέρα, ἡ τὴν μητέρα του. Κακὴ ἐκτίμησι τῶν πραγμάτων. Ἀπατωμένοι, ἀπατοῦν. Τίποτε δὲν εἶνε χειρότερο γιὰ τὸ παιδί — ἰδίως ὅταν εἶνε στὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς του — ἀπὸ τὴν ἐκδοχή, ἡ τὴν ἀνεκδοκλήτη δυσαρμονία τῶν γονέων. Ἡ μὴ χειρότερη ἀπὸ τὴν ἀληθινή. Εἶνε δὲ πᾶν νὰ νομίζουμε ὅτι τὰ παιδιά δὲν νοιώθουν τίς ἀφάνεις ἀσυμφωνίας τῶν μεγάλων. Ὑπάρχει στὶς περιπτώσεις αὐτὲς ἓνας ἀέρας φαρμακερός, ποὺ κατὰ τρόπο μυστηριώδῃ εἰσβάλλει ἀπὸ τοὺς πόρους τῶν παιδιῶν καὶ ἐμποτίζει μὲ δηλητήριο τὶς ψυχὲς τους. Ἀνίατα ψυχικά τραύματα ποὺ ἐπηρεάζουν σ' ὅλη τους τὴ ζωὴ τοὺς τραυματίες.

Ἀλλὰ περισσότερο πυκνὰ τὰ παράτονα προέρχονται ἀπὸ τὶς ἀμέσες σχέσεις τῶν παιδιῶν μὲ τοὺς γονεῖς τους. Ὑπάρχει μιὰ προαιώνια διαφορά μεταξύ τῶν δύο γενεῶν. Κάθε μιὰ μὲ τὴ γλώσσα τῆς. Ἡ γλώσσα ποὺ μιλοῦν οἱ γονεῖς μας, δὲν εἶνε ἡ γλώσσα τῶν πατέρων τους. Οὐτὲ ἡ δική σας γλώσσα εἶνε ἐκείνη στὴν ὁποία ἔχει ἐξοικειωθῇ τῶν γονέων σας ἡ γλώσσα. Ἄν ὁ ἄνθρωπος ἔμεινε ἀνεξέλικτος, ὅπως μένουν τὰ ἄλλα ζῶα, ζήτημα διαφοράς δὲ θὰ ὑπῆρχε. Τὸ λιοντάρι τοῦ 1950 βρυχάται καὶ ζῇ ὡς ἀκριβῶς τὸ πρὸ δέκα αἰῶνων λιοντάρι. Δὲν ἔχουν ἀλλάξει συνήθειες τὰ κατοικίδια μας. Κοκέττα, ὅπως

καὶ στὰ χρόνια τοῦ παπποῦ σας, ἐξακολουθεῖ νὰ μὲν ἡ γάτα σας. Πιστὸς στὸν κύριό του ὁ σκύλος. Ὁ ἄνθρωπος ὅμως; Ποιὰ σχέσι στὴ νοοτροπία του — νὰ μὴ παμε μακριὰ — πρὸ πενήντα ἐτῶν καὶ τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου; Οὐτὲ ἡ ἐμφάνισι, οὐτὲ οἱ συνήθειες, οὐτὲ οἱ σκέψεις. Σὲ παλαιότερες ἐποχὰς ἴσως νὰ μὴν ἦταν τόσο γοργὴ ἡ μεταβολή. Σήμερα ἡ τεχνικὴ δὲν ἀφήνει καιρὸ σὲ σταθεροποιεῖσι καταστάσεων. Ἀλλάζουν τὰ πάντα ἀπὸ τὴ μιὰ γενεὰ στὴν ἄλλη. Μὲ ἄμαζα πηγαινὲς ὁ παππούς, μὲ τζιπ τρέχει ὁ γυιὸς, μὲ ἀεροπλάνο πετᾷ ὁ ἐγγονός. Τηλέφωνα, ραδιόφωνα, κινηματογράφοι... Ποῦ νὰ στεριάσῃ ἓνα σύστημα ζωῆς; Καλπάζει κι' αὐτὴ μαζὶ μὲ τὶς τεχνικὲς ἐξελίξεις. Στὸ ἄρμα τῆς τεχνικῆς, τὴν ἀκολουθεῖ μοιραία τὸ δρόμο τῆς.

Ἡ ἀδιάκοπη ὅμως αὐτὴ μεταβολὴ τῶν ὁρῶν τῆς ζωῆς, δημιουργεῖ καὶ μεταβολὲς τῶν ἀντιλήψεων γι' αὐτὴ τὴ ζωὴ. Ἄλλες σκέψεις γιὰ τὸ καλὸ καὶ γιὰ τὸ κακό, ἄλλες ἀντιλήψεις γιὰ τὸ ἠθικὸ καὶ τὸ ἀνῆθικο. Ἄν τὰ νεῖατα τοῦ 1850 ἔβλεπαν σὲ μιὰν ἀπὸ τὶς πλάξ τὰ νεῖατα τοῦ 1950, θάβλεπαν ἀπὸ ντροπὴ νὰ πνιγούν. Καὶ οἱ νεοὶ τοῦ 1950, βλέποντας τὸ παρελθὸν νὰ πνιγεται, θὰ ρωτοῦσαν μὲ ὅλη τους τὴν ἀφέλεια καὶ μὲ ὅλη τους τὴν εὐκρίνεια: «Μὰ τί εἶδαν, τί ἔπαθαν, τί τοὺς κάναμε;» Καὶ οὐτὲ σκέπτονται ὅτι ἡ γύναια καὶ τὸ ἀνακαίτωμα τῶν φύλων, μέσα στὰ πλαίσια τῆς ἠθικῆς τάξεως σήμερα, ἦταν κατὰ τὸ τρομερὸ καὶ τὸ ἀνήκουστο ὅχι πρὸς τοὺς πρὸ ἑκατὸ, ἀλλὰ καὶ στοὺς πρὸ τριάντα ἐτῶν ἀνθρώπους.

Καλπάζει ὁ σύγχρονος κόσμος. Δὲν ἐξετάζω ἂν καλπάζῃ στὸ καλὸ ἡ στὸ κακό. Ἀλλὰ ὑπόθεσι αὐτὴ. Στὸ καλὸ καὶ στὸ κακό, ἀντιπαρατίθεται. Στὸ φρενήρη αὐτὸ δρόμο πῶς θέλετε νὰ προφτάσῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον; Πῶς νὰ προλάβῃ ὁ πατέρας τὸ παιδί στοὺς νέους κόσμους του; Μήπως τὸν πρόφτασε ἐκείνου ὁ δικὸς τοῦ πατέρας; Μήπως, νεοὶ ἐστέῖς ἄνθρωποι, κορίτσια κι' ἀγόρια, ποὺ παραπονιέσθε σήμερα, τὰ προφτάσετε αὐρὸν τὰ δικά σας παιδιά καὶ θὰ εἰσθε σὲ θέσι νὰ καταλάβετε τὴ γλώσσα τους; Νὰ τὸ πᾶρουμε ἀπόφασι. Στὸν τροχὸ ποὺ μπήκαμε, θὰ ὑπάρχῃ πάντα μιὰ ἀπόστασι ἀνάμεσα στὶς γενεὲς ποὺ διαδέχονται ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Νὰ γεφυρώσουμε τὴν ἀπόστασι θὰ εἶνε δύσκολο. Τούλαχιστον ὅμως ὅσοι προηγοῦνται χρονικὰ νὰ μὴν ἔχουν τόσο ἀσθενὴ τὴν ὑνὴν ὥστε νὰ λησμονοῦν ὅτι μὲ τὰ ἴδια ἀκριβῶς στοιχεῖα ποὺ κατηγοροῦν αὐτὰ τὰ παιδιά τους, κατηγορήθηκαν καὶ οἱ ἴδιοι ἀπὸ τοὺς δικούς των γονεῖς. Καὶ τὰ παιδιά πάλι νὰ ἔξουν ὅτι ὅπως παροξενήθηκαν σήμερα οἱ γονεῖς τους καὶ δυσκολευοῦναι νὰ τὰ καταλάβουν, ἔτσι θὰ δυσκολευοῦναι κι' αὐτὰ αὐρὸν νὰ καταλάβουν τὴν γενεὰ ποὺ θὰ τοὺς διαδεχθῇ. Ἡ μνήμη στοὺς παλπούς, ἡ γνῶσι στοὺς νέους θὰ ἀμείλῃν τὶς σκληρὲς γωνίες καὶ θὰ δημιουργήσῃ μιὰ ἀτμόσφαιρα ἀμοιβαίας συγκαταβάσεως καὶ κατανόησεως, ἀπαραιτήτῃ γιὰ τὴ συνοδοιπορεία τῶν δύο γενεῶν.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ



— Ἐγὼ θὰ τὴ συλλάβω!...

— Ὁχι!... Ἐγώ!...

(Τοῦ Ἀρχέλου)

Λυρικό τραγούδι

Ζέστη

Νάτανε νάμασε καλὴ μου κόπου ἄλλοῦ σὲ μιὰ ἐξοχή, στὴν πραινίδα βουτηγμένη κοντὰ στὴ θάλασσα

Τα δρώματα της καρδιάς

Η ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ

Έπάνω στη βεράντα του ξενοδοχείου θαύμαζαν κι' οι δυο το επιβλητικό πανόραμα των γύρω βουνών...

Ήσαν αμίλητοι. Εκείνος παραδομένος στους ρεμάσιμους του, εκείνη κυττάζοντας τον προσεχτικά και προσπαθώντας μάταια να μαντέψει τις σκέψεις του.

— Βλέπεις τί ώραία που είναι εδώ; Γιατί δεν θέλεις, Ρομπέρ, να μείνουμε μερικές μέρες;

Τό ταπειό ήταν πολύ ώραίο και εύχρηστο. Όμως ο Ρομπέρ κατά έναν ακατανόητο τρόπο δεν ήθελε να μείνουν σ' αυτό τον επίγειο παράδεισο.

— Άκουσε, Ρομπέρ, του είπα εκείνη πάλι. Θέλω να ξέρω για ποιόν λόγο δεν θέλεις να μείνουμε λίγο σ' αυτό τό μέρος.

— Ζακελίνα, έπιμένεις να μάθης;

— Ναι, αγαπημένε μου.

— Λοιπόν δεν θέλω να μείνουμε εδώ, γιατί είχα ξανάβρει άλλη μία φορά με μίαν Άλλη γυναίκα...

Καταλαβαίνεις τώρα; — Καί... την αγαπού-

— Ω, ναι. Άλλά με μίαν αγαπή αλλοίωτική, όχι σάν αυτήν που νοιώθω για σένα. Ήταν μία δυνατή αγάπη αλλά εφήμερη...

— Θέλω να μάθω, Ρομπέρ. Λέγε, θέλω να μάθω.

— Είχαμε έρθει εδώ και μείναμε ένα μήνα. Περάσαμε θαυμάσια, μέχρι την ημέρα που... ενώ κάναμε τον περίπατό μας στη λίμνη...

λα άνοιξε την τσάντα της για να πουληθεί και της έπεσε ένα χαρτάκι, ένα γράμμα που μου αποκάλυψε την αλήθεια. Μόλις το διάβασα στάθηκα βουδός επί αρκετά λεπτά της ώρας.

— Έπειτα τί έκανες;

— Έπειτα... σάν τρελλός, με την καρδιά πληγωμένη άρχισα να τρέχω προς τη λίμνη. Μέσα στο νερό έκεινο ήθελα να σβύσω την απελπισία μου. Άλλά σκόνταψα σέ μία πέτρα κι' έπεσα προτού φτάσω στη λίμνη. Τό πέσιμο εκείνου μου έφερε την αντίδραση. Άλλά έα απόφασι, γύρισα πίσω και πήγα στο ξενοδοχείο μας χωρίς αυτήν. Μάζεψα τά πράγματά μου και σέ λίγη ώρα έφυγα...

— Ούτε θέλησα να την ξαναϊδω...

Σηκώθηκε πήγε κοντά του και με τά δυο της χέρια έπιασε τό κεφάλι του και τον κυττάζε βαθεία μέσα στα μάτια! Έπειτα του είπα τρυφερά:

— Δεν σου πέρασε έντελώς ο πόνος!... Έτσι δεν είναι, αγαπη μου;

— Εκείνος δεν μίλησε.

Τότε η Ζακελίν του ξαναείπε με τρυφερότητα:

— Ρομπέρ, αγαπημένε μου Ρομπέρ. Θα έπρεπε να σου προτείνω να φύγουμε απ' αυτό τό μέρος. Μά, όχι. Θα μείνουμε κάμποσον καιρό γιατί θέλω να σέ γιατρέψω, να σέ κάνω να ξεχάσης τις γλυκειές εκείνες ώρες, θέλω να νικήσω τό παρελθόν εκείνου που σέ πληγώνει, να τό σβύσω.

— Ίσως θα ήταν προτι-

— Ρομπέρ, αγαπημένε μου Ρομπέρ. Θα έπρεπε να σου προτείνω να φύγουμε απ' αυτό τό μέρος. Μά, όχι. Θα μείνουμε κάμποσον καιρό γιατί θέλω να σέ γιατρέψω, να σέ κάνω να ξεχάσης τις γλυκειές εκείνες ώρες, θέλω να νικήσω τό παρελθόν εκείνου που σέ πληγώνει, να τό σβύσω.

— Ίσως θα ήταν προτι-

— Ρομπέρ, αγαπημένε μου Ρομπέρ. Θα έπρεπε να σου προτείνω να φύγουμε απ' αυτό τό μέρος. Μά, όχι. Θα μείνουμε κάμποσον καιρό γιατί θέλω να σέ γιατρέψω, να σέ κάνω να ξεχάσης τις γλυκειές εκείνες ώρες, θέλω να νικήσω τό παρελθόν εκείνου που σέ πληγώνει, να τό σβύσω.

— Ίσως θα ήταν προτι-

— Ρομπέρ, αγαπημένε μου Ρομπέρ. Θα έπρεπε να σου προτείνω να φύγουμε απ' αυτό τό μέρος. Μά, όχι. Θα μείνουμε κάμποσον καιρό γιατί θέλω να σέ γιατρέψω, να σέ κάνω να ξεχάσης τις γλυκειές εκείνες ώρες, θέλω να νικήσω τό παρελθόν εκείνου που σέ πληγώνει, να τό σβύσω.

— Ίσως θα ήταν προτι-

— Ρομπέρ, αγαπημένε μου Ρομπέρ. Θα έπρεπε να σου προτείνω να φύγουμε απ' αυτό τό μέρος. Μά, όχι. Θα μείνουμε κάμποσον καιρό γιατί θέλω να σέ γιατρέψω, να σέ κάνω να ξεχάσης τις γλυκειές εκείνες ώρες, θέλω να νικήσω τό παρελθόν εκείνου που σέ πληγώνει, να τό σβύσω.

— Ίσως θα ήταν προτι-

— Ρομπέρ, αγαπημένε μου Ρομπέρ. Θα έπρεπε να σου προτείνω να φύγουμε απ' αυτό τό μέρος. Μά, όχι. Θα μείνουμε κάμποσον καιρό γιατί θέλω να σέ γιατρέψω, να σέ κάνω να ξεχάσης τις γλυκειές εκείνες ώρες, θέλω να νικήσω τό παρελθόν εκείνου που σέ πληγώνει, να τό σβύσω.

— Ίσως θα ήταν προτι-

— Ρομπέρ, αγαπημένε μου Ρομπέρ. Θα έπρεπε να σου προτείνω να φύγουμε απ' αυτό τό μέρος. Μά, όχι. Θα μείνουμε κάμποσον καιρό γιατί θέλω να σέ γιατρέψω, να σέ κάνω να ξεχάσης τις γλυκειές εκείνες ώρες, θέλω να νικήσω τό παρελθόν εκείνου που σέ πληγώνει, να τό σβύσω.

— Ίσως θα ήταν προτι-

— Ρομπέρ, αγαπημένε μου Ρομπέρ. Θα έπρεπε να σου προτείνω να φύγουμε απ' αυτό τό μέρος. Μά, όχι. Θα μείνουμε κάμποσον καιρό γιατί θέλω να σέ γιατρέψω, να σέ κάνω να ξεχάσης τις γλυκειές εκείνες ώρες, θέλω να νικήσω τό παρελθόν εκείνου που σέ πληγώνει, να τό σβύσω.

— Ίσως θα ήταν προτι-

— Ρομπέρ, αγαπημένε μου Ρομπέρ. Θα έπρεπε να σου προτείνω να φύγουμε απ' αυτό τό μέρος. Μά, όχι. Θα μείνουμε κάμποσον καιρό γιατί θέλω να σέ γιατρέψω, να σέ κάνω να ξεχάσης τις γλυκειές εκείνες ώρες, θέλω να νικήσω τό παρελθόν εκείνου που σέ πληγώνει, να τό σβύσω.

— Ίσως θα ήταν προτι-

— Ρομπέρ, αγαπημένε μου Ρομπέρ. Θα έπρεπε να σου προτείνω να φύγουμε απ' αυτό τό μέρος. Μά, όχι. Θα μείνουμε κάμποσον καιρό γιατί θέλω να σέ γιατρέψω, να σέ κάνω να ξεχάσης τις γλυκειές εκείνες ώρες, θέλω να νικήσω τό παρελθόν εκείνου που σέ πληγώνει, να τό σβύσω.

— Ίσως θα ήταν προτι-

— Ρομπέρ, αγαπημένε μου Ρομπέρ. Θα έπρεπε να σου προτείνω να φύγουμε απ' αυτό τό μέρος. Μά, όχι. Θα μείνουμε κάμποσον καιρό γιατί θέλω να σέ γιατρέψω, να σέ κάνω να ξεχάσης τις γλυκειές εκείνες ώρες, θέλω να νικήσω τό παρελθόν εκείνου που σέ πληγώνει, να τό σβύσω.

— Ίσως θα ήταν προτι-

— Ρομπέρ, αγαπημένε μου Ρομπέρ. Θα έπρεπε να σου προτείνω να φύγουμε απ' αυτό τό μέρος. Μά, όχι. Θα μείνουμε κάμποσον καιρό γιατί θέλω να σέ γιατρέψω, να σέ κάνω να ξεχάσης τις γλυκειές εκείνες ώρες, θέλω να νικήσω τό παρελθόν εκείνου που σέ πληγώνει, να τό σβύσω.

— Ίσως θα ήταν προτι-

— Ρομπέρ, αγαπημένε μου Ρομπέρ. Θα έπρεπε να σου προτείνω να φύγουμε απ' αυτό τό μέρος. Μά, όχι. Θα μείνουμε κάμποσον καιρό γιατί θέλω να σέ γιατρέψω, να σέ κάνω να ξεχάσης τις γλυκειές εκείνες ώρες, θέλω να νικήσω τό παρελθόν εκείνου που σέ πληγώνει, να τό σβύσω.

μώτερο να φύγουμε, Ζακελίνα, είπε ο Ρομπέρ.

Μά η νέα έπέμενε και στο τέλος έμειναν.

Την ίδια μέρα κι' άλλες ξεκίνησαν να πάνε στις όχθες της λίμνης στο «μέρος του δράματος» όπως έλεγαν. Όταν έφτασαν η Ζακελίνα εί-

πε :

— Τί ώραίο μέρος!

— Ναι, αγαπη μου.

Δεν σκεπτόταν διόλου την

άλλη...

Κι' ωστόσο, απότομα, όταν μπήκαν σ' ένα απόμειρο μονοπάτι, τό παρελθόν με τίς άπειρες προδοτικές μορφές του, άρχισε να άρθώνεται μπροστά του. Σταμάτησε πνιγμένος από τη συγκίνηση. Έκει κοντά τ' αυτό τό δέντρο είχε άγκαλιάσει την Άλλη!

— Θέλεις να γυρίσουμε πίσω; ρώτησε.

— Γιατί, Ρομπέρ; Είναι τόσο ώραία εδώ!

Προχώρησαν. Μία, μία οι παλιές άναμνήσεις, άλλες γλυκές κι' άλλες πικρές, άρχισαν να ξαναγεννιούνται μέσα του. Ο Ρομπέρ προσπαθούσε ν' απαλλάξη απ' αυτές, αλλά μάταια.

Τό παρελθόν δεν μπορεί να νικήθ. Γαντζώνεται στα πράγματα, σ' ένα τοπίο, σ' ένα δένδρο, κρύβεται, ένδρεναι σ' όλες τις γωνίες και ξαφνικά έμφανίζεται δόλορο, ζωντανό.

Έκει, στο ίδιο άπαλό κι' έλκυστικό γρασίδι είχε καθίσει τότε ο Ρομπέρ με την Άλλη! Και τώρα, χωρίς να θέλει είπαε στην Ζακελίνα:

— Δεν καθόμαστε λιγάκι να ξεκουραστούμε;

Και η Ζακελίνα κάθισε άμέσως λέγοντας άκριδώς, όπως η Άλλη τότε:

— Είν' ώραία!... Άς καθίσουμε.

Κι' όταν προχώρησαν σέ λίγο παραπάνω ο Ρομπέρ έσκυψε, μάζεψε μερικά λουλούδια και τάρριξε στο άνοιγμα της μπλούζας της Ζακελίνας, όπως έκανε τότε και στην Άλλη!

Και σέ μία στιγμή που άντίκρισαν τη λίμνη η Ζακελίνα είπα:

— Στάσου, μία στιγμή, να βάλω λίγη πούδρα.

Κι' ενώ χαμογελώντας άνοιγε την τσάντα της για να πάρη την πουντιέρα, κάποιο χαρτάκι, ένα άθωο μικρό σημείωμα, ένα άσημαντο σημείωμα, έέφυγε από την τσάντα της, κι' έπεσε καταγής. Όλοζώνταν η άνάμνησις της προδοσίας της Άλλης όρθώθηκε μπροστά στο Ρομπέρ και δυνάμωσε τό μισοσβυσμένο πόνο του. Κυττάζε αμίλητος σάν αποδλακωμένος τη Ζακελίνα, στάθηκε για μία στιγμή άκίνητος, έπειτα άφησε να του ξεφύγη ένας βαρύς στεναγμός κι' άρχισε να τρέχει σάν τρελλός. Έφτασε στην κορυφή του λόφου και χωρίς να γυρίσει να κυττάξη πίσω του χάθηκε.

Στην όχθη της λίμνης μία γυναίκα μόνη, όλομόναχη, με τά χέρια τεντωμένα μπροστά, σέ μία θερμή ίκεσία, έκλαιγε και φώναζε. Ήταν η Ζακελίνα.

Μά ήταν πιά άργά!... Ο αγαπημένος της άρραβωνιαστικός είχε φύγει για ν' άναζητήσει την Άλλη...

— ΤΑΝΙΕΛ ΠΟΥΑΡΕ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντιχο δεσποτά!

Ο τενόρος Γιώργος Κοκολιός που γύρισε από την Ιταλία ύστερα από ένωσ έτους ύποτροφία έτυχε θερμότερης ύποδοχής στον Πειραιά.

Χαρακτηριστικό είναι ότι, εκτός απ' τους καλλιτέχνες, τον ύπεδέχθηκαν και πολλοί ύπάλληλοι της Έταιρίας Ύδατων, γιατί πριν φύγη στο έξωτερικό, ο Κοκολιός έργαζόταν συγχρόνως ως λογιστής σ' αυτή την έταιρία.

Στην Ιταλία είχε μεγάλη εξέλιξη, ώστε να θεωρηται σήμερα ένας από τους καλύτερους τενόρους της Ευρώπης. Πρέπει να τονισθί μάλιστα ότι διελέχτηκε άνάμεσα σέ 500 ύποψηφίους, από τό μάεστρο Σεραφίνο στη Φλωρεντία κι' έπαιξε σέ σειρά παραστάσεων στην όπερα «Όλυμπία» του Σποντίνι όπου τό κοινό τόν άποθέωσε.

Άπόψε Πέμπτη ο Κοκολιός έπανεφανίζεται στη Λυρική Σκηνή ως Ραδολφός στους «Μποέμ» του Πουτσίνι. Τό ρόλο της Μιμής θα παίξη η Ζωή Βλαχοπούλου, σέ άλλη δέ προσέχη παράσσει τόν ίδιο ρόλο θα έρμηνεύση η γυναίκα του Κοκολιού που άνηκε άλλοτε στή χορωδία της Λυρικής Σκηνής.

— Πολύ ένδιαφέροντα νέα μας έρχονται από την Άμερική για τό Νίκο Μοσχονά.

Ο μεγάλος μας βαθύφωνος, ύστερα από 14 έτών συνεχή έργασια στο μεγαλύτερο θέατρο του κόσμου, τό «Μετροπόλιταν», όπου συμπλήρωσε 300 παραστάσεις, άντικατέστησε τελευταία, στο ρόλο του Μεφιστόφελε στο «Φάουστ» τόν πρώτο μπάσο του κόσμου Έντζιο Πίντζα, που μετεπήδησε, τώρα από την όπερα στον κινηματογράφο.

Στην παράστασι αυτή ο Μοσχονός φορούσε ένα καινούργιο πράσινο κοστούμι, κεντημένο με χρυσάφι που τό έστοίχισε 700 δολάρια!

Με την εύκαιρία αυτή ο νέος διευθυντής του «Μετροπόλιταν» κ. Μπίγκ, τόν εκάλεσε για να του άνακοινώση ότι κατέλαβε τη θέση του Πίντζα και ότι αύξήθηκαν και οι άποδοχές του.

— Στο καινούργιο έργο του θιάσου της κ. Κατερίνας «Στό σπίτι της κυρίας Βαρραί» η εκλεκτή μας πρωταγωνίστρια έμφανίζεται για πρώτη φορά σέ ένα ρόλο μεγάιρας.

Τό έργο είναι έμπνευσμένο από την πολεμική περίοδο των βομβαρδισμών μέσα στα καταφύγια και σημειώνει παντού μεγάλη έπιτυχία.

— Ο θιάσος του διαλεχτού καλλιτέχνη κ. Λεμού στα «Διονύσια» της Καλλιθέας συνεχίζει την προσπάθειά του, παρουσιάζοντας όλοένα έργα νέων Έλλήνων συγγραφέων.

Άνάμεσα στα έργα που πρόκειται ν' άνεβάση προσεχώς είναι η μουσική κωμωδία του κ. Πετρίδη: «Ίδιόρρυθμοι σύζυγοι», η δραματική ήθογραφία του κ. Καμπανέλλη: «Χορός πάνω στα στάχυα» και η κομεντί: «Επικίνδυνη ήλικία» του κ. Γ. Πράτσικα.

Οι καλλιτέχνες παρουσιάζουν πολλές φορές τις πιο άπίθανες εκπλήξεις. Έτσι μία ντιζέ, η Νάντα Ταμού, μετεπήδησε, τελευταία, στην πρόζα και έπαιξε στην Τρίπολι την Εύα στο «Φιντανάκι» του Χόρν, ενώ αντίθετα μία ήθοποιός της πρόζας η Φούλη Ιακωβίδου, ντεμπούταρσε τελευταία στο ραδιόφωνο ως ντιζέ!

— Η γνωστή χορεύτρια της Λυρικής Σκηνής Σασά Πρωτονοτάριου, που συμπλήρωσε τις σπουδές της στο Παρίσι, έπιστρέφει στας Άθηνas και θα έμφανισθί μαζί με τόν Ίσπανό χορευτή Άλκαράζ στην «Αρζενίνα».

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ



Της Ζωής άνοίγει τώρα η βελούδινη αύλαία στη χρυσή μας Νεολαία π' όλοι γύρω την κυττάνε με ξεχωριστό καμάρι, γιατί πάντοτε τα Νεϊάτα στήs ζωής αυτήs τη στράτα ήταν με παλμό γεμάτα και με λεβεντιά και χάρη!

Της Ζωής άνοίγει τώρα η βελούδινη αύλαία στη χρυσή μας Νεολαία κι' άν τά βλέφαρα των γερών πέφτουν κάπως νυσταλέα — σά ρυτιδωμένη αύλαία — όλοι τους θα καμαρώνουν τη δροσάτη μας τη Νιότη που θα είναι σ' όλα πρώτη!

Νεολαία! Δεν ύπάρχει τίποτ' άλλο πιο ώραίο! Έχει τά ελαττώματά της, μά κι' αυτά... είναι μοιραία γιατί — άναγνώστα, κρύνε! — άπειρα κι' άγνά τα Νεϊάτα... επίπολαιο θα είναι!

Είκοσάχρονη μικρούλα!... Ίσως και δεκαοχτώ! Έχει πρόωρη τη σκέψι κι' εύγραμμο κορμί σφιχτό. Είναι ίσως μοδιστρούλα, ή «βαντέζ», φοιτητριούλα, ή κι' ύπαλληλος Τραπεζίης, πρόσχαρη και ώμορφούλα. Έχει «νεαρή» τη σκέψι και πολύ άγνη «σοφία» και στα μαγαζιά φλερτάρει και κορτάρει στα γραφεία κι' έχει ακόμα στή ζωή της ένα όνειρο λαμπρό νάβρη τόν καλό γαμπρό!

Έχει πάντα μία «ιστορία» που έπιθυμεί «να λήξη» και κανένα δέ φροντίζει ταπεινά να τόν «τυλίξη» κι' ούτε νοιάζεται για χρήμα — και, τί κρίμα, και τί κρίμα! —

Είναι «πάντοτε τό θυμά!» Έτσι λείει κι' έτσι πιστεύει, κι' ο εύαίσθητος ο νέος είναι πάντοτε ίπποτης, εύγενής μά και γενναίος. Κι' άν της άρπαξε «βιαιώς» είκοσι φιλιό κλεφτά της καθυστερεί τό γάμο, γιατί δεν τά βρίσκει χαμό ο καθένας τά λεφτά!...

Κι' άρχινάει τότε δράμα, μανηλάκι, νεύρο, κλάμμα «Γιώργο μου, θ' αυτοκτονήσω», «Λέλα μου, είσαι τρελλή!» ώσπου πνίγουνε την πίκρα... σ' ένα όλόγλυκο φιλιό!

Ίσως αύριο ξεχαστούνε κι' ίσως όλα θα σβυστούνε στήs ζωής τη λεωφόρο πούνε πάντοτε πλατειά, μά στή μνήμη τους θα μείνη πόθου τρομερό καμίνι

τών εφηδικών τους χρόνων κάποια φλογερή ματιά!

Νεϊάτα!... Νεϊάτα! Δεν ύπάρχει γερατειών ποτε (τραγουδι όπως πάλι δεν ύπάρχει... γερασμένο τό Λουλουδιό!... Όλ' οι σίχοι τόν αιώνα ένυμνούν γλυκά τά νεϊάτα κι' είναι — λέν — σάν τά λουλούδια τά νωπά και τά (δροσάτα

γιατί τόσο και κρατάνε!... Είναι όνειρα φευγάτα! Νέος είναι και ο Έρως! (Δεν μπορεί να είναι γέρος!) και τά νεϊάτα στή ζωή του με λαχτάρα άποζητάει κι' όσο ζούνε και τά νεϊάτα... τόσο ο Έρως κρατάει!

Τί τά θέs, τί τά γυρεύεις! — Γκρίζομάλλη, μη κλέυης! — Στή ζωή μας την πλατειά, Πρωταγωνιστούν τά Νεϊάτα... κι' έπονται τά Γερατειά, κι' άν τυχόν δεν τό πιστεύεις ρίξε γύρω μία ματιά!

Εμμοιράζομαι σ' άπόψεις! Σημ. Γαβρίνα

Εμμοιράζομαι σ' άπόψεις! Σημ. Γαβρίνα

Εμμοιράζομαι σ' άπόψεις! Σημ. Γαβρίνα

Εμμοιράζομαι σ' άπόψεις! Σημ. Γαβρίνα

Εμμοιράζομαι σ' άπόψεις! Σημ. Γαβρίνα

Εμμοιράζομαι σ' άπόψεις! Σημ. Γαβρίνα

Η ζωή του αρχηγού του Εθνικού Κόμματος Ελλάδος στρατηγού Ναπολέοντος Ζέρβα είναι γεμάτη περιπέτειες. Καθώς τον άκουγα να μου μιλάει, ενώ τα μικρά ξευπνά ματιά του παγνιδίζαν κάτω απ' τα μακρυνά του τσινούρα, θαρούσα πως άκουγα τη ζωή του Ρουμπέν των Δασών! Ένας Ρουμπέν, που πέρασε από όλα τα στάδια της περιπέτειας, αρχίζοντας από τον στρατό, για να καταλήξει στην πολιτική, περνώντας από εξορίες φυλακίσεις και έπικηρύξεις.

Καθισμένος τώρα σε ένα μικρό, σχεδόν γυμνό, δωμάτιο, που έχει ένα μπουφέ και λίγες καρέκλες για μισθικό του στολισμό, εκεί στην λεωφόρο Κηφισίας, ο στρατηγός Ζέρβας — προτίμα να τον αποκαλούν στρατηγό παρά κύριο Πρόεδρο — μου αφηγείται την ζωή του. Η φωνή του έχει την βαρεία ηπειρωτική προφορά και καμιά φορά του ξεφεύγουν μερικές λέξεις που τις τρώει κυριολεκτικά με τα δόντια του.

Γεννήθηκε στην Άρτα, το 1891, μου καθορίζει χαμογελώντας. Με άλλα λόγια του χρόνου θα είμαι 60 χρονών...

Δεν σας φαίνεται καθόλου, στρατηγέ μου, η ηλικία σας, παρατηρώ με ειλικρίνεια. Χαμογελά πάλι και προσθέτει με μία ένδομηχη υπερηφάνεια:

Δεν μου φαίνονται τα χρόνια που σέρνω στην πλάτη μου, γιατί ποτέ δεν με σκότισε, ούτε με φόβισε η ζωή.

Γεννήθηκα λοιπόν στην Άρτα και τελειώσα εκεί τις γυμνασιακές μου σπουδές. Στά 1909 πήγα έθελοντής υπαξιωματικός και αργότερα μπήκα στη Σχολή των Ευελπίδων. Στους Βαλκανικούς πολέμους ονομάστηκα ανθυπασπιστής επ' ανδραγαθία, όπως λένε, πολέμησα αρκετά καλά.

Επειτα, στα 1916, ξαναδρίσκουμε τον Ζέρβα έθελοντή στον γαλλικό στρατό, με τον βαθμό του λοχαγού, να διοικεί μία ελληνική μονάδα.

Ήταν, από τις ωραιότερες μέρες της ζωής μου τα χρόνια εκείνα, συνεχίζει ο στρατηγός. Και για να σας ομολογήσω κάτι, η ομορφότερη μέρα απ' όλες σ'es πέρασα ως τώρα, ήταν εκείνη του 1918, που έπικεφαλή ελληνικού τμήματος μπήκα από το Τσάρεβο Σέλο της Σερβίας στην Βουλγαρία.

Στο χωριστικό κίνημα του 1916 ο Ζέρβας έδρασε σαν ένας από τους πρωτεργάτες του και κατά την διάρκεια των επιχειρήσεων τραυματίστηκε δύο φορές. Ακολουθούν κατόπιν μήνες και χρόνια έντονης δράσεως και το 1925 συμμετέχει στην ανατροπή της κυβερνήσεως του Μιχαλακοπούλου.

Αργότερα, αναφέρει ο στρατηγός Ζέρβας, συνεργάστηκα με τον Θεόδωρο Παγκαλό. Η συνεργασία αυτή επανηλώθη και κατά τις εκλογές του 1950, όταν ο στρατηγός Παγκαλός κατέθηκε στην πολιτική κανιστρά ως υποψήφιος του Εθνικού Κόμματος Ελλάδος. Ήταν υποψήφιος του συνδυασμού Αθηνών. Επειτα όμως ανέτρεψα μαζί με τον Κωνδύλη την δικτατορία. Τότε συνέθεσαν και τα περιλάλητα εκείνα επεισόδια της διαλύσεως των Δημοκρατικών Ταγμάτων, που τα διοικούσα...

Ο Κωνδύλης, που είχε οργανώσει τα τάγματα αποφάσισε ένα ωραίο πρωί να τα διαλύσει. Ο Ζέρβας όμως που τα διοικούσε, αρνήθηκε να δεχθεί την απόφαση εκείνη...

Και τότε, αποκαλύπτει ο στρατηγός, με μία αλφειοδαστική ενέργεια ο μακαρίτης Κωνδύλης έδωσε εντολή στον στρατό να μάς χτυπήσει. Αποτέλεσμα της συγκρούσεως εκείνης ήταν να σκοτωθούν πάνω από διακόσιοι άνδρες των Ταγμάτων και να συλληφθώ κι' εγώ...

Ο Ζέρβας τότε πιάστηκε και κλείστηκε στις φυλακές της Αίγινας. Εκεί έμεινε ως την άνοδο του Βενιζέλου στην αρχή, οπότε και αμνηστεύθηκε, αλλά κι' αποστρατεύθηκε με τον βαθμό του συνταγματάρχου.

Μέχρι το 1941 δεν ανακατέυτηκε διόλου στην πολιτική.

Και ο Ναπολέων Ζέρβας συνεχίζει τις αναμνήσεις του:

Μόλις ξέσπασε ο Έλληνοϊταλικός πόλεμος, ζήτησα από το καθεστώς της 4ης



Ναπολέον Ζέρβας

Αυγούστου να με επιστρατεύσει, έστω και ως απλό όπλιτη. Μά' συνάντησα στην αίτησή μου κατηγορηματική άρνηση. Όχι μόνο αυτό, αλλά κι' όταν οι Γερμανοί μάς επέτρεψαν, φυλακίστηκα με την κατηγορία πως ήμουν... έπικινδύνως Άγγλόφιλος!...

Ο Ζέρβας όμως κατώρθωσε να δραπετεύσει από τις φυλακές. Αλλά σε λίγο συνελήφθη μετά την είσοδο των γερμανικών στρατευμάτων στην Ελλάδα και πάλι για ένα μικρό χρονικό διάστημα.

Κατάφερα όμως και τότε να φύγω από τις φυλακές και στις 11 Ιουνίου του 1941 ίδρυσα τον ΕΔΕΣ...

Αφού έζησε για αρκετό χρόνο στην παρανομία των Αθηνών, ο Ζέρβας τελικά ανέθηκε τον Ιούλιο του 1942 στα Βουνά, όπου και οργανώσε το αντάρτικο. Το κίνημα του, κίνημα αντίστασεως κατά των κατακτητών, εξαπλώθηκε σε όληκληρη την Ήπειρο και την Κεντρική Ελλάδα και τον Νοέμβριο του 1942 με την ενίσχυση του ταγματάρχου Κρίσι, του περιφημου Βρετανού συνδέσμου Γουντχάουζ που είχε πέσει με αλεξίπτωτο στα Βουνά της μη κατοχυμένης Ελλάδος, οργανώσε το περίφημο σαμποτάζ της γέφυρας του Γοργοποτάμου.

Οι Γερμανοί και οι Ιταλοί τότε, τον έπικηρύξαν για 100 εκατομμύρια δραχμές της εποχής εκείνης που αναλογούσαν προς εκατό περίπου χιλιάδες δολάρια. Μά' δεν κατάφεραν να τον πιάσουν και ο Ζέρβας συνέχισε ανενόχλητος τη δράση του.

Ετσι φτάνουμε, μου αφηγείται, στη χειρότερη μέρα της ζωής μου και συγκεκριμένα στις 31 Δεκεμβρίου του 1943. Την ημέρα εκείνη είχα υποστεί διπλή επίθεση από τους Γερμανούς και τον Έλας. Και ενώ προσπαθούσα να διατηρήσω τις θέσεις μου, αγωνιούσα ταυτοχρόνως για την τύχη και την ζωή 10.000 ανδρών που είχα υπό τις διαταγές μου. Τέτοια μέρα δεν μου είχε τύχει ποτέ και εύχομαι να μην μου ξανατύχη...



Ναπολέων Ζέρβας

Αργότερα, όπως είχε γνωστό ο σημερινός αρχηγός του Εθνικού Κόμματος, συμμετέσχε στο συνέδριο της Πλάκας για την ενοποίηση του αντάρτικου στην μη κατεχομένη όρεινη Ελλάδα και λίγο πριν από την απελευθέρωση της Ελλάδος πήγε στην Καζέρτα της Ιταλίας για να συμμετάσχει στις εκεί διασκέψεις των Ελλήνων ηγετών και να συμφωνήσει στον τρόπο της απελευθέρωσης της Ελλάδος.

Είχα την μεγάλη χάρη, συνεχίζει ο στρατηγός τις αναμνήσεις του, να μπω επί κεφαλής των ανδρών μου στην Ήπειρο και να φτάσω ίσαμε τους Αγίους Σαράντα. Θά μπορούσα να προχωρήσω ακόμα περισσότερο μέσα στην ελληνική αυτή περιοχή, αν δεν έμπαιναν στη μέση οι Βρετανοί και η κυβέρνηση των Αθηνών, δίνοντας μου την εντολή να νυρίσω πίσω...

Μετά την διάλυση του ΕΔΕΣ και το Δεκεμβριανό κίνημα, καθώς και μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας, ο Ναπολέων Ζέρβας βλέποντας που ώδηγούσε η κατάσταση, αποφάσισε να συμμετάσχει ενεργώς στην πολιτική ζωή της χώρας κι' έτσι στις 3 Μαρτίου του 1945 ίδρυσε το Εθνικό Κόμμα της Ελλάδος.

Στις εκλογές του 1946 παρουσιάστηκε στην Βουλή με 31 βουλευτές και αργότερα το Φεβρουάριο του 1947 έγινε υπουργός της Δημοσίας Τάξεως, αλλά παραιτήθηκε μερικούς μήνες αργότερα.

Από τότε και ως τις εκλογές του 1950 έμεινε συνεχώς στην αντιπολίτευση. Στις 5 Μαρτίου ψηφίστηκε από 70.000 εκλογείς, αν και έβαλε υποψηφιότητα μόνο στο ένα τρίτο της χώρας, ο ίδιος δε εξέλεξε τρεις φορές βουλευτής.

Σήμερα βρίσκεται στη Βουλή επικεφαλής 7 βουλευτών. Συνεργάζεται δε με τους Φιλελευθέρους.

Αυτή είναι η σταδιοδρομία του Ναπολέοντος Ζέρβα.

Και τώρα λίγα για την ιδιωτική του ζωή. Μου την αποκαλύπτει με την άφεση και το κέφι που τον διακρίνει.

Από την πρώτη στιγμή πρέπει να σας πω, μου λέει, πως η μοιραία για την καλοπέρασή μου μέρα ήταν η 28 Νοεμβρίου του 1948, όταν δηλαδή προσεβλήθηκα από στηθάγχη. Ός τα τότε, κάθε απόλαυση της ζωής μου ήταν γνωστή και επιθυμητή.

Καπνίζα σαν άρρατης πούρα, τσιγάρα και ναργιλέ ακόμα! Επ'ίνα από όλα και μου άρεσε ιδιαίτερος η ρετσίνα. Αλλά και το ούζο μου ήταν ευχάριστο. Το είχα συνηθίσει στο Βουνό...

Καλοφαγάς, στρατηγέ μου;...

Φυσικά, φυσικά. Για μένα ένα καλό φαγητό είναι από τις ωραιότερες απολαύσεις της ζωής. Δεν είμαι πρέπει να γράψετε «πολυφαγάς» αλλά καλοφαγάς. Λίγο και καλό. Σήμερα βέβαια όλα αυτά πάνε περίπατο με την στηθάγχη, γιατί τρώω μόνο ό,τι πρέπει να φάω και πρέπει να ζέρετε πως εκείνο που πρέπει δεν είναι και το καλύτερο!...

Και από ύπνο; Είσατε ξενύχτης;

Κοιμάμαι κατά βούλησιν... Είμαι το ξυπνητήρι του έαυτού μου. Όποτε θέλω κοιμάμαι και όποτε θέλω ξυπνώ. Γι' αυτό δεν μπορώ να πω ότι είμαι ξενύχτης. Ξενυχτάω μόνο αναλόγως των περιστάσεων.

Ας έρθουμε τώρα στις μικρές αδυναμίες του στρατηγού Ζέρβα. Είπε λίγες. Η κυριώτερη είναι πως του άρεσε η καλή συντροφιά και το πραγματικό κέφι.

Πεθαίνω που λέει ο Λόγος, με βεβαιώνει γελώντας σαν μικρό παιδί, για την καλή παρέα. Η ευθυμία της συντροφιάς μου με επηρεάζει σε αφάνταστο βαθμό.

Αλλά το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του Ναπολέοντος Ζέρβα είναι η εξαιρετική κομψότης του. Του άρεσε υπερβολικά το καλό ντύσιμο. Όσο για τις γραβάτες, έ, εκεί είναι που δεν τον φτάνει κανείς.

Ο Ναπολέων Ζέρβας είναι ένας αντιπροσωπευτικός τύπος Ρωμιοῦ με όλα τα προτερήματα και τα ελαττώματα της φυλής μας και που άσχετα από πολιτικές πεποιθήσεις τον χαίρεται κανείς για την λεβεντιά του.

ΑΛΕΞ. Γ. ΠΩΠ



Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ



Η φλόγα της αγάπης

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Οι Ιταλοί αφήνουν τέλος ελεύθερες τη μητέρα του Τάσου και την Αύγη. Μα ο Ούγκο εξακολουθεί να παρενοχλεί την αρραβωνιαστικιά του Τάσου με τα ερωτήματα του. Συγχρόνως η Καίτη παρακολουθεί τη νύχτα, έτοιμη πάντα να της κάνει κακό. Έξω από το σπίτι, η Αύγη πηγαίνει νύχτα και συναντάει τον αγαπημένο της μακριά, στην έρημο της εξοχής.

7ον — Καλά είνε, Σου στέλνει την εύχ της.

— Πώς τα περνάτε; Πεινάτε; — Όχι και τόσο, αποκρίθηκε η κοπέλλα, δίχως να τον κυττάει. Νά, η μάνα σου έτοιμασε κάτι καίτι πλεχτά.

Τού έδωσε το μπαγαλάκι κι' ο Τάσος το φίλησε, όπως θα φιλούσε εικόνασμα. — Φίλω της μανούλας μου τα χέρια σ' αυτά! Είπε, Αύγη, να μου προσέχης τη μανούλα μου. Δεν θέλω να γυρίσω μιά μέρα και να μη την βρώ ζωντανή. 'Αν χτυπήσουν οι καμπάνες της ελευθερίας μιά μέρα, η καρδιά μου δεν θα μπορεί να χαρή μέσα στη γενική χαρά, αν η μανούλα μου δεν είνε κοντά μου να χαρή κι' αυτή, ν' ανασάνει ελεύθερον αέρα, να ζήσει κάμποσον καιρό ελεύθερη...

Τα μάτια του βούρκωσαν καθώς μιλούσε έτσι.

— Ένωσια σου, Τάσο, είπε η κοπέλλα, με δάκρυα στα μάτια κι' αυτή. Την προσέχω καλλίτερα παρά αν ήταν αληθινή μου μάνα. Εγώ θα πεινάω πρώτα κι' έπειτα αυτή.

Πέρασε το χέρι του με λατρεία στη μέση της.

— Όχι, γλυκεριά μου αγάπη, της είπε. Ούτε εσύ δεν θέλω να πεινάσης. Μα έννοια σου. Θα λάβετε κι' εσείς κάποιο βοήθημα. Έχω φροντίσει. Δεν θα πάτε ναμμένες. Θάρρος μονάχα και υπομονή. Πές μου τώρα, γλυκεριά μου αγάπη, τί σούκαναν στη φυλακή; Τί έκαναν της μάνας; Σας βασάνισαν;

— Τίποτε, αποκρίθηκε η κοπέλλα κατεβάζοντας το κεφάλι.

— Μη λές ψέματα, Αύγη, τα ξέρω όλα! Σας έδειραν βάρβαρα, μου τό είπαν. Ποδοπάτησαν τη μάνα μου!

— Η φωνή του ράγισε καθώς πρόφερε αυτά τα λόγια. Έπειτα όμως, φώναξε:

— Θά μου τό πληρώσουν τα σκυλιά. Κάθε χτύπημα πούδωσαν στη μάνα μου, θα είνε κι' ένα βόλι στην καρδιά τους. Μα, πές μου: Έσένα, τί σούκαναν; Μήπως σ' ενοχλήσαν; Είσαι δυσμορφή και τρέμω για σένα!

— Τάσο, παρακάλεσε η Αύγη. Μη με κυττάς έτσι.. Τί θέλεις και τα ρωτάς αυτά; Τό ξέρεις: Κορίτσι είμαι, βρέθηκα στα

χέρια τους. Πόλι καλά πού δεν έπαθα κι' τίποτε κακό.

— Σου μίλησαν ερωτικά; ρώτησε άγρια το παλληκάρι.

— Δεν θα θυμώσης, Τάσο, να σου πώ; — Νά θυμώσω μ' έσένα γλυκεριά μου; Μα τί φταίς εσύ; Έσύ ήσουν ένα πρόβατο στα χέρια του σφαγέα. Τί μπορούσες να κάνης; Και τό μεγαλύτερο κακό να σούκαναν, έσύ δεν μπορούσες ν' αντισταθής, φωνή μου αγάπη!...

— Όχι, Τάσο, φώναξε μ' έξαψη η κοπέλλα. Τέτοιο κακό, δεν μούκαναν. 'Όσο το τον ξέρεις τον Ούγκο;

— Τόν υπολογάζω; Πώς δεν τον ξέρω. Αυτός λέει πως είνε ερωτευμένος μαζί μου.

— Ο Τάσος δαγκώθηκε.

— Πότε στο είπες;

— Και μέσα στη φυλακή, κι' έπειτα στο δρόμο, μιά μέρα.

Τό πρόσωπο του παλληκαριού σκοτείνιασε.

— Αυτός είνε μεγάλος κίνδυνος, Αύγη! φώναξε. Τώρα πρέπει να φανής αν είσαι αληθινά γυναίκα κι' έξυπνη και τολμηρή.

— Πές μου, Τάσο, τί να κάνω; Τόν φάδαμαι κι' εγώ!

— Νά του δώσης να καταλάβη πως προτιμάς τό θάνατο παρά τα ερωτικά του λόγια.

— Αυτό ακριβώς του είπες. Αυτά τα ίδια λόγια, Τάσο.

Τη φίλησε παράφορα.

— Τό ξέρω, Αύγη. Μου φαίνεται πως ακούω τη φωνή σου, αγανακτισμένη, να τού τό λέει. Μου φαίνεται πως βλέπω τα χείλη σου να τρέμουν από θυμό. Μα, αυτά σου φαντάζομαι πως δεν θα σ' άφήσει ή σκληρή. Θα έπιμειν. Πρόσεχε Αύγη, για όνομα του Θεού!...

— Βλέπεις, Τάσο, είπε η κοπέλλα γλυκά, πως έχω κι' εγώ πόλεμο. Μα δεν θα υποκύνω, έννοια σου. Ξέρουμε άλλωστε κι' οι δυο μας πως τό χειρότερο πού μπορούμε να πάθουμε δεν είνε ο θάνατος.

Τη φίλησε στο στόμα.

— Γλυκεριά μου αγάπη! της είπε. Έσένα θ' αξίζει να σέ πάρη ένα βασιλόπουλο και να σ' ανεβάση σε θρόνο. Είσαι ή γυναίκα πού ονειρεύεται κάθε παλληκάρι.

Τό αρχιτσιγκούνις

Ο κ. 'Ανάποδος, γνωστός για τη μεγάλη του τσιγκουνιά ψυχρораγεί.

Γύρω στο κρεβάτι του είνε συγκεντρωμένοι οι τρεις γιοι του: ο Πέτρος, ο Παύλος κι' ο Κώστας, πού... έχουν κληρονομήσει όλες τις αρετές του πατέρα τους.

Οι τρεις γιοι συζητούν για την κηδεία του γέροντος.

— Πρέπει να κάνουμε μιά καλή κηδεία, λέει ο Πέτρος.

— Ο Παύλος όμως έχει αντίρρησης.

— Ο μπαμπάς μας, λέει, είχε πολύ απλά γούστα και είμαι βέβαιος πως αν μπορούσε να μιλήσει θα ζητούσε να κηδευθ ή με μιά νεκροφόρα τρίτης τάξεως.

— Έχει δίκιο ο Παύλος, πετάγεται και λέει ο μικρότερος γιος ο Κώστας.

Ο άμειρος πατέρας μας ήταν ακόμα πιο μετρίοφρων απ' ό,τι φαντάζεσθε... Και σίγουρα αν τον κηδεύαμε με τη νεκροφόρα των άτόρων, ή ψυχή του θα αισθανόταν μεγάλη χαρά...

Ο γερο - 'Ανάποδος, πού δεν έχει ξεψυχήσει ακόμα, ανοίγει με κόπο τα μάτια του και τραυλίζει στους γιους του:

— Όχι, παιδιά μου, δεν χρειάζεται νεκροφόρα... Τί σπατάλες είν' αυτές; Έλάτε... σηκώστε με γρήγορα... να προφτάσω να πάω στο νεκροταφείο... με τα πόδια!...

Ο ΦΑΚΟΣ

— Μανούλα, δεν ξέρω γιατί μ' έχει πιάσει τρομερός φόβος. Έτσι μου γίνεται να μη βγαίνω πιά έξω.

— Έμειναν αγκαλιασμένοι πολλήν ώρα. Τά χάδια και τα φιλά τους μεθύσαν. Μα ο Τάσος δεν έχασε ούτε μιά στιγμή πως η Αύγη ήταν ιερή γι' αυτόν. Ήταν ή άρραβωνιαστικιά του. Σήμερα ζούσε αβύρο μπορούσε να τον έπιαναν, να τον σκότωσαν. Δεν έπρεπε να τον θυμάται με ντροπή η Αύγη. Θα τον έκλαιγε, θα τον πενθούσε, πάντα αγνή κι' ελεύθερη να ξαναφτιάξη τη ζωή της.

Υστερα από ώρα είπε ο Τάσος:

— Τώρα, Αύγουλα, πρέπει να πηγαίνης. Ούτε ένα λεπτό παραπάνω δεν μπορούμε να μείνουμε πιά. Θα σέ πιάω ως κάτω. Έπειτα ο Θανάσης θα σέ φέρη στην πολιτεία. Νά, πάρε ακόμα αυτό τό φιλή!...

Κι' αυτό γιά τη μάνα!...

— Αγκαλιασμένοι σφιχτά, με τις καρδιές τους να χτυπάνε κοντά - κοντά, κατέβηκαν τό μονοπάτι.

— Πότε θα σέ ξαναϊδώ; ψιθύρισε η Αύγη.

— Με τον ίδιο τρόπο θα σου στέλνω μήνυμα, όποτε μπορώ. Όχι πολύ συχνά αγαπημένη μου, για να μην κινδυνεύουμε άδικα. Νάχης άπόλυτη έμπιστοσύνη στο Θανάση και στο μικρό Γιαννάκη. Νά προσέχης μόνον. Ούτε λέξι να μην πής πετέ για μένα. Κι' οι τοίχοι έχουν αυτιά. Ούτε λέξι. Και να είσαι χαρούμενη και γενναία.

Τη φίλησε άλλη μιά φορά. Έπειτα, ο Θανάσης παρουσιάστηκε άξαφνα σαν να φύτρωσε απ' τη γή, κι' οι δυο αγαπημένοι χωρίστηκαν.

Ήταν ακόμα βαθειά νύχτα όταν χτύπησε ή Αύγη ανάλαφρα την πόρτα του σπιτιού της. Η κυρά Θεodώρα την περίμενε με αγωνία. Κι' έμειναν ως τό πρωί οι δυο γυναίκες να μιλάνε για τόν Τάσο...

Χαρές και αγωνίες

Μέρες παραγμένες ακολούθησαν. Ο Ούγκο, παρακαλούσαν την Αύγη μ' πείσμα. Στο μυαλό του είχε βαθειά ριζώσει ή ιδέα να την κατακτήσει. Μα ή κοπέλλα, μόλις τόν έβλεπε από μακριά, άλλαζε όρμη, έφευγε σαν ν' αντικρύζε την πανούκλα. Πεισματάνε αυτός πιο πολύ, κι' όταν τύχαινε και την πετύχαινε ξαφνικά, τί σταματούσε, με τό αιώνιο χαμόγελο στα χείλη, πού γινόταν, μέρα με τη μέρα και πιο άπειρη.

— Δεν θα μου ξεφύγης! της είπε μιά μέρα. Τό ξέρεις πως αν θέλω, μπορώ να σέ κλείσω πάλι στη φυλακή, και να σέ κάνω δική μου; Γι' αυτό, τό καλό πού σου θέλω, χάρισέ μου με τη θέλησή σου την αγάπη σου.

Δεν τού αποκρίθηκε ή κοπέλλα. Ή καρδιά της όμως μέσα της φτερούγισε, τρομαγμένα...

Σαν να μην της έφθανε αυτή ή αγωνία, ένοιωσε τώρα και την Καίτη να την παρακολουθ ή από κοντά με βλέμματα φιλοπεπτα, με κακία, με μίσος.

Μιά μέρα, πού συναντήθηκαν και πού δεν μπορούσε ή Αύγη να την άποφύγει της είπε ή Καίτη:

— Σαν καλλίτερα σέ βλέπω, Αύγη. Τα μάγουλά σου κοκκίνισαν. Και τα μάτια σου λάμπουν από εύτυχία. Τί συμβαίνει; Σίγουρα θα βρήκες τρόπο να βλέπης τόν αρραβωνιαστικό σου.

— Εγώ; φώναξε με τρόμο ή Αύγη. Βλέπω εγώ τόν Τάσο; Και πού ξέρω πού είνε ο Τάσος;

— Δεν ξέρεις; φώναξε ή Καίτη. Έμένα μου τό λές; Είνε δυνατόν;

— Νά, δε ξέρω αποκρίθηκε ή Αύγη, και της γύρισε την πλάτη γρήγορα.

— Αρχισε να τη φοβάται για καλά τώρα την πλούσια κοπέλλα.

— Μάνα, είπε στην κυρά Θεodώρα. Πολύ φοβάμαι πως ή ζήλεια θα σπρώξει την Καίτη να κάνει καμιά κουταμάρα. Ό νους της είνε όλο στον Τάσο.

— Νά κυττάει τη δική της δουλειά, φώναξε ή γερόντισσα θυμωμένη. Νά κυττάει τόν πατέρα της πού μαζεύει τα εκατομμύρια κάθε μέρα, από τό αίμα μας. Κι' όχι να βάσει στο νου της τό δικό μου τό παιδί. Ο Τάσος μου δεν είνε για λόγου της. Δεν είνε για τό γιού μου ή κόρη του μαυραγορίτη, πού μάς ρουφάει τό αίμα μας!

— Μανούλα, δεν ξέρω γιατί μ' έχει πιάσει τρομερός φόβος. Έτσι μου γίνεται να μη βγαίνω πιά έξω.

— Νά βγαίνης όσο γίνεται λιγώτερο. Πραγματικά, αρκετόν καιρό ή Αύγη κλείστηκε σχεδόν όλοτετα στο σπίτι. Η κυρά Θεodώρα πηγαίνε για ψώνια και για τίς άλλες δουλειές.

Η Αύγη έμεινε σπίτι, και κάνοντας τό νοικοκυριό μετρούσε τίς μέρες πού την χώριζαν από τόν αγαπημένο της. Ζούσε μονάχα με τη γλυκεία ελπίδα πως θα τόν συναντούσε πάλι. Κι' ο Τάσος δεν την ξεχνούσε. Άρκετά συχνά, κάθε δέκα, κάθε είκοσι μέρες, έρχόταν ο Γιαννάκης λάμποντας από χαρά και την έπαιρνε. Και ή Αύγη γύριζε από τίς συναντήσεις αυτές με τόν αρραβωνιαστικό της, νοιώθοντας θάρρος για πολλές ημέρες.

Πέρασαν έτσι μερικoi μήνες. Στίς πρώτες φθινοπωρινές βροχές όμως ή κυρά Θεodώρα κρεββατώθηκε. Ρευματισμοί την κάρφωσαν στο στρώμα. Δεν τρώαζε, γιατί τό πάθαινε αρκετά συχνά αυτό, αλλά στενοχωρήθηκε πολύ, γιατί τώρα ανάγκάζονταν ή Αύγη να βγαίνει κάθε μέρα από τό σπίτι.

Κι' αυτό πού φοβόταν ή Αύγη, έγινε. Ο Ούγκο άρχισε πάλι να την πολιορκή με γλυκά λόγια.

Δεν έφθανε ή ντροπή κι' ο φόβος πού νοιώθε ή Αύγη. Κι' ή Καίτη βρισκόταν συχνά μπροστά της και παρακολουθούσε την πολιορκία πού της έκανε ο Ιταλός άδικοματικός. Και δεν έχανε την ευκαιρία να της πετάει πειραχτικά λόγια.

Ένα απόγευμα ο μικρός Γιαννάκης πήγε στο σπίτι της Αύγης για να της πη πως θα έρχόταν τό βράδυ να την πάρη για να την πάη στον Τάσο.

Όπως κάθε φορά, ή Αύγη μετρούσε άνοήμονα τίς ώρες ώσπου να νυχτώσει. Άξαφνα, χτύπησε ή πόρτα της. Έμεινε ή Αύγη με τό στομα ανοιχτό απ' την έκπληξη αντικρύζοντας στο κατώφλι την Καίτη.

— Δεν με περιμένεις; είπε ή κοπέλλα με τό ψυχρό και κακό ύφος της. Μα είνε ανάγκη να σου μιλήσω. Μπορώ να μπω μέσα μια στιγμή και να σου πώ:

— Πέρασε, αποκρίθηκε ή Αύγη, ανήσυχη.

Μπήκε μέσα ή Καίτη, και κάθησε. Έρριξε γύρω της μιά γρήγορη ματιά. Άσφαλώς δεν περίμενε τόση φτώχεια. Άμέσως έπειτα κυττάε την Αύγη στα μάτια, και της είπε:

— Αύγη, έχω να σου ζητήσω μιά χάρι.

— Τί θέλεις; ρώτησε ξερά ή κοπέλλα.

— Άκουσε. Άπόψε θα είμαι όλόμνη στο σπίτι και φοβάμαι.

— Γιατί; Ο πατέρας σου κι' ή Καίτη; — ή υπέρτατη σας δεν είνε σπίτι;

— Ο πατέρας μου λείπει. Έφυγε από χτές. Πάει για λίγες μέρες στην Αθήνα. Κι' ή Καίτηγω έφυγε σήμερα τό πρωί για τό χωριό της. Της έγραψαν πως είνε άρρωστη ή μάνα της. Κι' έτσι έμεινα όλόμνη.

— Και τί θέλεις από μένα;

— Δεν καταλαβαίνεις; Όέλω να σέ παρακαλέσω ναρθς άπόψε να κοιμηθς στο σπίτι μου, για να μου κάνης συντροφιά.

— Πώς τό σκέφτηκες, αυτό, Καίτη; Δεν ξέρεις πως μένω με την πεθερά μου; Πώς να την αφήσω όλόμνη, γριά γυναίκα στο σπίτι;

— Φοβάται;

— Μα βέβαια. Δεν έχεις καμιά φίλη ναρθς σπίτι σου άπόψε, καμιά συγγενή.

— Θέλεις να σου πώ την αλήθεια Αύγη; Βέβαια. Έχω και φίλες και συγγενείς πού θα μούκαναν πρόθυμα αυτή τη μικρή χάρι. Άλλά υπάρχει κάποιος λόγος ειδικός πού δεν πρέπει να μάθουν οι γνωστοί μας πως έφυγε ο πατέρας μου. Τίποτε σπουδαίο, μην ανοίγης έτσι τα μάτια σου. Για μιά οικογενειακή υπόθεση πρόκειται. Θα σου λέγα, άλλα είνε μεγάλη ιστορία. Έξ άλλου δεν σ' ενδιαφέρει. Πάντως οι συγγενείς μου δεν πρέπει να υποπτευθούν πως λείπει ο πατέρας μου. Πρόκειται για μιά, τό πολύ δυο βραδιές. Έπειτα, θα γυρίσης. Λοιπόν, δεν μπορείς να μου κάνης εσύ τη χάρι για μιά βραδυά;

— Άπόψε; φώναξε ή Αύγη. Άδύνατον! Μόλις τό είπες αυτό τό μετανόησα, γιατί είδε τα μάτια της Καίτης να σπιθίζουν με άγρια έκφραση.

— Τότε, μπορεί να γίνη κάτι άλλο, είπε ή Καίτη. Νά έρθω εγώ άπόψε, να κοιμηθώ στο σπίτι σας.

— Πού; φώναξε με φόβο ή Αύγη. Δεν βλέπεις την κατάντια μας; Νά, σ' αυτή την καμαρούλα μέσα κοιμόμαστε. Η κυρά Θεodώρα στο κρεβάτι κι' εγώ κάτω, σ' ένα στρώμα.

— Δεν πειράζει. Θα πέσω κοντά σου, στο στρώμα. Δεν θα χαλάση ο κόσμος για μιά βραδυά.

Η Αύγη στριφογύριζε τα χέρια της με αγωνία. Τό μυαλό της σταμάτησε. Δεν ήξερε ποιά δικαιολογία να βρη για ν' άρνηθη.

— Διστάζεις; είπε ή Καίτη. Σπουδαία χάρι σου ζητώ! Θα στενοχωρηθης, λιγάκι μιά βραδυά. Μα έχασες πόσες μέρες σε φιλοξένησα εγώ στην Αθήνα;

Η Αύγη κοκκίνισε. Βέβαια, σ' αυτό είχε δίκιο ή Καίτη. Ήταν μεγάλη αγαστία από μέρους της να της άρνηθη. Κι' όμως ήταν άδύνατον να έχη την Καίτη στο σπίτι και να φύγη για να πάη να συναντήσει τόν Τάσο. Ήταν σαν να της τά μαρτυρούσε όλα.

— Καίτη, είπε, κυττάζοντας την κοπέλλα παρακλητικά. Σέ παρακαλώ να με πιστέψης. Άπόψε μου είνε άδύνατον. Δεν μπορώ ούτ' εγώ να έρθω, ούτε να σέ φιλοξενήσω. Άδύνατον, τό καταλαβαίνεις; Υπάρχει κάποιος λόγος. Άύριο έλα και μεθαύριο κι' όσες μέρες θέλεις. Είνε χρέος μου να σέ φιλοξενήσω...

— Άύριο; έκανε ή κοπέλλα, σηκώνοντας τούς ώμους. Άύριο, δεν θέλω. Γι' άποψε πρόκειται.

— Άπόψε δεν μπορώ.

Κυττάχτηκαν στα μάτια. Τό πρόσωπο της Καίτης είχε ξαναπαρει τη συνηθισμένη του απάθεια. Μα τα μάτια της έδειχναν όλη της την έσωτερική ταραχή.

— Καλά, είπε σέ λίγο κυττάζοντας βαθειά την Αύγη. Σ' εύχαριστώ. Δεν πειράζει... Καληνύχτα.

Έφυγε με ύψος θυμωμένο, χωρίς ν' άκούση τίς δικαιολογίες πού ψιθύριζε ή Αύγη.

— Μάνα, βόγγηξε ή Αύγη, μόλις έκλεισε την πόρτα, δεν ξέρεις πόσο ντρέπομαι!

— Έγώ άπορώ με τό θράσος της ναρθς σ' έσένα να ζητήσει φιλοξενία, ύστερα από όσα σου έκανε και με τόν άπότομο τρόπο πούχει πάντα όταν σου μιλάει.

— Άδιόφορο, μάνα. Εγώ είχα υποχρέωση να την φιλοξενήσω. Μα, έπρεπε να θυσιάσω τη συνάντησή μου με τόν Τάσο. Κι' αυτή τη χαρά δεν τη θυσιάζω για τίποτε στον κόσμο.

Μιά σκιά στο σκοτάδι

Με τό μαντήλι ριχμένο στο κεφάλι της, κλειστά ακολούθησε ή Αύγη τό μικρό Γεωφάνο.

— Τί είνε; ρώτησε ή Αύγη, τρομαγμένη.

— Δεν είδες; Έκανε με φόβο τό παιδί. Μου φάνηκε σά να γλύστρησε μιά σκιά εκεί, πίσω από αυτό τό σπίτι.

— Δεν σούλεγα εγώ; ψιθύρισε τρέμοντας ή Αύγη. Κάποιος μάς ακολοθεύει. 'Ισως να είνε Ιταλοί.

— Άν είνε Ιταλοί, πάμε χαμένοι! είπε ο μικρός. 'Ισως δεν πρέπει να πάς στον αρραβωνιαστικό σου, για να μην προδώσης τό μέρος πού κρύβεται. Καλλίτερα να γυρίσης πίσω.

Η καρδιά της κοπέλλας σφίχτηκε. Της φαινόταν ή πιο σκληρή τιμωρία, τώρα πού...

ΘΑΛΥΚΟΙ ΘΑΛΑΣΣΟΛΥΚΟΙ

Τό ε'Αγγλικό Ρόδο, εκπαιδευτικό του βρετανικού ναυτικού, προοριζόμενο ειδικώς για την εκπαίδευση του γυναικείου σώματος, έφτασε προ ημερών στο Παρίσι διαπλετώντας τό Σηκουάνα.

Στους Παριζιάνους δόθηκε έτσι ή ευκαιρία να ίδουν στους δρόμους της πόλεως τους, χαριτωμένα θηλυκά ναυτικά, πού κι' αυτά έμειναν ένδοσιασμένα από την επίσκεψη της θαλικής πρωτευούσης. Στη φωτογραφία μας οι θηλυκοί θαλασσολύκοι ενώ καθαρίζουν τό καστάρωμα.

— Τίποτε, αποκρίθηκε ή κοπέλλα κατεβάζοντας το κεφάλι.

— Μη λές ψέματα, Αύγη, τα ξέρω όλα! Σας έδειραν βάρβαρα, μου τό είπαν. Ποδοπάτησαν τη μάνα μου!

— Η φωνή του ράγισε καθώς πρόφερε αυτά τα λόγια. Έπειτα όμως, φώναξε:

— Θά μου τό πληρώσουν τα σκυλιά. Κάθε χτύπημα πούδωσαν στη μάνα μου, θα είνε κι' ένα βόλι στην καρδιά τους. Μα, πές μου: Έσένα, τί σούκαναν; Μήπως σ' ενοχλήσαν; Είσαι δυσμορφή και τρέμω για σένα!

— Τάσο, παρακάλεσε ή Αύγη. Μη με κυττάς έτσι.. Τί θέλεις και τα ρωτάς αυτά; Τό ξέρεις: Κορίτσι είμαι, βρέθηκα στα

χέρια τους. Πόλι καλά πού δεν έπαθα κι' τίποτε κακό.

— Σου μίλησαν ερωτικά; ρώτησε άγρια το παλληκάρι.

— Δεν θα θυμώσης, Τάσο, να σου πώ; — Νά θυμώσω μ' έσένα γλυκεριά μου; Μα τί φταίς εσύ; Έσύ ήσουν ένα πρόβατο στα χέρια του σφαγέα. Τί μπορούσες να κάνης; Και τό μεγαλύτερο κακό να σούκαναν, έσύ δεν μπορούσες ν' αντισταθής, φωνή μου αγάπη!...

— Όχι, Τάσο, φώναξε μ' έξαψη η κοπέλλα. Τέτοιο κακό, δεν μούκαναν. 'Όσο το τον ξέρεις τον Ούγκο;

— Τόν υπολογάζω; Πώς δεν τον ξέρω. Αυτός λέει πως είνε ερωτευμένος μαζί μου.

— Ο Τάσος δαγκώθηκε.

— Πότε στο είπες;

— Και μέσα στη φυλακή, κι' έπειτα στο δρόμο, μιά μέρα.

Τό πρόσωπο του παλληκαριού σκοτείνιασε.

— Αυτός είνε μεγάλος κίνδυνος, Αύγη! φώναξε. Τώρα πρέπει να φανής αν είσαι αληθινά γυναίκα κι' έξυπνη και τολμηρή.

— Πές μου, Τάσο, τί να κάνω; Τόν φάδαμαι κι' εγώ!

— Νά του δώσης να καταλάβη πως προτιμάς τό θάνατο παρά τα ερωτικά του λόγια.

— Αυτό ακριβώς του είπες. Αυτά τα ίδια λόγια, Τάσο.

Τη φίλησε παράφορα.

— Τό ξέρω, Αύγη. Μου φαίνεται πως ακούω τη φωνή σου, αγανακτισμένη, να τού τό λέει. Μου φαίνεται πως βλέπω τα χείλη σου να τρέμουν από θυμό. Μα, αυτά σου φαντάζομαι πως δεν θα σ' άφήσει ή σκληρή. Θα έπιμειν. Πρόσεχε Αύγη, για όνομα του Θεού!...

— Βλέπεις, Τάσο, είπε η κοπέλλα γλυκά, πως έχω κι' εγώ πόλεμο. Μα δεν θα υποκύνω, έννοια σου. Ξέρουμε άλλωστε κι' οι δυο μας πως τό χειρότερο πού μπορούμε να πάθουμε δεν είνε ο θάνατος.

Τη φίλησε στο στόμα.

— Γλυκεριά μου αγάπη! της είπε. Έσένα θ' αξίζει να σέ πάρη ένα βασιλόπουλο και να σ' ανεβάση σε θρόνο. Είσαι ή γυναίκα πού ονειρεύεται κάθε παλληκάρι.

Τό αρχιτσιγκούνις

Ο κ. 'Ανάποδος, γνωστός για τη μεγάλη του τσιγκουνιά ψυχρораγεί.

Γύρω στο κρεβάτι του είνε συγκεντρωμένοι οι τρεις γιοι του: ο Πέτρος, ο Παύλος κι' ο Κώστας, πού... έχουν κληρονομήσει όλες τις αρετές του πατέρα τους.

Οι τρεις γιοι συζητούν για την κηδεία του γέροντος.

— Πρέπει να κάνουμε μιά καλή κηδεία, λέει ο Πέτρος.

είχε ύποπτη τόσες συγκινήσεις, να γυρίσει πίσω, χωρίς να ιδεί τον αγαπημένο της.

— Στασου, βλέπω το Θανάση πουρχειται, είπε. Αυτός θα με συμβουλευτεί τι πρέπει να κάνω.

Χαρούμενος, όπως πάντα, ζύγωσε ο νέος.

— Καλοπέρα, Αγγή! "Ετοιμη; ρώτησε. — Θανάση, φιδύρισε η κοπέλλα, μου φαίνεται πως μάς παρακολουθούν.

Το μάτι του παλληκαριού άστραψε.

— Νά, πίσω από αυτό το γκρέμισμα, κάποιος μου φαίνεται πως είνε κρυμμένος, είπε ο Γιαννάκης.

— Σταθείτε έσείς, μην κινηθίτε, είπε ο Θανάσης, αποφασιστικά. Πρέπει όποιος και νάναι να λουφάει μια για πάντα. "Αλλοιώς, πάει χαμένος ο Τάσος!... — "Αν άκούστε πυροβολισμούς να πέσετε κάτω, συνέχισε. Μη νοιαστήτε για μένα. Να κρυφτείτε, κι' έπειτα όταν γίνη ήσυχία, να γυρίσετε πίσω και να κλεισθήτε στα σπίτια σας, σά να μη σας συνέδη τίποτε. "Αν σας ρωτήσουν να πητέ πως δεν βγήκατε από το σπίτι, πως δεν έζερετε τίποτε.

"Εβγαλε από την τσέπη του ένα πιστόλι, και κρατώντας το σφιχτά, προχώρησε κλεφτά πίσω από το γκρεμισμένο σπίτι. Κύτταζε καλά, παντού. "Αλλο μέρος για να κρυφτή άνθρωπος εκεί κοντά δεν ήταν. Δεν φαινόταν απολύτως τίποτε. "Ήσυχία απόλυτη...

"Εψαξε κάμποσο ώρα ο Θανάσης κι' έπειτα γύρισε κοντά στην Αγγή!

— Φαντασία σας ήταν! είπε γελαστός. Δεν βρήκα ούτε γάτα.

— Μά μου φάνηκε πως είδα μια σκιά, επέμεινε ο Γιαννάκης. Κι' η Αγγή όλη την ώρα άκουγε πίσω μας βήματα.

Γέλασε ο Θανάσης.

— "Επειδή άκούσατε θόρυβο ίσως σας φάνηκε πως είδατε και σκιά. Δεν είνε τίποτε. Το πολύ καμμία γάτα, άγριεμένη από την πείνα θα σας πήρε από πίσω. "Εξ άλλου, τώρα που θα μπορούμε στον κάμπο, θα προσέχουμε. "Αν ιδούμε το ελάχιστο ύποπτο, θα γυρίσουμε πίσω. Πήγαίνε, Γιαννάκη, έσύ γρήγορα στο σπίτι σου.

"Εφυγε τρέχοντας το παιδί, λιγάκι φοβισμένο. Κι' η Αγγή με το Θανάση, πήραν το γνωστό τους δρόμο.

Κάθε τόσο γύριζαν και κύτταζαν. "Η Αγγή στην άρχή έτρεμε. "Επειτα, όμως όσο ζύγωνε στο βουνό, όσο ένοιωσε πως πλησίαζε στον αγαπημένο της ξεχνούσε τους φόβους της. Κι' ο Θανάσης, με το αιώνιο χαμόγελο και το κέφι του, της έλεγε άστεϊα.

"Ετσι έφτασαν στην κρυφώνα τους. Κι' η Αγγή έχασε τους φόβους της, μέσα στην αγκαλιά του αγαπημένου της.

Τού έκανε άμέσως λόγο για την τρομάρα που είχε περάσει.

— Αγγή, είπε ο Τάσος σοβαρά. Βέβαια είνε επικίνδυνο αυτό, νάρχεσαι να με βλέπεις. Πιο πολύ για σένα, παρά για μένα. "Εγώ, αν με μωριστούν παίρνω το φύσημά μου, και πάω άλλου, μακριά να κρυφτώ. "Αν μένω εδώ, το κάνω μονάχα για σένα. Για να μη χάσω αυτή τη μοναδική χαρά της ζωής μου, να σε βλέπω. Μά αν καταλάβουν πως έρχεσαι και με βλέπεις, θα σε πιάσουν και θα σε βασανίσουν για να μαρτυρήσεις. Γι' αυτό, μου φαίνεται πως πρέπει ν' αραιώσουμε τις συναντήσεις μας. "Εγείρε η Αγγή το κεφάλι της στον ώμο του αγαπημένου της.

— Μεγαλύτερο μαρτύριο δεν υπάρχει για μένα, απ' το να μη σε βλέπω! φιδύρισε γλυκά.

— Το ξέρω, χρυσή μου αγάπη. Μά, θα περάσουν τα βάσανά μας. Δέ θ' άργήσουν να περάσουν αυτά τα μαρτύρια που τσαβιάει όλη η ανθρωπότητα. Μαζί μ' όλο τον κόσμο τότε, θα βγούμε κι' έμεις στο φώς, και θα γιορτάσουμε τους γάμους μας, έλευθεροί, χαρούμενοι, πιο πολύ ακόμα, έπειδή περάσαμε από αυτή τη δοκιμασία.

— Ναί, Τάσο, αναστέναζε η κοπέλλα. "Έχεις δίκιο. "Εγώ χάνω τότε - τότε το θάρρος μου. Κλονίζε τα πράγματα όπως ξέλεις. Να ξέρεις μονάχα πως κι' έναν σίωνα να κάνω να σε ιδώ, σε κάθε στιγμή, θα ζής μέσα στην ψυχή μου.

Φιλήθηκαν με λαχτάρα κι' η Αγγή γύρισε πίσω στο χωριό με την καρδιά πλημμυρισμένη από αγάπη κι' έλπίδα.

"Όταν όμως την άφησε ο Θανάσης στα πρώτα σπίτια, κι' άρχισε να προχωρή μόνι στο σκοτάδι, προς το σπίτι της, πάλι της φάνηκε πως κάποιος την ακολουθούσε. "Ανατρίχισε! Δεν τόλμησε ούτε το κεφάλι της να γυρίσει από φόβο μη ιδεί κανένα, και σταματήση η καρδιά της. Πλησίαζε τέλος σπίτι της. "Αν δεν φοβόταν, κι' αν τα μάτια της μπορούσαν να διακρίνουν στα σκοτάδια, θα έβλεπε κάποιον τυλιγμένο μ' ένα παλτό, και μ' ένα μαντήλι στο κεφάλι να την ακολουθεί από μακριά, βήμα προς βήμα.

"Η σκιά αυτή την είχε ακολουθήσει από τη στιγμή που ξεκίνησε από το σπίτι της.

"Αν ο μικρός Γιαννάκης ήταν πιο συνηθισμένος να διακρίνει στα σκοτάδια, θα την έβλεπε να τους ακολουθεί, προχωρώντας τοίχο - τοίχο, σύρριζα στα χαλασμένα σπίτια. Κι' αν είχε το θάρρος να ζυγώσει και να της ανασηκώσει το μαντήλι, θα τρούμαζε, και δεν θα πίστευε τα μάτια του. "Η σκιά αυτή ήταν ή πιο πλούσια κοπέλλα του τόπου: η Καίτη Ναγίδη.

"Η ζήλεια βολώνει το μυαλό!

"Η αγάπη της Καίτης Ναγίδη ήταν παράξενη. Δεν ήταν το ωρόσιο, ανθόρμητο αίσθημα που πηγάζει από τις άγριες καρδιές.

και γεμίζει την ψυχή του ανθρώπου με καλωσύνη κι' ευγένεια. "Ήταν ένα άλλοκοτο πάθος που της είχε γεννηθεί από τον καιρό που ήταν μαθήτρια ακόμα.

Μεγαλωμένη με ιδέες μεγάλες για τότε έαυτο της στο σπίτι της άκουγε να λένε πως έπρεπε να πάρη άντρα πλούσιο και με δουλειά στρωμένη. "Εξ άλλου, έξυπνη καθώς ήταν, δεν άσχησε να μαντέψει το σίσημα της συμμαθήτριας της Αγγής για τον Τάσο.

"Ο Τάσος Τόγκας ήταν ένα από τα πιο όμορφα παλληκάρια του τόπου. Μόλις είχε γυρίσει τότε στην πατρίδα του, διπλωματούχος γεωπόνος. Ντυνόταν κομψά, κι' οι υπέρες δεν άργησαν να μωριστούν πως ήταν ένας πρώτης τάξεως γαμπρός για τα κορίτσια τους. "Η Καίτη ήταν μικρή για να προσέξη αυτούς τους ύπολογισμούς. Τον προσέξε μονάχα τον Τάσο, έπειδή τον πρόσεχε κι' η Αγγή. Και την αγάπησε από ζήλεια προς την Αγγή.

"Ήταν αντίζηλες και στην τάξη τους. "Καλές μαθήτρες κι' οι δυο, συναγωνίζονταν για τα πρώτα. Πάντα την περνούσε λιγάκι η Αγγή. Αυτό φρένιαζε την Καίτη. "Ότι έκανε η Αγγή το έμεινε ή Καίτη άμέσως. Κι' έτσι, αγάπησε και τον Τάσο γιατί τον αγαπούσε κι' η άλλη, όπως μάντευε.

"Όσο καταλάβαινε πως το αίσθημα της Αγγής μεγάλωνε, τόσο μεγάλωνε και το δικό της.

"Όταν πιά κατάλαβε πως κι' ο Τάσος ανταποκρινόταν στην αγάπη της Αγγής το αίσθημα της Καίτης έμεινε πάθος.

Και τώρα πούλειπε ο Τάσος, το πάθος της αυτό φούντωνε. Στη φαντασία της τον έβλεπε να γυρίζει μετά τον πόλεμο δοξασμένος, ήρωας. Και δεν μπορούσε να χωρέση στο μυαλό της πως αυτός ο ήρωας θα άνηκε σε άλλη γυναίκα κι' όχι σ' αυτήν.

Με το ένστικτο της έρωτευμένης, δέ δυσκολεύτηκε να ψυχολογήση την Αγγή. Κάθε τόσο την έβλεπε τόσο χαρούμενη, τόσο φωτειρό το πρόσωπό της, που της γεννιήθηκε μια ύποψια. "Αν η Αγγή δεν είχε ιδή μήνες ολόκληρους τον Τάσο, θα ήταν υστερήσει, θλιμμένη. Λοιπόν για να ξεκατηρή τόση δροσιά το πρόσωπό της, μ' όλη τη δυστυχία της, και τόσο φως χαράς τα μάτια της, μέσα στην τρικυμία που την έδεχνε, αυτό σήμαινε πως έβλεπε τον άρραδωνιστικό της.

"Όταν πείστηκε η Καίτη γι' αυτό το πράγμα, ένοιωσε τέτοιο πόνο μέσα της που έκλαψε, σαν να της είχε συμβεί μεγάλο δυστύχημα.

"Η Αγγή, η άσημη, η φτωχική κοπέλλα, να έχη αυτές τις χαρές!... Να ξεκινά νύχτα και να τρέχη στην έρημιά των χωραφιών... "Ασφαλώς εκεί την περιμενε μια θερμή αγκαλιά. Μπορούσε να μην είνε έτσι;

Μη βαστώντας στην άμφιβολία η Καίτη, αποφάσισε να εξακριβώσει άμέσως αν ήσαν βάσιμες οι ύποψιές της.

"Επωφελήθηκε από την πρώτη ευκαιρία που της έτυχε. Μόλις έφυγαν οι γονείς της για ταξίδι, μια μέρα, πήγε στην Αγγή, και την παρακάλεσε να τη συντροφέψει. Καταλάβαινε πως η Αγγή, άπρωτοίμαστη, δεν βάδρισκε τρόπο να αποφύγη την παιγίδα. Κι' όπως ξέρουσε η Αγγή τις άρνήθηκε. "Η Καίτη έφυγε σφίγγοντας τις γροθιές της. "Ενοιωσε το μίσος να θεριεύη μέσα στην καρδιά της.

"Ήταν από τη φύση της τολημής. Είχε πεί από τις πρώτες κοπέλλες νοσοκόμος κι' είχε αντιμετώπισει πολλούς κινδύνους στον πόλεμο. "Αποφάσισε λοιπόν να παρακολουθήση την Αγγή, με κάθε βυσία. Κι' αυτό το βράδυ το κατάφερε. Καθώς έλειπε ο πατέρας της, δεν δυσκολεύτηκε να δικαιολογήση την άπουσία της από το σπίτι στην υπερέριά της. Κρύφτηκε κοντά στο σπίτι της Αγγής και περίμενε. Είδε το Γιαννάκη να χτυπά νύχτα την πόρτα της και, σε λίγο, την Αγγή να βγαίνει μαζί του. Τους άκολουθήσε σαν σκιά. Κι' εκεί που σταμάτησαν χώθηκε μέσα στα έρείπια ενός σπιτιού. Κάθε άλλη κοπέλλα θα τρούμαζε, μέσα στην άγρια νύχτα. Αυτή όμως ούτε στιγμή δεν δείλιασε. "Η ζήλεια και το πάθος της παραμέριζαν κάθε άλλο αίσθημα από μέσα της.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια...

"Άρθρο της γνωστής στάρ Τζάννετ Λή

||| Ως μου φάνηκε το πρώτο μου φιλή στον κινηματογράφο; λέει γελώντας η νεαρή και χαριτωμένη στάρ Τζάννετ Λή. "Ήταν μια άπογοητευσις, μια άποτυχία σε τέτοιο βαθμό που για πολύν καιρό έμεινα με την έντύπωση ότι δεν θα φιλούσα ποτέ έναν άντρα, όπως τον είχα φαντασθή εγώ...

Το φταίξιμο ήταν έντελως δικό μου. Βέβαια, ήμουν ακόμη σε ηλικία που της λείπει η πείρα, που δεν ξέρει ότι το όνειρο ξεπερνάει πάντοτε την πραγματικότητα. "Ωστόσο, με το γυναικείο μου ένστικτο, θα έπρεπε να κάνω αυτό που ήταν σωστό. Να δώσω δηλαδή ένα αυθόρμητο και θερμό φιλή κι' όχι ένα διστακτικό και παγωμένο, μόνο και μόνο γιατί δεν μου άρεσε ο «έρασής» μου!

"Όταν ήμουν ακόμη στο λύκειο και έκανα όνειρα να γίνω κάποτε ηθοποιός, πολύ συχνά αναρωτιόμουν πως θα ήταν το πρώτο μου φιλή στην οθόνη, αν γινόμουν ποτέ βεντέτα. Στον κινηματογράφο είχα παρακολουθήσει τόσα φιλή, θερμά και παθητικά και πολλές φορές φιλή θεοτρελά!

"Ονειρευόμουν ένα φιλή, που κάθε φορά που το φανταζόμουν — και το φανταζόμουν πολύ συχνά — με γεμίε γοητεία, τόσο πιο πολύ ώστε κάθε φορά πρόσθετα στην όμορφη και προσωπική μου περιπέτεια λεπτομέρειες πιο ρωμαντικές ακόμη. "Εβλεπα τον έαυτό μου ντυμένο μ' ένα φόρεμα από σατέν ροζ - πάλ. Πάνω του, με το φύσημα του ανέμου, κυμάτιζαν μέτρα ολόκληρα από τούλι του ίδιου χρώματος. Το κορσάκι μου από μπροκάρ ήταν κεντημένο με μαργαριτάρια, περασμένα σε χρυσές κλωστές. Στο κεφάλι φορούσα ψάβινη καπελλίνα με δυο ροζ - πάλ τριαντάφυλλα. "Ήταν όμορφο και ρωμαντικό το ντύσιμο αυτό. "Αλλά κι' εγώ ή ίδια ήμουν ακόμη πιο όμορφη και πιο ρωμαντική.

"Ετσι στολισμένο έβλεπα τον έαυτό μου να κατεβαίνει, με άργα και νωχελικά βήματα, τη σκάλα ενός θαυμάσιου κήπου που ήταν πλημμυρισμένος από κυκλάμινα. Γιατί από κυκλάμινα; Δεν το ξέρω... "Η ατμόσφαιρα ήταν βελούδινη και γλυκεία. "Ο ούρανός γαλάσιος. "Η σκάλα κατέληγε άποτομα σ' ένα γεφυράκι φτιαγμένο από σταυρούτους χρυσούς κορμούς δέντρων. "Εκεί ήταν το ραντεβού μου.

Πάνω σ' αυτό το γεφυράκι ένας νέος περίμενε. Μόλις ο είδε άρχισε να με πλησιάζη άργα. "Ήταν φυσικά ο πιο όμορφος νέος του κόσμου, ένα κράμα μεταξύ Κλάσκ Γκέμπλ, Σάρλ Μπουαγιέ, Ρούπερτ Τάινλορ και... Βάν Τζόνσον. Μου άνοιξε την αγκαλιά του από μακριά κι' εγώ έτρεξα σ' αυτή μαγνητισμένη, γεμάτη χαρά και ευτυχία... Τί συγκινήσεις! Τί γλυκές στιγμές! "Εγείρα το κεφάλι μου στο πλατύ του στήθος, πάνω στο βελούδο του όμορφου ρούχου που φορούσε, άκούγοντας τους χτύπους της καρδιάς του!

"Από τ' όνειρο στην πραγματικότητα υπάρχει ολόκληρη άβυσσος. Αυτό το διαπίστωσα όταν έρμηνευα τον πρώτο μου έρωτικό ρόλο μπροστά στην κινηματογραφική μηχανή. "Ήταν το ρωμαντικό φίλμ «Το ρομάντο της Ρόζυ Ρόιτς». Σ' αυτό δεν φορούσα φόρεμα από σατέν ροζ πάλ, ούτε ανοιχιάτικη καπελλίνα με τριαντάφυλλα. "Ήμουν πολύ πιο απλή: μια χωροαποπούλα με σκληρά και άταχτα μαλλιά, χωρίς ίχνος κοκετταρίας. Στο πρόσωπό μου είχα διόλου μακιγιάζ και στα χείλη ούτε ιδέα από ρουζ. "Ήταν θαύμα πώς δεν προκαλούσα τον οίκτο ακόμη και στον ίδιο τον έαυτό μου.

"Ερασής» μου ή... ο Βάν Τζόνσον, πράγμα που το επιθυμούσα πάρα πολύ, άλλ' όχι με τον τρόπο και την εμφάνισι που τον είχα τώρα έμπρός μου ζωντανό... Δεν ήταν το μαγεμένο βασιλόπουλο του παραμυθιού, αλλά ένας χωριάτης, ντυμένος μ' ένα μακρύ πουκάμισο χοντρό και μια πέτσινη σκούρα κυλότητα, γεμάτη χώματα και άχυρα! Και το πιο χειρότερο, ήταν... Ξυπόλητος! "Αί! τί θλιβερός «έρασής» που ήταν! Τί άποτυχημένος γάμος! Με τί διάθεσι ν' αγκαλιάσω και ν' φιλήσω, έστω και με την άκρη των χειλιών μου, έναν άντρα τόσο αλλοιώτικο απ' το γοητευτικό νέο που είχα τό-



"Η χαριτωμένη στάρ Τζάννετ Λή

σεσ φορές όνειρευτή; Με τις ιδέες που είχα και την αχαλίνωτη φαντασία που με πλημμύριζε, φυσικά, ο ρόλος αυτός ήταν για μένα μια φοβερή άπογοητευσις...

— Μά έλα, Τζάννετ, τί έπαθες και δεν πλησιάζεις το Βάν; Μη φοβάσαι δεν... δαγκώνει! Είπε γελοιοποιώντας ο σκηνοθέτης.

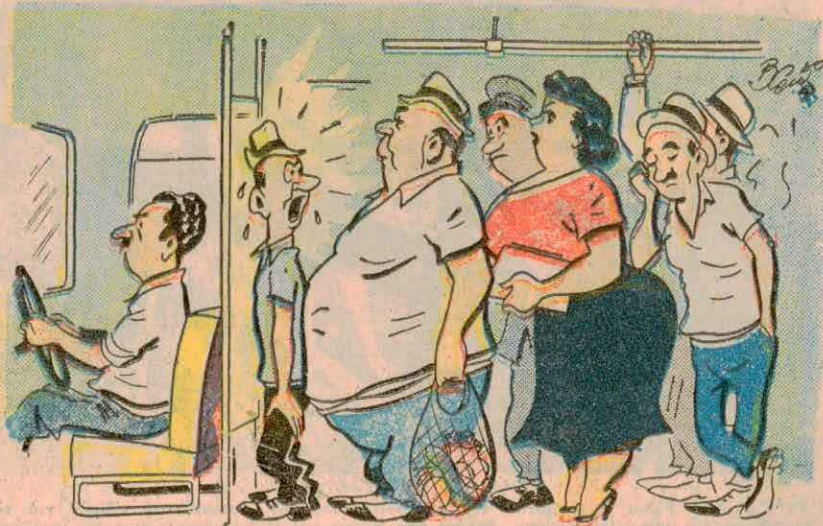
— Δεν τον φοβάμαι, απάντησα απλά, γόν συχαίνομαι για «έρασής» μου!

"Ετσι το πρώτο μου φιλή στην οθόνη έμεινε για πολύν καιρό έντυπωμένο στην καρδιά μου. Είχα όνειρευτή ένα πριγκιπόπουλο και είχα φιλήσει ένα... χωριάτη!

Στην έπόμενη ταινία μου, στις «Γυναικούλες», έπαιξα με την Τζούν "Αλυσον, την "Ενίκαμπερ Τάινλορ, την Μάργκαρετ "Ο Μπασιάν και τον Πάτερ Λάφοντ. Αυτού άποζημιώθηκα εν μέρει από τα φιλή του Πάτερ, μ' όλο που κι' αυτός δεν ήταν ο πρίγκιπας που είχα όνειρευτή. "Επιτέλους, πήρα τη «ρεβάνς» στο τρίτο μου φίλμ: «Κοκκίνος Δουναβίς». "Εκει παίζω μαζί με το Γουόλτερ Πίτζον. Για να είμαι όμως άπάλυτα ειλικρινής, ούτε και σ' αυτό ίκανοποιήθηκα πολύ. Το πρώτο μου κινηματογραφικό φιλή είχα φαντασθή να το χάρισω σ' ένα νέο και θελκτικό πρίγκιπα. Στις πρώτες ταινίες σπέτρυκα και στην τρίτη αγκαλιάζω και φιλώ έναν... Ρώσο αξιωματικό ηλικίας 40-έτων που τον υπάδευε ο Πίτζον! "Αλήθεια, πόσο διαφέρουν τα όνειρα από την πραγματικότητα!

"Η ζωή πάντα άναποδογυρίζει όλες μας τις προβλέψεις και παρουσιάζει μια πραγματικότητα σκληρή και άδυσωπτη. Μάθαμε ίσως να καλλιεργούμε περισσότερο τη φαντασία μας παρά να κυττάζουμε την ίδια την πραγματικότητα που μάς περιβάλλει.

ΤΖΑΝΝΕΤ ΛΗ



— Βαλτός είσαι, ρε είσπράκτω και φωνάζεις όλη την ώρα «προχωρείτε οι μπροστινοί»!... (Τού Β. Χριστοδούλου)



Μιά.. «λεπτομέρεια»

(Η σκηνή στη γωνιά ενός μεγάλου κεντρικού εμπορικού κέντρου. Πολύ πρωί. Άραιοι πελάτες που παίζουν καφέ.)

ΕΚΕΙΝΗ: Μικροκαμμένη, μελαγχολική, έκφραση, γλυκύτητα, φλόγα μάτια. Όρεκτικό σώμα. Χωρίς να μπορεί να την πη κανείς εξαιρετική ωμορφιά, είναι «μια μικρή γυναίκα ενδιαφέρουσα». Εικαστικών χρόνων; Περίπου.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ένας δυνατός, αθλητικός άντρας με γερή αυτοπεποίθηση στις κινήσεις και στο ύψος και με μάτια γαλάνα, πολύ ωμορφα, σχεδόν «θηλυκά». Είναι μάτια που θα ταίριαζαν σε μια γυναίκα, μα και στο άρρενωπό του σύνολο είναι όπλα ακαταμάχητης γοητείας. Τριάντα χρονών; Τά ζυγώνει, αν δεν τα πέρασε.

Όταν ανοίγει το «ριντώ», εκείνη έχει φτάσει βιαστική και σχεδόν ιδρωμένη.

ΕΚΕΙΝΗ (θεωρώ): Γειά σου, Τζάκ. Με συγχωρείς, άργησα γιατί είχε τρομερές

«ουρές» στη στάση. (Κάθεται λαχανιασμένη). Παρά λίγο θα παίρνα... τη μεγάλη απόφαση να μπω σε ταξί! Μά, ευτυχώς, τα κατάφερα και χάθηκαν οι λεωφορείοι. (Σοβαρεύεται ελαφρώς). Το σημείωμά σου μ' ανησυχούσε. Μα το ύψος σου είχε ήρεμα και με καθησυχάζει. (Με τρώει). Φοβήθηκα πως έπαθε τίποτα ο Μίμης. Ξέρω πως εκεί που βρίσκεται, στα βάθη της Αφρικής, οι κίνδυνοι είναι πολλοί.

ΕΚΕΙΝΟΣ (άπλη): «Α, όχι, μην ανησυχώ. Δεν έχω να σου αναγγείλω τίποτα το θλιβερό. (Ένω χτυπά για ναρρή το γκαρσόνι). Κι' απ' όλα μάλιστα γιατί το φαντάστηκες. Το σημείωμά μου ήταν, μου φαίνεται, σαφές.

ΕΚΕΙΝΗ (παιδιάστικα): «Ελεγε: «Είπε απόλυτη ανάγκη να σε δω αύριο στις 9½ το πρωί». Εκείνο το «απόλυτη ανάγκη» με τρώει! Κι' ύστερα τόσο πρωί!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναι. «Ήθελα πρωί, γιατί» είναι η μόνη άρα που μπορεί κανείς να μιλήσει σοβαρά με μια κοπέλλα. «Ετσι, νομίζω, τουλάχιστον. Λέπουν... τα «ρωμαντικά περιβάλλοντα» της νύχτας.

ΕΚΕΙΝΗ (μάτια παραξενεμένα): Είσαι λίγο περίεργος σήμερα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Θάρρω άμέσως στο θέμα και θα γίνω συγκεκριμένος. (Με μια υποψία επισήμανσης στο ύφος). «Ακου, Άλκα. Είσαι η μητέρα του φίλου μου. Κάνε με κι' οι τρεις μαζί άρνηση γιατί» είχε τρομερές

κείνος πήγε ταξίδι και μείναμε οι δυο μας. (Λίγο νευρικά, σ' α ν α γ γ η τ α ι μ ι α ι σ τ ο ρ ι α π ο υ τ ο ν ε ν ο χ α λ ε ι, μ π ρ ο σ τ ά σ ' ε ν α ν α ο ρ α τ ο α ν α κ ρ ι τ ή)... Είμαστε μέρα-νύχτα μαζί. Βγαίνουμε έξω, πάμε στο σινεμά, στο θέατρο, στις εκδρομές... μιλάμε διαρκώς για κείνον... αλλά... — το καταλαβαίνεις, Βέβαια! — ε ί μ α σ τ ε α ν θ ρ ω π ο ι ! (Απλά, σ' α ν α λ η π η κ ο ι ν ό τ ε ρ η φ ρ α σ ι). Σ' αγαπάω τρελά! (Αποφύγοντας να την κυττάξει). Μ' όλη μου τη θερμότητα... Μ' όλη μου την ψυχή... (Τώρα την κυττάζει). Και το ξέρεις! Το διάβασα κάθε μέρα στα μάτια σου πως το ξέρεις και πως... (σιγά) το θέλεις. «Η τουλάχιστο το επιτρέπεις. (Ξαναβρίσκει την απόλυτη αυτοκυριαρχία του). Δεν άντεχα πια στο μαρτύριο να μη σου μιλήσω. Γι' αυτό σου στείλα το σημείωμα. Δεν ήθελα να γίνω αυτή η κουβέντα στις συνηθισμένες καθημερινές συναντήσεις μας.

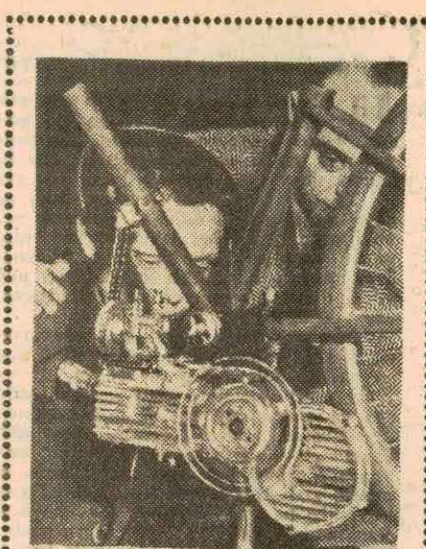
ΕΚΕΙΝΗ (μάτια υγρά, πονεμένα, που καθρεφτίζουν κρυφά συναισθήματα. Έκφραση ανιγμωτική): Σ' αγαπώ με προσοχή. Δεν θα σ' απαντήσω αν «τώρα» αν «τότε» ή «αυτή τη στιγμή». Γιατί δεν το ξέρω. Δεν ξέρω τι γινόταν μέσα μου. Πολλές φορές ο έαυτός μας είναι ο πιο άγνωστος άνθρωπος για μας... (σιγή μικρή). Σήμερα όμως... έπαψα να σε θαυμάζω!... (Ισως κάτι χειρότερο: «Έπαψα να σ' εκτιμώ!»... (Με πόνο). Γιατί μου τόπες πριν γυρίση κείνος; Γιατί φάνηκες μπερδεμένος; Κι' αν ακόμα σ' αγαπούσα κρυφά, θάπαυα να σ' αγαπάω σήμερα! «Η γυναίκα νοιώθει την ανάγκη να εκτιμήσει την αγάπη της. (Ξερά). Έκανε κάτι όχι, αντρίκο! Όχι τίποτα!... (Πικραμένα). Ξεχάσε μια «λεπτομέρεια» που ήταν το πόντο!... (Με θορυβωμένα μάτια). «Αντίο!... (Σηκώνεται απότομα και φεύγει σαν κυνηγμένη).

ΕΚΕΙΝΟΣ (χώρος και μ' έλαφρη τρεμούλα στα χέρια αναδει τσιγάρο και ψηβρίζει): «Μια λεπτομέρεια που ήταν το πόντο!... «Έχει δική!... Οι αληθινές αγάπες δεν αρχίζουν με μια χυδαία κι' ανανόητη πράξη!... (Λυπημένα). Την έχασα!... (Αυλαία)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

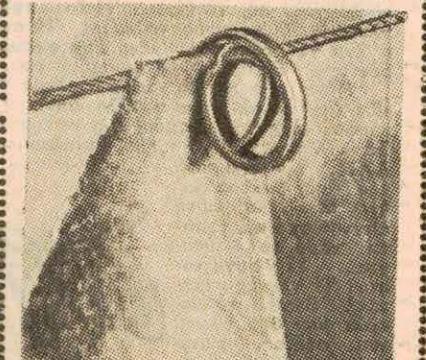
Ασφαλιστική έγκριση εναντίον... της... αναμίας

Στην Κοπεγχάγη ιδρύθηκε τελευταία μια ασφαλιστική εταιρία εναντίον... της αναμίας. Κάθε νέα μητέρα ν' ασφαλιστεί μετά τα 25. «Αν δεν έχει παντρευτεί ως τα 45, η εταιρία θα της πληρώσει μια αξιόλογη μηνιαία σύνταξη. Η ηλικία των 45 χρόνων έχει θεωρητική μόνον αξία. Στην πραγματικότητα, μια επιτροπή θα κρίνει τότε μια ασφαλισμένη έχασε κάθε ελπίδα γάμου. «Ετσι, η σύνταξη μπορεί να δοθεί πριν ή έπειτα από τα 45.



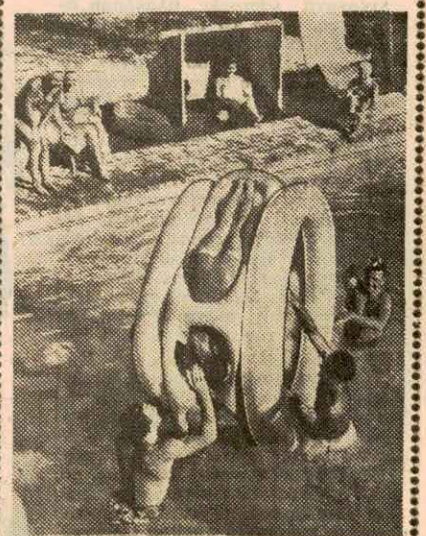
ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΘΟΥΡΥΟΥ

Στην 27η Έκθεση ποδηλάτων και μοτοσυκλétας, που άνοιξε προ ημερών τις πύλες της στο Μιλάνο, ένας Ιταλός μηχανικός παρουσιάζει ένα κομψό κάλυμα για μηχανή μοτοσυκλétας από διαφανή πλαστική ύλη, που επιτρέπει όχι μόνο να επιδίδεται κανείς τη μηχανή, αλλά και περιορίζει τις δυνάμεις καυσίματος το μηχανήμα σχεδόν αθόρυβο.



ΤΟ ΝΕΟ ΜΑΝΤΑΛΑΚΙ

Στις τόσες πολλές παικίλιες από μανταλάκια που υπάρχουν προστέθηκε και το νέο αυτό είδος που αποτελείται μόνο από ένα καλλι-οειδές ελατήριο. Κατασκευάστηκε στην Αμερική και κοστίζει πέντε μίλια.



ΦΑΛΑΣΣΙΑ ΠΑΙΧΝΙΔΙΑ

Στη Φλόριδα της Αμερικής και ιδιαιτέρως στην άκρη του ενοχμένου Μάϊαμι, ο θεατής μένει κατάπληκτος μπροστά στην άφθονία των λαστιχένιων σαιβίων που γεμίζουν τη θάλασσα. Χιλιάδες λουόμενοι παίζουν με τις λαστιχένιες βάρκες, τις πι-σίνες τα φίδια κλπ. Στη φωτογραφία μας ο «λαστιχένιος κυλινδρός».

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

Με το φακό του μπιτσιού

Α ΚΑΤΑΝΟΗΤΟΣ είναι η σκληρότητα και η περιφρόνηση της Κυβερνήσεως προς τους συνταξιούχους τους οποίους δεν έδωσε να' αγαπήσει έντελώς από κάθε μέτρον, έστω και ημίμετρον που λαμβάνεται για τη βελτίωση της ζωής των δραχμοδαιτών. Οι συνταξιούχοι δεν έχουν βέβαια, το όπλον της απεργίας, όπως δεν το έχουν και οι άναπροι, διά να εκδιώκουν την Κυβέρνηση. Αλλά πρέπει, άραγε, να θεωρηθεί το υπόλοιπον της ταλαιπωρημένης εντίμου ζωής ενός οργάνου του Κράτους, ως «όχιληρόν βάρος» διά το κοινωνικόν σύνολον και να πετιέται με αστοργίαν εις το «καλόν των αχρήστων... ανθρωπών» που εφεύρε η Κυβέρνησις; Και άδρας δι' εκείνους που προσέφεραν τα χρήσιμα χρόνια των με-άφοσιωσιν εις το Έθνος και «Κοστος Δικαίου» είναι κατ' το έντελώς ασυμβίβαστον υποθέτουμε.

ΟΥΤΕ καν απεργίαν πείνης, δεν μπορούν να κάνουν οι συνταξιούχοι. Διότι εις αυτήν ακριβώς τους έχει καταδικάσει το Κράτος!

ΕΙΔΗΣΕΙΣ: «Οι Κινέζοι απειλούν να καταλάβουν την Φορμόζαν». «Η Βουλγαρία εκλείσει τα σύνορα προς την Γιουγκοσλαβίαν». «Η επίσημη έκθεση των Ηνωμένων Πολιτειών... Και εν τούτοις, όλοι γενικώς είναι θερμοί προστάται και ύπερμαχοι της Ειρήνης διά την όποιαν και εργάζονται και ετοιμάζονται! «Η γνωστή ρήσις πρέπει ν' αντιστραφεί: «Εάν θέλεις πόλεμον, ετοιμάσου δι' Ειρήνην»!

Η ΖΑΧΑΡΗ κρύβεται και αποθηκεύεται από τους άσχροκερδείς και τους έκμεταλλευτάς ανενόχλητος και θρασυτάτα! Μόνον αν την πληρώσει «όσο-όσο», μπορεί «να σου οικονομήσει μια όκα» ό επιτιθείς. Τι λέει έπί αυτού ό κ. Μανέττας; Δεν φανταζόμεθα να φιλοδοξή να γίνη ύπουργός... του Έφοδισσμού της Μαύρης Αγοράς!...

ΠΟΛΛΟΙ αναγνώσται μας παραπονούνται, δικαιολογημένα νομίζουμε, ότι ό ραδιοφωνικός σταθμός αντί να βελτιωθεί, παρουσιάζει αισθητές ενδείξεις της χειροτερεύσεως. Το πρόγραμμα έγινε έντελώς μονότονον, τα τραγούδια τα ίδια και τα ίδια, τα σκέτες σπανιότατα κι' αυτά χωρίς ενδιαφέρον. Τίποτα το καινούργιο. Κι' όμως η νέα διεύθυνσις είχε υποσχεθεί ένα σωρό πράγματα από τα όποια δεν είδαμε ως τώρα τίποτα. Έκτος αν θεωρηται ως σπουδαία μεταβολή το ότι αντί να μιλάει ένας στο λογοτεχνικό τέταρτο, μιλούν πολλοί εκ περιτροπής.

ΤΟ ΟΤΙ ΎΣΤΕΡΑ από πολλές προσπάθειες εξεμαίευθη το δικαιοδικό συμβούλιο του Βασιλικού Θεάτρου, δεν σημαίνει ότι τα πράγματα του κυριώτερου κρατικού καλλιτεχνικού ιδρύματος πάνε καλά. Το Βασιλικό Θεάτρο, πρέπει να όμολογηθεί ότι βρίσκεται σε περίοδο μαρasmus και πολυ φοβούμεθα ότι μπορεί να καταλήξει σε θάνατο. Χωρίς τον κορυφαίον σκηνοθέτην, χωρίς τους εξαιρετικούς πρωταγωνιστάς — οι όποιοι καθώς μαθαίνουμε ετοιμάζονται να φύγουν — το

Βασιλικό θα χάσει τον βασικό προορισμό του. «Ας μας επιτρέψη ό κ. Νόβας να νομίζουμε ότι αυτό που έκανε είναι μια μεγάλη γκάφα, θανάσιμη για το Έθνος. Και βέβαια δεν θα περιμένη συγκαρτήρια ό κ. ύπουργός της Παιδείας.

Α ΠΟ ΤΟΝ ΜΑΡΤΙΟ συζητείται το ζήτημα των επιτάξεων με την πρόθεση να εύρεθ... έπειγόντως μια καλή και πρακτική λύσις και μέχρι της στιγμής δεν έγινε τίποτα. Οι επιτάξεις συνεχίζονται χωρίς να λείπουν οι αυθαιρεσίες εκ μέρους οργάνων, που δεν σέβονται ούτε τις δικαστικές αποφάσεις ούτε καν τις έντολες των προϊσταμένων τους. Κι' όμως είναι καιρός ν' αποκατασταθ ένας ρυθμός σ' αυτό το ζήτημα, που έπειδη εφαρμόζεται κακώς προκαλεί δικαιολογημένες διαμαρτυρίες πολλών ενδιαφερομένων.

ΕΙΧΑΜΕ ΤΗΝ... κρυφή έλπίδα ότι έφέτος το καλοκαίρι η άκτη του Σαρωνικού θα είχε απαλλαγή από τα σурματοπλέγματα που αποκλείουν τις ώραιότερες εκτάσεις της από το κοινόν. Η περίεργη αυτή πολιορκία των άκτων άποτελεί, πλην των άλλων, κι' ένα αντίαισθητικό φαινόμενον που ζημιώνει αφάνταστα τον τουρισμό και κάνει τους ξένους να μας οικειοκίνητα γιά την κακομοιρία μας. Δεν υπάρχει τέλος πάντων ένας τρόπος να μεταφερθούν αυτές οι άποθηκες κάπου άλλοι και ν' άποδοθ ή άκτη στο κοινόν;... Μας ρωτούν σχετικά αναγνώσται μας ρωτούμε κι' εμείς τους άρμοδιους.

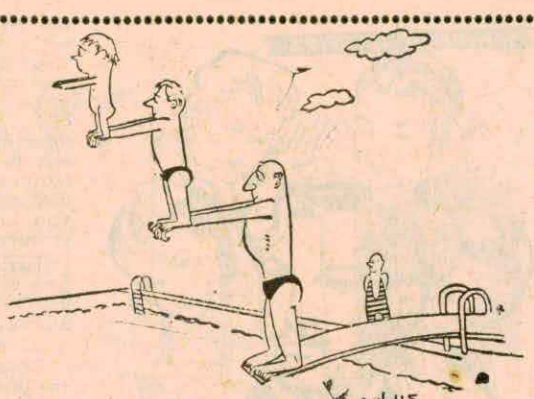
Α ΨΕΑΝΟΝΤΑΙ και πληθύνονται δυστυχώς οι λαθρέμποροι ναρκωτικών. Αυτό όφειλεται κυρίως στην έλλιπή νομοθεσία, η όποία προβλέπει έπιεικέστερες ποινές γιά τους δράστες. Έπειδη οι γενικότερες συνθήκες φτώχειας και δυστυχίας του λαού παρέχουν έδαφος εύκολου δράσεως στα κοινωνικά καθάρματα, όπως είναι οι λαθρέμποροι των ναρκωτικών, επιβάλλεται να τροποποιηθ ή νομοθεσία έτσι, ώστε να θεσπισθούν οι αυστηρότερες δυνατότες ποινών εναντίον των δραστήων. Και γρήγορα, προτού το κακό έτεκταθ ανεπανόρθωτα...

Ο ΡΘΩΣ συνελήφθη ό όπρωτοπώλης Βασιλείου που έξυλοκόπησε ένα πελάτη του, έπειδη έδοκίμασε τρία καρπούζια χωρίς να αγοράση κανένα. Όρθως. Άλλα — να λέμε και του στραβού το δίκιο — δεν πρέπει να... συλλαβώνονται και μερικοί πελάτες που βγάζουν άνάποδα την ψυχή των μανασήδων, ώσαν αυτόν που... έσφαξε τρία καρπούζια και δεν πήρε κανένα!

Υ ΠΗΡΧΕ άλλοτε μια άστυνομική διάταξις που άπαγόρευε την είσοδο στα λεωφορεία ζητιάνων και πλανοδίων πωλητών. Έπαψε άραγε ισχύουσα; «Η άπλως έλησμονήθηκε και... κοιμάται. «Ας την ευπνήσουν λοιπόν και άς αρχίσουν να την εφαρμόζουν και μάλιστα άυστηρά, γιάτι η έπιδρομή ζητιάνων και μικροπωλητών στα λεωφορεία έχει φτάσει σε σημείο τραγικά άνυπόφορο.

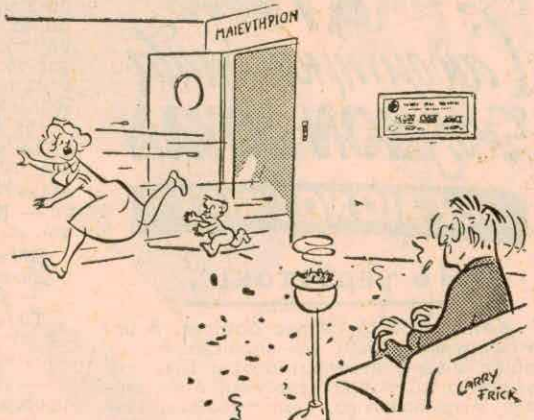
Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ της Δικαιοσύνης της Ούγγαρίας Στεφάν Ρί... συνελήφθη!... Φανταζόμεθα με τι καρδιοχτύπι θα κοιμάται εις την Ούγγαριαν... ό διεθυντής της Αστυνομίας! Θα βλέπη άστυνομύλακα στο γραφείο του και θα τον περιλούη «ούος ιδρώς!

ΟΙ ΤΡΙΕΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ



Οικογενειακή βουτιά.

Ici Paris



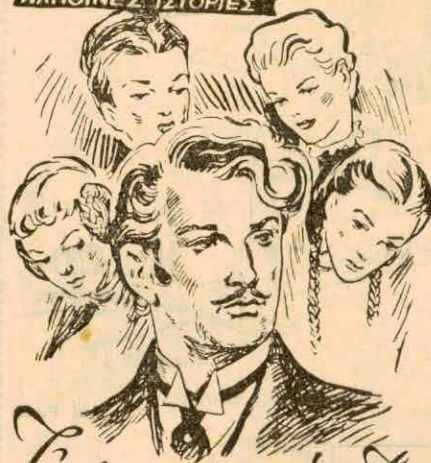
Ο γυιός του μουντάρη!



Η τροχαία στις Ίνδιες



ΟΙ ΙΠΠΟΤΕΣ ΚΑΙ Ο ΣΥΖΥΓΟΣ
Δεν είναι τίποτα!... Ένα στραμπούληγμα... Κρατηθήτε από μας!... «France - Dimanche»



Ταυρομνημονεύματα ενός ΔΟΝ-ΖΟΥΑΝ

ΤΟΥ ΑΙΩΝΟΣ ΜΑΣ

Το γεροντάκι...

Καιρό τώρα, ο Πέτρος Δαμίρης, ο μεγάλος γόνος, έβλεπε την καριέρα του να σβύνει σιγά-σιγά και άδοξα. Είχε πιά γίνει ένα κατάσπρω γεροντάκι, λίγο σκυφό, λίγο αρθρικό, λίγο παράξενο, ζώντας με μία σκληρή συντροφιά: Τη μοναξιά του και τις αναμνήσεις του... «Δεν υπάρχει μεγαλύτερη οδύνη από το να θυμάσαι τον ευτυχισμένο καιρό μέσα στη δυστυχία...», λέει ο Δάντης. Κι' οι αναμνήσεις αυτές του Πέτρου Δαμίρη, τρυφερές σαν Έρρινες, τον τριγυρίζανε κάθε βράδυ, γεμάτες γοητευτικές στιγμές, που—αλλοίμονο—είχανε για πάντα πετάξει μακριά του.

Εκείνο που βασάνιζε ιδιαίτερα το γερασμένο κατακτητή, ήταν η απουσία της γυναίκας από τη ζωή του... Πραγματικά, εδώ κι' αρκετά χρόνια, μοναδικές θηλυκές υπάρξεις είχανε μείνει δίπλα του μία γριά υπηρέτρια και μία γερασμένη γάτα... Καταλαβαίνει κανείς πως οι δυο αυτές υπάρξεις δεν μπορούσαν να σπάσουν την παγερή ομοιομορφία της μοναξιάς του... Ο Δαμίρης έμενε μόνος, μέσα στους τέσσερις τοίχους του σπιτιού του, μέσα στην πικρή φυλακή των γερασμένων του με τη γυναίκα χαμένη από το πλάι του. Ποιά να τον πλησίαζε; Και για ποιο λόγο;... Όλες οι παλιές του αγαπημένες, οι γυναίκες που—χανε κάποτε περάσει από τη ζωή του, ήταν πιά όλες γερασμένες, γραμμένες, ή πεθαμένες... Οι τωρινές γυναίκες δεν είχανε λόγο να πλησιάσουν τον άσπρμαλλη γέρο, όταν μπροστά τους ανοιγότανταν πρόθυμες ένα σωρό νεανικές αγκαλιές... Κι' έτσι, ο Πέτρος Δαμίρης, ο γόνος που τόσες γυναίκες τον είχανε κακομάθει στο παρελθόν, τόσο που να μη δίνει σημασία σε καμιάς τα χείλια και τα φιλιά, διωχόσε τώρα για λίγη αγάπη, για λίγη στοργή, ή, επί τέλους, και για την περαστική παρουσία μιας γυναίκας στο πλευρό του... Μιάς γυναίκας, που να του μιλήσει για λίγο, θυμίζοντάς του με την κρυστάλλινη φωνή της, με το δροσερό γέλιο της, ότι η ζωή του δεν είχε ακόμα τελειώσει...

Ενα βράδυ, ο Δαμίρης γύριζε με τα πόδια σπίτι του. Σκυφτός, αλλογοισμένος, σπριγμένος απάνω στο μπαλκονάκι του... Στα βάθη των γερασμένων του αυτιών ξεψυχούσαν τα έρωτικά λόγια των γυναικών του παρελθόντος που χανε ζητάνε τον άστατο έρωτα του... Και τώρα, ούτε μιά, ούτε η πιο ασήμαντη, δε βρισκότανε να του ζεστάνει τη μοναξιά με δυο παρήγορα λόγια...

Ξαφνικά, ο Δαμίρης σκίρτησε: Δίπλα

του είχε περάσει μία γυναίκα, αφήνοντας πίσω της ένα φθινό άρωμα... Περνώντας, τύχε ρίξει μία βιαστική ματιά, γεμάτη φυτονη πρόκληση. Η καρδιά του Δαμίρη χτύπησε δυνατά: Μία γυναίκα τον είχε κυττάξει!... Δεν πρόσεξε εκείνη τη στιγμή ποιά ήταν αυτή η γυναίκα, ή ποιά σκοπό είχε το κύτταγμά της. Έκείνος έμεινε στην εξίσια πραγματικότητα, που τον είχε για μία στιγμή γυρίσει στην ξεχασμένη γοητεία του παρελθόντος: Μία γυναίκα τον είχε κυττάξει!...

Τάχυνε το βήμα του. Εκείνη βράδυ με το δικό της. Και, σ'ε λίγο, βροθήκανε πλάι-πλάι... Με τι καρδιοχτύπι ο Δαμίρης της μίλησε:

— Κυρία... Τι φοβερή, τί άβυσσάλεα διαφορά με την αυτοπεποίθησή του παλιού καιρού, που ήταν γεμάτη έπαρση, γεμάτη αυθάδεια...

Στη δειλή φωνή, η γυναίκα στάθηκε. Κύτταξε με τα βαμένα μάτια της το δειλό αυτό γεροντάκι που χε σταθή και φαινότανε σ'α να την παρακαλούσε... Για μία στιγμή, της ήρθε να γελάσει. Κύτταξε, τρινόντας το γέλιο της, το διαβάτη που την είχε σταματήσει με την επαγγελματική της άνοχη, που ήτανε τα όρια της ευγένειας...

— Τι θέλετε;...

Το γεροντάκι ξεροκατάπιε. 'Η συγκίνησης του σφίγγε το λαιμό σαν άτσάλινο χέρι... Στο τέλος, μπόρεσε να ψελλίσει.

— Κυρία... Θάθελα να σας παρακαλέσω... αν είναι δυνατόν...

Βλέποντάς τον να κομπιάζει, η γυναίκα τούδωσε θάρρος:

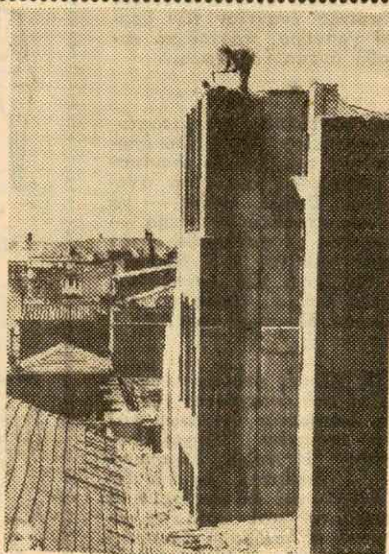
— Θέλετε νάρθω μαζί σας;...

Το γεροντάκι έγνεψε «ναί» περισσότερο με τα μάτια και λιγώτερο με τα χείλια. Η γυναίκα χαμογέλασε:

— Είμαι στη διάθεσή σας! του είπε πρόθυμα.

Ενα ταξί τους πήρε και τους δυο.

Μπαίνοντας σ'ε λίγο στο σπίτι του, ο Δαμίρης είχε την εξίσια ικανοποίηση να νιώσει την ψυχή του φουσκωμένη από περιφάνεια: Είχε στο πλευρό του μία γυναίκα!... Την ώρα πουμπαινε το παράξενο ζευγάρι, η γριά υπηρέτρια άνοιξε τα μάτια από την έκπληξη, ενώ η γάτα ρουθούνισε κι' αυτή πελαγωγμένη... Ο Δαμίρης άνοιξε μόνος του το σαλόνι, κι' έμπασε τη γυναίκα. Ύστερα, έκλεισε πίσω του την πόρτα.



ΚΙΝΔΥΝΟΣ — ΘΑΝΑΤΟΣ!

Με την ψυχή στα δόντια, κυριολεκτικά, οι εργάτες οικοδομών βγάσαν το ψωμί τους, όπως βλέπει ο αναγνώστης και στη φωτογραφία μας. Σε όλα τα μέρη του κόσμου οι κίνδυνοι της ζωής των εργατών έχουν περιορισθεί ες το ελάχιστον, διότι το αρμόδιον Υπουργείον υποχρεώνει τους εργολάβους να τους προστατεύουν με όλα τα σύγχρονα τεχνικά μέσα. Είνε συνεπώς λυπηρό να εμφανίζουμε καθυστερήσι σε ζητήματα ανθρωπισμού! Τι λέγει γι' αυτό το Υπουργείον Έργασίας;

Η γυναίκα κύτταζε μ' ευχάριστη έκπληξη γύρω της. Το περιβάλλον ήταν γεμάτο παλιά άρχοντιά. Τα έπιπλα, τα χαλιά κι' οι κουρτίνες δείχνανε πλούτο... Ευχαριστημένη, πέταξε την τσάντα της και το καπέλλο της στον καναπέ, κάθισε με μία πολυθρόνα, κι' είπε με την οικειότητα που παίρνουνε πάντα οι γυναίκες του είδους της:

— Δώσ' μου ένα τσιγάρο!

Με χέρι πούτρεμο, ο Δαμίρης άνοιξε μπροστά της τη χρυσή ταμπακίερά του. Ύστερα, της άναψε το τσιγάρο. Ξεθαρρεμένη πιά η γυναίκα τούδωσε ένα μπαστάκι στα ρυτιδωμένα του μάγουλα:

— Ξέρεις... Μ' άρέσεις... τούπε μ' ένα χυδαίο γέλιο. Γεροντάκι μου!...

Απότομα, ο Δαμίρης σπληνώθηκε κατά-χλωμος μπροστά της:

— Πάψε! της φώναξε βραχνά.

Η γυναίκα ζάρωσε σ'ε μία γωνιά της πολυθρόνας:

— Δεν το είπα για να σε προσβάλω... δικαιολογήθηκε σιγά.

Ο θυμός του Δαμίρη όμως είχε πέσει... Κι' επί τέλους, τί τύχε πη αυτή η γυναίκα; Αυτό που σκεφτόντανσαν όλοι, και τους κρατούσε ο πολιτισμός να του το πούνε...

— Δε θυμωσα... της είπε.

Κι' έκατσε σ'ε μία πολυθρόνα, πλάι της. Ξαφνικά, της έπιασε τα χέρια σφιχτά μέσα στα δικά του, και της μωρμούρισε σιγανά:

— Άκου... Θέλω να μου πής αυτά τα λόγια: «Σ' αγαπώ, ακριδέ μου, γιατί σε διεκδικώ ανάμεσα σε τόσες γυναίκες... Μεγάλε μου, λατρεμένο μου κατακτητή».

Κατάπληκτη, η γυναίκα ξανάπε αυτά τα λόγια. Με μία φωνή άχρωματιστή, άτονη, αυστηρά επαγγελματική... Ο Δαμίρης όμως τ'α ρούφηξε ήδονικά, κλείνοντας τα μάτια... Ύστερα, γλύστρησε στα πόδια της γυναίκας:

— Χάϊψε μου τα μαλλιά... την παρακάλεσε.

Ακόμα πιο έκπληκτη, εκείνη του χάρωσε τα μαλλιά. Το χέρι της ήτανε ξερό, τυπικό, ψυχρό: ο Δαμίρης όμως το δέχτηκε σ'α θείο δώρο...

Ξαφνικά, τα μάτια του πέσανε στον καθρέφτη του σαλονιού. Είδε τον εαυτό του γονατισμένο στα πόδια μίας γυναίκας του δρόμου, κι' ένοιωσε αφάνταστη ταπείνωση. Απότομα, σηκώθηκε. Άνοιξε ένα συρτάρι, έβγαλε ένα μάτσο χαρτονομίσματα, της τάχωσε στα χέρια, και της είπε μ' ένα παράξενο τόνο:

— Πήγαινε!...

Χωρίς θυμό, χωρίς αγανάκτηση. Πήρε η γυναίκα τα λεφτά, και βγήκε έκπληκτη κι' ευχαριστημένη. Μένοντας μόνος του ο Δαμίρης, έπεσε στην πολυθρόνα του. Δάκρυα αυλάκωναν τις ρυτίδες του: Είχε πληρώσει, για ν' άκούσει δυο λόγια αγάπης, για να δεχτεί ένα ψεύτικο χόδι!...

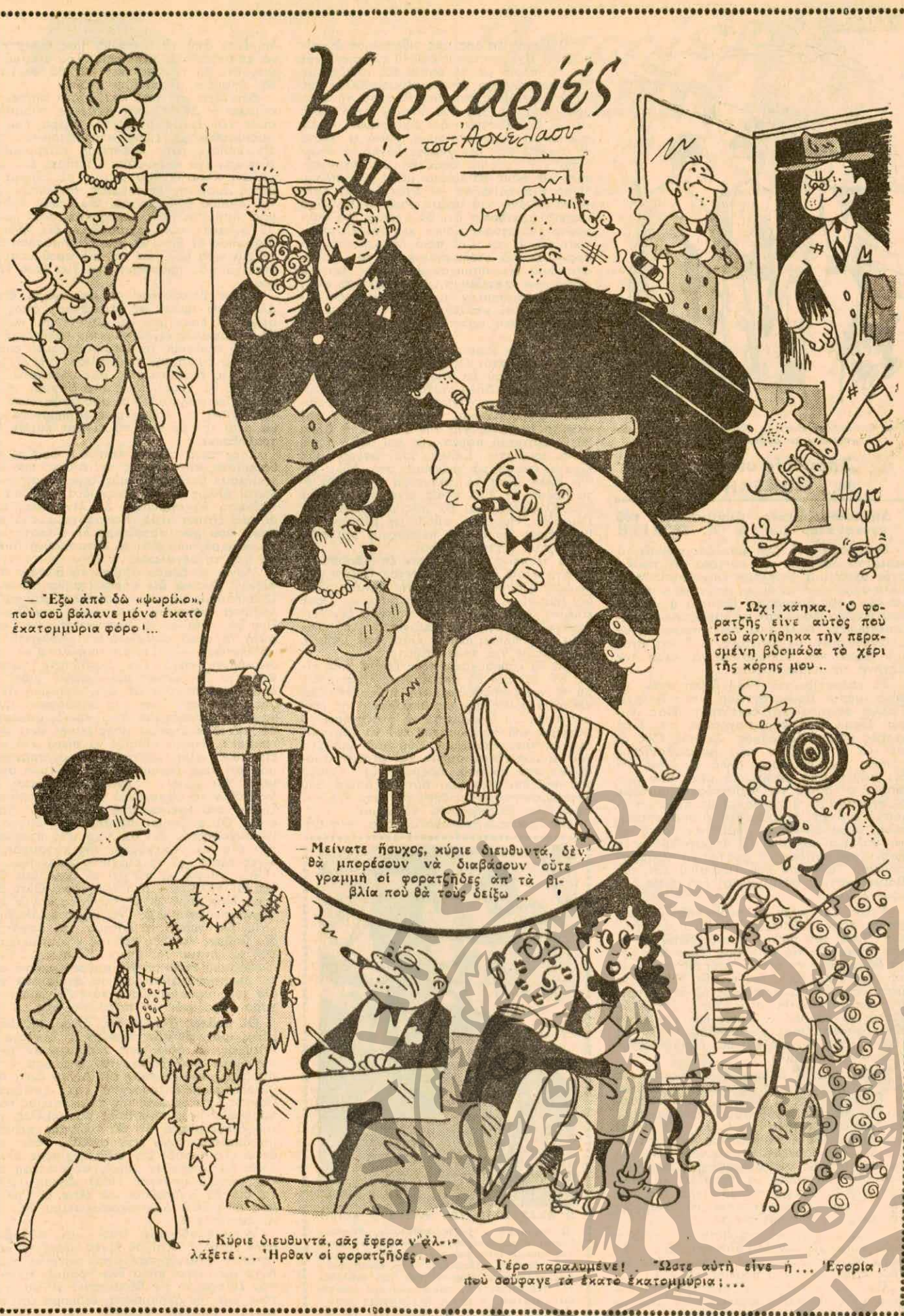
Τι κατάντια, αλήθεια!

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Γάλα από... ποντικούς

Στον 16ο όροφο του Ψυχικού - ιατρικού 'Ινστιτούτου του Πανεπιστημίου της Κολούμπια ζούν υπό ειδικές συνθήκες 500 ποντικοί. Πρόκειται για ένα μοναδικό στο είδος του ποντικοτροφείο, που χρησιμεύει στους επιστήμονες του 'Ινστιτούτου για τις παρατηρήσεις των σχετικά με τον καρκίνο. Εκείνοι που ενδιαφέρουν περισσότερο είναι οι θηλυκοί ποντικοί. Το γάλα των υποβάλλεται σε διάφορες επεξεργασίες για ν' ανακαλυφθεί ή ύπαρξής τυχόν ιού του καρκίνου. Όλοι αυτοί οι θηλυκοί ποντικοί πάσχουν από καρκίνο του στήθους, που μεταδόθηκε σ' αυτούς έπειτα από μακρές κι' επίμονες προσπάθειες.

Οι ποντικοί ζούν μέσα σε ειδικά κλουβιά, που το προσωπικό του ιδρύματος διατηρεί σε κατάστασι απόλυτης καθαριότητας. Κάθε άρσενικός έχει δικαίωμα σε δυο θηλυκές. Η τροφή των είναι εξαιρετικά πλούσια σε βιταμίνες. Οι 350 περίπου θηλυκοί ποντικοί του ποντικοτροφείου βγάζουν μία μόνο λίτρα γάλακτος στους έξι μήνες.



Καρχαριές του Α. ΝΟΥ

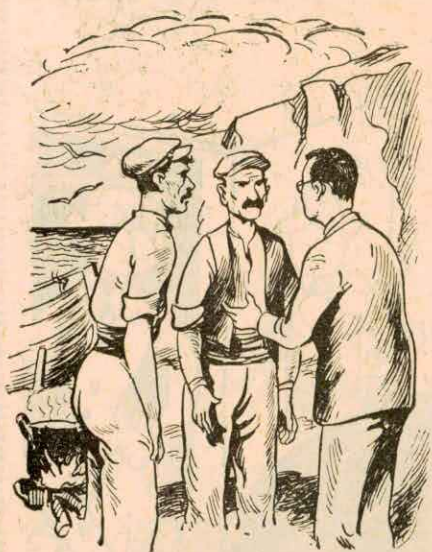
— Έξω από δώ «φυρώ», που σου βάλανε μόνο έκατο έκατομμύρια φόρο!...

— Ωχ! καηκά. Ο φοροατζής είναι αυτός που του άρνηθηκα την περασμένη βδομάδα το χέρι της κόρης μου...

— Μείνατε ήσυχος, κύριε διευθυντά, δε θα μπερέσουν να διαβάσουν ούτε γραμμή οι φοροατζήδες απ' τα βιβλία που θα τους δείξω...

— Κύριε διευθυντά, σάς έφερα ν' έλ- λάξετε... Έρθαν οι φοροατζήδες...

— Γέρο παραλυμένο! Ωστε αυτή είναι η... Έφορία, που σουφαγε τα έκατο έκατομμύρια!...



Τους έπεισα ότι είχαν... εθνική υποχρέωση να διαβάσουν τα υπάρχοντά τους...

Σπουδαία υπόθεσις Η... ΕΠΙΜΕΛΗΤΕΙΑ!

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του συνομιλήτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Μία φορά στη ζωή μου έπρεπε να κάνω τον λογιστή και κόντσα να τινάξω στον αέρα μία ολοκληρωτική επιχείρησι. Μιάν άλλη φορά — όταν ήμουν μαθητής — πήγα να κάνω τον δραματικό ήθοποιό μ' ένα ερασιτεχνικό θέατρο και με τάρραξαν στίς λεμονόκουπες. Άλλα εκεί που έπρεπε να με απαγορεύουν, με όλο τους το δικήρο, ήταν μία φορά που αποφάσισα να κάνω τον αρχηγό της επιμελητείας.

Το καλοκαίρι του 1934 ήλθαν στην Αθήνα, μέσον Βουκουρεστίου, έφτά η όχτω Γάλλοι φοιτητάι και φοιτήτριες, ένας νεαρός Παριζιάνος δημοσιογράφος και ένας νεαρός επίσης ζωγράφος. Σκοπός τους ήταν να επισκεφθούν τους αρχαιολογικούς τόπους της Ελλάδας, αλλά φαίνεται ότι δεν διέθεταν τα οικονομικά μέσα που διαθέτουν σ' αυτές τις περιπτώσεις συνήθως οι περιηγητάι. Φτωχάδκια με πολύ μισομισμό και με απεριόριστη ανοιχτοκαρδωσύνη, όπως άλλως τε συμβαίνει πάντα με τη γαλλική νεολαία. Οί έπικεφαλής τους ήταν έφοδιασμένοι με συστατικά γράμματα από Έλληνας του Παρισιού και του Βουκουρεστίου σε μένα και δυο τρεις άλλους φίλους.

Χρέος μας ήταν να περιποιηθούμε όσο μπορούσαμε καλλίτερα τα ξένα φοιτητάκια. Τους νοίκιασαμε φτηνά δωμάτια σ' ένα ξενοδοχείο της Πλατείας Ομονοίας και τα ωδήγησαμε σε φτηνές ταβερνίτσες. Τουτο επειδή κι' εμείς δεν είχαμε βέβαια τα μέσα να τους περιποιηθούμε με όσην έπρεπε γενναιότητα. Μ' όλα ταύτα, επειδή έπρεπε να κάνουμε κι' εμείς κάτι το αξιόλογο αποφασίσαμε ν' αναλάβουμε όλα τα έξοδα μιας αρχαιολογικού ενδιαφέροντος έκδρομης στη Δήλο.

Καθήσαμε, ο άλχημόντης συνάδελφός μου Γ. Μαρκαντώνης, ο παραγγελιοδόχος Ν. Παναγιωτίδης κι' εγώ και καταστρώσαμε ένα λαμπρό πρόγραμμα που ασφαλώς θα ενθουσίαζε τους ξένους μας. Ο Παναγιωτίδης ανέλαβε να φροντίσει για τα εισιτήρια κι' ο Μαρκαντώνης να τους εξηγήσει τα σχετικά με τις αρχαιότητες, πράγμα που τον υποχρέωσε να πέσει με τα μούτρα στο διάβασμα της Ιστορίας της Δήλου. Έγώ έκρινα σκόπιμο να αναλάβω την ευθύνη της επιμελητείας.

— Δεν έχετε να σκεφθήτε για τίποτα τους είπα με μεγάλη αυτοπεποίθησι. Σ' αυτά τα ζητήματα είμαι άσος. Δεν θα τους λείψει ούτε το πουλί το γάλα. Πώς μου κατέθηκε ν' αναλάβω την ευθύνη μιας τέτοιας φασαρίας ούτε εγώ το ξέρω. Γεγονός είναι ότι αστά συνέβαιναν μία Πέμπτη και ότι το Σάββατο θα ξεκινούσαμε για την αρχαιολογική έκδρομή.

Ο Παναγιωτίδης μας ειδοποίησε εγκαίρως ότι είχε τακτοποιήσει τα εισιτήρια και ότι το πλοίο με το οποίο θα ταξιδεύαμε δεν ήταν βέβαια υπερωκεανείο, αλλά είχε τις στοιχειώδεις ανέσεις. Ρώτησα το φίλο μου αν ή κομμάτι του πλοίου ήταν καλή και με βεβαίωσε ότι δεν είχε γνώσιν, αλλά πρέπει να ήταν περίφημη. Αυτό μ' έκανε να σκεφθώ πως δεν υπήρχε λόγος να φροντίσω για τρόφιμα αφού θα μας ήταν εύκολο να φάμε θαμνάσια μέσα στο πλοίο. Όσο για τη Δήλο — στην όποιαν επήγαινα κι' εγώ για πρώτη φορά — δεν είχα καμμία αμφιβολία ότι θα υπήρχε ένα θαυμάσιο εστιατόριο ειδικά για την εξυπηρέτησι των ξένων. Για ποιά λόγο λοιπόν να φροντίσω για υτολαβάρια — τότε μόλις ατο που δεν υπήρχαν κονσέρβες τέτοιου είδους — κρετεδάκια, ψιτά, φρούτα κτλ., κτλ.; Προτίμησα ν' αγοράσω μερικές καραμέλλες και μπισκότα και ν' αφήσω τα υπόλοιπα στη φροντίδα του μάγειρα του καραβιού.

Όταν την όρισμένη ώρα του Σαββάτου κατεβήκαμε στον Πειραιά και αντίκρισαμε το καράβι που θα είχε την τιμή να μας μεταφέρει στη Δήλο αισθανθήκαμε την πρώτη απογοήτευσι. Ήταν ένα βαποράκι αρχαίο, μικροσκοπικό, σαραβαλιασμένο και γεμάτο επιβάτες για την Τήνο. Στη Δήλο θα βγαίναμε ή παρέα μας και δυο — τρεις άλλοι τουρίστες. Ειδικά, όσον αφορά εμάς είχαμε σκοπό να μείνουμε στη Δήλο ως την άλλη μέρα το απόγευμα όποτε θα επέστρεφε το ίδιο πλοίο από άλλα νησιά των Κυκλάδων και θα μας μετέφερε στον Πειραιά. Ήμασταν απόλυτως βέβαιοι ότι θα υπήρχε τρόπος να περάσουμε μία σχετικά καλή, νύχτα στο νησί.

Το τι πείνα είχαμε όταν επιβιβάσθηκαμε στο πλοίο δεν περιγράφεται. Πρώτη μου δουλειά ήταν — αρχηγός της επιμελητείας δεν ήμουν; — να τρέξω στην κουζίνα. Ποιά κουζίνα όμως;... Τέτοιο πράγμα δεν λειτουργούσε πλην της κουζίνας του διηγεμελούς πληρώματος. Ούτε και υπήρχε τραπέζια για τους επιβάτες.

Για να καθισχύαω τους ξένους τους είπα ότι ναι μὲν θα υποφέρουμε λιγάκι, αλλά θ' αποζημιωθούμε στη Δήλο. Μ' όλα ταύτα ο ρόλος μου ως υπευθύνου της επιμελητείας με υποχρέωσε να αναζητήσω το μάγειρα του πληρώματος και να τον πείσω να μας ετοιμάσει από μία όμελέτα και να μας εξοικονομήσει και μερικές σαοδέλλες του κουτιού. Δόξαση τον Ύψιστο για την έπιτυχία μου αυτή ή οποία μου έστερέωσε την πεποίθησι ότι από δω και πέρα όλα θα πήγαιναν περίφημα.

Την ώρα που αποβιβαζόμασταν στη Δή-



Η ΑΝΑΡΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΦΛΟΥΣΤΟ ΚΟΠΠΙ

Ο περίφημος Ιταλός ποδηλάτης Φόουστο Κόππι συνέχεται σιγά-σιγά από το βαρύ του τραυματισμό που τον κράτησε στο κρεβάτι αρκετές εβδομάδες. Στη φωτογραφία μας, ο γιατρός Μοράντι που έχει αναλάβει την περίποίησι του, του δείχνει μία όρθοπεδική συσκευή, ή οποία θα επιτρέψει σιγά-σιγά στα πόδια του ν' ανακτήσουν την ευκίνησι τους.

λο, ένας από το πλήρωμα μας συνεισέφερε να επιστρέψουμε εγκαίρως. Του είπαμε όμως ότι θα μέναμε εκεί και θα φεύγαμε την επομένη με το ίδιο πλοίο.

Δεν ξέρω σε ποιά κατάσταση βρίσκεται σήμερα ή Δήλος από άποψως περιποιήσεως των ξένων, αλλά την ημέρα που αποβιδασθήκαμε έμεις στο Ιστορικό νησί δεν υπήρχε ούτε περίπτερο ώργανωμένο, ούτε καν ένα καφεναδάκι. Υπήρχε ένα μαγαζάκι κλειστό που άνοιγε σε ώρισμένες μέρες ομαδικής επισκέψεως τουριστών και του οποίου ο ιδιοκτήτης δεν έδωκε δυστυχώς σημασία στις προσωπικότητες μας. Ο φύλακας των αρχαιοτήτων δεν ήταν ο άνθρωπος σε θέσι να μας εξυπηρετήσει ούτε για νερό καν. Έν τούτοις προθυμοποιήθηκε να μας προσφέρει από ένα ξερό λουκούμι.

Όλοι βρισκόταν σε στενόχωρη θέσι, αλλά εγώ ήμουν σε κατάσταση απογνώσεως. Οί φίλοι μου και φανταζομαι κι' οι ξένοι ασφαλώς είχαν όλη την καλή διάθεσι να μου σπάσουν το κεφάλι αν αυτό έπρεκε να σώσει την κατάστασι. Άν είχαμε κάνει τις διαπιστώσεις μας εγκαίρως, ασφαλώς θα γυρνούσαμε στο βαποράκι. Αυτό όμως είχε σαλπάρει και μας χαιρούσε με τον καπνό του όταν έμεις επληροφορούμεθα από τον φύλακα το τι μας έμελλε να τραβήξουμε.

Στην αρχή πέρασε κάπως ή ώρα με τις θαυμάσιες αρχαιότητες της Δήλου, που συνεκίνησαν βαθύτατα τους ξένους φοιτητάς. Αυτό άλλως τε δεν είχαν ιδέα για όσα έπρόκειτο να συμβούν. Σε λίγο ένας από αυτούς ζήτησε νερό. Καταφύναμε στο φύλακα που μας προσέφερε λίγο ζεστό ή γλυφό νερό, που αντί να καταπαύσει τη δίψα μας τη μεγάλωσε.

Άργα το βράδυ άρχισε το βόσανο της πείνας. Φυσικά δεν έπρόκειτο να την ικανοποιήσουμε με τις καραμέλλες και τα ελαχίστα μπισκότα που είχαν απομείνει. Πρό του κινδύνου να λυτσαρισθώ — γιατί αυτή τη φορά ασφαλώς δεν έπρόκειτο να τη γλυτώσω — ικέτευσα το φύλακα να μας διευκολύνει κατά ένα οιονδήποτε τρόπο. Φαίνεται ότι κάπως συγκινήθηκε γιατί μ' έπηρε και πήγαμε σε μία γειτονική ακτή όπου ήταν αραγμένη μία ψαρόδρακα. Δυο ψαράδες παράδερναν εκεί κοντά μπροστά σε μία φωτιά όπου μαγειρεύαν κάτι σάν κακαδιά. Ήμουν έτοιμος να πέσω στα πόδια τους, αλλά κράτησα την αξιοπρέπειά μου και τους έπεισα με μία έπίσημη αγοράσει ότι είχαν... εθνική υποχρέωσι να διαβέσουν τα υπάρχοντά τους για μερικούς ξένους που ήμουν στη Δήλο χωρίς τρόφιμα. Οί φιλότιμοι ψαράδες δεν άργησαν να συγκινήθουν και σε λίγο μας προσέφεραν όλο το περιεχόμενο της κατασρόλας, λίγες ελές και το ελάχιστο ψωμί τους.

Δεν μπορώ να πω ότι οί ξένοι μας δεν έφαγαν καλλίτερα στη ζωή τους. Ούτε βέβαια έσπευσαν να με συγχαρούν για την προνοητικότητα μου. Άν όμως μπαλώθηκε κατά ένα τρόπο το ζήτημα του φαγητού, δεν υπήρχε κανένας τρόπος ν' αντιμετωπισθ το ζήτημα του ύπνου. Πάντως... διασκεδάσαμε πολύ με τις σαύρες και τα άλλα μικροερπετά που με τα τέλειωτα χάνδια τους προσπαθούσαν να εκδηλώσουν τη χαρά τους για την παρουσία μας.

Οί πρώτες ακτίνες του ήλιου της επομένης μας βρήκαν περιέργως ζωντανούς. Ευτυχώς, οί ξένοι μας αισθάνονταν τόση συγκίνησι που βρίσκονταν ανάμεσα στην παράταξι των λεόντων της Δήλου ώστε δεν σκέφθηκαν να ζητήσουν το «πί - ντενέ». Πάντως ως αρμόδιος της επιμελητείας τους προσέφερα τις τελευταίες καραμέλλες και τους υποσχέθηκα ότι θα τρώγαμε περίφημη όμελέτα πάνω στο καράβι. Έτσι κι' έγινε. Το καράβι δεν διέθετε τίποτε άλλο, αλλά θα μπορούσε κανείς να πιστέψει ότι είχε κάποιο κοττέτσι. Νοστιμότερη όμελέτα δεν θα μπορούσαν να φάνε οί Γάλλοι μας ούτε στα άριστοκρατικότερα παριστινά εστιατόρια.

Αποβιδασθήκαμε σώοι και άδελβείς στον Πειραιά. Και σε λίγες μέρες τα φοιτητάκια ξαναγύρισαν στην πατρίδα τους. Λίγο άργότερα πήρα ένα γράμμα τους όπου εξέφραζαν τις θερμότητες ευχαριστίας τους για την άλχημόνητη έκδρομή και για την... υπέροχη όμελέτα του καραβιού. Πόσο λεπτό χιούμορ έχουν οί Γάλλοι....

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ



Ο Γκάρι Κούπερ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ των άστερων

Σύντομες ειδήσεύες

* Η Λάνα Τάρνερ και ο σύζυγός της Μπόμπ Τόπινγκ λίγο έλειψε, εδώ και μερικές μέρες, να χωρίσουν. Υστερα από μία λογομαχία, που θα μείνει άξεραστη σε όσους την άκουσαν, οί δυο σύζυγοι συμφιλιώθηκαν έπισφραγίζοντας τη συμφιλίωσι τους με την αγορά μιας θαλασσίας έπαυλης στα περίχωρα του Χόλλυγουντ αντί 70.000 δολαρίων.

* Το Χόλλυγουντ έμεινε κατάπληκτο βλέποντας τις τελευταίες φωτογραφίες της Ρίτας Χάιγουορθ. Άν ποτέ αποφασισή να ξαναπατήσει το πόδι της εδώ, δηλώσαν ότι τώας διευθυντά της, θα χρειαστή να χάσει τουλάχιστον δέκα κιλά προτού εμφανισθ μπροστά στα φακά. Άλλ ή Ρίτα, για την ώρα τουλάχιστον, δεν φαίνεται πως σκοπεύει να γυρίσει στην κινηματογραφούπολι.

* Ο Ντίκ Πάουελ πήρε την απόφασι ν' αλλάξει τόνόμα του. Στο εξής θα ονομάζεται Ρίτσαρντ Πάουελ. Βρίσκεται πως αυτό είνε πιο σοβαρώσινες. Κυρίες και δεσποινίδες που ελάθε θαυμαστίριές τους, έχετε υπ' όψιν σας τη μικρή αυτή αλλαγή!

* Ο Έλμο Λίνκολν, ο πρώτος Ταρζάν του κινηματογράφου, έφτασε στο Χόλλυγουντ, ύστερα από άπουσία 20 και πλέον χρόνων, προκειμένου να επανέλθει στόν κινηματογράφο.

* Η Πωλέτ Γκοντάρ παίζει τώρα στο «Σιρκ Εθέρ» που περιδεύει στις «Ηνωμένες Πολιτείες και που χρηματοδοτείται από τους γιγύους του άλλου συζύγου της Τσάρλυ Τσάπλιν. Η Πωλέτ είχε πάντοτε αγαθές σχέσεις με τους γιγύους του Τσάρλυ και τις διατήρησε μετά το διαζύγιό της.

* Εάν ο Έρρολ Φλύνν ή Χόμφρεντ Μπόγκαρτ και ο Γκάρι Κούπερ ζητούσαν ν' ακυρώσουν το συμβόλαιο, που τους δεσμεύει για 15 χρόνια με την «Γουόρνερ» δεν θα δυσκολευόταν να το επιτύχουν, γιατί τα έσοδα της εταιρίας έχουν μειώ-

θη σημαντικά και οί κύριοι άστροί εισπράττουν 200.000 δολάρια για κάθε φίλμ. Πολλές εταιρίες φροντίζουν σήμερα να γυρίζουν φίλμ που το συνολικό τους κόστος να μην υπερβαίνει τις 200.000 δολάρια. Με άμοιβές όμως σάν του Έρρολ Φλύνν και των άλλων, είνε αδύνατον να γίνουν οικονομίες.

* Η έπιτυχία που σημειώνει στην Αμερική το καινούργιο φίλμ του Σέσιλ ντε Μίλ «Σαμφών και Δαλιλά» φαίνεται πως θα κάνει τούς Αμερικανούς παραγωγούς να στραφούν προς τη Βίβλο. Ο κ. Σπύρος Σκουρας άνήγγειλε πρώτος ότι ή «Φόξ» θα γυρίσει 24 βιβλικά έργα. Τα δυο πρώτα θα είνε: «Η Ιστορία της Ρουθ» και «Δαυίδ και Βηθσαβέ» με το Γκρέγκορυ Πέκ και τη Σούζαν Χάιγουαρντ.

* Η Τζιζιούν Άλλυσον — κυρία Ντίκ ή μάλλον Ρίτσαρντ Πάουελ — έγκατέλειψε για μερικούς μήνες τα στούντιο. Πρόκειται να φέρη στόν κόσμο ένα μικρό. Το ρόλο της στο φίλμ «Τρία άγόρια που λέγονται Μαίκ» θα τον υποδυθ ή Τζέιν Γουάμαν.

* Άν ή «Μέτρο» άρνηθ ή να δανείσει την Αδα Γκάρνερ στόν «Παραμύοντ» τότε ή Τζίν Κράινν έχει πολλές πιθανότητες να παίζει στο πλευρό του Λώρενς Όλβιερί στο φίλμ «Αδελφ ή Καίρη». Υπάρχει όμως κι' άλλο ένα εμπόδιο. Ισως και ή «Φόξ» ν' άρνηθ ή να δανείσει την Τζίν Κράινν στην «Παραμύοντ». Άχ, αυτά τα συμβόλαια!...

* Ο Γουώλτ Ντίσνεϋ καταστρώνει νέα σχέδια. Υστερα από τον θρίαμβό της «Σταχτοπούτας» στην Αμερική, το φίλμ αυτό θα γυρισθ σε δέκα ξένες γλώσσες. Στο μεταξύ ετοιμάζεται για το λανσάρισμα του φίλμ «Το νησί του θησαυρού», έμπνευσμένο από το περίφημο μυθιστόρημα του Στήβενσον, που γύρισε ο ίδιος πέρυσι στο Λονδίνο. Είνε το πρώτο του φίλμ που γυρίστηκε ολοκληρω με ζωντανούς ήθοποιους, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται και ή μεγάλη του ανακάλυψι, ο νεαρός Μπόμπι Ντρίσκολ. Υστερα από πολλές προσπάσιες πολλών χρόνων θα ζωντανέψει προσεχώς ένα άλλο περίφημο παραμύθι: την «Αλίκη στη χώρα των θαυμάτων». Θ' ακολουθήσει ή «Πήτερ Παν» που θα είνε έτοιμος το 1952. Ο μάγος Ντίσνεϋ έκανε φαίνεται όρκο όχι μόνο να μαγειρέ τη νεολαία, αλλά και να κάνει τους μεγάλους να ξαναβλέπουν τότε - τότε τα πράγματα με μάτια και ψυχή μικρού παιδιού.

* Ο Πήτερ Λάουφορντ εξακολουθεί να είνε τρελλά έρωτευμένος με την Σάρμαν Ντάγκλας. Οί γιοιές της νέας ζήτησαν όμως από τον Πήτερ μία αρκετά μακριά χρονική προθεσμία προτού πούν το «ναι». Άν ο έρωτάς τους επιζήσει της δοκιμασίας αυτής, τότε οί δυο νέοι θα μπορέσουν να παντρευτούν.

* Ο Όρσον Ουέλλες ετοιμάζει ένα φίλμ, που άποτελεί αναπαράστασι του είδωλλίου του Ρομπέρτο Ροσαελίν και της Ίνγκριντ Μπέργκμαν. Μόνον ότι σ' αυτή επικρατεί το γελοιογραφικό στοιχείο.

Είνε κι' αυτή μία εκδίκισι των Αμερικανών κατά της μεγάλης ήθοποιού.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ



Κατάχρησις έμπιστοσύνης

Την εποχή εκείνη ήμουν πάλληλος στην εταιρεία «Αλφα - Βήτα - Έφιλον - Εισαγωγαι - Έξαγωγαι και Κόμπαν». Ο μισθός μου ήταν μέτριος, αλλά είχα σ' αντίκρουσμα την έμπιστοσύνη του διευθυντού της Εταιρείας, του κυρίου Μπελαμή. Σ' όλες τις έμπιστευτικές δουλειές, που απαιτούσαν πόδια κι' έχεμυθεια, έμένα έστειλε πάντα και κανέναν άλλον. Αυτό με καμάραιζε, αλλά και μ' ευχαριστούσε κι' όλας. Η έμπιστοσύνη των προϊσταμένων μου, είνε κι' αυτή ένα είδος άμοιβής. Και πολύ συγκινήθηκα όταν ένα απόγευμα, με καλεσε ο κύριος Μπελαμή, μου πρόσφερε τσιγάρα και μου είπε:

— Άγαπήτε μου Χρύσανθε, εγώ μεθαύριο φεύγω για την Εύρώπη. Είσαι ο μάγος άνθρωπος που τού έχω έμπιστοσύνη και γι' αυτό θα σου έμπιστευθώ τη βιλλίτσα μου, στο Παλιό Φάληρο. Η υπηρεσία μου έφυγε και, μία τού θα λείψω κάπου έναμηση μήνα, δεν υπάρχει λόγος να βρώ άλλη, γιατί δεν είνε κι' εύκολο να πετύχης πρόσωπο έμπιστούνης. Λοιπόν, θα σου δώσω τα κλειδιά και θα μείνης εκεί, για να τη φυλάς κι' όλας. Και, κάπου κάπου, τράβα και κανένα χέρι με το ξεσκονόπανο, για να φεύγ η σκόνη. Και ρίχνε κι' ένα δυο κουβάδες νερό στόν κήπο.

— Κύριε διευθυντά μου, ή έμπιστοσύνη σας με τιμά, άπάντησα συγκινημένος. Θα φανώ άξιος!

Δυο μέρες άργότερα ο κ. Μπελαμή μου παράβιβε ιδιοχείρως το άκίνητό του. Ήταν μία κοκκίστικη βιλλίτσα, με κομψό εξωτερικό και θαυμάσιο εσωτερικό. Ένα χώλι, ένα με-

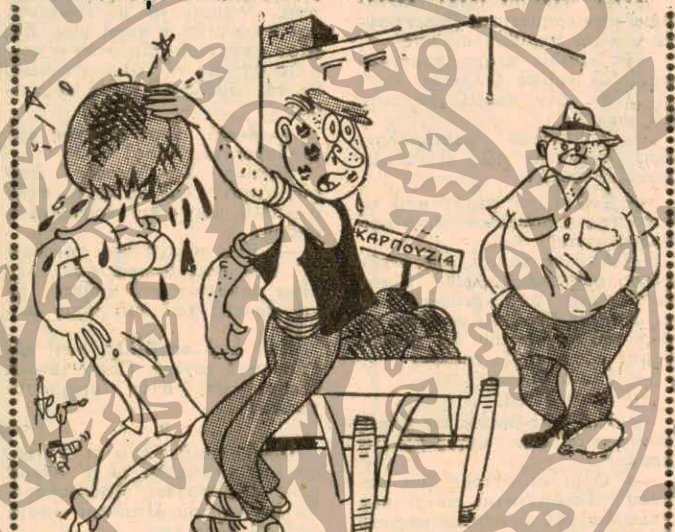
γάλο λίβινγκ - ρούμ, κρεβάτο-κάμαρα, γραφείο κι' ένα μικρό σαλονάκι. Μπάνιο που άστράφτε από την πολυτέλεια, κουζίνα που έμοιαζε με δωμάτιο κλινικής από την άσπραδα και δυο βεράντες που έβλεπαν στόν κήπο. Και λίγα μέτρα πιο πέρα άπλωνόταν ή θάλασσα. Ήταν υπέροχο.

— Χρύσανθε, σου παραδίνω όλα τα κλειδιά.

— Δεν θα λείψω τίποτα, κύριε διευθυντά. Όπως τ' άφηνετε, θα τ' άβητε! Καλό σας ταξίδι!

Και μόλις έμεινα στο σπίτι, έκανα μία λεπτομερή έρευνα, για να ξέρω τι θησαυρός μου είχε παραδοθ για φύλαξι. Άνοιξα τη χωνευτή ντουλάπα και θαύμασαν τα μάτια μου από την άφθονία. Είκοσι τέσσερα κοστούμια, χωρίς εκείνα που είχε πάρει μαζί του. Τριάντα δυο πουκάμισα. Οχτώ πιτζάμες. Δεκάξη ζευγάρια παπουτσιά. Έννεα ρομπές, μεταξώτες και μάλλινες. Έβδομηντα δυο γραβάδες. Να βλέπης και να σαστίζης. Τα ντουλάπια της κουζίνας γεμάτα από καμνία με διάφορα έκλεκτά φαγωμένα. Στο μπάρ πολλές μπουκάλες με ποτά. Ανακάλυσσα σ' ένα συρτάρι και πέντε μεγάλα κουτιά με πούρα άδάνα. Και πολλά άλλα πράγματα.

Το βράδυ, φόρεσα τις τριμέρες μου πιτζάμες, τράβηξα μία σαίξ-λόγκ στη βεράντα, άναψα ένα τσιγάράκι δευτέρας ποιότητας και παραδοθήκα σε ρεμβασμούς. Σκεπτόμουν το θλιβερό δωμάτιό μου με το σι-



ΤΑ ΑΓΑΘΑ ΤΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ

Ο καρπουζάς: «Όχι!... Κατινάκι, κούφου!... Ο άδερφός σου!...»

(Τού Αρχέλαου)

Ερένιο κρεβάτι και το κουτσό κομοδίνο, έκανα τη σύγκριση με τη βιλλίτσα του κ. Μπελαμιά κι έλεγα:

—Αχ! Τι ώραία που περνούν οι πλούσιοι!

Τη νύχτα κοιμήθηκα σ' ένα ντιβανάκι, στο λίδιγκ-ρούμ. Θα μπορούσα, βέβαια, να ξαπλώσω στο φαρδύ κρεβάτι με τα μεταξωτά σεντόνια, αλλά δεν το επέτρεπα στον εαυτό μου. Θα ήταν σαν να πρόδιδα την εμπιστοσύνη που μου είχε δείξει ο διευθυντής μου. Η μόνη καταχρησι εμπιστοσύνης που έκανα ήταν ότι άνοιγα το ραδιόφωνο κι έπινα παγωμένο νερό από το ηλεκτρικό ψυγείο. Το πρωί ξεσκόνισα, πότισα τα λουλούδια και τράδηξα για το γραφείο.

★
Η ιστορία πήρε άλλο δρόμο το τρίτο βράδυ. Ήρα δωδεκάμιση, άκουω το τηλέφωνο. Ποιος νάνε τάχα τέτοια ώρα; Τρέχω στην κρεβατοκάμαρα—το τηλέφωνο ήταν στο κομοδίνο.

—Εμπόες! Μιά λεπτή, κρυστάλλινη, παθητική φωνή:

—Μόνος είστε;

—Παρακαλώ ποία είστε και ποιον ζητάτε;

—Είμαι μία κυρία που πληττεί και ζητά έναν έξυπνο κύριο για να σκοτώσει την πληγή της!

—Α! λέω μέσα μου. Αυτά είνε τα τηλεφωνικά τυχερά που λένε στα διηγήματα. Μιά κυρία που πληττεί, εκείνη. Ένας έξυπνος κύριος εγώ. Καλή αρχή.

—Ξέρετε σε ποιόν τηλεφωνείτε; ρωτώ.

—Όχι φυσικά. "Αν ήξερα, δεν ήθελε γούστο. Πήρα έναν αριθμό στην τύχη και βγήκατε σε. Και τώρα πέστε μου κάτι: Η τύχη μου πέτυχε στην έκλογή της;

—Ετσι πιστεύω!

—Είστε μόνος;

—Κατάμονος σαν έρημιτης!

(Αυτά τα άπρόοπτα τηλεφωνήματα σε κάνουν να λες έξυπνους που ούτε τις είχες φαντασθεί ποτέ).

—Κι' εγώ το ίδιο! Κατάμονη σαν έρημιτσα. Περιγράψτε μου το περιβάλλον σας.

Της έδωσα πλήρη περιγραφή. Μια κομψή βιλλίτσα έτσι κι έτσι. Δεν παράλειψα ούτε τα πούρα.

—Ρωμαντικό περιβάλλον, είπε. Φαίνεται πως είστε ρωμαντική ψυχή!

—Και τώρα πείτε μου το δικό σας περιβάλλον. Από που τηλεφωνείτε;

—Από το ρετιρέ μου, στην οδό Μαυρομματαίων. Είμαι ξαπλωμένη στο κρεβάτι μου κι από τη βεράντα μπαίνει το φως του φεγγαριού. Κι' αισθάνομαι τόση πληγή απόψε!

—Είστε όμορφη;

—Ετσι λένε!

—Και πως βρεθήκατε χωρίς συντροφιά; Δεν έχετε κανένα δεσμό;

—Όλοι οι άντρες είνε γελοίοι! Τουλάχιστον αυτοί που γνωρίζω! Το άγνωστον με τραβά! Έσεις είστε όμορφος;

—Δεν είμαι καλλονή βέβαια, αλλά όσο νάνε το ρόλο μου τον παίζω.

—Και πως βρεθήκατε μόνος, τότε;

—Όλες οι γυναίκες είνε βαρετές. Τουλάχιστον αυτές

που γνωρίζω. Προχθές απαλάχθηκα από την τελευταία μου φίλενάδα! (Δεν είχα καμιά). Με τραβάει κι' έμένα το άγνωστον.

—Είμαστε αδελφές ψυχές!

—Έτσι φαίνεται. Μά πρέπει να γνωριστούμε κι' από κοντά, για να συναδελφωθούμε καλύτερα!

Κι' από κουβέντα σε κουβέντα κι' από έξυπνάδα σε έξυπνάδα, συμφωνήσαμε να συναντηθούμε το άλλο απόγευμα.

—Θαρθήτε με την κούρσα σας;

—Πώς είπατε;

—Θαρθήτε με την κούρσα σας, λέω;

—Όχι. Της έσπασα τα μούτρα προχθές και την έχω για έπισκευη.

—Τότε πως θα γνωριστούμε;

—Ξέρετε τί λέω; Δεν έρχόσαστε καλύτερα κατ' ευθείαν κάτω; Έτσι κι' έτσι εδώ θα καταλήξουμε. Ρωμαντικό είνε το περιβάλλον, θα βρούμε στη βεράντα να πιούμε το ούισκυ μας και θ' απολαμβάνουμε τη θάλασσα που είνε σχεδόν γα πόδια μας.

—Δεν νομίζετε πως είστε βιαστικός;

—Ζούμε στον αιώνα της ταχύτητας. Κι' εξ' άλλου δεν είμαι άνθρωποφάγος!...

—Είνε μία ιδέα κι' αυτή!

—Οδός;

—Χρυσανθέων 276. Θα ιδήτε στην εξώθυρα την ταμπέλλα μου: Χρυσανθος Λαυριακός.

—Ωρδουάρ για αύριο!...

Το τηλέφωνο έκλεισε. Κι' εγώ απόμεινα να σκέπτομαι τί είχα κάνει. Καλούσα μία κυρία σε ξένο σπίτι. Μιά όμορφη κυρία, που έμενε σε ρετιρέ και την έλυνε το άσημενιο φως του φεγγαριού. Θα της παρουσιαζόμουν για ιδιοκτητή της της βίλλας, άρα για πλούσιος, που είχε τρακαρισμένο και τ' άμαξί του. Αυτό όμως ήταν κατάχρησι εμπιστοσύνης. Αί, κι' έπειτα; Όχι! άδερφέ! Μιά φορά μούτυχε κι' έμένα η περιπέτεια και θα τη διώξω; Έδώ έχουμε να κάνουμε με κυρία της άριστοκρατίας. Μπορεί να μ' έρωτευθή και ν' άνοιξη η τύχη μου. Κι' όταν άργότερα θάρχονταν η μοιραία στιγμή της αποκαλύψεως, θα της ώμολογούσα με συντριβή:

—Είμαι ένας πτωχός και αισθηματικός νέος!

—Εκείνη θα έακρυζε από συγκίνησι και θάπρεπε στην άγκαλιά μου πιο έρωτευμένη ακόμα.

—Ένα πτωχό νέο ζητούσα κι' εγώ στα όνειρά μου. Δεν δίνω σημασία στο χρήμα. Έχω άρεκατά και για τους δύο μας!

Και από τη βίλλα κατ' ευθείαν στο ρετιρέ. Πόσα τέτοια έχουμε ιδη στον κινηματογράφο!

★

Πρωί-πρωί πήγα κι' έφτιαξα μία ταμπέλλα με τ' όνομά μου: «Χρυσανθος Λαυριακός». Το όνομα του Μπελαμιά έφυγε από τη θέσι του.

★

Νωρίς νωρίς ξεσκόνισα, πότισα τα λουλούδια κι' άρχισα να έτοιμάζομαι. Η γκαρνταρόμπα του κ. Μπελαμιά—καλή του ώρα—με βοήθησε να ντυθώ καλά όπως άπαιτούσε

ο ρόλος μου. Δεν είχα παρά να διαλέξω. Και διάλεξα μία έξοχη σετακρούτα. Μουπεفته λίγο φαρδιά, αλλά έτσι φερόταν τα ρουχα τους οι πλούσιοι. Έβαλα κάμπουσες μπουκάλες στο ψυγείο, άνοιξα μερικά κουτιά κι' έτοιμασα «πλά-φρουα», έπειτα παρφουμαρίστηκα, τοποθέτησα κι' ένα πουρο στο στομά μου και κυτάχτηκα στον καθρέφτη. Εντύπως άρίστη.

Γεννημένος για πλούσιος!

Κατά τις έννιά, ένα ταξί σταμάτα λίγο πιο πέρα από την πόρτα μου. Μιά ανάλαφρη γυναίκα έσιλουέττα κατεβαίνει κι' έρχεται προς τη βίλλα μου. Τρέχω στην πόρτα.

—Ο κ. Χρυσανθος;

—Ο ίδιος!

—Ρένα...

—Περάστε μέσα!

Κυτάζομαστε σιωπηλά. Εκείνη μελετάει έμένα κι' εγώ εκείνη. Τι θαύμα γυναίκα, μωρε παιδί μου! Τι όμορφη και τί φινέτσα. Και τί εξάισιο φέρεμα! Ένα μπριγιάν στο χέρι της, πετάει άστραπές. Την έψαυσα.

—Πώς σας φαίνεται αυτή η περιπέτεια; με ρωτά.

—Η πιο ένδιαφέρουσα της ζωής μου!

—Η έμφυτη γυναίκα περιέργεια την φέρνει σ' όλα τα δωμάτια.

—Φαίνεσθε άνθρωπος με λεπτό γούστο! μου λέει.

—Ό,τι μπορώ κάνω σ' ό φτωχικό μου! λέω. Με σόδα το ούισκυ;

—Πάντοτε!

Τη νύχτα έμεινε στη βίλλα μου.

★

Φεύγοντας το πρωί, με κάλεσε στο ρετιρέ της. Και τ' άλλο βράδυ, με γκρίζα φορεσιά αυτή τη φορά κι' ένα μπουκέτο λουλούδια στο χέρι, χτυπούσα το κουδούνι του ρετιρέ.

Μου άνοιξε η ίδια φορούσε μία άραχνούφαντη ρόμπα, σε χρώμα μελι άνοιχτό και ήταν άριστούργημα.

Το διαμέρισμα χαριτωμένο, έπιπλωμένο με δαντελλένιο γούστο.

—Έπεσα στη μεγάλη άριστοκρατία! είπα μέσα μου.

Κι' άρχισε η μεγάλη ζωή. Μιά πηγάνα εγώ στης Ρένας, μία εκείνη έρχονταν σε μένα.

★

Μά η μεγάλη ζωή δεν είνε μονάχα σπιτική. Θέλει και την κοσμική της ταβέρνα, και το καμπαρέ της και τα βιολιά πάνω από το κεφάλι της κυρίας και τη σαμπάνια της και τα λουλούδια της και τις έκδρομές της με κούρσα. Ξόδεψα όλες μου τις οικονομίες, προεξόφλησα τέσσερις μισθούς, αλλά πάλι δεν έφταναν. Ψιλοπράματα. Έβαλα χέρι στα ρουχα του Μπελαμιά. Όλος, σχεδόν, ο ρουχισμός πήγε στο ενεχυροδανειστήριο. Έπειτα ακολουθήσαν τα χαλιά. Κατόπιν ξεπουλήθηκαν τα έπιπλα. Το σπίτι άδειασε. Και στην έκπληκτη Ρένα, είπα:

—Βαρέθηκα αυτή την έπιπλωσι κι' έχω παραγγείλει καινούργια!

Κατάχρησι εμπιστοσύνης: Μάλιστα. Άλλά μία φασά μου γέλασε κι' έμένα η τύχη. Άν την έδιωχνα θα μετάνιωανα σαν σκύλος. Όταν θάρχονταν στο άμην, θάρχονταν πιά η στιγμή της ήρωικής έξομολο-

γήςεως: «Αυτό κι' αυτό, άγαπημένη μου! Είμαι ένας πτωχός νέος!» Εκείνη θα δάκρυζε και θα υπέγραφε ένα τσέκ—είχα ιδη το στέλεχος στο σαρτάρι του κομοδίνου. Κι' έπειτα:

—Πόσο είνε η ζημιά σας, κύριε Μπελαμιά; Σαράντα εκατομμύρια; Όριστε, ένα τσέκ για έξιηντα κι' άψοστε με ήσυχο!

★

Έρέμδαζα εκείνο τ' απόγευμα στην άδεια βιλλίτσα, όταν βλέπα ένα αυτοκίνητο φορτωμένο βαλίτσες να σταματά στην πόρτα. Ο Μπελαμιά;

—Έπαγωσα. Έρχονταν ο άτιμος, χωρίς προειδοποίηση. Είδε κι' επάγωσε κι' εκείνος.

—Τι σημαίνει αυτό; φώναξε άγρια.

—Άπλίσθηκα με άξιοπρέπεια ανάλογη με τη νέα μου θέσι και ήλθωσα:

—Μου χρειάσθηκαν κάτι ψιλά, κύριε Μπελαμιά. Ής άρριο το πρωί όμως το ζήτημα θα έχη κανονισθή. Θα βγήτε και με κέρδος!

Τον άφησα σύζυλο κι' έφυγα. Η στιγμή για το μεγάλο κόλπο είχε φθάσει πιά. Άρπαξα ένα μπουκέτο λουλούδια και τράδηξα για το ρετιρέ.

—Ανέβηκα με το άσανσέρ. Και μόλις άνοιγα την πόρτα, μένω κι' εγώ σύζυλος. Η Ρένα μ' ένα φτωχό βαλιτσάκι στο χέρι στην πόρτα του ρετιρέ και μία έξαλλη κυρία που της φωνάζει:

—Φύγε παληκορίτσο! Σου εμπιστευόμαι το σπίτι μου κι' έσύ μου παρτάταις τη μεγάλη κυρία!

Εκείνη τη στιγμή η Ρένα γύρισε και με είδε. Έπεσε με δάκρυα στην άγκαλιά μου:

—Χρυσανθάκι μου, ψέμμα-τα σου είπα. Τώρα τα ξέρεις όλα. Είμαι καμαριέρα!

—Κι' εγώ κάτι παρόμοιο! της είπα και την τράδηξα στο άσανσέρ.

Και το μηχανήμα άρχισε να κατεβαίνει από τα ψηλά στα χαμηλά. Όταν προσγειώθηκα, η Ρένα είχε μισολιποθύμηση.

Καθήσαμε στο πάρκο και άποκαλύψαμε το μυστικό μας. Τουλάχιστο μού έμεινε για παρηγοριά η αγάπη της. Άλλά και σ' αυτό έπεσα έξω.

—Το ρομάντσο μας τελείωσε! μου είπε η Ρένα ψυχρά.

—Έκανα λάθος στον αριθμό!

Κι' έφυγε...

★

Έμεινε τώρα η ύποθεσις του Μπελαμιά. Άλλά αυτή είνε άλλη ιστορία. που έχει συνέχεια στα δικαστήρια. Εγώ λέω πάλι καλά που του έμεινε και το σπίτι...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

□□

Γιατί έχκαμε ψεύτικη δήλωσι

Ένας φορολογούμενος της πόλεως Κάντον (Όχάιο) παρουσιάστηκε στην Έφορία την επομένη της έπισκέψεως των φορολογικών υπαλλήλων στο σπίτι του και παρακάλεσε να του έπιτρέψουν να διορθώσει τη δήλωσι του. «Κατά τη χθεσινή έπίσκεψί σας, τους είπα, ήταν μπροστά κι' η γυναίκα μου. Γι' αυτό, έδήλωσα ότι κερδίζω λιγώτερα άπ' όσα είνε τα πραγματικά μου εισοδήματα. Άλλά δεν έχω την πρόθεσι να κλέψω το δημόσιο και γι' αυτό θέλω τώρα να διορθώσω τη δήλωσι μου».



Ο κυρ-Όδυσσεύς και οι Ξερήνες!...
(Τού Β. Χριστοδούλου)

Ο χορτάτος ΤΟΥ ΝΗΣΤΙΚΟΥ...

Από Κλέφτης κευράρος

Ο Κολοκοτρώνης ύστερα από την καταστροφή του σπιτιού του στην Πελοπόννησο, πριν το Εικόσινα, πήγε στη Ζάκυνθο, κι' εκεί έζησε πολλά χρόνια σαν εξόριστος. Στη Ζάκυνθο μπήκε στη Φιλική Εταιρία και πήρε τον όρκο της στο ναύ του "Αη Γιώργη, που βρίσκεται σε μία γραφική έξοχο του νησιού.

Ζώντας, λοιπόν, εκεί, γύριζε συχνά τα μάτια κι' έβλεπε πέρα κατά τα βουνά του Μωριά.

Σαν τον ήλιο που πηγαίνει ψηλότερα από τα άλλα τα πουλιά στον ουρανό, μα έχει το νού του, κι' όλο αγωνιτεί τη φωλιά του, έτσι κίτταζε, κι' έγώ την Πελοπόννησο, συνήθιζε να λέω μετά την απελευθέρωσι.

Η κατανυκτική αυτή έξοδος ήρθε στιγμές που του έβγαζε από το φτωχικό ανείπωτο. Πεινούσε! Και είχε να θρέψει γυναίκα και παιδιά! Οδύλωνε το μυαλό του, κι' απάχη-τρύσε την παλιά κλέφτικη ζωή. Όταν εξοικονομούσε λίγους παρδάδες, πήγαινε το Σάββατο κι' αγοράζε κανένα κομμάτι από υελανό κρεας.

Σ' αυτή την κατάσταση πήρε μια μέρα γράμμα, ο Κολοκοτρώνης, από τον παλιό αρματολόγο του Σηρόμερου, τον Γιωργάκη Βαρνακιώτη, όπου αφού του έλεγε για την καλοπέραση που είχαν στον τόπο τους, του παραπονιόταν, στο τέλος, πως δεν του γράφει, ενώ ο ίδιος του είχε σταλμένα τόσα γράμματα.

Κάθισε ο Γέρος, τότε, να του απαντήσει. Και του έγραψε, υπαγορεύοντας στο δίσκωλο Νίκο Καλύβα, που διέτυπνε τα λόγια, όπως ακριβώς έβγαζαν από το στόμα του:

«Πήρα και το τελευταίο γράμμα σας από αυτό και χάρακα δια την υγεία σας και τα αγαθά σας, όλα. Πάντα τέτοια εύχομαι. Το αίτιο όπου δεν σας έγραφα ήταν πως είχα ολίγες μικρές στενοχώριες εδώ, και ίσως να μη τις γνωρίζετε, ότι η ευγένειά σας έλαθε την πατρίδα σας (έννοει ότι τους άφησε ο Άλφ πασάς, για πολιτικούς λόγους, να γυρίσουν σ' αρματολίκια τους) και τρώτε κρέας αζύγιστο, και έγω ούτε την ηύρα (την πατρίδα του, του Μωριά), αλλά ούτε ίσως θέλω την ευρεί, και το τρώω με την λίτσα, και εις αυτό σας έχω παράπονο, ότι ο χορτάτος του νηστικού δεν πιστεύει. Όμως έτσι είναι ο νταβνιάς, και έγω παρακαλώ τον Θεόν να άκουω τους φίλους μου και τους συμπατριώτες μου να είναι καλά, και ως τρώνε αρνιά και έγω ως τρώω, αν το τρώω, γελαδοκρέατο... Θεοδόρως κολοκοτρώνης».

Επί τέλους «διά συνδρομής διαφόρων» — έγραφε παλινός απομνημονευματογράφος — ο Κολοκοτρώνης απέκτησαν εν σμαπέκον (μικρό Ιασιόφορο) σημαίας Ρωσικής και κατέταξεν τούτο εις την υπηρεσίαν αυτής της δυνάμεως, πολεμούσης τότε (1806) μετά της Τουρκίας».

Και αποφασίζει ο Κολοκοτρώνης να κάνει μ' αυτό τον καταδρομέα στα τουρκικά παράλια. Δηλαδή από Κλέφτης να γίνει Κουρσάρος. Πήρε, λοιπόν, τα αναγκαία εφοδιαστικά έ-

γραφα από τον στρατιωτικό διοικητή των Επτανήσων στρατηγό Έμμ. Παπαδόπουλο — «Έλληνα από την Τζιά που οι Ρώσοι τον είχαν τιμήσει για τη γενναϊότητα και τη μάρτυρη του — πήγε στην Άχαία, κι' έσπειρε εκεί, στους Τούρκους τον τρόμο.

Οι Ζακυνθιοί έμποροι μαθαίνοντας αυτή την καταδρομή σ' αντικρύνα ακρογιαλία, αναφέρθηκαν στον Παπαδόπουλο, ότι καταστρέφεται το εμπόριο τους με την Πελοπόννησο, και ζήτησαν την τιμωρία του Γέρου. Κάλεσε ο Παπαδόπουλος τον Κολοκοτρώνη και του είπε να βγάλει το σπαθί του και να πάει να κόψει τις φυλακές του Κάστρου.

Ο Κολοκοτρώνης αρνήθηκε: — Δεν έκανα, είπε, τίποτα παραπάνω από ό,τι λέγανε τα χαρτιά που μου δάκατε.

Ο Παπαδόπουλος επέμενε να πάει στη φυλακή αφού κι' οι βασιλείς πηγαίνουν.

Πηγαίνουν, είπε πάλι ο Γέρος, για τα λάθη τους. Έγω δεν έκανα παραπάνω από τις γραφτές εντολές. Και μου φαίνεται περίεργη η επιμονή σας, γιατί κι' έγω έκανα βασιλιάς του Λόγγου τόσους χρόνους, κι' αν και ανεξάρτητος από νόμους, δεν τιμώρησα μολοντούτο κανένα δίχως αίτια.

Όταν για τρίτη φορά του είπε ο Παπαδόπουλος να παραδώσει το σπαθί του και να πάει, αντί στη φυλακή, περιορισμό στο πλοίο του, ο Κολοκοτρώνης φώναξε:

— Το σπαθί δεν το παραδίνω, γιατί το έχω αγοράσμένο από χρόνια. Τη χρυσή φούντα όμως σαν παράσημο βασιλικό, αν κι' αυτό το έχω αγοράσμένο, το αφήνω...

Και έριξε τη φούντα στο τραπέζι...

Σε λίγες μέρες ο στρατηγός ξαναφώναξε τον Κολοκοτρώνη και του είπε να πάρει πίσω τη χρυσή φούντα να την κρεμάσει στο σπαθί του.

Αυτός δεν έδέχτηκε: — Πράγμα που εξουσιάζουν άλλοι — είπε — κι' όταν θέλουν να το κατεβάσουν, δεν το ξαναφάρω άλλη φορά! Θα το φορέσω μόνο όταν με αξιώσει ο Θεός να δώ ελεύθερη την πατρίδα μου και θελήσει αυτή να με τιμήσει για τις υπηρεσίες μου.

Ο Παπαδόπουλος θαύμασε τη μεγάλη ελληνική καρδιά του Κολοκοτρώνη και τον άφησε ελεύθερο έντελως.

Από αυτή την κουρσάρικη περιπέτεια του ο Κολοκοτρώνης διηγόταν αργότερα:

«...Ο Θεός με αξίωσε και κρέμασα φούντα από το γένος μου, ως στρατιώτης του. Χρυσή φούντα δεν στόλισε πατέ το σπαθί μου, όταν έπαίρνα δούλευσι εις ξένα κράτη, φυλάγοντας πιστά την παραγγελιά του Ρήγα Φεραίου».

Κάλλιο για την πατρίδα κανέναν να χαθεί, η να κρεμάσει φούντα για ξένον στο σπαθί».

Έλεγε όμως και το άστείο του ο Γέρος από την ίδια περιπέτεια:

«Όντας κουρσάρος με τον καπετάν Άλεξαντρή, έβαλα στο μοίρασμα των λαφυρών κατά μέρος κάτι όπου μου άρεσε. Ο καπετάν Άλεξαντρής το κατάλαβε και μου είπε:

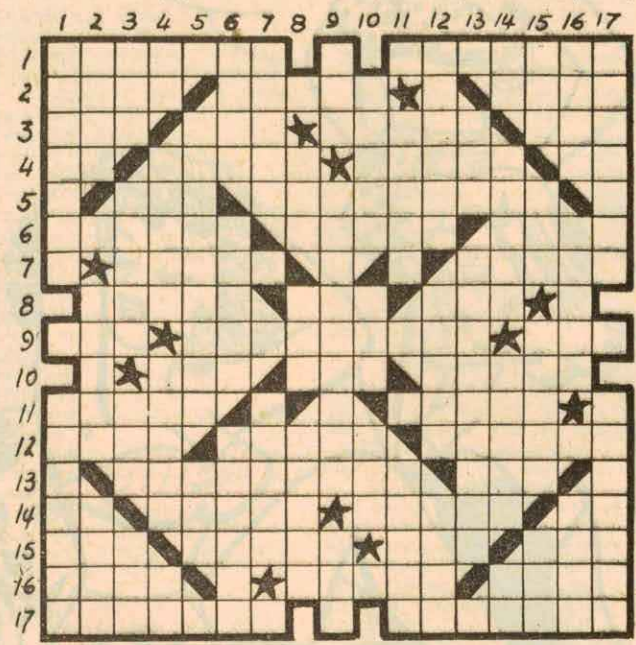
— Μη ζητάς προνόμια, και χαλάς το ίσιο της τέχνης!».

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 287

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Πόλις της Β. Ελλάδος. — Τακτική συνεργάτης του «Θεσσαυρού».
- 2) Επύρρημα: κατόνιν. — Αποτέλειται από τρία πρόσωπα. — Ακρον του σώματος μας.
- 3) Τελικός σύνδεσμος. — Έλαττωματικός σύνδεσμος. — Σχισμή, ρήγμα. — Αναφορική αντωνυμία (δοτ. πληθ.).
- 4) Επιτατικό μόριο. — Κάτω:
- 6) Άρτιν... : γνωστή σπάρ. — Ξενικό γυναικείο όνομα. — Καταλήγει στη θάλασσα.
- 7) Πατρίς της Β. Ιταλίας. — Ο θεμέλιος λίθος κάθε οικογενείας.
- 8) Χρονικός σύνδεσμος. — Καταστρέφει τα ρούχα μας. — Ηλικιωμένος.
- 9) Σύνδεσμος (άρχ.). — Έχει σχέση με τον ρήτορα (σούβ.). — Άρνησις (ξεν.).
- 10) Κατά τρόπον ευδιάκριτον (ξεν.).



- κας ευρωπαϊκού κράτους. — Την φτιάχνουν τα πουλιά (καθ.). — Διάβουγος.
- 5) Όρος στο σκάκι. — Βρέχει τα παράλια της Αττικής.
 - 6) Πολύτιμος λίθος. — Το Αίγαίο έχει πολλά και ώρια. — Ακρωτήριο της Πελοποννήσου.
 - 7) Φαφούτης. — Κατοικία ζώων.
 - 8) Ύμνος (αίτ.). — Κτητική αντωνυμία (σούβ.). — Αίσθησις.
 - 9) Δεν διαφέρουν μεταξύ τους. — Η ημερησία μερίδα των στρατιωτών (πληθ.). — Άρθρο (πληθ.).
 - 10) Αριθμητικό (θηλ.). — Ναυτικό παράγγελμα. — Διασπείρεται πολλές φορές τον έρωτα.
 - 11) Τίτλος ευγενείας. — Ακροαστικό παράσημο (καθ.).
 - 12) Επύρρημα τροπικό. — Απαραιτήτως τώρα το καλοκαίρι. — Πόλις της Μ. Ασίας επί του Εύξεινου.
 - 13) Χωρίς αξία (σούβ. πληθ.). — Εις διπλούν γίνεται γαλλικός χορός μπαλέτου.
 - 14) Πρόθεσις. — Σώζει. — Στερείται μιάς των αισθήσεων. — Προσωπική αντωνυμία.
 - 15) Γενάρης ελληνικής φυλής. — Έδωσε το όνομά του σ' ένα γνωστό μας κόλπο. — Μούρος φύλαρχος. — Πρακτορείο ειδήσεων.
 - 16) Σύνολο προσώπων με κάποιο κοινό σκοπό. — Η παράδοξός τους τιμωρείται. — Ποτό.
 - 17) Συνοδεύει τη Σαρκαστή. — Περιοχή της Γερμανίας.

ΑΓΑΘΩΝ ΚΑΡΑΝΑΣΟΣ

Η λύσις του 286ου
στη σελ. 76

ΟΟ

Η θερμότητα της κκισθούς ανάμικας

Οι Άμερικανοί επιστήμονες έφάρμοσαν το εκχύλισμα του ήπατος της φαλαίνας στη θεραπεία της κακοήθους αναιμίας, με αποτελέσματα πολύ ικανοποιητικά. Από 800 γραμμάρια ήπατος εξαγονται 31 περίπου γραμμάρια υδαρούς εκχυλίσματος δια συνθλίψεως.

Οι κωλικοί των νεφρών

Οι Γάλλοι επιστήμονες έφάρμοσαν μία νέα μέθοδο για την ανακούφιση των πασχόντων από κωλικούς των νεφρών. Στις περιπτώσεις αυτές κάνουν ενδοφλεβικές ενέσεις (μέσα στο δέρμα), στην περιοχή όπου γίνονται αισθητοί οι πόνοι, δις διυλισμένου νερού. Ο ασθενής ανακουφίζεται άμεσα. Ο μηχανισμός της επιδράσεως αυτών των ενέσεων παραμένει άγνωστος. Φαίνεται, έξ άλλου, ότι οι ενέσεις αυτές συντελούν στην αποβολή των λίθων, που βρίσκονται μέσα στα νεφρά.

Αθηναϊκά Εθίκαιρα

Για την Κύπρο

Φωνές που πάλλουν εθνικά στον Τύπο και στο ράδιο και μια μυριοστόμη κραυγή που άντηχσε στο Στά- (διο μαζί με την υπόκρουση γλυκόλαλης καμπάνας ζητούν ξανά την Κύπρο μας στην άγκαλιά της Μάνας.

Μ' ακούστηκε και μια φωνή απόκοσμη και μακρυνή έσχατος εμφανίζεται από τους Τάφους είχε βγή από τη Ματωμένη Γη κι' από τα ιερά όστα, Ήρώων και Μαρτύρων...

«Αποσαφήνις»!

Και πάλιν η κατάσταση, πολιτικός θολή έσχατος εμφανίζεται και όλο ψιθυρίζεται πως «κρίσι» νέα θάχουμε και σοβαρή πολύ.

Μα την άπεσαφήνισε ο Βενιζέλος όστις, έκαμε δήλωσι ρητή πως η Κυβέρνησις αυτή «είν' απολύτως σταθερά... μέχρι της πτώσεώς της»!

Τ. καφωδεία

Διέταξαν και θα κλεισθούν παντού τα καφωδεία γιατί είνε, λείει, θλιδερά και προκαλούν άδηία, γίνοντ' εκεί πολλές σκηνές, φοικτές, χωρίς εμπόδια και τύποι μπράδων προκαλούν, καυγάδες κι' έπει- (σόδια.

Τέτοια κακή κατάσταση δεν είνε άνεκτή. Και συμφωνώ. Μα ή Βουλή;... Θα μείνι... άνοικτή;

...ζάχαρι

Για τας ανάγκας του φτωχού και δόλιου πληθυσμού υπάρχει κι' ένας ύπουργός του Έφοδιασμού που τον ρωτούν «ή ζάχαρη που βρίσκεται κρυμμένη;» και μεϊδια... γ λ υ κ ύ τ α κ ι άπορημένος μείνει! Κι' ίσως να λήη, φυσικά: «Στο τέλος, τί να γίνη; Όσοι δεν βρίσκουν ζάχαρη, άς φάνε ζαχαρίνη!» Έτσι ο κοσμάκης ο φτωχός, ο τριδάσανισμένος, νοιώθει πως τάχει ή μοίρα του... να είνε π ι κ ρ α μ. (μ έ ν ο ς.

Απογυγές!

Και πάλι δυο «άνηλικοι», άνόητοι εδειχθησαν και μήκανε στα βάσανα και «άλληλοαπήχθησαν» και πήγανε στο πέλαγος με το βαπόρι «Γλάρος» για κεί που τους περίμενε, ο Έρωτας κουμπάρος.

Μα οι λιμενικές άρχες τρέξαν να τους συλλάβουν διότι δεν ήβλησαν καλά να καταλάβουν πως της Άγάπης ο «λιμήν» στο χάρτη δεν υπάρχει «κι' αν θέλη ή ύψη κι' ο γαμπρός...» τύφα στο λι- (μενάρχη!

Τρολλεϋ-Μπός

Η Έταιρεία Μεταφορών θα φέρη «τρόλεϋ-μπός» που μέσα στην πρωτεύουσα συντόμως θα τὰ δητε. Και έτσι θ' αποστρατευθή πλέον ο άραμπάς, που κατά μνεϊαν εύφημον και «τράμ» άποκαλείται.

Μα έμένα, αυτή ή υπόθεσι πολύ μ' έχει θυμάσει. Συνήθισα με τα παλιά της Πάουερ τα «σέα». Και δεν ευχαριστιέμαι τράμ εάν δεν με μαγκώση του κίτρινου ή άτιμη ή πόρτα ή μεσαία!...

Δημοσιούπολληλικο

Αναβρασμός και κίνησις σ' όλα τα ύπουργεία Κι' ίσως βαδίζουμε ξανά για νέα άπεργία των υπάλληλων πάλι, γιατί τα νομοσχέδια του ύπουργού Κατάλη, τό αίτημα αύξησης δεν ικανοποιούσι δι' ο και οι υπάλληλοι σφοδρώς άγανακτούσι.

Ένώ αύξησι περίμεναν μετ' άγωνίας τόσης, οι περισσότεροι μισθοί ύφίστανται μειώσεις. Και είπαν κάτι υπάλληλοι — ώ! πράγματα άνει- (πωτα! —

«Άλλη μιά τέτοια αύξησι και δεν θα παίρνω... τί- (ποτα! — Χ—

Οι προβλεπτικοί

Νά τοι ξανά οι «προβλεπτικοί»!

Βλέποντες την κατάσταση άνησυχητική, άρχίζουν να μαζεύουν είδη πολλά τροφίμων, κονσέρβες, λυδι, όρυζα και πλήθος έδωδιμων. Και κάνουνε άπόθεμα στο σπίτι μουσικό, ώστε να είνε έτοιμοι για κάθε ξαφνικό.

Τι αϊσιόδοξοι άνθρωποι! Πιστεύουν άκραδάντως, πως ένας νέος πόλεμος δεν θα τους βίξη πάντως. Κι' ενώ μπόμπες θα πέφτουνε προς τρόμον όλωνών, εκείνοι στο τραπέζι τους θα κάάθωνται να τρώνε!

Ποροδερισμοί

Λόγω της έποχής, πολλά έσχατος γίνονται ταξείδια άναψυχής. Όποιος μπορεί άναχωρεί άλλος σε μέρη όρεινά, άλλος παραθαλάσσια να πάρη άέρα καθαρό και να περνά θαυμάσια.

Βρίσκει κανένας στη φτωχή ελληνική έπαρχία σπιτία να μείνι αρκετά μα και ξενοδοχεία. Πολυτελείας μερικά καλοεπιπλωμένα, κι' άλλα παλιά, με έπιπλα μάλλον πατημένα. Στα πρώτα είνε ή ζωή εύχάριστη συνήθως. Σε άλλα όμως βγαίνουνε έντομα ένα πλήθος. Κι' έτσι, άλλοι λίκν άνετα κοιμούνται και ώραία κι' άλλοι τις νύχτες μάχονται με όλη την... Κ ο. (ρ έ α!

Ο "Αρης

Είνε, όπως κι' αν το πάρης, πρόβλημα ένδιαφέρον το αν κατοικήται ο "Αρης. Πρόβλημα με το όποιον οι μεγάλοι άστρονόμοι άσχολούνται επί έτη και δεν τώλυσαν άκόμη.

Αλλά τώρα θα το λύσουν τέτοιο ζήτημα, το όποιον θα λυθή δια των νέων φοδερών τηλεσκοπίων, που μ' αυτά οι άστρονόμοι καθαρά πιά θα κίττανε, αν ο "Αρης έχη άνθρωπους και τί σοί τάχα νάνε. Ας προσβάσυν να τους δούνε τώρα πούχουμε εί- (ρην.

Είνε μιά δουλειά που πρέπει ούτε λεπτό να μην (άργη.

Γιατί άλλως, αν μας τύχη νέος πόλεμος να γίνη, πρόβλημα θάνε καινούργιο, αν θα κατοικήται... ή (γη!

Τα κούσιμα

Και πάλι για τα κούσιμα αύξηθηκε ή Βουλή. Ήτις, χωρίς άναβολή, τό σπανδαλώδες ζήτημα, τό όλίγον τι μυστήριο, σε είδικόν παρέπεμψε εν τέλει δικαστήριο.

Θαρώ πως βιάστηκε ή Βουλή, στο θέμα έξ άρχης. Νά τ' αναβάλη έπρεπε, λόγω της έποχής. Μ' αυτή τη ζεστη, βρε παιδιά — τό λέω των έπισή- (μων — είνε να κουβεντιάσουμε τώρα περί κ α υ σ ι μ ω ν!

Το «Κρι - Κρί»

Μ' ένα ταξείδι άνετο, ώραίο και μακρύ έφθασε στην Αμερική το θρυλικό «Κρι - Κρί» ήτοι το άγριοκατασκο το ξακουστό της Κρήτης, που τώρα Αμερικανός είνιηκε πολίτης!

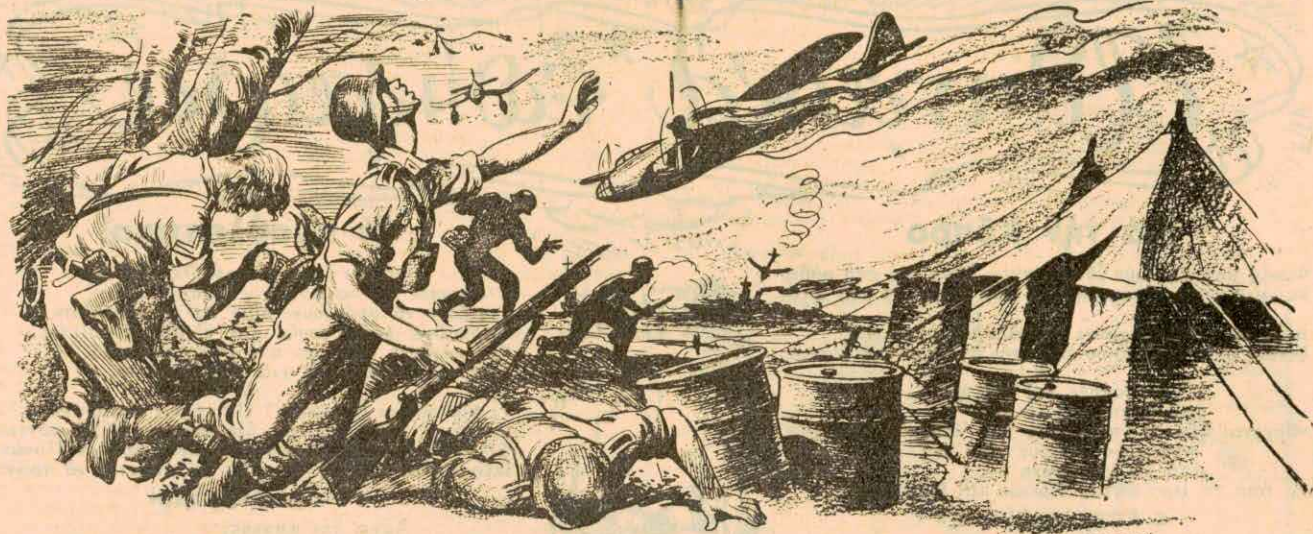
Ος δώρον στην Αμερική ο αϊγάργος έστάλη. Γι' αυτό και το έκάνανε ύπόδοχη μεγάλη. Και είπαν τώρα μερικοί — με όλα τους τα δίκια — Ας στέλνουμε δολάρια να στέλνουμε κασιόκια!

Ο άνάηρος

Φώναξαν οι άνάηροι και γίναν έπεισόδια διότι στα αίτήματα τους έφερναν έμπόδια και για να πούν το δικό τους με δεκρυμένω βλέμμα μπρος στο κατώφλι της Βουλής, χύσανε κι' άλλοι (αίμα.

Ας βλέπουμε με σεβασμό, τό κάθε δεικανί. Γιατί σ' αυτό στηρίχτηκε το Έθνος και ή (Νίκη!

ΠΑΝ ΠΑΠ



Μόνο οι 'Αλпинιστάι του στρατηγού Ρίγκελ κατάφεραν, ύστερ' από τραγικές απώλειες, να πατήσουν στη στερία...

μάχη της Κρήτης, ή εποποιία αυτή που γράφτηκε με φωτιά, αίμα κι' ασάβη βρισκόταν στο τέρμα της. Νέα δεν υπήρχαν, γιατί τα παλληκάρια της είχαν στρατευθεί στην 'Αλβανία κι' όσα έζησαν δεν είχαν προλάβει ακόμη να γυρίσουν στην πατρίδα τους. Υπήρχαν όμως οι γέροντες και οι ηρωικές γυναίκες, τα άμουστα παιδιά, που πήραν το τουφέκι στο χέρι και κατέβηκαν στον τιτάνειο αγώνα.

Από τις 20 Μαΐου 1941 ριχνονταν συνεχώς αλεξιπτωτιστάι στο Μάλεμε. Στην αρχή αποκρούστηκαν μ' επιτυχία και σκοτώθηκαν σχεδόν όλοι, ό ένας πίσω από τον άλλο. Γράφθηκαν σελίδες δόξας στο Γαλατά, στο 'Αδελ, στα Περιβόλια, στο 'Ηράκλειο. Όλοι αδελφωμένοι στη ζωή και στο θάνατο, άντρες και γυναίκες, Έλληνες, με την ίδια πνοή και την ίδια θερμή για την ελευθερία.

Μιά από τις πρώτες αποπνερες αποβάσεως των Γερμανών στο νησί, με Ιοχυρό αποδοτικό στόλο, συντρίφτηκε από το ναυαρχο Κόνιγκκαμ και μόνο οι 'Αλпинιστάι του στρατηγού Ρίγκελ κατάφεραν, ύστερ' από τρομακτικές απώλειες, να πατήσουν σε στεριά. 'Η προσπάθειά τους όμως να προχωρήσουν στα ένδοτερα απέτυχε με το χειρότερο τρόπο, παρ' όλο που τους υποστήριζαν εκατοντάδες γερμανικών στούκας απ' όλες τις μεριές. Κάθε στιγμή νέα αεροπλάνα ρίχνονταν από σκληρό αγώνα. Μα τα έκλεκτοτερα τμήματα των αλεξιπτωτιστών, που είχαν χρησιμοποιηθί γι' αυτή την επιχείρηση, αποδεκατίζονταν μόλις πατούσαν το πόδι τους στη γη. 'Ο Βρετανός υπολοχαγός Μπάκερ, που είχε λάβει μέρος στις πολεμικές αυτές επιχειρήσεις της Κρήτης, γράφει στο ημερολόγιό του:

«Κατά από τα συνεχή καταγιστικά πυρά των πολυβόλων οι Κρητικοί αγωνιζόντουσαν να κρατήσουν με θυσιαστή δόλη το έδαφος τούτο της τελευταίας επάλλεως της πατρίδας τους. 'Η πολεμική ιστορία όλων των λαών του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου πρέπει ν' αρχίξη από την Κρήτη. 'Ο αγώνας αυτός ήταν αγώνας θανάτου. Οι Γερμανοί, σαν τους πεινασμένους λύκους, έπεφταν πάνω στα χωριά, ξεκοιλιάζαν τις γυναίκες κι' έσφαζαν τα μωρά. Ποιός μπορούσε να σταθί μακριά από τη δαιμονική, την ανατριχιαστική αυτή δράση του έχθρου; Όλοι, και τα παιδιά κι' οι γέροντες κι' οι γυναίκες, παρυσύθηκαν απ' το σπρόβιλο και μπήκαν δόλωμα στον αγώνα. Μπροστά στα μάτια μας, κάθε ώρα, κάθε λεπτό, κάθε δευτερόλεπτο, γκρεμιζόταν ό κόσμος. 'Ηταν ωστόσο μεγάλη εποχή, ή πιό κρίσιμη στιγμή της ανθρωπότητας. Ποτέ, ό ηρωισμός, ή περιφρόνησι του θανάτου, ή σπατάλη θυσία της ζωής, δεν έφταναν σε μιά τόσο υψηλή κι' ομαδική έκδηλωση. Έκατοντάδες Έλληνες και Βρεταννοί, ριψοκινδύνευαν κάθε στιγμή τη νεότητά τους». Και προσθέτει με ελληνικούς χαρακτήρες: «ΑΓΩΝ ΕΣΧΑΤΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓΙΣΤΟΣ ΤΑΙΣ ΨΥΧΑΙΣ ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ».

Οι στρατηγοί Στούντεντ και Λήρ, έμπειροι στρατιωτικοί ηγέτες, διευθύναν την επίκινδυνη αυτή επιχείρησι της έκστρατείας της Κρήτης. Λέγεται ότι οι 'Αγγλοι αναγκαστήκανε να επανδρώσουν πέντε φορές ένα αντιαεροπορικό πολυβόλειο, γιατί ό άντρες του σκοτώθηκαν όλοι, μέχρι τον τελευταίο. Δέκα δολοκλήρες μέρες ή Λουφτβάφε έριχνε καινούργιους αλεξιπτωτιστές στο νησί. Οι απώλειες τους ήταν τρομακτικές. 'Ανάμεσα στους σκοτωμένους ήταν κι' ό στρατηγός Σούσμαν και βαρεία πληγωμένος ό στρατηγός Μάιντελ. 'Οι ατμόσοι οι Γερμανοί — τις τρεις τελευταίες μέρες της ιστορικής μάχης του Γαλατά — κατάρωσαν την από αέρος μεταφορά ελαφρών τάκς, που άρχισαν την προέλασί τους προς τα ένδοτερα. Με τη σειρά τους τότε έπεσαν τα Χανιά και ή Σούδα κι' οι ταχύκίνητες φά-

Έλληνες και ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η κρητική εποποιία

αυτή την προσωρινή πρωτεύουσά του. 'Ολόκληρη ή 'Ελλάδα είχε πέσει στα χέρια ενός σκληρού κι' αδυσώπητου έχθρου. 'Η σκοτεινή νύχτα της δουλείας, που κράτησε τέσσερα ολόκληρα χρόνια, άρχιζε. 'Ο γνωστός 'Αγγλος συγγραφέας Κόμπτον Μακέντζη, στο θαυμάσιο βιβλίο του «Αέρας 'Ελευθερίας» γράφει, για την τραγική και δραματική αυτή πορεία της διαφυγής του Βασιλέως Γεωργίου και του τότε πρωθυπουργού κ. 'Εμμ. Τσουδερού, τα εξής:

«'Ο πρωθυπουργός κ. Τσουδερός, πιεζόμενος από ένα ίσχυρό προαίσθημα, παρακάλεσε με θερμή τή Βασιλέα να παραμείνι στο σπίτι που κατοικούσε ό ίδιος, αντί να επιστρέψι στην εκτεθειμένη σ' έχθρική επίθεση απομακρυσμένη έπαυλί του. 'Ο Βασιλέας δέχτηκε την παρακλήσι του πρωθυπουργού του κι' έτσι μπόρεσε το επόμενο πρωί να παρακολουθήση την έναρξη της επιχείρησεως, που όμοια δεν είχε ποτέ άλλοτε σημειωθή. 'Η δική του έπαυλι βομβαρδίστηκε σφοδρότατα και ύστερ' από λίγο κατελήφθη από αλεξιπτωτιστάς. Μαζί με τή Βασιλέα ήταν, εκτός του πρωθυπουργού, ό εξέδελφος του πρίγκιπα Πέτρος, ό 'Αγγλος στρατιωτικός ακόλουθος Τ. Σ. Μπλάιτ και δυό ή τρεις άλλοι.

«'Ο συνταγματάρχης Μπλάιτ άντελήφθηκε από την έκτασι της επιδρομής ότι θα ήταν αδύνατο να προστατευθί ή ζωή και ή ασφάλεια του Βασιλέως και πρότεινε να γίνη ή απόπειρα να προσπαθήσουν να φτάσουν στην άλλη άκτι του νησιού, φεύγοντας από τους λόφους που βρισκόντουσαν πίσω από το σπίτι. 'Ενώ γινόνταν ή σχετική συζήτησι, ένα τμήμα Γερμανών αλεξιπτωτιστών, ρίχτηκε σε απόστασι λίγων εκατοντάδων μέτρων. Μόλις, λοιπόν, προλάβαν να ξεκινήση ή αυτόσχεδια Βασιλική συνοδεία για την περιπετειώδη και ριψοκινδυνη προσπάθειά της να διασχήση τή νησί».

Στό σημείο αυτό ό 'Αγγλος συγγραφέας διακόπτει τη δική του αφήγησι για να παραθέσι επί λέξει την αφήγησι του κ. Τσουδερού:

«'Η φρουρά μας, λέει ό κ. Τσουδερός, αποτελείτο από καμιά σαρανταριά άντρες, Έλληνες και Νεοζηλανδούς, που έκαναν τή καθήκον τους με νομιμοφροσύνη και άκαμπτη γενναιότητα. 'Υστερ' από ένα σωρό απερίγραπτες δυσχέρειες και περιπέτειες, που θα κλονίζαν και τή πιό γερά νεύρα, κατορθώσαμε χωρίς στον αξιοθαύμαστο ηρωισμό και την υποδειγματική ψυχραιμία του Βασιλέως να ξεδουδερώσουμε τή σχεδιά του έχθρου. Μόλις κατορθώσαμε να ξεφύγουμε από τ' άρπакτικά του νύχια. Τρεις μέρες και τρεις νύχτες ό Βασιλέας, ό πρίγκιπας Πέτρος κι' εγώ, μαζί με λίγους άλλους, περπατούσαμε ανάμεσα στα ψηλά βουνά της Κρήτης, όπου ανθρώπινο πόδι σπάνια πατούσε και που μονάχα άετοι πετούσαν περήφανα. Με άληθινή άφορητή ζέση τή μέρα κι' άγριο κρύο τή νύχτα, προχωρούσαμε σχεδόν χωρίς διακοπή ή ανάπαυσι, συχνά από μέρη που δεν υπήρχε ούτε τή ελάχιστη μονοπάτι και μονάχα απότομα φαράγγια και γκρεμοί άγρια περιτριγυρίζαν.

«'Οσοόσο τή έχθρική αεροπλάνα περνούσαν συνέχεια από πάνω μας, μά είχαμε πάψει να φοβώμαστε ή να ενδιαφερόμα-

λαγες του έχθρου άρχισαν κάτωπιν την προέλασι στην ύπαιθρο και στο Ρέθυμνο. Στο 'Ηράκλειο ό έκπληκτικός αυτός αγώνας κράτησε ως τις 30 'Ιουνίου.

Οι τελευταίες φάσεις της μάχης της Κρήτης ήταν ή δραματική προσπάθεια της αποχωρήσεως των συμμαχικών δυνάμεων από τή νότια παράλια του νησιού. 'Ο Βασιλέως Γεώργιος — που βρισκόταν στην Κρήτη μαζί με τή έπιτελείο του — δεν είχε πιά ούτε μιά ελεύθερη γωνιά της πατρίδας του για να εγκαταστήσθ σ'

στε γι' αυτά. Σ' όλη τή διάρκεια της έξαντλητικής και τραγικής αυτής πορείας, ό Βασιλέως δεν έχασε ούτε μιά στιγμή τή χαμόγελό του. Με μεγαλειώδη απλότητα συμμεριζόταν μαζί μας όλες τις στερήσεις, όλες τις κακουχίες, όλους τους κινδύνους. Για ώρες κοιμόταν πάνω στο ψυχρό χώμα και μοιραζόταν μαζί μας τή ελάχιστο φαγητό που μας έφερναν κάπου-κάπου οι χωριάτες για να συντηρηθούμε και τή χιόνι που, έλλειψει νερού, ζητούσαμε μ' αυτό να ξεγελάσουμε τή δίψα μας.

«Μιά νύχτα κοιμηθήκαμε σε μιά κορυφή των Λευκών Όρεών σε ύψος περισσότερο από 2.000 μέτρα. Βρήκαμε εκεί μερικούς τσομπάνηδες, που μας πρόσφεραν γάλα και τυρί. 'Η άφοσίωσι που μας έδειχναν οι Κρητικοί σ' όλη τήν διάρκεια της πορείας μας αποτελούσε τή καλύτερη ήθική τόνωσί μας. Κάταστροφι απ' τή χρόνια βροσκή, που τή χαρακτηριστικά τους μας θυμίζαν τ' άργαία αγάλματα του Δία, που μεγάλωσε κατά τή θύλο στα Κρητικά βουνά, ζύγωναν τή Βασιλέα, για να φιλήσουν με νομιμοφροσύνη και σεβασμό τή χέρι του».

Έτσι έφτασε ή Βασιλική συνοδεία στην Αγία Ρούμελη, όπου την υποδέχτηκαν με τις ίδιες εκδηλώσεις του σεβασμού και της άφοσίωσεως οι άπλοικοί χωριάτες. 'Υστερ' από λίγα έφτασαν στο ίδιο σημείο ό στρατηγός Χεύουντ, συνδεσμός του Βρετανικού Στρατηγείου με τήν 'Ελλάδα, ό ναυτικός σύνδεσμος ναύαρχος Ταιρλ κι' ό 'Αγγλος πρεσβευτής σερ Πάλλαιρετ.

Είχαν προσπαθήσει νάρθουν σ' έπαφή με τή Βασιλέα για να του υποδείξουν τήν ανάγκη να φύγη όσο μπόρουσε πιό γρήγορα απ' τή Χανιά και μόνο με χίλιες δυό δυσκολίες κι' έντελώς κατά τύχη κατάφεραν να φτάσουν στο έρημο αυτό σημείο της άκρής, αφού προηγουμένως κρόντισαν να είδοποιήθ ένα άγγλικό πολεμικό νάρθη να τους παραλάβη.

Τό πρόβλημα ήταν τώρα αν θα έρχόταν πράγματι τή πολεμική κι' αν, από τήν ξηρά, θα κατάρθωναν να επικοινωνήσουν μαζί του. Άρες δολοκλήρες μένα συνθησμένο φαναράκι της τσέπης, έκαναν σήματα προς τή θάλασσα. Και έαφνικά, έφτασε από τή κατασκότεινο κι' αίνιγματικό βάθος ή απάντησι: Τρία κόκκινα φωτεινά σήματα, τρία πράσινα και πάλι τρία κόκκινα. 'Ηταν τή σημαία που έδινε ό όπτικός τηλεγράφος του άγγλικού αντιτορπιλικού. Μιά φάρδαρχα των χωρικών της Αγίας Ρούμης, μετέφερε τή Βασιλέα και τους λίγους συνοδούς του μέχρι τή συμμαχικό πλοίο που είχε σταθμεύσει σε άρκετή απόστασι από τήν παραλία. Προηγουμένως ό Βασιλέας άποχαιρέτησε τους πιστούς Κρητικούς συντρόφους του και πρό παντός τόν ηρωικό δηλαρχό Βολάνη που τους είχε οδηγεί ως εκεί.

Έδώ τελειώνει ή Κρητική εποποιία. Συνολικά οι απώλειες των Γερμανών έπέφρασαν τις 14.000 σε αλεξιπτωτιστάς και τις 5.000 σε άλпинιστάς. Μά, όπως έπτε και ό στρατηγός Φράιμπεργκ, ή μάχη της Κρήτης έφωσε τή Σουεζ και τήν Κύπρο κι' έδωσε καιρού στους συμάχους να έτοιμαστούν για τήν άμυνα της 'Αφρικής και να κερδίσουν τόν πόλεμο.

«Κωμικές» Ιστορίες

Ανάμεσα στον πόνο, στο αίμα και στη φρίκη της Κατοχής, υπήρχαν στιγμές που οι Έλληνες αγωνιστάι — και πολλές φορές όλος ό 'Ελληνικός λαός — γελούνε με τή καρδιά του άκούγοντας άρσιμένα τραγούδια ή ανέκδοτα που λέγονταν εις βάρος των κατακτητών. Άκόμη και μέσα στη φρικτή κόλασι και τή βασανιστήρια των φυλακών και των στρατοπέδων, με τή θάνατο άδιόκοπα πάνω από τή κεφάλια τους, με τή κορμιά τσακισμένα από τή έύλο και τή μαρτύρια, οι κρατούμενοι διατηρούσαν άμειωτό τή κέφι τους. Τή εξέδηλωναν διαρκώς με χίλιους δυό έξυπνους τρόπους, που ζαλίζαν τους δεσμοφύλακες τους και τους έκαναν να λυσσούν ακόμη περισσότερα, άλλα και να τή χάνουν συχνά, γιατί δέ μπορούσαν να τή βγάλουν πέρα με τούς περιέργους αυτούς Ρωμηούς.

Όταν οι Γερμανοί δεσμοφύλακες, τή άνήμερα αυτά θηρία, άνάγκαζαν τους κρατούμενους να τραγουδούν, σύμφωνα με τις δικές τους συνήθειες και τήν αντίληψι ότι τή ρυθμικό τραγούδι

στην πορεία ή τήν αναγκαστική εργασία συντελεί στην άυστηρή πειθαρχία, οι κρατούμενοι διάλεγαν τή πιό χαρακτηριστικά, τή πιό λαϊκά τραγουδάκια της εποχής, αλλάζοντας τή λόγια τους με στίχους που, πολλές φορές, ήταν γραμμένοι από άηθινούς ποιητές. Έκει μέσα άκουγε κανείς να τραγουδιέται ό «ναβαλλόμενος» του Χίτλερ και τού Μουσσολίνι κι' οι Γερμανοί ταίχοι χειροκροτούσαν άκούγοντας τ' όνομα των άρχηγών τους. Και περνούσε άρκετός καιρός ως που να μάθουν τή έλεγαν τή τραγούδια αυτά...

Καντά στους Έλληνες είχαν κολλήσει τή «μικρόβιο» κι' οι Βρεταννοί κρατούμενοι. Στις 22 'Απριλίου 1943 στού Μόελιν, άνακρινόνταν ένας 'Αγγλος υπολοχαγός, ό Νάβαν 'Εμερσον, που είχε πιασθή στο Ψυχικό, στο σπίτι του κ. 'Αγ. Νικολαΐδη. Τις άνακρίσεις τις έκανε ό Κράους, ό περίφημος σαδιστής των κρατητηρίων, με συντροφιά τόν άλλο έγκληματία, τόν 'Ελληνα διερμηνέα Τάνη Βελικάστη. 'Ο 'Εμερσον ήταν δεμένος στην τραχιά και περνούσε απ' όλα τή μαρτύρια των δυο αυτών κτηνανθρώπων που προσπαθούσαν να τόν αναγκάσουν να μιλήση. Για μιά στιγμή ό 'Αγγλος λιποθύμησε. 'Ο Βελικάστη πήρε ένα κουβά νερό και τόν περιέχυσε για να τόν συνεφέρει. Πράγματι ό 'Εμερσον άνοιξε τή μάτια του και με σδυμένη φωνή ψιθύρισε:

— Λύστε μου τή χέρια! Θά μιλήσω...

Χαρούμενος ό Βελικάστης για τήν επιτυχία τους, έκανε άμέσως ό,τι τους ζητούσε ό κρατούμενος. 'Ο 'Εμερσον ζήτησε ένα τσιγάρο κι' ένα ποτήρι νερό. Τού τή έδωσαν. 'Αλλά μόλις ήπιε τή νερό και κάπνισε τή τσιγάρο με όλη τήν ησυχία του, έδωσε τή χέρια του στο διερμηνέα και τού έπτε χαμογελάοντας: — Καί τώρα, χασάπη, ξανάρχισε τή δουλειά σου. 'Ηθελα να ξεκουραστώ λίγο, γιατί δεν πρόκειται να μιλήσω ούτε ύστερ' από έκαστο χρόνο!

Τό ανέκδοτο αυτό βρίσκεται στα πρακτικά των άνακρίσεων γιατί οι Γερμανοί άνακρινότανι σημειώναν στα χαρτιά τους τή πάντα, έστω κι' αν αυτά ήταν εις βάρος των ίδιων των έαυτών τους.

Άλλο ανέκδοτο με πρωταγωνιστή πάλι Βρεταννό, τόν έπιλοχία Νικ Πάρρελ, έινε τή εξής: 'Ο Πάρρελ ήταν φυλακισμένος στού 'Αβέρωφ, στο ίδιο κελλί με τούς Έλληνες αξιωματικούς Σωκράτη Παλαιολόγο, Κώστα Γιαννακόπουλο, Γιάννη Κουτσόχερα, Γεράσιο Τυπάλδο και Μανώλη Βακιρτζάκη. Έκανε δυνατό κρύο — Δεκέμβριος τού 1943 — κι' ό Πάρρελ διασημούσε τους Γερμανούς στη γλώσσα τους. Τή στιγμή εκείνη περνούσε τυνάσι από κεί ό περίφημος σαδιστής δεσμοφύλακας Ρούντι, που τόν άκουσε. Μπήκε άμέσως στο κελλί, τόν πλησίωσε και τού κατάρερε μιά δυνατή γροθιά στο πρόσωπο. 'Ο Πάρρελ δεν έχασε καιρό. Τή γροθιά που έφαγε τήν ανταπόδοσε άκόμη πιό δυνατά στο πρόσωπο του Ρούντι. Και τότε άρχισε ένα τέλειο μποξ. Οι δυο άντρες — λές και ήταν άνεθασμένοι σε ριγκ — άόχισαν να γρονθοκοποιούνται μεταξύ τους με όλους τούς κανονισμούς. Οι άλλοι κρατούμενοι παρακολουθούσαν άναίμωτοι τόν αγώνα ως που έληξε με νίκη του Πάρρελ. Μόλις ό Ρούντι βρέθηκε ανάσκελα στο πάτωμα ανασταίνοντας βαρεία, ό Βρεταννός έσκυψε πάνω του, τού πήρε τή τσιγάρα και τή στήριτα, άναψε ένα τσιγάρο και σουφώνας ήδονικά τόν καπνό έπτε:

— Έγινε φούρνος, παιδιά! Δέ θα νοιώσω τή κρύο ούτε ως αύριο τή πρωί...

Φυσικά τή επεισόδιο μαθεύτηκε από τόν διακιτή των φυλακών. Τιμώρησε τόν Ρούντι με δεκαπέντε μέρες περιορισμό και άπομόνωσε τόν Πάρρελ σ' άνήλια μπουντρούμια τόν υπογείων. Αυτό όμως ήταν κι' ή σωτηρία τού τελευταίου. Γιατί ό Βρεταννός έπιλοχίας βρήκε τήν ευκαιρία και δραπέτευσε μέσα από τήν 'Αβέρωφ μετεμφιεσμένος σε Γερμανό στρατιώτη.

Υπάρχουν κι' άλλα, ένα σωρό παρόμοια γεγονότα, ιστορίες γεμάτες «χιούμορ» πικρό και παλληκαρία ελληνική. Τό Μάρτιο τού 1944 οι Γερμανοί έστειλαν για τουφεκισμό τρεις Έλληνες πατριώτες που πιασθηκαν ως πράκτορες των Συμμάχων. Ήσαν οι Σταύρος Καλημέρης, Σπύρος Χαροβάτης και Λεωτέρης Μαρκοπουλιώτης. Να τή γράμμα που έγραψαν κι' οι τρεις μαζί και τούριαν κρυφά στους πρωινούς διαβάτες, τήν ώρα που τους πήγαιναν με τ' ατμόκινητο στο Σκοπευτήριο της ('Η συνέχεια όπισθεν)

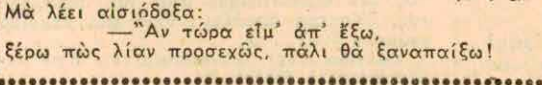
(Συνέχειο εκ της προηγούμενης σελίδος)

Πραγματικά τοῦ ἔδεσαν τὰ χέρια, τὸν ἔρρωσαν ἀνάποδα σ' ἓνα μουλάρι καὶ τὸν

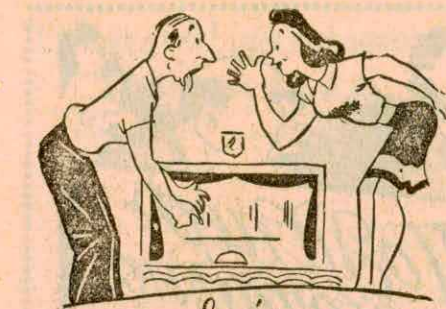
ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΘΑ ΚΑΝΗ ΤΟ ΓΥΡΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

δίδωτο μόλις τελειώσει η δημοσίευσή τους. Για τα καλά σας λόγια, ευχαρίστη. Ίω ανήντην Π.ε.π.ο.υ. ιδ.η.ν. έμπορο, Ένταυθα: Άς μη χαμόραστε επί λόγια. Άν βέλτε να μ' συναντήσετε περάστε από τή γραφεία μας να τή πούμε. Η δειούνην σάς «Θησαυρόν» σάς ευχαρίστη γιά τή ευγενικά σας αισθήματα. Τό ιδίο κ. Ίω. Δ.α.ν.α.γ. Σ.π.αν.ο.υ. Ένταυθα: Ο Άλκις Ιωάννης ήταν άρχηγος του κλημίου «Πορις» τής οργάνωσης «Απολλών». Τωφεικήθηκε από τους Γερμανούς στο Άδρι.ν. στις 8 Σεπτεμβρίου 1944. Δεν είχα καμία συγγένεια μαζί του. Παύλ.ο.υ. Μ.π.α.λ.ο.υ.δ.αν.ο.υ. Έμειν: Εμείν άπόλυτα βέβαιος όςτι δεν έγραφα ούτε λέξι γιά τό θέοι σας Εμείν πρόθυμος ώςόσο να γράψω σε περίπτωσιν τής άγίας, ευχαρίστη. Ν.ίκ.η. Η.Ι.ο.δ.α. Μυτιλήν: Περιμένω τή φωτογραφία του αδελφού σας. Άφου έργαστηκε στις διαφανείς που μόν στείλετε καί τό ιστορικό του. Δέ θέ μ' κοίταξε καθύλου. Κύρ.Μ.αν.ο.υ.λ. Ένταυθα: Μήν είσαστε τόσο διαπαικτός, άγαπητέ κύρ.Μ.αν.ο.υ.λ. Πριν άπό άντων προηγουμένι άλλοι. Άλλωστε γιά τόν Π. έχω ξαναγράψει. Ευχαρίστη γιά τή ά... στέδομάτ σας. Γ.ε.ώ.ρ.ι.ο.ν. Καλ.η.π.ε.τ.έρ.η.ν. Ν. Ιωνία: Τά στοιχεία του Έρνστ Κάντ, έχον ώς έξής. Νο 1169 919 - 20 Anti Battery R.A.S. Σ' όλο τό διάστημα τής Κατοχής ήταν κρυμμένος στο σπίτι τής κ. Ευαγγελίας Παράσχου, στην Καλλιθέα. Μετά από τήν απελευθέρωσι παντρευτηκε Έλληνίδα κ. Έφυγε γιά τήν πατρίδα του, τό Γιορκσάιρ. Μ.α.ρί.α.ν. Άρ.α.λ.λ.ι.ω.ι.ω.ι.ο.υ. Καβάλλαν: Δεν έβλοκα κανένο τέτοιο γράμμα. Έφ' όσον όμας ήταν «κυστημένο» τό ζήτηστε από τό ταχυδρομείο τής περιφέρειας σας. Τά γραμματόσημα που μόν στείλατε γιά τήν απάντην τά κρωτά τήν διαίτησιν σας. Λε.υ.ε.τ.έρ.η.ν. Β.α.ρ.β.α.β.ι.λ.ά.κ.η.ν. 'Ηράκλειον, Κρήτης: Τό ιδίο καί γιά σας. Δεν έβλοκα κανένο τέτοιο γράμμα. Γιά τό καλά σας λόγια, ευχαρίστη. Β.α.σ.ί.λ.ε.ι.ο.ν. Πυ.λ.α.ρ.ι.ν.ο.ν. Μονεμβασία: Οι «διαφανείς» μ' ενδιαφέρουν καί να μόν γραφείτε ό,τι θέλετε. Οι «Κατάσκοποι» δεν θα έκδοθούν σε βιβλίο, άν δεν τελειώση πρώτα η δημοσίευσή τους. Τά τευχ.η. που σας λείπουν υπάρχουν από γραφεία μας καί μπόρετε να τή παραγγείλετε άπ' εμάς. Ευχαρίστη γιά τό ενδιαφέρον. Δημοσθέν.η.ν. Μ.π.α.λ.ο.υ.δ.αν.ο.υ. Σανθι: Η άργοπορία τής απαντήσεως δεν οφείλεται σ' έμένα, αλλά στά πολλά γραμματά που λαβαίνω καθημερινώς. Παντως γιά τους «σαλτοδούρους» διά γραφεία καί δεν έχετε δικήν από τους έριωνέστες. Πρέπει να έξερε ό,τι αυτοί έκοναν «αντίσποια» μ' τόν τρόπο τους φυσικοί Σ.ω.κ.ρ.ά.τ.η.ν. Περ.κ.έ.ν. Ιωάννινα: Καί κάποιοι άλλοι τής περιφέρειας σας μόν έγραψαν γιά τήν οργάνωσι Α.Ο.Ε. Οπόσο μπόρ να σας διαβεβαιώσω υπεύθυνα ότι τέτοιο όργανο καί μ' αυτό τά στοιχεία δεν έδρασε ποτέ στην Ελλάδα. Οι κυριώτερες οργάνώσεις, άφου ενδιαφέρουν να μάλιστα, ήσαν οι έξής: «Μπομπουλίαν» «033», «ΟΑΓ», «Ομπρος», «Βυρώνας», «ΠΕΑΝ», «Προμηθεύς» καί «Άλίκ».Κ.υ.κ.λ.ο.δ.ι.τ.η.ν. Ένταυθα: Περάστε από τή γραφεία μας ένα μεσημέρι να τή πούμε καί φέρετε μόν τά στοιχεία γιά τής «διαφανείς» τών αντιπρωτίων σας. Στην Πάρο έδρασε ο Άγγλος γραφικός Τζών Ατκινσον γιά τόν όποιο διά γραφεία πολύ σύντομα στο «Θησαυρόν». Η Αντίπρωτος ήταν μουσική βασίς ανεφοδισμού συμμαχικών πλοιοδύχαν. Γιά τή ευγενικά σας αισθήματα, Καλλιθέα: Εμείν γιότισας σας. Τά στοιχεία τής μόν προτείνετε β' άρχισιν στο «Θησαυρόν» μόλις τελειώσουν οι «Κατάσκοποι». Ευχαρίστη γιά τή υποδείξεσιν. Σ.τ.α.ύ.ρ.ο.ν. Β.α.ρ.ε.λ.λ.ά.ν. Άργος: Τά συμπτώματα όύνη στις 17 Σεπτεμβρίου 1943, από τό πρόσωπο που μόν γραφίστε στο γράμμα σας. Γιά τήν περιπτέσι αυτή του άεσπορόν Δ.Κ. θα γράψω πολύ σύντομα στο «Θησαυρόν». Β.ρ.α.ν.ο.υ. Σ.τ.Γ. 917Β: Ύπάρχον πορτα πολλοί Έλληνοκαταβείς Γερμανοί, κυρίως τών μουσικών υπηρεσιών τους. Επίσης γνώριζον θαυμαστά Έγγλέζοι, όςτι πολλοί προσποτιόμενοι από τους Βρετανούς, έμπαινον στο σπίτι καί έζητοσαν καταφύγιο ώς όδον καταδικασμένων. Έπειτα όπ' τήν άλλη, έφτανε η Γκε.σ.σ.π.κ.η. έπαινος τους. Έλληνες, που ήθελαν να έλασσοκ.η. έπαινος όμως τό κόπο πάλησε κ.ί. έτσι κανείς δεν άνοιξε τήν πόρτα του. Παντως αυτόν που γνωρίζατε σείς καί φιλοηγήσατε, ήταν μόν Γερμανός, αλλά σίγουρα αντίζηληριστής. Άποδείξεις ότι δεν σας πρόδωσε. Τ.ο.ι.α.ν. Α.γ.γ.ε.λ.ι.δ.η.ν. Δράμα: Δυστυχώς ο «Θησαυρός» δεν δημοσιεύει συνεργασία άνοηγώντων. Τη ποιήματ σας, μ' άρκετό αίσθημα, ύστερον πρós τό παρόν στο μέτρο καί έν γένει στην τεχνική. Οι «Κατάσκοποι» θα έκδοθούν σε βιβλίο. Γιά τή καλά σας λόγια, ευχαρίστη. Χρ.σ.ά.ν.θ.η.ν. Ά.μ.ο.ρ.αν.τ.ι.δ.ο.υ. Ν. Ιωνία: Είπατε πώς θα περάσετε όπ' τή γραφεία μας, αλλά δεν ήρθατε. Σας έχω έτοιμες όλες τής πληροφορίες που σας ζητήσαν γιά τή σύνταξιν του σούζου σας. Περάστε όπ' τή γραφεία μας 12 — 2 Δεύτερα, Τετάρτη, Σάββατο, να σας τις δώσω. Ά.θ.α.ν.ο.ι.ο.ν. Α.λ.μ.π.α.ρ.δ.αν. Κατοριανήν: Άν έχον ενδιαφέρον οι φωτογραφίες τών έκτελεσθέντων να μόν τις φέρετε. Τis άγοράζω άν είνε άνένδοτες. Παντως τή φωτογραφία του Α. Σ. τή βέλω όπωδηόμιστε. Περάστε όπ' τή γραφεία μας. Ι.β.ι. Α.



Παίζουν τὰ ρέστα μ α ς κι' ἐμεῖς ῥάστατε «Υ α-
(λ α ρ ί α!»
Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ



71 ΚΑΜΑΝΔΙΟΥΝΑ ΜΑΣ

ΤΑ ΚΟΡΟΪΔΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΜΑΙΡΗ: Πικάντικη, μικροσκοπική, κουκλοειδής, με λαχταριστές γεμάτες γλυπτικότητες, που τη δείχνουν σαν κοριτσάκι με πρόσωπο άναρτου. 29 χρονών. Φαίνεται 16. **ΠΑΥΛΟΣ:** Ήριμη, γκριζα, σοβαρή νεότης με πολυσύχολο ύφος κι άχνες ρυτίδες, 36 χρονών. Ίδιωτικός βίος — δηλαδή ερωτικός — ... πολύ ημι-σμένος. **ΑΝΤΩΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ:** Πλούσιος σε λεφτά, σε καιλία, σε φαλόκρα, σε γέλιο, σε... κερίτσια: 60 χρονών φαίνεται 50. **ΝΙΚΟΣ:** Υπάλληλος του Παύλου. Σοβόροφνης και κομψός νέος, με ύψος 1,70 μέτρα και άφελος.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο γραφείο του κ. Αντωναροπούλου)
ΑΝΤΩΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ: ... (συνεχίζοντας συζητήσι). Αυτούμαι, κύριε! Δεν μπορώ να δώσω την κόρη μου σ' έναν άνθρωπο που έχει τη φημη του γυναικοκατακτητή! **ΠΑΥΛΟΣ:** Θα προτιμούσατε ίσως έναν άπειρο ήλιθιο που θ' άρχιζε να ζη μετά το γάμο και θάκανε στην κόρη σας του κόσμου τις άπιστιες; **ΑΝΤΩΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ:** Θα προτιμούσα έναν άνθρωπο σοβαρό! **ΠΑΥΛΟΣ:** (καταπίνει με κόπο κι' αναποκκίνισμα το θυμό του): Δεν είναι πολύ άνδρικο να με προσβάλλετε αυτή τη στιγμή που έχω αισθηματικό λόγο να μην τ'α χαλάσω μαζί σας. (Σοβαρά): Έγώ, κύριε, όπως ξέρετε, έχω ζήσει τη ζωή μου και θέλω να παντρευτώ, να νοικοκυρευτώ, να ησυχάσω... **ΑΝΤΩΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ:** (άπότομη διακοπή): "Α, έτσι; Και τί την πήρατε την

κόρη μου, κύριε; Για να νοσοκόμα ή για οικονόμο; **ΠΑΥΛΟΣ:** (σηκώνεται): Αυτούμαι για την περιεργή αντίληψή σας! Σεις έχετε ζήσει περισσότερο από μένα και... **ΑΝΤΩΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ:** Καί; Τι «καί»; Έπειδή ακριβώς έχω ζήσει όλη μου τη ζωή με γλέντια και γυναίκες, άποκρούω την πρότασή σας! Γιατί παντρεύτηκα, γέρασα, έκανα παιδιά και τα μεγαλώσα, με τάρσαν οι άρθριτισμοί και το σηκώτι, κι όμως έχω επιμένω να ζω με τον έλεεινό τρόπο που συνήθισα: Σενυχτία, ούτσκι, κορίτσια, χαρτιά, κρασιά... — ακριβώς τα ίδια χάλια τα δικά σας!... **ΠΑΥΛΟΣ:** Πολύ άρρα! Δώστε λοιπόν, την κόρη σας σε κανένα μαμόδρεπτο! **ΑΝΤΩΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ:** Ευχαριστώ για τη συμβουλή! Ακριβώς αυτό θα κάνω!... **ΣΚΗΝΗ 2η**

(Σ' ένα ζαχαροπλαστείο)
ΜΑΙΡΗ: Άπέτυχες, λοιπόν; **ΠΑΥΛΟΣ:** (γέλιο καταξυσμένου έγωισμού): Όμολογώ!... "Ε, τί να γίνη; Είμαι βλέπεις... κατακτητής γυναικών! "Οχι κατακτητής... μελλοντών πεθερών!... **ΜΑΙΡΗ:** Δε με κλέβεις; **ΠΑΥΛΟΣ:** Ηλίθια ρωμαντικό! **ΜΑΙΡΗ:** Όποτε παραιτείσαι; **ΠΑΥΛΟΣ:** Κάθε άλλο!... Θα πολεμήσω με τα όπλα μου!... **ΜΑΙΡΗ:** Δηλαδή; **ΠΑΥΛΟΣ:** "Αν μ' αγαπάς, μην επιμένεις να σου πώ. **ΜΑΙΡΗ:** "Επιμένω!... "Αν μ' αγαπάς θα μου πής! **ΠΑΥΛΟΣ:**... Μα γι' αυτό σου είπα κι' εγώ να μην επιμένεις! Για... να επιμένεις!... Άκου, λοιπόν! **ΣΚΗΝΗ 3η**

(Στο γραφείο του Παύλου)
ΠΑΥΛΟΣ: Λοιπόν, άκου Νίκο. Είσαι νέος, κοτσός, σαχλός, ώραισπαθής και κομψός. Έχεις όλα τα προσόντα για τη δουλειά που σε προορίζω. Θα πιάς στο μπαμπά της δεσποινίδος Μαίρης και θα ζητήσεις το χέρι της. **ΝΙΚΟΣ:** Μά... πώς θα γίνη αυτό, κύριε προστάμενε; "Η δεσποινίς Μαίρη, με βλέπει σαν... σαν άκαμλητα ποσό... **ΠΑΥΛΟΣ:** Μή σε ησάξη! Τάχω κανονίσει εγώ μαζί της. Μόνο που ό γ σας θα είναι εικονικός, Λευκός!... Σε δέκα μέρες απ' το γάμο, θα με πιάσης επ' αυτοφώρω με τη γυναίκα σου, θα χωρίσης και θα την πάρω εγώ!... Και ουσιαστικά και τυπικά, η τιμή σου δε θ' αχάνει.

Και θα πάρης 30% ζπ' την προίκα Δέχεσαι; **ΝΙΚΟΣ:**... **ΠΑΥΛΟΣ:** Ναί, ή όχι; Γιατί θ' άποταθώ άλλου! **ΝΙΚΟΣ:** Δέχομαι!... **ΠΑΥΛΟΣ:** "Έτσι μπράβο! **ΣΚΗΝΗ 4η**

("Υστερα από τρεις μήνες σ' ένα έξοχικό, ρωμαντικό κέντρο"). **ΠΑΥΛΟΣ:** (νευρικός): "Αργήσες. **ΜΑΙΡΗ:** "Ε, μά μην ξεχνάς πώς τώρα είμαι και παντρεμένη γυναίκα! **ΠΑΥΛΟΣ:** Λοιπόν; Πώς τ'α πάτε; **ΜΑΙΡΗ:** (κάθεται): Τί να σου πώ Παύλο μου... άσχημο να παίξη κανένας με τη φωτιά! **ΠΑΥΛΟΣ:** Δηλαδή; **ΜΑΙΡΗ:** Νά... χτές είχαμε πάει το βράδυ στην "Αρτζεντινα". Δεν ξέρω πώς έγινε και μάς φιλοξένησαν κάτι φίλοι στη βίλλα τους στην Κηφισιά. "Ημουν μεθυσμένη... Φυσικά, έδωσαν στο άντρογυνο ένα δωμάτιο... (φλύαρε κι' εύνητα με το βλέμμα άποσιωπητικά!) Αυτό είνε!... **ΠΑΥΛΟΣ:** (έξαλλος): "Όποτε... με άπάτησες! **ΜΑΙΡΗ:** "Ε, με τον άντρα μου! Σπουδαίο είνε; Νόμιμος άπάτη δεν πιάνεται! **ΠΑΥΛΟΣ:** (πιο έξαλλος): "Α, έτσι; Θα τον σκοτώσω, λοιπόν, τον άτιμο! Θα τ'ο δής! **ΜΑΙΡΗ:** (μ' έννευριστικό γέλιο): Και τί θα πής στο δικαστήριο; "Ότι τον σκότωσες... δια λόγους τιμής; "Ωραία φιγούρα θάκανε! **ΠΑΥΛΟΣ:** (έκτός εαυτού): Είσαι πρόστυχη!... (φεύγει).

ΣΚΗΝΗ 5η

(Μετά ένα χρόνο)
ΑΝΤΩΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ: (σκομπίζοντας τις δροσουλαλίδες της στενωχώρας στη στυλπη του φαλόκρα): "Έτσι, αγαπητή μου!... Μας έφαγε και την προίκα και τώρα γυρίζει με τη μιά και με την άλλη, (σοβαρά). Τώρα καταλάβαμε κι' ή Μαίρη κι' εγώ, πώς μόνον έσεις είσατε ό άνθρωπος που θα της εξασφάλιζε την εύτυχια. **ΠΑΥΛΟΣ:** Αυτό ήταν σίγουρο. **ΑΝΤΩΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ:** (γελαστή φάτσα): Σήμερα... δε γίνεται τίποτε; "Αν χωρίση... Είσθε πρόθυμος; **ΠΑΥΛΟΣ:** (γέλιο με γκριμάτσα που φανερώνει χαρά κι' ίκανοποίησι): Δυστυχώς... δεν είμαι "άνταλλακτικός", κύριε "Αντωναροπούλε! "Αγαπώ τη Μαίρη!... "Αλλά την προτιμώ παντρεμένη με τον Νίκο!... Πριν από λίγο έφυγε από δω!... Ζητάει σε μένα τη "γλυκειά παρηγοριά" κι' εγώ της την παραχωρώ... λίαν εύχαρίστως!... **ΑΝΤΩΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ:** Κι' αυτός ό άχρεϊός; Τό ξέρει; **ΠΑΥΛΟΣ:** (με ίκανοποίησι): Τό ξέρει, τό παραδέχεται και κάνει πώς τό άγνοεί. Του άρχει ή προίκα! Τέτοια κουμάσια θυαίνουν καμιά φορά οι σεμνοί και σοβαροί νέοι, που δεν ξέρουν τη ζωή! Γλεντάει εις ύγειαν του κοροΐδου! Και ποιο είνε το κοροΐδο, μπορείτε να τό βρήτε εύκολα, φαντάζομαι! (Καπνίζει φουσάντας ύπεροπτικές τολύπες στο ταβάνι).

ΑΝΤΩΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ: (έπειτα από λίγη δραματική σκέψη): Τέλος πάντων! "Εχω ζημία τη φαγωμένη προίκα, αλλά ύπάρχει κι' ένα κέρδος σ' αυτή την ιστορία. "Η κόρη μου έμαθε τη ζωή!... **ΠΑΥΛΟΣ:** (με σαρκαστικό χαμόγελο): "Η κόρη σας; "Οχι άκόμα! Μάλλον έσεις τη μάθατε, κύριε "Αντωναροπούλε! Που κάνατε τον έξυπνο! **ΑΝΤΩΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ:** Τέλος πάντων. "Αφού αγαπάτε τη Μαίρη, σάς τη δίνω... **ΠΑΥΛΟΣ:** "Οχι! Προτιμώ να θυσιάσω την αγάπη μου για νάχω την ίκανοποίησι να σας λέω κοροΐδο. Γειά σου κοροΐδο... (Φεύγει έξαλλος. Καθώς παίρνει τό καπέλλο του από τη γκαρνταρόμπα, βρίσκει μπροστά στον καθρέφτη. Κυττάζει τόν εαυτό του και σκέπτεται: Μήπως κι' αυτός δεν έξαπατήθηκε από τον ύπάλληλό του; "Υστερα φωνάζει: Γειά σου κοροΐδο νομμερο δύο!... **Μένουν όλοι ίκανοποιημένοι. Και περισσότερο ό Νίκος...)**

ΕΨΙΛΟΝ

Καμιά γυναίκα δεν είναι τέλεια. Άκόμη κι' εκείνες που θεωρούνται ως όμορφες, έχουν τις ατέλειές τους. Άλλά πώς θα τις διορθώσετε, ή για την ακρίβεια, πώς θα επιτύχετε, ώστε να μην φαίνονται;

"Η Γαλλία αισθητική της γυναικείας όμορφιάς "Αλλε Σαβόιν ύποδεικνύει τα κατωτέρω 22 τεχνάσματα που άντιστοιχούν σε ίσαριθμες ατέλειες:

1. "Αν έχετε μαλλιά άραιά, κόψτε τα πολύ κοντά, σε σχήμα «κού ντε βάν» και κάμετε μιά καλή περμανάντ. "Έτσι, τό κεφάλι σας θα φαίνεται πιο «γεμάτο».

2. "Αν έχετε λαϊμό πολύ μακρύ, έπωφεληθήτε από τη σημερινή μόδα για ν' ανασηκώσετε τό γιακά του φορέματός σας. Μπορείτε επίσης να φορέσετε στο λαϊμό ένα μικρό μαντήλι, που θα τό δένετε εμπρός, όπως κάνουν οι πρόσκοποι.

3. "Αν έχετε λαϊμό πολύ κοντό, θα πρέπει ν' άποφεύγετε τα κρεμαστά σκουλαρίκια, τα μακρά μαλλιά και τους γιακάδες. "Ένα άλλο ν' για τό λαϊμό του φορέματός σας είνε άρκετό.

4. "Αν έχετε ώμους πολύ πλατείς, άποφεύγετε τα παραγεμίματα. Προτιμήστε τα μανίκια σε σχήμα κιμονό, ή σε σχήμα ρεγκλάν, που θα κρύβουν αυτό τό μικρό ελάττωμα.

5. "Αν έχετε ώμους πολύ λεπτούς, δεν πρέπει να στενοχωρήσθε, γιατί δεν είναι ελάττωμα. "Η σημερινή μόδα, ωστόσο, δεν θέλει τις γυναίκες λεπτοκαυμμένες. Τό παραγέμισμα στους ώμους είνε ένα τεχνάσμα, που χτυπάει άμέσως στα μάτια. Προτιμήστε, λοιπόν, τα πρωτότυπα και κάπως φουσκωτά μανίκια, που θα κάμουν τους ώμους σας να φαίνονται πιο «γεμάτοι».

6. "Αν έχετε πλούσια στήθη, άποφεύγετε τα έφαρμοστά φορέματα και προτιμήστε σεμιζέττες με πιέτες, ζιλέ με δύο χρώματα και πλατεία μανίκια, και κρύβουν κάπως την όγκώδη διάπλασί σας.

7. "Αν έχετε άδύνατα στήθη, θ' άποφύγετε και πάλι τα πολύ έφαρμοστά φορέματα και θα προτιμήσετε σεμιζέττες με πιέτες. Σας ταιριάζουν άκόμη τα μοντέλλα με πλαστρόν ή τσέπες στο ύψος του θώρακος.

8. "Έχετε κυρτή ράχη; Είνε τό ελάττωμα που κρύβεται πιο δύσκολα απ' όλα τ' άλλα. Θα φροντίσετε πάντως, να μην είνε πολύ έφαρμοστή ή μέση του φορέματός σας. Μερικές πιέτες στη ράχη θα σας εξυπηρετήσουν.

9. "Αν έχετε πολύ μακριά χέρια, πράγμα που συμβαίνει σε μεγάλο αριθμό γυναικών, θα προτιμήσετε τα μανίκια τρουά κόρ ή τ'α ντραπέ. "Αν φορήτε πουλόβερ, είνε καλό ν' αναποδογυρίσετε τα μανίκια.

10. "Αν έχετε πολύ κοντά χέρια, θα κάνετε τότε τό αντίθετο. Μπορείτε να προσθέσετε στην άκρη των μανικιών δαντέλλες, κτλ., που κάνουν τα χέρια σας να φαίνονται πιο μακριά. Τα μαύρα φορέματα με μανίκια μακριά κι' σφιγμένα στον καρπό άποτελούν επίσης ένα έξυπνο τεχνάσμα για να κάνετε τα χέρια σας να φαίνονται πιο μακριά.

11. "Αν έχετε πλατεία μέση, πριν απ' όλα περιορίστε την κάπως με μιά ζώνη. Θα την σφίξετε όσο μπορείτε πιο πολύ. Θα άποφύγετε τις χρωματιστές ζώνες, καθώς και τις πλατείες (δεν πρέπει να ξεπερνούν τα 3 εκατοστά).

12. "Έχετε χαμηλή μέση; Στην περίπτωση αυτή, θα σηκώσετε έλαφρά τη ζώνη του φορέματός σας. "Αν ή μέση σας είνε λεπτή, μπορείτε να βάλετε στο φόρεμά σας μιά ζώνη από ύφασμα που να σφίγγη τό κάτω μέρος του θώρακος.

13. "Αν έχετε μεγάλη περιφέρεια, θα προτιμήστε τα έφαρμοστά φορέματα, άν ό κορμός σας είνε πολύ λεπτός ή, άν είσατε παχειά στο σύνολο, τότε θα προτιμήσετε φορέματα ίσια και ριχτά σαν τα ράσα.

14. "Έχετε ίσια περιφέρεια; "Η σημερινή μόδα δεν την θεωρεί ελάττωμα. Καλό είνε, όπωσδήποτε να την κρύβετε, διαλέγοντας μοντέλλα με πιέτες ή με υπάσκες.

15. "Αν είσατε πολύ κοντή, προτιμήστε μοντέλο που κουμπώνουν σ' όλο τό μήκος τους. Θα προτιμήσετε επίσης ύφασματα με ραβδώσεις κάθετες. Τσέπες πολύ ψηλά.

16. "Αν είσατε πολύ ψηλή, θα προτιμήσετε ύφασματα με οριζόντιες γραμμές, που κάνουν τό διάστημά σας να φαίνεται μικρότερο. Επίσης «άνοσάμπλ» με δύο χρώματα, φοβότες ζωηρού χρώματος, ύπλοζες με άτανο χρωματισμό. Τσέπες χαμηλές.

17. "Έχετε παχείες γάμπες; "Η σημερινή μόδα σας επιτρέπει να τις κρύψετε, μακραίνοντας λίγο τη φούστα σας. Προτιμήστε τις σκούρες κάλτσες.

18. "Αν έχετε μεγάλο πόδι, θα προτιμήσετε επίσης τις σκούρες



Για να διορθώσετε τ'ς φυσικές σας ατέλειες

κάλτσες. Παπούτσια με ψηλά τακούνια και λεπτοφτιαγμένα.
19. "Αν τα κόκκαλα του λαϊμού σας πετάνε, μπορείτε να φορήτε και τό βράδυ άκόμη έφαρμοστές ύπλοζες, αλλά χωρίς μανίκια. Είνε ή τελευταία λέξη της μόδας.

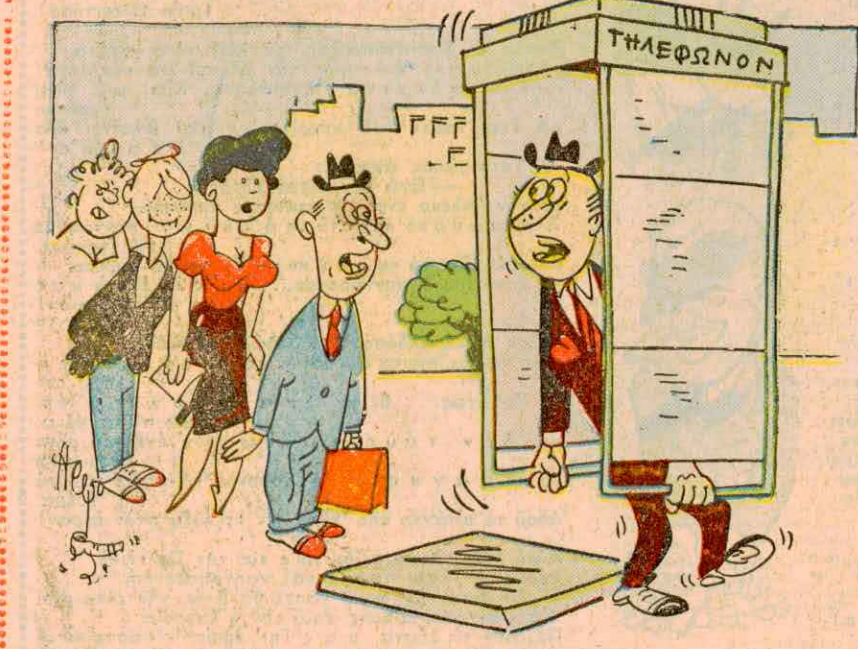
20. "Αν δεν έχετε κανονικά χαρακτηριστικά, προτιμήστε καπέλλα που να είνε κάπως άκανόνιστα και να γέρνουν λίγο στο δεξιό μέρος.

21. "Αν έχετε κοντές γάμπες, ανεβάστε λίγο τη ζώνη του φορέματός σας και μακρύνετε τη φούστα σας κατά 2 εκατοστά.

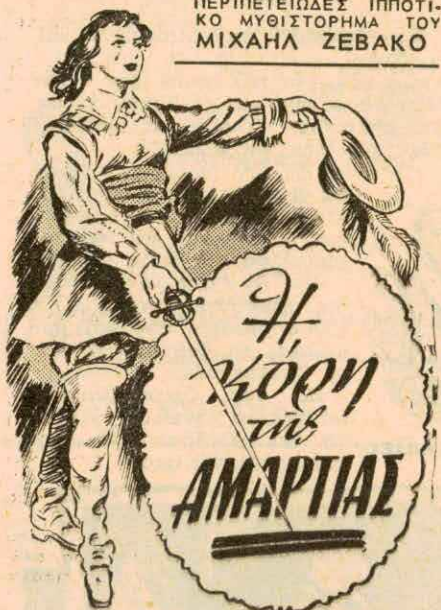
22. "Αν έχετε μακριές γάμπες, θα κάνετε τό αντίθετο. Θα κατεβάσετε τη μέση του φορέματός σας.



Καμιά γυναίκα δεν είναι τέλεια. Άκόμη κι' εκείνες που θεωρούνται ως όμορφες έχουν τις ατέλειές τους.



— Με συγχωρείτε, πάω λίγο παρακάτω! Θέλω να τηλεφωνήσω κάτι... ιδιαίτερος! (Του "Αρχέλαου)



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ρισελιέ μπαίνει στο δωμάτιο που βρίσκεται η Άννα. Είναι και προσπαθεί με διάφορες υποσχώσεις μεγαλειών και πλούτου να την κάνει να ξεχάσει και να την πάρει με το μέρος του. Μά η Άννα είναι ανεκτίμητη. Θα εκδικηθεί τη μητέρα της και θα διεκδικήσει τα δικαιώματά της από το βασίλειο. Ο Ρισελιέ την απειλεί. Άλλα η νέα δεν τρομάζει. Έξω παρυσιάζεται ο αδελφός του καρδινάλιου. Και του δηλώνει ότι η Άννα είναι υπό την προστασία του. Ο Ρισελιέ φρενιάζει, απειλεί, τέλος συντρίβεται και αναγκάζεται να τον αφήσει να φύγει με τη νέα. Άμεσως έπειτα όμως αναδίδει στον ανακρίτη να βρει την Άννα. Τρέχει κατόπιν και συναντά τον πατέρα. Κι' ο τρομερός καλόγηρος που προτείνει να βγάλουν απ' τη μέση τον αδελφό του! Στο μεταξύ ο Σαμπριάκ έτοιμάζεται να δράσει...

Το ζήτημα είναι να βρω τον Πρασινάδα... Τον θυμούνται καλά, τον υπέκρινε... Ξέρω πού πάει και πίνει... Έκει πρέπει να στήσω το στρατηγείο μου!

Ο Σαμπριάκ πήγε στην ταβέρνα όπου συχνάζει ο Πρασινάδας, μα δεν τον βρήκε εκεί. Πήγε και τη δεύτερη ημέρα, μα και πάλι μάταια. Την τρίτη ημέρα κήρυξε από τα δημευμένα. Ο Σαμπριάκ την ημέρα αυτή ήταν άκεφος. Μετανοίγωνε που είχε δώσει το λόγο του, ότι σε τρεις ημέρες θα πήγαινε το γράμμα ασφαλώς στον καρδινάλιο.

Πολύ άσχημα έκανα να όρισε τρεις ημέρες, ο Ρισελιέ δεν χωράει... Η το γράμμα ή το κεφάλι μου!... Τελείωνε κι' η τρίτη ημέρα. Πλησίαζε η ώρα να κλείσουν την ταβέρνα. Ξαφνικά, μπήκε και κάθισε σ' ένα τραπέζι ο Πρασινάδας, ζήτησε ένα μπουκάλι κρασί κι' άρχισε να πίνει.

Ο Σαμπριάκ περίμενε κάμποσο κι' έπειτα θέλησε να πάει κοντά του. Μα τη στιγμή εκείνη το γκαρσόνι φώναξε να κλείσουν οι πόρτες γιατί ήταν αργά. Έτσι ο Πρασινάδας τρικλίζοντας βγήκε έξω, ενώ ο Σαμπριάκ μουρμούριζε ακολουθώντας τον!

Το κρασί είχε περίφημο πράμα! Μπορώ τώρα να πω ότι η δουλειά μου είναι τελειωμένη!

Ο Πρασινάδας προχωρούσε παραμιλώντας:

Το Παρίσι είναι παράξενη πόλις! Την ώρα που πάει να σβύσει κανείς τη φωτιά μέσα του, κλείνουν οι ταβέρνες!

Έννοια σου, φίλαράκο μου, τον διέκοψε ο Σαμπριάκ, βάζοντας το χέρι του στον ώμο του Πρασινάδα.

Τι είπες; ρώτησε ψευδίζοντας ο Πρασινάδας.

Θα σε πάω εγώ σε μία ταβέρνα, που ανοίγει, όταν οι άλλες κλείνουν. Εκεί θα πιεις κρασί που δεν το έχεις πιη ποτέ στη ζωή σου!

Αφού είχε ετοιμ, συνάδελφε, μουρμούρισε ο Πρασινάδας, δεν σου χαλάω το χαιτήρι.

Σε λίγο, ύστερ' από ένα συνθηματικό σφυρίγμα του Σαμπριάκ, άνοιξε μία ταβέρνα λίγο πιο πέρα από την πρώτη. Εκεί ο Βαρώνος διάταξε να τούς σερβίρουν τέσσερα μπουκάλια κρασί.

Σε μία στιγμή, καθώς περίμεναν το κρασί, τα θολά απ' το ποτό μάτια του Πρασινάδα άστραψαν από το φως των κερίων. Είχε αναγνωρίσει το σύντροφό του. Κι' η παρουσία του Σαμπριάκ επεδράσε πάνω του σαν φάρμακο ξεμεθυστικό.

Σηκώθηκε λοιπόν από το σκαμνί του και με τη συρτή φωνή του είπε:

Μπα!... Σεις είστε κύριε Βαρώνε; Καλά σας αναγνώρισα προχθές στο 'Ε-πόλ!... Α, μα είμαι όλος χαρά γι' αυτό!...

Κι' εγώ το ίδιο, Πρασινάδα! του απάντησε ο Σαμπριάκ. Άφησε τα όμως αυτά, κι' άς πιούμε λιγάκι...

Να πιούμε, κύριε Βαρώνε, γιατί αλήθεια η σκόνη του δρόμου μου ξέρανε το λαρύγγι.

Το ίδιο κι' έμένα, Πρασινάδα! Γι' αυτό πίνω σαν και σένα.

Άς πιούμε, λοιπόν, και το δεύτερο, είπε ο Πρασινάδας ανοίγοντας νέο μπουκάλι. Άραιο κρασί, κύριε Βαρώνε, αν και έχω πιη καλλίτερο απ' αυτό... Όποτε σας έχουμε τώρα στο Παρίσι; Γινήκατε, έμαθα, αμικώς! Να ξέσατε πόσο σας επεδύμψα!

Για θυμηθείτε, αλήθεια, τα ωραία εκείνα χρόνια στο 'Ανζού! Θαρώ πως σας άκουω να φωνάζετε στους διαδότες: «Κατέβα από το άλογο, κύριε, και δάσε μας το πορτοφόλι σου, αν θές να εξακολουθήσεις το δρόμο σου ζωντανός!».

Παύ να τολμήσει κανείς ν' άρνηθη στον κύριο Βαρώνη!... Θυμάστε;... Χά, χά, χά!... Είχαμε ύστερα τη μοιρασιά!...

Καί... Σώπα, βλάκα, και πινε...

Σωπαίνω, κύριε Βαρώνε. Στην υγεία σας!

Κι' αφού έκανε δυο-τρεις γαργάρες με το κρασί, ο Πρασινάδας πρόσθεσε:

Καταλαβαίνω γιατί ήρθατε στο Παρίσι... Για να μπήτε στον κύκλο των ευγενών της τάξεώς σας... Μα πρέπει...

Τι πρέπει; ρώτησε ο Σαμπριάκ σκουπίζοντας τον ιδρώτα του.

Πρέπει να με ξαναπάρετε στην υπηρεσία σας...

Ο Σαμπριάκ δεν μπορούσε να ψυχολογήσει το κωμικό και ρυτιδωμένο πρόσωπο του Πρασινάδα. Άρχισε λοιπόν να τον ρωτάει:

Τι κάνεις τώρα εδώ στο Παρίσι;

Υποφέρω... Κατασκοτώνομαι... Είμαι άειδύπνητος!...

Μα γιατί;... Δεν είσαι πια στου κόμητας Μολού;

Κύριε, Βαρώνε, αυτός είναι καλός άνθρωπος... μα δεν πίνει! Θυμάστε όμως την ημέρα εκείνη στο Σωμύρ, που με γάχατε δέσει στο δέντρο γιά να με μαστιγώσετε;... Παρουσιάστηκε τότε ο κόμης Μολού ξαφνικά και ξιφούλκησε... Ύστερα με ρώτησε αν ήθελα να τον ακολουθή-

Ο Σαμπριάκ έλαχε τον Σαμπριάκ.

Να το! φώναξε τέλος ο Πρασινάδας ρίχνοντας το γράμμα πάνω στο τραπέζι.

Ο Σαμπριάκ, χωρίς ν' άφήση το μεθυμένο να πη λείπει, έπεσε σαν όρνιο κι' άρπαξε τη λεία του.

Και τι σφραγίδα που την έχει! Κόκκινη σαν αίμα! μουρμούρισε ο Πρασινάδας.

Και κούβοντας ο Σαμπριάκ μέσα στο στήθος του το τρομερό γράμμα, σηκώθηκε ξεκρέμασε το μαντίλι του και κύτταξε τον μεθυμένο που κοιμόταν ροχαλίζοντας.

«Δεν θα έκανα άσχημα αν τον μαχαίωνα αυτόν τον άθλιο! σκέφτηκε ο Βαρώνος. Όπως μαρτύρησε τον Μολού μπορεί να προδώσει και μένα... Είπε επικίνδυνος... Άς φύγει καλύτερα από τη μέση...».

Κι' έσκυψε πάνω απ' τον Πρασινάδα που τη στιγμή εκείνη παραμιλούσε κι' έλεγε:

Το γράμμα της Βασίλισσας! Το γράμμα...

Ο αίμοδόρος Σαμπριάκ, χωρίς να χάσει καίριο τσάβησε το μαχαίρι του και με ένα ζυγισμένο και νογρό χτύπημα το έμπηξε στην πλάτη του δυστυχισμένου Πρασινάδα!

Ο θυσμένος υπηρέτης σωριάστηκε κάτω απ' το τραπέζι χωρίς να βγάλη άγνα.

Ο Σαμπριάκ άνοιξε την πόρτα κι' έβλεπε στον κάπελα, που έτρεξε κοντά του: «Άφησα μέσα το σύντροφό μου... Κρίμαται!... Μην τον ξυπνήσετε ως το πρωί... Και να... πάρτε δυο τάλληρα γιά το δωμάτιο που κρατάει.

Ο Σαμπριάκ πήρε τώρα το δρόμο γιά το πύργο της Βασιλικής Πλατείας. Εκεί ο καρδινάλιος με τον ηγούμενο περίμεναν με αγωνία τον Σαμπριάκ.

Ο Σαμπριάκ, χωρίς να πη λείπει, πήγε κατ' ευθείαν στον κύριό του. Τού ήταν τώρα μόνος, γονάτισε με το ένα πόδι, έσκυψε το κεφάλι κι' άπλωσε το χέρι, στο δ-

Δεν ήταν καλύτερα να έλεγες 'τι σου τελείωσε η βενζίνη!...

Δεν ήταν καλύτερα να έλεγες 'τι σου τελείωσε η βενζίνη!...

σω... Κι' επειδή φοβήθηκα το μαστίγιο σας, άκολουθήσα τον κόμητα.

Ο Πρασινάδας, τού οποίου το λαρύγγι είχε στεγνώσει, σήκωσε και το τρίτο ποτήρι λέγοντας:

Στην υγεία σας, κύριε Βαρώνε! Άλλα θέλετε να σας πω την αλήθεια; Προτιμώ εσάς, ακόμα και με το μαστίγιο στο χέρι...

Ο Σαμπριάκ έσκυψε τότε στον μεθυμένο και του είπε:

Άφησε πιά τις παλές παλληκαριές. Τώρα κάνω δουλειές που άφήνουν πολλά λεφτά... Είμαι σε πρόσωπο που στέκεται ψηλά, ψηλότερα από τον Βασιλέα!... Αν θές να μ' άκούσης θα γίνης πλούσιος...

Θα κάνω ό,τι με διατάξετε, κύριε Βαρώνε! απάντησε ο Πρασινάδας αποδελαικωμένος από το κρασί.

Ο Σαμπριάκ είπε τότε κάπως διστακτικά στον Πρασινάδα:

Άκουσε, λοιπόν: Ο κύριός σου έχει κάποιο γράμμα...

Ξέρω... Ξέρω... φώναξε ο Πρασινάδας. Δεν το έχει ο Μολού...

Και πού ξέρεις γιά ποιο γράμμα θέλω να σου μιλήσω; ρώτησε με θυμό ο Σαμπριάκ.

Κύριε, Βαρώνε, με παίρνετε γιά μεθυμένο; Εγώ θυμάμαι εδώ και τρεις μέρες πριν που σας είδα μέσα στην άκολουθία του έκλαμπροτάτου... Τι άλλο μου χρειάζεται γιά να καταλάβω ότι είσθε στην υπηρεσία του Ρισελιέ; Ακόμα μου μιλάτε γιά ένα γράμμα!... Το γράμμα αυτό είναι εκείνο που πήρα από τον Κορινιάν!...

Εσύ;... Εσύ έκλεψες το γράμμα αυτό; μούγκρισε ο Σαμπριάκ. Και τι διέυθυνσι είχε; ρώτησε ανυπόμονα ο Σαμπριάκ.

Ο φάκελλος αυτός άπευθυνόταν, κύριε Βαρώνε, στη Βασίλισσα!

Κι' έδωσες το γράμμα αυτό στον κύριό σου;

Άστειεύεστε, βέβαια. Άλλ' άς πιούμε στην υγεία μας, κύριε Βαρώνε.

Ο Σαμπριάκ δεν ήξερε τώρα με τί τρόπο να ζητήσει το γράμμα αυτό από τον Πρασινάδα. Άλλ' ο μεθυμένος Πρασινάδας που μάντευε την επιθυμία του παλμού του κυρίου, άρχισε να ψάχνει τις ερωτικές σκέψεις του.

Κρύος ιδρώτας έλουζε τον Σαμπριάκ.

Να το! φώναξε τέλος ο Πρασινάδας ρίχνοντας το γράμμα πάνω στο τραπέζι.

Ο Σαμπριάκ, χωρίς ν' άφήση το μεθυμένο να πη λείπει, έπεσε σαν όρνιο κι' άρπαξε τη λεία του.

Και τι σφραγίδα που την έχει! Κόκκινη σαν αίμα! μουρμούρισε ο Πρασινάδας.

Και κούβοντας ο Σαμπριάκ μέσα στο στήθος του το τρομερό γράμμα, σηκώθηκε ξεκρέμασε το μαντίλι του και κύτταξε τον μεθυμένο που κοιμόταν ροχαλίζοντας.

«Δεν θα έκανα άσχημα αν τον μαχαίωνα αυτόν τον άθλιο! σκέφτηκε ο Βαρώνος. Όπως μαρτύρησε τον Μολού μπορεί να προδώσει και μένα... Είπε επικίνδυνος... Άς φύγει καλύτερα από τη μέση...».

Κι' έσκυψε πάνω απ' τον Πρασινάδα που τη στιγμή εκείνη παραμιλούσε κι' έλεγε:

Το γράμμα της Βασίλισσας! Το γράμμα...

Ο αίμοδόρος Σαμπριάκ, χωρίς να χάσει καίριο τσάβησε το μαχαίρι του και με ένα ζυγισμένο και νογρό χτύπημα το έμπηξε στην πλάτη του δυστυχισμένου Πρασινάδα!

Ο θυσμένος υπηρέτης σωριάστηκε κάτω απ' το τραπέζι χωρίς να βγάλη άγνα.

Ο Σαμπριάκ άνοιξε την πόρτα κι' έβλεπε στον κάπελα, που έτρεξε κοντά του: «Άφησα μέσα το σύντροφό μου... Κρίμαται!... Μην τον ξυπνήσετε ως το πρωί... Και να... πάρτε δυο τάλληρα γιά το δωμάτιο που κρατάει.

Ο Σαμπριάκ πήρε τώρα το δρόμο γιά το πύργο της Βασιλικής Πλατείας. Εκεί ο καρδινάλιος με τον ηγούμενο περίμεναν με αγωνία τον Σαμπριάκ.

Ο Σαμπριάκ, χωρίς να πη λείπει, πήγε κατ' ευθείαν στον κύριό του. Τού ήταν τώρα μόνος, γονάτισε με το ένα πόδι, έσκυψε το κεφάλι κι' άπλωσε το χέρι, στο δ-

ποίο κρατούσε το γράμμα, λέγοντάς του: — Σεδοσμιώτατε!

Ο καρδινάλιος δεν του άπαντούσε. Είχε κολλήσει τα μάτια του στο γράμμα, που τόσες τρομάρες, τόσα ξενύχτια, τόσα φρικτά όνειρα τούχε κοστίσει.

Τέλος, ο Ρισελιέ, άρπάζοντας το γράμμα, που ήταν ή σωτηρία του, το άφησε στο γραφείο του, και ρώτησε ψυχρά τον κατάσκοπο:

Τι στοίχισε ή ενεργεία σας;

Μιά ανθρώπινη ζωή, έκλαμπρότατε!

Ο Ρισελιέ χωρίς να ταραχτεί στο άκουσμα αυτό, χάρηκε τόσο που ήταν σαν να λέγε: «Ξέρω να διαλέγω κατασκόπους!».

Όποτε σκοτώσατε έναν άνθρωπο!... Τι πε ο καρδινάλιος.

Και, διατηρώντας πάντα την ίδια άταραξία, πήρε από την πανοπλία του ένα κατασκόπιο εγχέριδιο και δίνοντάς το στον Σαμπριάκ του είπε:

Πάρτο, γιά άνάμνησι των ύπηρεσιών σου!

Ο Σαμπριάκ κατευχαριστήμενος τώρα δhlωσε στον Ρισελιέ:

Έκλαμπρότατε! Το γράμμα αυτό, σας βεβαίω, ότι δεν το έχουν δη ούτε ο Τραγκαβέλ, ούτε ο Μολού... Μόνο σ' έ- νος ανθρώπου τα χέρια έπεσε το γράμμα...

Μα ο άνθρωπος αυτός δεν βρίσκεται πιά ανάμεσα στους ζωντανούς!...

Και ποιος είναι αυτός; ρώτησε περίεργος ο καρδινάλιος.

Ένας ευγενής, σεδασμιώτατε, χωρίς οικογένεια, που πέθανε!...

Λαμπρά! σκέφθηκε ο Ρισελιέ. Ήταν ευγενής... Θα μάθω λοιπόν άργότερα το όνομά του...

Και πρόσθεσε:

Πηγαίνε, Σαμπριάκ! Αύριο έκτος από το δώρο που σας έκανα, θ' άκούσετε και την πιο σπουδαία άμοιβή, που σας έπιφυλάσσω!...

Ο Σαμπριάκ έφυγε, γεμάτος περηφάνεια, ενώ ο καρδινάλιος, αφού επιθεώρησε πόρτες και παράθυρα και πείστηκε ότι όλα ήταν κλειστά, πήρε από το τραπέζι το γράμμα του!

Το άνοιξε κι' άρχισε να το διαβάει.

Πώς έγινε να γράφω εγώ μια τέτοια έπιστολή!... μουρμούριζε μόνος του. Εγώ; Εγώ να γράφω ένα γράμμα σαν κι' αυτό!...

Και τώρριζε απότομα μαζί με το φάκελλο στη φωτιά του τζακιού.

Αναστένανε κατόπιν από τα βάθη της καρδιάς του, σαν τού κατάδιδο που τού δίνουν χάρη και βγαίνει από τη φυλακή του, και εξαπλώθηκε στην πολυθρόνα του αποκαωμμένος!...

Το πρωί πήγε γιά το καθημερινό τους συμβούλιο ο πάτερ Ίωσήφ. Είδε τον καρδινάλιο γεμάτο σφίγος και με το κεφάλι ψηλά.

Τι σας συμβαίνει, έκλαμπρότατε τον ρώτησε.

Α, τού άπάντησε ο Ρισελιέ. Ήρθε τώρα και ή σειρά της!... Άπο δώ και πέρα θα τρέμω!... Η Βασίλισσα! Θα την κάνω να σκύψει το άγέρωγο κεφάλι της! Ναι, ή Άννα ή Αυστριακή θα πληρώσει ακριβά τις τρομάρες που δοκίμασα έξ αιτίας της!

Και το γράμμα; ρώτησε ο παμπόνηρος ηγούμενος που είχε καταλάβει τί είχε συμβεί.

Βρέθηκε! τού άπάντησε χαρούμενος ο Ρισελιέ. Η φωτιά το έκανε στάχτη!

Κάνετε πολύ καλά... Είστε πιά ελεύθερος... Υπήρξατε, έκλαμπρότατε, μεγάλος, πρέπει τώρα να φανήτε και δυνατός!... Ξαναρχίζουμε λοιπόν, τη μάχη από το σημείο που την είχαμε άφήσει... Όπλισθητε και χτυπήστε!

Ναι, άπάντησε ο καρδινάλιος. Και από αύριο μεταφέρομαι στο καινούργιο μου μέγαρο.

Τότε ο ηγούμενος σφίγγοντάς του το χέρι, του είπε:

Ο καλύτερος τρόπος γιά να την κακώσετε, είναι να της άποδείξετε πως έχετε τη δύναμη να την συντρίψετε... Καιρός είναι πιά να φανήτε σκληρός κι' άμειλικτος...

Θέλω να τη δώ ταπεινωμένη, να μου ζητά χάρη και έλεος, ψιθύρισε ο Ρισελιέ καγχάζοντας.

— Έμπρός λοιπόν! φώναξε με θάρρος ο πάτερ Ίωσήφ. Άμα θα νικήσετε την Άννα την Αυστριακή θα γίνετε μαζί και κύριος του Βασιλείου!... Τότε θα βάλουμε σ' ενεργεία το έργο μας... Άφου άποκεφαλίσουμε τους ευγενείς κι' έξοντώσουμε τους Ουγενότους, θα είστε ο άρχοντας όλου του Βασιλείου! Θα μας είνε εύκολο τότε να καθυποτάξουμε τους έξωτερικούς έχθρους... Άς πρωτοξετάσουμε το ζήτημα της Βασίλισσας. Τα πρώτα της χτυπήματα θα είνε γιά τα ζωντανά της προπύργια... Την πριγκίπισσα Κοντέ, τη δούκισσα Σεβρέζ, τον Βουρβάνο, τον Βαντόμ, και τον δούκα Ντανζόν... Πρώτη έρχεται ή Κοντέ. Θα της άποσπάσετε άπλούστατα το μαχαίρι που βαστά στα χέρια της... Το μαχαίρι της, είνε κι' αυτό ζωντανό... Το όνομά του είνε 'Ορνανό!... Άν μπορέσετε αύριο να συλλάβετε τον 'Ορνανό, ή πριγκίπισσα θα βρεθή άφωπλισμένη... Κι' άμέσως θα κλονιστή κι' ή Βασίλισσα!

Ο 'Ορνανό, έπρε ο Ρισελιέ, είνε συνωμότης... Το όνομά του είνε στον έρυθρό κατάλογο!...

Συνωμότης ή όχι πρέπει να φύγη άπο τη μέση...

Ο στρατάρχης 'Ορνανό θα φυλακιστή αύριο, έπρε ο καρδινάλιος.

Ο ηγούμενος ύψωσε το χέρι του κι' ο καρδινάλιος έσκυψε το κεφάλι του γιά να δεχθή την εύλογία...

Σε λίγο ο ηγούμενος έφυγε κι' ο Ρισελιέ βυθισμένος σε σκέψεις έλεγε:

Φοβάμαι μήπως στο τέλος μου γίνη ο πάτερ Ίωσήφ επικίνδυνος!... Δεν μου καλοαρέσουν τα λόγια του... Τα μέτρα που μου υποδεικνύει άσφαλώς θα φέρουν το πο- θούμενο άποτέλεσμα... Άλλα τί κάθομαι και σκέπτομαι; Τώρα που γλύτωσα από τις συνέπειες που θαχα με το τρελλό εκείνο γράμμα, δεν λογαριάζω πιά κανέναν!... Νοιώθω τώρα πως ζω... Ο ούρανός καθάρισε γιά μένα... Ο Σαμπριάκ θα παντρευτή την Άννα, και θα τη σκοτώσει... Όσο γιά τον Τραγκαβέλ και τον Μολού... Άρπαξε το κουδούνι και το χτύπησε άνυπόμονα.

Άν είνε έξω ο Ρασκάς κι' ο Κορινιάν, να μου τους φέρετε άμέσως, πρόσταξε το ρασφόρο κλητήρα του.

.....

Θα ήταν παραπάνω από μία ώρα που οι δυο κατάσκοποι περίμεναν εκεί να τους καλέση ο καρδινάλιος. Τα στολισμένα μ' επιδέσμων κεφάλια των άνδρών συνεταιρών φανέρωναν, πως και πάλι οι δυο κατάσκοποι είχαν άλληλοδωρή άγρίως.

Ο Κορινιάν πούε βγάλε τη ράσα κι' είχε φορέσει τώρα στολή ίππότου, έπρε στο Ρασκά:

Έρχεται επιτέλους ο κλητήρας... Μας ζητάει ο Ρισελιέ...

Μπήκαν στο γραφείο του καρδινάλιου. Και σκύβοντας τα κεφάλια τους μπροστά

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

στο Ρισελιέ, άγκιόκυτταζαν κρυφά ο ένας τον άλλον.

— Ό, ώ! φώναξε ο Ρισελιέ. Τραυματίστηκε λοιπόν κι' οί δυο;

— Δουλεύοντας γιά την ασφάλειά μας, έκλαμπρότατε, βιάστηκαν ν' άπαντήσουν κι' οί δυο μαζί.

— Διηγηθήτε μου λοιπόν πως σας συνέβη αυτό; ρώτησε ο Ρισελιέ.

Και πρώτος ο Κορινιάν άρχισε:

— Έκλαμπρότατε, δυο μέρες παραμόνευα το καπηλειό, όπου συχνάζει ο Μονταριόλ. Την τρίτη βραδυά είδα πως στο δεύτερο πάτωμα... Θέλησα λοιπόν να έξακριδύσω ποιοί ήσαν εκεί μέσα... Πήγα από το πίσω μέρος της αούλης, ανέβηκα σ' ένα βαρέλι, πάτησα στο παράθυρο τού ίσογειου, σκαρφάλωσα, τευτώθηκα κι' είδα το Μονταριόλ μέσα από το τζάμι!...

Μα τη στιγμή εκείνη ήρθε κάποιος κι' άνοιξε το παράθυρο...

» Σάστισα τότε... συνέχισε ο Κορινιάν. ΈΚανα να κατεβάσω το κεφάλι μου και χτύπησα το σαγόνι μου δυνατά... Κατέρωθσα όμως να πηδήξω και να ξεφύγω, χωρίς να με αντίληθουν... Έτσι τραυματίσθηκα εγώ!... Ο Ρασκάς θα σας πη τώρα τα δικά του...

Άμέσως ο Ρασκάς σηκώθηκε, έτοιμος να ξεπεράσει στις ψευτιές τον καλόγηρο, άλλ' ο Ρισελιέ τον σταμάτησε με μία χειρονομία του.

— Περίμενε, Ρασκάς, μία στιγμή!... Και γυρίζοντας στον Κορινιάν τον ρώτησε:

— Όποτε έχασες πάλι τα ίχνη του Μονταριόλ;

Μα ο πονηρός καλόγηρος τού άπάντησε: — Έκλαμπρότατε, δεν θέλω να πιαίνω τον έαυτό μου... Θα σας τα πη ο Ρασκάς.

— Έκλαμπρότατε, χθες το βράδυ, την ώρα που συνάδευα το φίλο μου Κορινιάν

πού θα μου πάει... Θα τον πιάσω και τότε...

— Τότε, τον διέκοψε ο καρδινάλιος, τότε θα αναλάβει ο Σαμπριάκ. Σεις θ' ασχοληθήτε με τους αντίκτες του 'Ετιόλ...

— Έκλαμπρότατε, συνέχισε ο Ρασκάς, ο Κορινιάν βρίσκεται στη χίμη του Τραγκάβελ... Δεν μπορεί να ξεφύγει κανείς από τον Κορινιάν!

— Μάλιστα, εκλαμπρότατε! πρόσθεσε ο Κορινιάν. Όπως και ο Ρασκάς, μονάχα αυτός μπορεί να βρή την Άνναϊδα ντε Λεσπάρ...

— Λαμπρά! τους απάντησε ο Ρισελιέ. Σας αφήνω ελεύθερους να ενεργήσετε μονάχοι σας.

Κι' αφού ο καρδινάλιος τους έχαιρέτισε, οι δυο κατασκοποί βρέθηκαν έξω από το γραφείο του.

— 'Επιτέλους σ'ε ξεφορτώθηκε παληκαλόγερε! φώναξε ο Ρασκάς. Φύγε από τα μάτια μου.

— Να μην ξαναπαρουσιαστής μπροστά μου, είτε κι' ο καλόγερος στον αντίπαλό του.

Και πήρε ο καθένας το δρόμο του. Ο Ρασκάς θα κατασκοπούσε την Άνναϊδα κι' ο καλόγερος τον Τραγκάβελ και τους φίλους του.

Στο δρόμο του ο Ρασκάς σκεφτόταν: «Πρέπει να δράσω με προσοχή, γιατί ο καρδινάλιος δεν άστεινεται με την αγχόνη του... 'Επιβάλλεται να προλάβω τον καταραμένο καλόγερο!... Και δεν θα έκανα άσχημα αν πήγαινα ώς την όδον Κουρτώ...»

— Όφελος θα είχα ακόμα, αν έκανα ένα γύρο στο παλιό σπίτι του Τραγκάβελ... Ναι, πρέπει να πάω ως εκεί!

— Λαμπρά! σκεπτόταν ο Κορινιάν. Έβγαλα από πάνω μου το κολασμένο εκείνο τέρας!... Θα τ'α καταφέρω πρώτος και θα κάνω το φίλο μου να σκάσει από τη χήλια του... Μέσα σ'ε δυο μέρες θα έχω πιάσει τον Τραγκάβελ!... Και τώρα ως τραβήξω π'ε την όδον Κουρτώ...

Κι' έτσι όπως ήταν άλλωστε φυσικό, έκαναν κι' οι δυο την ίδια σκέψη κι' άρχισαν με το ίδιο πρόγραμμα!

Τι απέγινε ο Τραγκάβελ

Το ίδιο εκείνο πρωί, στο δωμάτιο του γνωστού μας πανδοχείου, ο Μονταριόλ έπλενε τις πληγές του Τραγκάβελ.

— Ο Μολού, που ήταν κι' αυτός εκεί, τους έλεγε:

— Έπειτα από τη μάχη που δώσαμε στο 'Ετιόλ, πρέπει να κρυβάμαστε εδώ για πολύν καιρό... Είναι το πιο ασφαλές μέρος...

Αφού πέρασαν τρεις μέρες, ο Τραγκάβελ ανάγγειλε στους φίλους του:

— Δεν μπορώ πια να μείνω εδώ μέσα, σ'αν φυλακισμένος... Δεν καταλαβαίνω γιατί να φυλακιστώ μόνοι μας!... Για ν' απαλλάξουμε ίσως τον εκλαμπρότατο, από τον κόπο αυτόν.

— Σωστά, απάντησε ο Μολού, αλλά αυτή η φυλακή είναι δική μας... 'Εξ άλλου, ο Σαμπριάκ είναι τώρα τρεις μέρες εγκατεστημένος στη μεγάλη αίθουσα του πανδοχείου... Και πρέπει να κάνουμε ύπομονη, ώσπου ο βαρώνος βαρεθεί και φύγει από κάτω...

— Έφυγε! φώναξε ο Πρασινάδας, πριν μη ακόμα στην πόρτα.

— Ήταν αλήθεια ο Πρασινάδας. Χλωμός λιγάκι, ίσως από το κρασί που είχε πιη ή γιατί είχε χάσει κάμποσο αίμα, ο Πρασινάδας συνέχισε:

— Έρχομαι, κύριοι, από τον άλλον κόσμο!... Θα έπρεπε τουλάχιστον να έρχομαι από εκεί!

— Βλάκα, δεν ξέρεις τί λες απ' το μεθύσι, του είπε ο Μονταριόλ.

— Αφήστε τον, κύριε Μονταριόλ! Ίπε ο Μολού. Πες μας, Πρασινάδα, που βρίσκονται όλη τη νύχτα;

— Στο καπηλειό, κύριοι. Ήμουν στο καπηλειό!

— Κρίμα να μην έχω έρθει κι' εγώ! είπε ο Μονταριόλ.

— Είχα παρέα! Έσεις θα μου ήσαστε έμπόδιο!... Είχα παρέα κάποιον που γνωρίζει τα καλά κρασιά και κερνάει ελεύθερα... Χρυσός άνθρωπος ο βαρώνος Σαμπριάκ!... Ζήτη ο κύριος Σαμπριάκ!...

— Μας πρόδωσε! μουρμούρισε ο Μονταριόλ, ενώ ο Μολού έμεινε άταραχος.

Ο Τραγκάβελ σ'αν άκουσε το όνομα του

Σαμπριάκ, κλείδωσε πρώτα την πόρτα και τραβώντας το σπαθί του, είπε:

— Πρασινάδα, δεν είναι άπίθανο να σ'ε ξαναστείλω στον άλλον κόσμο!...

— Πρασινάδα! πρόσθεσε τότε ο Μολού, πες μας τί έκανες χτες τη νύχτα!

— Ο τόνος και το ύψος της φωνής του Μολού έκαναν τον Πρασινάδα να συνέλθει και ν' άρχιση τις εξηγήσεις:

— Λοιπόν, κύριοι!... Ήμουν με τον βαρώνο Σαμπριάκ. Τον κατασκοπούσα την πρώτη μέρα, μα δεν φαινόταν να ζητά έσας... Τη δεύτερη μέρα, έμαθα πως ζητούσε έμένα!... Ναι, κύριοι, έμένα ζητούσε να του δώσω το γράμμα!...

— Ο Μολού δεν ανησυχούσε, μα ο Τραγκάβελ άνατριχίλασε και φώναξε:

— Το γράμμα;

— Ναι, του απάντησε ψύχραιμα ο Μολού. Έννοει την επιστολή για την οποία σ'ας έκανα λόγο πριν πάμε στο 'Ετιόλ...

— Και η οποία ήταν του Ρισελιέ! φώναξε ο Πρασινάδας. Ήταν ένα γράμμα που είχε γίνει βάσανο για σ'ας, κύριε κόμη. Δεν θέλατε να το διαβάσετε και δεν ή'ατε το διαβάσατε ποτέ!...

— Εκείνος λοιπόν που το έχασε, έστειλε το Σαμπριάκ να το ζητήσει από μένα...

— Και τί το έκανε το γράμμα αυτό; φώναξε ο Τραγκάβελ.

— Έχετε ύπομονη! απάντησε ο Πρασινάδας. Νωρίς χτες το βράδυ, ο κύριος βαρώνος με συνάντησε στο δρόμο. Σ'αν παληός άρχηγός μου και σ'αν άνθρωπος που ζέρει τις καλές ταβέρνες του Παρισιού με κάλεσε να πιούμε... Μου θυμισε τότε παλιά μεγαλεία... Έγώ συγκινήθηκα και το κρασί αντί να πηγαίνω στο λαίμο μου, χύνόταν στο πάτωμα...

— Όταν όμως μεθυσά από το πίνε, πίνε που μου έλεγε ο βαρώνος, μου ζήτησε να του δώσω το γράμμα που είχα κλέψει από τον καλόγερο Κορινιάν κάποιον βράδυ στη Βασιλική Πλατεία!...

— Ο Μολού άνατριχίτηξε ξαφνιασμένος. Τ'α μισόκλειστα μάτια του Πρασινάδα ζωήρεψαν στο σημείο αυτό.

— Το βράδυ αυτό, εξακολούθησε ο Πρασινάδας είχα και ένα βοηθό που τον φώναζε Τραγκάβελ.

— Τέρας! μουγκρίσε ο Μονταριόλ, έτοιμος να τον χτυπήσει...

— Παραξενεύτηκε όμως, που άκουσε τον Μολού να λέη:

— Μα εσύ Πρασινάδα, είσαι έξοχος...

Και σ'άστισε σ'αν είδε τον Τραγκάβελ να δίνει το χέρι του στον Πρασινάδα και να τον εύχαριστη λέγοντας του:

— Θα σ'ε εύγωνωμά για πάντα, Πρασινάδα!... Λοιπόν, εξακολούθησε!...

— Και το γράμμα; ρώτησε ο Μολού.

— Το γράμμα το έριξα πάνω στο τραπέζι. Άπλωσε τότε το χέρι του ο Σαμπριάκ και τ'όκρυψε στον κόρφο του!...

— Μονταριόλ, προσπάθησε να μάθης από τον Κορινιάν ή το Ρασκάς, σ'ε ποιά φυλακή ο καρδινάλιος έκλεισε τη δεσποινίδα ντε Λεσπάρ. Όποιον από τους δυο άρπάξης, φέρε τον στο μέγαρο του κόμητος. Το στρατηγείο μας από δω και πέρα θα είναι εκεί!

— Πάω κι' όλας, απάντησε ο Μονταριόλ.

— Ο Μολού έκανε στον Πρασινάδα νόημα ν' ακολουθήσ'ε το Μονταριόλ.

— Τραγκάβελ, χαιρε, είπε ο Μολού. Έχω κι' εγώ στο Παρίσι φίλους, από τους όποιους θα μάθω κάτι. Θα συναντηθούμε αύριο σ'επίτι μου.

— Ο κόμης Μολού βγήκε τότε έξω από τη θεληματική εκείνη φυλακή τους. Στην αίθουσα συνάντησε τη Ρόζα, και την χαιρέτησε άπλως. Στην καμπί όμως του δρόμου, γύρισε το κεφάλι του και είδε να στέκεται στην πόρτα με μάτια λυπημένα.

Τελευταίος βγήκε ο Τραγκάβελ. Και γύριζε στους δρόμους όλη την ημέρα, με την ξεγνοιασιά των άποφασισμένων να χάνουν τη ζωή τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Εκδόσεις

Έκυκλοφόρησε το «Μοντέρνο Τραγούδι» του συγγραφέως Κώστα Μάνση με τα δημοφιλέστερα ευρωπαϊκά και λαϊκά τραγούδια, με τις τελευταίες επιτυχίες της «Χαθονέικης Συντροφιάς» και άλλη καλλιτεχνική πλουσία ύλη. Έπίσης δημοσιεύει και ένα θαυμάσιο μουσικό κομμάτι.

Είσαι βέβαιος ότι ζήτ'ας το χέρι μου!...

— Είσαι βέβαιος ότι ζήτ'ας το χέρι μου!...

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΠΟΥ ΡΥΘΜΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΤΥΧΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Χάρρυ Τρούμαν

Το είκοσιτετράωρο του 'Αμερικανού Προέδρου

Μ'όλα τα έξηντα έξη χρόνια του — γεννήθηκε στις 8 Μαΐου 1884 — ο Χάρρυ Σ. Τρούμαν δεν είναι μόνο υγιέστατος, αλλά αποτελεί φαινόμενον καλής υγείας. Ο 'Αμερικανός πρόεδρος δεν θυμάται να κρεβάτωθηκε ούτε μιά μέρα στη ζωή του.



Σύμφωνα με το γιατρό του, τον στρατηγό Γκράχαμ, ο Τρούμαν βρίσκεται σήμερα σ'ε πολύ καλύτερες συνθήκες από την άποψη της υγείας παρό'ταν πρωτομπήκε στο Λευκό Οίκο.

Το 'επάγγελμα' που έλασκει θεωρείται ως το επίκινδυνότερο σ'ε 'Ηνωμένες Πολιτείες.

Το 'επάγγελμα αυτό σκότωσε ως σήμερα πολλούς από κείνους που το 'ελάσκησαν (τον Ρούζβελτ, τον Ουίλσον, τον Χάρντινγκ, κτλ.). Αντίθετα δίνει

δυνάμεις και ξαναεώνει τον Τρούμαν.

Ο πρώτος λόγος αυτής της περίεργης εξαιρέσεως είναι η μεγάλη φυσική ρώμη του σημερινού Προέδρου. Ο δεύτερος λόγος είναι ψυχολογικός. Ο Τρού-

μαν αγαπάει το 'επάγγελμα του, που 'εθέρει τόσους προκατόχους του. Ο τρίτος λόγος πρέπει ν' αναζητηθ'ε στην 'εξαιρετικά ισορροπημένη και υγιεινή ζωή που ζ'ε ο σημερινός 'ενοικος του Λευκού Οίκου.

Ο Τρούμαν σηκώνεται χειμώνα καλοκαίρι στις έξη το πρωί. Ή πρώτη του φροντίδα είναι να π'η ένα μεγάλο ποτήρι παγωμένου χυμού πορτοκαλιού κι' η πρώτη του πράξη να κάμει πεζή έναν περίπατο τριών χιλιομέτρων στους κήπους που περιβάλλουν το Λευκό Οίκο. Πάρνει κατόπιν το πρόγευμα του (χυλό από δημητριακούς καρπούς, αυγά με μπέικον, γάλα, χυμούς φρούτων) και άρχίζει την 'εργασία του στις 8. Την διακόπτει γύρω στη μία για να πάρη ένα ελαφρό φαγητό. Κατόπιν κοιμάται λίγο, συνεχίζει ύστερα την 'εργασία του και την διακόπτει οριστικά στις 7. Κολυμπάει 'επειτα επί 15 λεπτά στην προσωπική πισίνα του και κάνει 6 φορές στη σειρά το γύρο της. Ύστερα απ' αυτό το λουτρό, τρώει μαζί με την οικογένειά του, 'εφ' όσον οι 'υποχρεώσεις του αξιωματός του τού το 'επιτρέπουν. Το βραδινό φαγητό του απολείται από ένα πιάτο με κρέας κι' από δυο πιάτα με χορταρικά. Παγιάτζει μεταξ' των δέκα και δέκα και μισή κι' όπως λένε οι 'Αμερικανοί, δεν παίρνει ποτέ στο κρεβάτι του τις κρατικές 'υποθέσεις. Κοιμάται μονορούθι ως το πρωί.

Ο πρόεδρος Τρούμαν ζυγίζει 76 κιλά και 600 γραμμάρια. Δεν καπνίζει ποτέ. Άλλα δεν είναι το ίδιο αυστηρός απέναντι του ποτού. Πίνει ένα ή δυο ποτηράκια ούσκου πριν από το βραδινό φαγητό. Κάπου — κάπου, 'εξ άλλου, διαβέτι πενήντα δολάρια σ'ε τις ίπποδρομίες. Εκείνος που τον συμβουλεύει σ'ε τί άλλογο πρέπει να παίζη είναι ο δικαστής Βίνσον. Ήν τύχη του στοιχήματος την παρακολουθ'ε ο στρατηγός Βάγκαν. Παλαιότερα, όταν ήταν γεροισάβη, 'επαίξε συχνά πόκερ με τους δημοσιογράφους, που ήταν κι' είνε πάντα οι καλύτεροι φίλοι του.

Η οικογένειά του απολείται: 1) Από τη σύζυγό του 'Ελισάβετ (Μπέκ) — Βιργίνια, το γένος Ουάλας, που είναι κατά δέκα μήνες μικρότερη του. Το 'είδυλλό τους άρχισε από την 'εποχή που φοιτούσαν μαζί στο ίδιο σχολείο κι' ο Χάρρυ την καθωδηγούσε σ'α μαθήματά της και φορτωνόταν την τσάντα της με τα βιβλία για να την ξεκουράζη. Χρειάστηκε, ωστόσο, να περιμένουν είκοσι περίπου χρόνια για να κάμουν τους γάμους των. Ή συζυγική τους ζωή είναι ανέφελη. 2) Από την κόρη τους Μάργκαρετ, που γεννήθηκε το 1924. Κέρδισε πένυσι τραγουδώντας περισσότερα χρήματα από όσα ο πατέρας της ως πρόεδρος των 'Ηνωμένων Πολιτειών. Ο πατέρας της καυχάται ότι της μετέδωσε τις καλλιτεχνικές του ροπές. Γιατί, ως γνωστόν, παίζει πολύ καλό πιάνο. Ή προτίμησ'ε του στρέφεται στον Σοπέν.

Ο πρόεδρος Τρούμαν 'υπογράφει 600 περίπου 'εγγράφα την ημέρα και παίρνει περί τις 3.000 'επιστολές. Από την 'εποχή της επανεκλογής του, η ζωή στο Λευκό Οίκο 'εγινε κάπως πολυτέλεστη. Έχει σήμερα στη διάθεσή του 2 'αεροπλάνα, ένα γιότ, 35 αυτοκίνητα και 'υπηρετικό προσωπικό από 225 άτομα. Κατά βάθος, όμως, έχει παραμείνει πολύ άπλός. Άγαπάει τη φύση και ιδίως τα πουλιά.

Το σύνταγμα των 'Ηνωμένων Πολιτειών τον κάνει απόλυτο σχεδόν κυρίαρχο των τυχών της πατρίδας του. Παραμένει, ωστόσο, στο βάθος δημοκρατικώτατος και άκουει πάντοτε με προθυμία τις συμβουλές εκείνων που τον περιστοιχίζουν. 'Επικοινωνεί, 'εξ άλλου, με το λαό όσο του 'επιτρέπουν οι ασχολίες του. Είλικρινής φίλος της ειρήνης, πιστεύει πάντοτε στην ιδέα της συνεργασίας μεταξύ των λαών.

Ίωσήφ Στάλιν

Το είκοσιτετράωρο του άρχηγού της Ε.Σ.Σ.Δ.

Από το τελευταίο τεύχος του μεγάλου αγγλικού περιοδικού 'Γουόλντ Ντράϊτς' παραλαμβάνομεν το κατωτέρω άρθρον, για την ιδιωτική ζωή του Στάλιν, από την στάσι του όποιου — μπροστά στο τελευταίο γεγονός — 'εξαρτάται η τύχη του κόσμου.

ΕΝ μιλάνε πολύ στη Μόσχα για την ιδιωτική ζωή του Στάλιν — όχι γιατί απαγορεύεται, αλλά γιατί ο Στρατάρχης το θεωρεί ζήτημα που άφορα αυτόν μονάχα.

Αφ' ότου πέθανε η δεύτερη γυναίκα του Ναντέζντα 'Αλληλούγιεβα, ο Στάλιν δεν μένει σχεδόν καθόλου στο μικρό διαμέρισμα που κρατάει στο Κρεμλίνο. Το 'χει παραχωρήσει στο γυιό του Βλαντιμίρ. Τους έξη μήνες που περνάει κάθε χρόνο στη Μόσχα, κατοικεί στη βίλλα του, στο Περκούσκβο, 40 χιλιόμετρα έξω απ' την πόλη, πάνω στον «Κίτρινο Λόφο» που δεσπόζει σ'ε μιά πευκοφυτική κοιλάδα.

Ο Στάλιν σηκώνεται πάντα άργα απ' το κρεβάτι, σπάνια πριν απ' τις 10.30. Απ' την κρεβατοκάμαρά του 'επικοινωνεί τηλεφωνικά με τη Μόσχα, το Λένινγκραντ, το Κίεβο. Ο ιδιαιτέρως γραμματέας του, στρατηγός Ποσκριμπύσεβ, του φέρνει το καθημερινό ταχυδρομείο του. Απολείται ιδίως από γράμματα πολιτών της Σοβιετικής 'Ενώσεως, που αναφέρουν στο Στάλιν διάφορες παραλείψεις και 'υπερβάσεις των τοπικών κρατικών άρχων. Ή 'επτούν τη συμβουλή του για άτομικά τους ζητήματα.

Ο Στάλιν 'επιμένει να τ'α μελετά όλα προσεκτικά ο γραμματέας του και να τ'α ταξιωνά. Ύστερα τα 75% στέλνονται στον αντιπρόεδρο Μολότωφ ή στους 'Υπουργούς Δημοσίας 'Ασφαλείας και 'Εσωτερικών. Τα γράμματα που ζητούν προσωπικές συμβουλές, διαβιβάζονται στο Σκριάτσοφ, μέλος της Κεντρικής 'Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος.

Ενώ 'εξετάζει το ταχυδρομείο του, ο Στάλιν παίρνει το πρόγευμά του: φρυγανιές, βούτυρο, ζαμπόν ή μπέικον και σαρωμελάδα. Πίνει σωθώς δυνατό τσάι, και κάποτε καφέ, όχι άγνό, αλλά νοθευμένο κατά 50%.

Το πρωί, ο Στάλιν άκούει ραδιόφωνο, ιδίως δ'ε το σταθμό της Τυφλίδας, που μεταδίδει γεωργιανή μουσική.

Προς το μεσημέρι, φεύγει για τη Μόσχα. Προηγούμενος όμως, τον 'εξετάζει ο ιδιαιτέρως γιγντικός του δόκτωρ Κράμωφ. (Το ίδιο γίνεται τακτικά και για όλα τα μέλη του Πολιτυμπόρο, σύμφωνα με μιάν 'απόφασι που 'ελήθη το 1945).

Είνε γνωστό ότι ο Στάλιν 'εχει κακή κληρονομικότητα, γιατί ο πατέρας του 'επινε πολύ. Γι' αυτό 'εχει μιά άγκυλωσι στο 'αριστερό του χέρι, και δυο δάχτυλα του 'αριστερού ποδιού του είναι ενωμένα μεταξύ τους. Στην ίδια αίτια αποδίδεται ο 'ενστικτος φόβος του προς το ύψος, που τον 'εμποδίζει να ταξιδεύη με 'αεροπλάνα. Τέλος, π'άσχει από στηθάγχη.

Ο Στάλιν δέχεται 'ελάχιστους 'επισκέπτες στο γραφείο του. Οι μόνοι που τον βλέπουν τακτικά, είναι ο Μολότωφ, ο Βοροσίλοφ, ο Μπέρια, ο Μαλένκοφ κι' ο ακαδημαϊκός Ζόφ. Από μερικά χρόνια τώρα, 'αποφύγει να βλεπη τους άλλους 'υπουργούς. Έχει 'εμπιστευθ'ε τις τρέχουσες 'υποθέσεις στους 'ειδικούς, κι' αυτός άσκει μόνο μιά γενική 'επιτήρηση του πολυπλόκου μηχανισμού της Σοβιετικής 'Ενώσεως.

Κατά τις 2½, τρώει μαζί με την τρίτη γυναίκα του Πόλνα Ρασκόβα, 46 ετών, που 'εχει 'επονομασθ'ε «οργανωτική σύζυγος» του γιατί δεν 'εμφανίζεται ποτέ στο πλευρό του σ'ε επίσημες τελετές. Αυτή μένει συνήθως στο Κρεμλίνο.

Το μενού δεν είναι πολυπλοκό: λίγα ρωσικά όρεκτικά, μαζί με βότκα, μιά σούπα — μπόρος, ρασολνί (άγουροσούπα) ή σελιάνκα (φαρόσούπα) — κρέας ψητό, ένα χορταρικό κι' ένα γλυκίσμα. Ο Στάλιν προτιμάει τα κρασιά του Καυκάσου, του άρεσουν όμως και τα ελαφρά ιταλικά, καθώς και το κρασί Βουργουνδίας. Λατρεύει το τσέρου — μπράντ.

Μετά το φαγητό κοιμάται μιά ώρα, όπως τούχουν συνηθισ'ε οι γιατροί. Στις 6, φεύγει πάλι για τη βίλλα του όπου 'επιβιβάζεται σ'ε διάφορα σπορ. Κατά τις 9, καληνυχτίζει τους φίλους του και κλείνεται στο γραφείο του με το γραμμάτιό του.

Σπάνια π'άφτει να κοιμηθ'ε πριν απ' τις 2. Συχνά τη νύχτα χρησιμοποιεί το 'ιδιαιτέρω τηλεφώνου του για συνηνοήσεις με ανώτερους 'υπαλλήλους. Όταν σ'αδύσουν πιά τα φώτα στο γραφείο του, ανάδουν πέντε προβολείς στους πυργίσκους όπου σ'αδεί η φρουρά της ατομικής άσφαλείας του.

Όσα είπαμε πιο πάνω, αποτελούν το καθημερινό πρόγραμμα του Στάλιν όταν βρίσκεται στη βίλλα του. Το υπό όλοις 'ετος, οι γιατροί τον αναγκάζουν να 'εξουραίνεται σ'ε την 'εαχή, σ'ες άκτες του Εξέινου. Πάρνει τότε μαζί του τον Ποσκριμπύσεβ, ένα διερμινέα, τρεις γραμματείς, στενογράφο, τηλεφωνητάς, και τηλεγραφήτάς, για να 'επικοινωνη με διάφορες πόλεις και να ρυθμίζη τα 'επείγοντα 'επιτήματα της 2. 'Ενώσεως.





ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Ναρκοτικά στις φυλακές

Τελευταία σημειώθηκαν μερικά σοβαρά κρούσματα έμπορίας ναρκωτικών στις φυλακές μας. Ο αστυνομικός κ. Νικητάκης, που μ' εξαίρετική πράγματι ικανότητα διευθύνει το αρμόδιο τμήμα της διώξεως ναρκωτικών, στη Γενική Ασφάλεια, έκανε σοβαρές και λεπτομερείς έρευνες και έβγαλε διάφορους κακοποιούς και μεταπράτες. Από τότε το κακό αυτό μπορεί να περιορίστηκε, αλλά δεν σταμάτησε.

Η διεύθυνση των φυλακών έκανε πάντα ηρωικούς αγώνες για να εμποδίσει να φτάνουν τα ναρκωτικά στα χέρια των καταδικωμένων. Αυτοί όμως εύρισκαν πάντα έναν καινούριο τρόπο να προμηθεύονται τ' απαγορευμένο τους δηλητήριο.

Να μια από τις πιο χαρακτηριστικές περιπτώσεις:

Εδώ κι' αρκετό καιρό σε μια από τις φυλακές μας, ήταν ένας καταδικωμένος που είχε ιδιαίτερη προτίμηση στο σπιτικό ψωμί. Η μητέρα του σε κάθε της επίσκεψη, μαζί με τ' άλλα πράγματα που του κουβαλούσε, του έφερνε και μερικά ψωμιάκια, ζυμωμένα στο σπίτι. Οι δεσμοφύλακες έκαναν αυστηρό έλεγχο σ' ό,τι έδιναν στους καταδικωμένους. Έκαναν φυσικά και στο ψωμί. Το έκοβαν κομμάτια, το κούταζαν μήπως έχει μέσα καμμία λιμα ή κανένα σημείωμα κι' έπειτα το έδιναν στον καταδικωμένο. Εκείνος δεν φαινόταν ν' ανησυχούσε. Δεχόταν υπομονετικά κάθε έρευνα κι' έπειτα, με χίλια δυο ευχαριστώ έπαιρνε όλη αυτή τη τροφή και τα φύλαγε στο κελί του.

Κάθε φυλακή όμως έχει και τους πληροφοριοδότες της. Τους ανθρώπους που παρακολουθούν τους φυλακισμένους κι' αναφέρουν κάθε τι το ύποπτο που συμβαίνει. Σ' έναν λοιπόν από αυτούς έκανε εντύπωση το ακόλουθο γεγονός: Αυτός ο καταδικωμένος μοιράζετο συχνά με τους άλλους καταδικωμένους όλα τα πράγματα που του έφερναν, εκτός απ' το ψωμί. Δεν έδινε σε κανένα ούτε ένα κομμάτι. Το κρατούσε όλο για τον εαυτό του και το έτρωγε μάλιστα στις πιο άπιθες ώρες της ημέρας και τις νύχτες. Εντύπωση επίσης του έκανε ότι αυτός ο καταδικωμένος ήταν διαρκώς σε κατάσταση νάρκης. Θα φανταζόταν κανείς ότι όποτε ήθελε κατόφερε να παίρνει το ναρκωτικό του. Οι φυλακές σκανδαλισμένοι απ' όλη αυτή την ιστορία, του έκαναν κάθε τόσο αιφνιδιασμό, έψαχναν αυτόν και το κελί του, μα δεν εύρισκαν τίποτα. Οι άνθρωποι κάνουν να τοελλαθούν από το κακό τους.

Για να δουν τί συμβαίνει και να λύσουν επίτελους το μυστήριο του καταδικωμένου, αποφάσισαν να του στήσουν μια παγίδα. Ένας εμπιστός άνθρωπος τους, από τους καταδικωμένους, ανέλαβε να κατακτήσει την εμπιστοσύνη του. Τον τοποθέτησαν λοιπόν στο ίδιο κελί, άρχισαν να του φέρνουν σαν να ήταν εχθρός τους, τον έβαζαν κι' έκανε άγgressiones, τον τιμωρούσαν με το παραμικρό και φαινομενικά του είχαν κάνει κόλαση τη ζωή.

Μωρέ φίλε, του είπε τέλος μια μέρα ο καταδικωμένος, γιατί αυτά τα βερσιέ σε κυνηγάνε έτσι; Τί διάβολο τους έκανες;

— Τί να τους κάνω, μωρέ φιλάρακο; του απάντησε αγανακτισμένος ο άλλος. Ξέρουν το μυστικό μου και μ' εκμεταλλεύονται...

— Και ποιο είναι το μυστικό σου; — Δεν βαρύνεσαι, γιατί να το πω και να σε βάλω κι' εμένα σε μπελάδες;...

Κι' απόφευγε να του εμπιστευθεί το μυστικό του. Πέρασαν αρκετές μέρες. Μια φίλια αναπάντητη μεταξὺ των δυο αυτών καταδικωμένων. Μια νύχτα, ο καταδικωμένος, έπεσε κάτω στο κελί και σπάζει...

— Αμάν! φώναξε. Χάνομαι από τον κόσμο... σβύνω...

— Τί έχεις, έκανε ανήσυχος ο άλλος, πονάς πουθενά; Θέλεις να φωνάξω κανένα φύλακα;

— Μή, για τ' όνομα του Θεού, μη μου κάνης αυτό το κακό...

Μα οι φυλακές είχαν ακούσει το θόρυβο κι' είχαν πλησιάσει...

— Πάλι τα ίδια άρχισες, παληόσκυλο, του φώναξαν. Σου έλειψε ή πρέζα, γι' αυτό τώρα σπαρταράς... Τραβήχτε τον για το πειθαρχείο...

— Αμάν, είπε με κλάμματα εκείνος. Λυπηθήτε με. Αφήστε με κοντά στο φιλάρακο μου... Θα συνέλθω... Μη μ' απομακρύνετε...

Οι φυλακές φάνηκαν να πείστηκαν από τα λόγια του κι' έφυγαν. Ο άλλος καταδικωμένος έσκυψε κοντά του:

— Πρέζα; τον ρώτησε.

— Ναί, ή αφιλότημη. Πρέζα. Το έρημο υού έλειψε και μου κόβει το αίμα. Λιγώθηκα... Χάθηκα πιά ο έρημος...

Ο καταδικωμένος φάνηκε λίγο διστακτικός. Έπειτα πλησίασε εκεί που είχε κρυμμένο το ψωμί, έκοψε ένα κομμάτι και το έδωσε στο φίλο του.

— Κι' εσύ με κοροιδεύεις; του είπε ο άλλος. Εγώ θέλω πρέζα κι' εσύ μου δίνεις ψωμί;

— Φάγε και θα με συχωρνάς, του είπε ο καταδικωμένος. Αυτό το ψωμί είναι ή σωτηρία μας. 'Ας είναι καλά ή γρηά μου. Την κατάφερα και μου το ζυμώνει με μορφίνη. Ξέρω τι ποσότητα ψωμιού πρέπει να φάω για να είμαι εν τάξει...

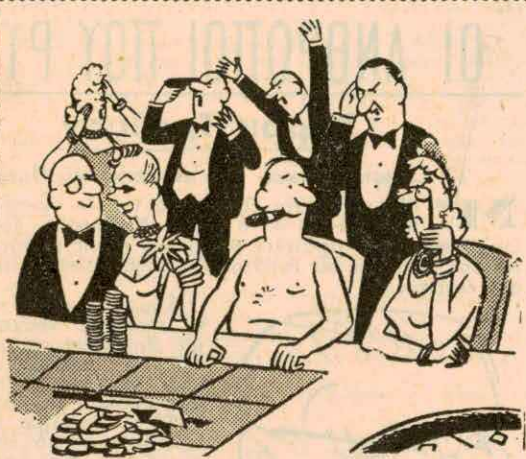
Ο άλλος καταδικωμένος έφαγε το ψωμί και προσποιήθηκε πως ησύχασε.

Μα την άλλη μέρα ανέφερε την ανακάλυψή του στους δεσμοφύλακες. Κατάσχεσαν το ψωμί και το εξέτασαν. Και τότε αποδείχτηκε ότι είχε μορφίνη. Έτσι λύθηκε το μυστήριο του καταδικωμένου. Σταμάτησε όμως να του έρχεται και το σπιτικό ψωμί, γιατί πιάσανε και τη γρηά μητέρα του.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Νέο είδος περιστροφού

Στη Δανία κατεσκεύασαν ένα νέο είδος περιστροφού. Αυτός το όπλο δεν ρίχνει σφαίρες, αλλά ένα υγρό που παραλύει άμεσα τον αντίπαλο και τον σωριάζει ανίσθητον. Με μια προϋπόθεση όμως: πρέπει το υγρό αυτό να τον βρή στο πρόσωπο.



— Καί πώς θα φύγετε; — Έχω το καπέλλο μου στο βεστιαίο. «Noir et Blanc»



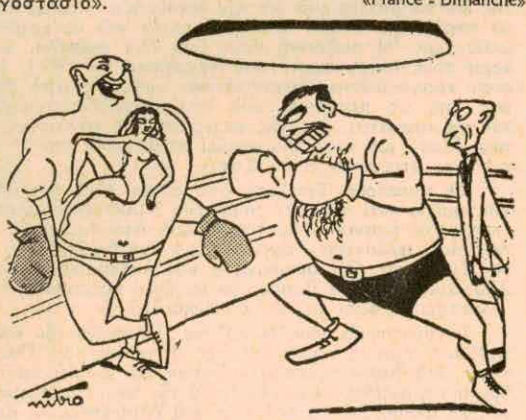
ΖΕΣΤΕΣ ΚΑΙ ΔΡΟΣΙΑ

— Μπράβο σας, παιδιά, επίτελους κάνατε κι' ένα ξευτίνο άστείο!...



ΜΙΚΡΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ

«Πωλείται σε τιμή μοναδικής ευκαιρίας αυτοκίνητο ολοκαίνουργιο που μόλις βγήκε από το εργοστάσιο».



— Άνανδρε!... Τολμάς να χτυπήσης μια άδω-νατη γυναικούλα; «Ici Paris»

ΚΑΤΑ τους υπολογισμούς ενός Αμερικανού ωτολόγου, τα 30 - 50% των παθήσεων των αυτιών έχουν ως άσχημη αιτία τους το κολύμπι. Άλλοι περιορίζουν αυτή την αναλογία σε 10%. Οποιοδήποτε όμως, το ποσοστό είναι αρκετά σοβαρό, ώστε ν' αξίζει να μας απασχολήση.

Μη νομίζετε ωστόσο ότι οι ωτολόγοι αποδοκίμαζουν το κολύμπι. Άπεναντίας το θεωρούν περίφημο σπόρ. Άλλα συνιστούν μερικές προφυλάξεις, για κάθε ενδεχόμενο, ώστε να μην το πληρώση κανείς με μόνιμη βλάβη της ακοής του.

Αντίθετα με ό,τι πιστεύει ο πολλός κόσμος, δεν είναι πιο επικίνδυνο το νερό που μπαίνει στ' αυτιά, αλλά εκείνο που εισχωρεί στη μύτη. Το πρώτο μπορεί να προκαλέση μόνο μολύνσεις του εξωτερικού ωτός, του μικρού δηλαδή σωλήνος που φτάνει ως το τύμπανον. Οι μολύνσεις δε αυτές δεν έχουν σοβαρή και μόνιμη μορφή — εκτός αν είναι τρυπημένο το τύμπανον.

Τα μικρόβια όμως που εισχωρούν με το νερό στη μύτη, μπορεί να προχωρήσουν μέσα στις «ευσταχιανές σάλπιγγες» και να φτάσουν στέ μέσον ούς. Εκεί, προκαλούν έρεθισμό και συντελούν στο σχηματισμό έπουλωτικών ιστών, που εμποδίζουν να μεταδίδασθουν τα ήχητικά κύματα απ' το τύμπανον ως το έσωτερικόν ούς. Έξ' άλλου, ή μολύνσεις του μέσου ωτός μπορεί ν' μεταδοθή στο γειτονικό μαστοειδές όστούν και να προκαλέση τη λεγομένη μαστοειδίτιδα.

Τα παιδιά παθαίνουν εύκολότερα τέτοιες ανωμαλίες, γιατί

Το Κολύμπι ΚΑΙ Τ' ΑΥΤΙΑ

Μερικές απαραίτητες προφυλάξεις

Έχουν τις ευσταχιανές σάλπιγγες κονύτερες, πλατύτερες και μάλλον όριζόντιες, έπομένως τα μικρόβια περνούν πιο εύκολα απ' αυτές.

Ενώ τα παιδιά έχουν διδαχθή στο σπίτι τους να φυσούν ελαφρά τη μύτη τους, στο μπάνιο ξεχνιούνται και την καθαρίζουν με δυνατά φυσήματα. Έτσι, το περιεχόμενο της εισχωρεί στις ευσταχιανές σάλπιγγες.

Αντί λοιπόν να φτάνετε στην υπερβολή, αποφεύγοντας τελείως το τόσο ωφέλιμο κι' ευχάριστο κολύμπι, εφαρμόζετε μάλλον μερικούς απλούς κανόνες, τόσο στον εαυτό σας όσο και στα παιδιά σας:

1) Μη κολυμπάτε σε μολυσμένα νερά.

Διαλέγετε ένα μέρος όπου το νερό είναι όσο το δυνατόν καθαρότερο — κι' έπομένως περιέχει λίγα μόνο μικρόβια.

2) Μην κάνετε μπάνιο, εφόσον έχετε έστω και το παραμικρό κρυολόγημα.

Γιατί υπάρχουν στη μύτη σας περισσότερα μικρόβια. Ίδιαίτερος επικίνδυνος για τους συναχωμένους είναι οι βουτιές. Γιατί ή πίεσις του νερού σπρώχνει τα μικρόβια της μύτης μέσα στις ευσταχιανές σάλπιγγες. Έξ' άλλου, με την εξωτερική πίεσις, το τύμπανον των αυτιών υποχωρεί λίγο κι' όταν ξαναγυρίζη ύστερα στη θέση του προκαλεί την αναρρόφηση του περιεχομένου της μύτης στις ευσταχιανές σάλπιγγες.

3) Στο κολύμπι, είναι προ-



τιμότερο να εισπνέετε με το στόμα και να εκπνέετε με τη μύτη.

Έτσι κάνουν άλλωστε οι περισσότεροι συστηματικοί κολυμβηταί. Δεν είναι μεγάλο το κακό, αν καταπιείτε μια γουλιά νερό...

4) Αν πρέπει να βουτήξετε σε μολυσμένο νερό, βουλώστε τη μύτη σας, όσο καλλίτερα μπορείτε. Δεν είναι ανόητοι, ούτε σχολαστικοί, εκείνοι που φράζουν τη μύτη τους με τα δάχτυλά τους, πριν να κάνουν μια βουτιά.

5) Αν παθαίνετε συχνά μολύνσεις του εξωτερικού ωτός,

μην αφήνετε να εισχωρήση νερό στ' αυτιά σας.

Οι κοινές σκουφίες του μπάνιου δεν αρκούν. Φράξετε τ' αυτιά σας με βαμπακι (δχι υδρόφιλο απορροφητικό) ή με κάτι ειδικά βουλωμάτα που θα βρήτε στα φαρμακεία. Προτιμάτε την πρηνή κολύμβηση, που κρατάει το πρόσωπο έξω απ' το νερό. Οι προφυλάξεις αυτές επιβάλλονται ιδίως αν το τύμπανό σας είναι τρυπημένο, όποτε ή μολύνσεις μπορεί να μεταδοθή βαθύτερα. Μπορεί κάποτε να πάθετε μια ζάλη, αν έχετε τρυπημένο το τύμπανον και το εκθέσετε σε κρύο νερό επί πολλήν ώρα.

Έτσι έξηγούνται πολλοί απ' τους τραγικούς πνιγμούς των κολυμβητών.

6) Βγαίνετε απ' το νερό πριν αισθανθήτε ρίγη.

Γιατί ή ελάττωσις της θερμοκρασίας του σώματος λιγοστεύει την αντίστασί του στις μολύνσεις. Σ' αυτήν όφειλονται κυρίως οι παθήσεις των ανωτέρων αναπνευστικών οργάνων και του μέσου ωτός στα παιδιά. Κανονικά, δεν πρέπει να μείνη κανείς στο νερό περισσότερο από 20 λεπτά κατά συνέχειαν (τα μικρά παιδιά, και ιδίως τ' αγόρια, μόνο 5 - 10 λεπτά).

Αν το σώμα σας αρχίση να μελανιάζη, βγαίνετε άμεσα απ' το νερό και προσπαθείτε να ζεσταθήτε.

Τα συμπτώματα της ωτίτιδος εμφανίζονται γρήγορα — συνήθως λίγες ώρες μετά τη μολύνσις. Είναι πόνοι στ' αυτιά, βουτιά και κάποια βραχνάδα. Αν πρόκειται για μολύνσις του εξωτερικού ωτός, μπορεί να ύπαρχη συγχρόνως και έντονη φαγούρα.

Σε κάθε περίπτωση, χρειάζεται επέμβασις ειδικού γιατρού, που μπορεί να θεραπεύση ακόμη και τις πιο επίμονες μολύνσεις. Ο ίδιος θα σας πη πως θα επιτύχετε την απαιτούμενη καθαριότητα των αυτιών σας. Ποτέ μη χώνετε μέσα τους ξένα αντικείμενα — ούτε καν την άκρη του δακτύλου σας — γιατί ή παραμικρή γρατζουνιά υποβοηθεί τη μολύνσις.

Άλλοτε, σε περιπτώσεις ωτίτιδος, ο γιατρός σφινει το τρυπημένο τύμπανον (ή το τρυπούσε ο ίδιος, για να ελαττώση τους πόνους) κι' αφαιρούσε έπειτα όλο το πύον. Υπήρχε πάντοτε ο κίνδυνος της μαστοειδίτιδος, που απαιτούσε εγχείρησι για την αφαίρεσις του μολυσμένου όστού. Έμειναν δε μόνιμες βλάβες της ακοής.

Όλες αυτές οι συνέπειες περιρρισθήκαν πρώτα με τις σουλφαιδές κι' ύστερα, ακόμη περισσότερα, με την πενικιλίνη. Όταν τα μικρόβια άντεχουν στην πενικιλίνη, χορηγοποιείται ή επίτυχία στρεπτομυκίνη, χρυσομυκίνη ή κλωρομυκτίνη. Μπορούμε δε να πούμε ότι τα φάρμακα αυτά έχουν έσασανσει πιά τις μαστοειδίτιδες.

Όστόσο, σε σοβαρές μολύνσεις, οι γιατροί εξακολουθούν ν' ανοίγουν μια τρύπα στο τύμπανον, για ν' αφαιρέσουν το πύον.



Στο κολύμπι είναι προτιμότερο να εισπνέετε με το στόμα και να εκπνέετε με τη μύτη...



Η Αμερικανίδα τεχνική Ντολорές Μόλμαν κρατάει στο χέρι της το μοντέλο ενός βλήματος που εκφενδονίζεται από αεροπλάνο, στο αριστερό δέ το μοντέλο επίσης του συστήματος αυτόματου πτήσεως.

Εάν εξετάσουμε το ζήτημα των ραδιοκατευθυνόμενων βλημάτων, στο σημερινό άρθρο μας, είναι απαραίτητο να δώσουμε μερικές ακόμη συμπληρωματικές πληροφορίες για την ατομική στρατηγική, που δημοσιεύσαμε στο προηγούμενο τεύχος.

Σημειώνουμε λοιπόν ότι το αεροπλάνο δεν αποτελεί το μοναδικό μέσον εκφενδονίσεως ατομικών βωμβών. Υπάρχει επίσης ο τρόπος της χρησιμοποίησης των από ανθρώπους ανηκόντων στην πέμπτη φάλαγγα. Οι Αμερικανοί δεν κρύβουν τη σοβαρότητα αυτού του κινδύνου. «Είναι εύκολότερο, όπως έγραψε χαρακτηριστικά ένας ειδικός, να στείλει κανείς ένα ατομικό έκρηκτικό μηχανήμα σ' έναν μυστικό πράκτορα, παρά να κατασκευάσει ένα βαρύ βομβαρδιστικό, να εκγυμνάσει το πλήρωμά του και ν' αντιμετωπίσει όλους τους κινδύνους διασπάσεως της έχθρικής αμύνης». Αυτό σημαίνει ότι δεν είναι απαραίτητο να εκφενδονισθούν οι ατομικές βόμβες από τον ουρανό. Μπορούν να τοποθετηθούν από πριν στην καρδιά των στόχων που πρόκειται να καταστρέψουν.

Ο Γάλλος συνταγματάρχης Λερούα, σ' ένα άρθρο του για την «ατομική στρατηγική» της εποχής μας, παρατηρεί ότι τίποτε δεν αποκλείει τη ρίψη με αλεξίπτωτο των διαφόρων εξαρτημάτων και στοιχείων μιας ατομικής βόμβας σε μια έρημη περιοχή. Η συναρμολόγηση των επί τη βάση ενός ώριμμένου διαγράμματος είναι κάτι που μπορεί να κάνει κι' ένα μικρό παιδί. Για τον ίδιο σκοπό μπορεί να χρησιμοποιηθεί μια διπλωματική βαλίτσα.

«Αυτές οι βόμβες, συνεχίζει ο Γάλλος στρατιωτικός, θα εκραγούν εκεί που πρέπει κι' όταν πρέπει, είτε με ραδιοηλεκτρικά μέσα, είτε σύμφωνα με τις κλασικές μεθόδους της ωρολογιακής βόμβας. Εκείνοι που θα τις έβησαν σ' ενέργεια δεν θα δισταζαν, χωρίς αμφιβολία, να θυσιαστούν για να εκπληρώσουν την αποστολή τους. Και τώρα, ως εξετά-

σουμε τα ραδιοκατευθυνόμενα βλήματα.

Κατά το τέλος του περασμένου πολέμου, οι Γερμανοί παρουσίασαν μερικούς τύπους ραδιοκατευθυνόμενων βλημάτων. Αλλά όπως παρατηρεί ο Αμερικανός στρατιωτικός κριτικός, Τζώρτζ Σούφτον, η καθυστερημένη εμφάνισή των δεν μπορούσε πια ν' ανατρέψει τη στρατηγική των συμμαχών και ν' μεταβάλει τις τύχες του πολέμου.

Τα ραδιοκατευθυνόμενα βλήματα απέτυχαν ανέκαθεν το δειρο των στρατιωτικών τεχνικών. Ο πρώτος που ασχολήθηκε μ' αυτό το ζήτημα ήταν ο δόκτωρ Ρόμπερτ Γκόνταρντ, καθηγητής του Αμερικανικού Πανεπιστημίου του Κλάρκ. Οι έρευνές του συνεχίσθηκαν κατόπιν από τους Γερμανούς, που κατώρθωσαν έπειτα από πολλές προσπάθειες, να παρουσιάσουν κατά τον περασμένο πόλεμο, μερικούς τύπους ραδιοκατευθυνόμενων βλημάτων. «Ωστόσο πολλοί άλλοι τύποι δεν πρόφτασαν να έρθουν σ' εφ' όλης της ύλης». Αλλά από το 1945, Αμερικανοί και Άγγλοι ρίχτηκαν με ιδιαίτερο ζήλο στο πρόβλημα αυτό και κατώρθωσαν να συμπληρώσουν και να επεκτείνουν τις εργασίες των Γερμανών.

Τα ραδιοκατευθυνόμενα βλήματα θα αποτελέσουν ένα από τα σημαντικότερα και τρομερότερα όπλα του αερίανου πολέμου. Οι τεχνικοί τα βλέπουν υπό τέσσερις διαφορετικές μορφές:

1. «Ως βλήματα που ξεκινούν από μια έναέριο βάση (π.χ. ένα αεροπλάνο) και διευθύνονται έναντιον έναέριου στόχου (αεροπλάνου, πυραύλου, κτλ.).

2. «Ως βλήματα που ξεκινούν από μια έναέριο βάση και διευθύνονται έναντιον στόχων που βρίσκονται στο έδαφος.

3. «Ως βλήματα που ξεκινούν από μια βάση που βρίσκεται στο έδαφος και διευθύνονται έναντιον έναέριων στόχων.

4. «Ως βλήματα που ξεκινούν από το έδαφος και διευθύνονται έναντιον στόχων που βρίσκονται επίσης στο έδαφος.

«Ας δοθεί τώρα κάθε μία απ' αυτές τις κατηγορίες χωριστά:

1. Βλήματα που ξεκινούν από ένα αεροπλάνο και διευθύνονται έναντιον έναέριων στόχων.

Τα βλήματα αυτά θα εκφενδονίζονται από ένα αεροπλάνο ή πυραύλου κτλ. που θα κινηθεί επίσης στον αέρα. Θα μπορούν να διατρέξουν τεράστιες αποστάσεις με υπερηχητικές ταχύτητες και θα είναι εφωδιασμένα με σύστημα «αυτομάτου πτήσεως», δηλαδή μ' έναν αληθινό εγκέφαλο που θα τους επιτρέψει να καταδιώκουν το στόχο τους, οποιοδήποτε κι' αν είναι οι έλεγχοι του για ν' α' αποφυγή.

Ο εγκέφαλος αυτός θα είναι ένα ραντάρ μεγάλης ακτίνας, που θα «οφθαλμιάται» το στόχο από τεράστιες αποστάσεις και θα διευθύνει το βλήμα έναντιον του ανάμεσα από τα νέφη, τη βροχή ή το σκοτάδι. Το ραντάρ αυτό θα «οφθαλμιάται» επίσης αν πρόκειται για φιλικό ή εχθρικό αεροπλάνο ή πυραύλο. Για το σκοπό αυτό, θα είναι αρκετό να δοθεί στο αεροπλάνο ή τους πυραύλους μιας χώρας κάποιο χαρακτηριστικό γνώρισμα, που θα έγκειται στο χρώμα, το σχήμα, μια ώριμένη όσμη ή κάποιο θόρυβο κλπ.

Η μόνη δυσκολία που παρουσιάζουν αυτά τα βλήματα είναι ότι πρέπει να έχουν πολύ μικρές διαστάσεις, σε τρόπον ώστε να μπορεί ένα αεροπλάνο να παίρνει πολλά απ' αυτά, όπως κάνει σήμερα για τις συνηθισμένες βόμβες.

2. Βλήματα που ξεκινούν από τον αέρα και διευθύνονται έναντιον στόχων που βρίσκονται στο έδαφος.

Τα βλήματα αυτού του είδους θα είναι αληθινές υπερβόμβες. Από τη στιγμή της εκφενδονίσεώς των, θα διευθύνονται μόνο των

έναντιον στόχων που θα είναι καθωρισμένοι από πριν και που θα υπάρχουν να βρίσκονται σ' απόσταση 150 χιλιομέτρων και πλέον.

Κατά τον περασμένο πόλεμο, χρησιμοποιήθηκαν αυτοκατευθυνόμενα βλήματα του τύπου «Φήλιξ» που διευθύνονται προς το στόχο τους με την ακρίβεια ενός ταξιδιωτικού περιστεριού που ξαναγυρίζει στον περιστερώνα του. Το ναυτικό έχρησιμοποίησε, εξ' άλλου, βόμβες με «πλανέρ» του τύπου «Νυχτερίδα», που ήταν προικισμένες με ραντάρ κι' είχαν την ικανότητα να βρίσκουν αλάνθαστα το στόχο τους. Οι βόμβες αυτές, μόλις εκφενδονίζονταν από ένα υδροπλάνο, κατεδιώκον το στόχο τους μέσα στο σκοτάδι ή την ομίχλη και, τελικά, εξερρηγνύοντο πάνω σ' αυτόν. Σε κάποια περιπτώσεις, ένα τέτοιο βλήμα κατεβύθισε ένα Ιαπωνικό αντιτορπιλικό, που βρισκόταν σ' απόσταση 25 χιλιομέτρων!

Οι Αμερικανοί τεχνικοί εργάζονται σήμερα στην κατασκευή τεραστίων βομβών, βάρους 10.000-20.000 κιλών, που θα οδηγούνται στην πορεία τους από ισχυρότατα ραντάρ.

3. Βλήματα που θα ξεκινούν από το έδαφος και θα διευθύνονται έναντιον στόχων που βρίσκονται στον αέρα.

Το βλήμα του τύπου αυτού θ' αντικαταστήσει το σημερινό αντίαεροπορικό πυροβολικό για την αποτελεσματική προστασία στρατηγικών σημείων ή βιομηχανικών κέντρων από αεροπορικές επιθέσεις. Η ταχύτητά του θα είναι υπερηχητική, για να μπορεί να πλήξει τα σημερινά ταχύτατα αεροπλάνα. Θα εκφενδονίζεται με πυραύλο και θα οδηγείται με ραντάρ.

4. Βλήματα που ξεκινούν από το έδαφος και διευθύνονται έναντιον στόχων που βρίσκονται επίσης στο έδαφος.

Η ακτίνα δράσεώς αυτού του βλήματος θα είναι 15.000 χιλιόμετρα από το σημείο της εκφενδονίσεώς του. Θα μπορεί να τρέχει με υπερηχητική ταχύτητα επί μια ώρα και ίσως περισσότερο. Θα χρησιμοποιηθεί δε κυρίως για το βομβαρδισμό στόχων μεγάλης στρατηγικής σημασίας. Η ταχύτητά κι' η ακρίβειά του θα είναι μεγαλύτερες από των συγχρόνων βομβαρδιστικών αεροπλάνων.

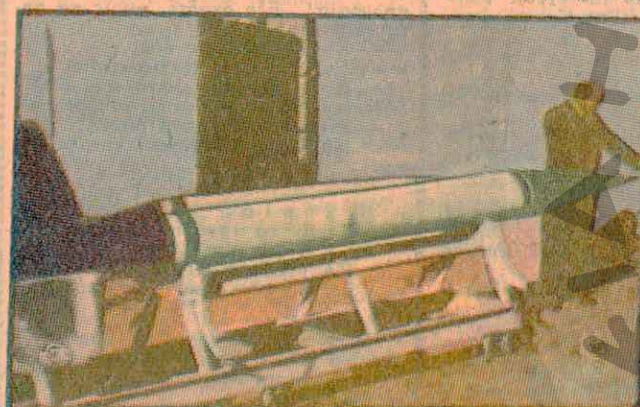
Το πρότυπο αυτών των βλημάτων είναι η γερμανική V-2, που η ακτίνα δράσεώς της δεν ξεπερνάει τα 350 χιλιόμετρα.

Θα ρωτήσετε, όμως, γιατί ο άνθρωπος σπάει το μυαλό του και δαπανά τεράστια χρηματικά ποσά για να κατασκευάσει αυτά τα βλήματα; «Ενας καλός πιλότος δεν θα μπορούσε να επιτύχει το ίδιο αποτέλεσμα;

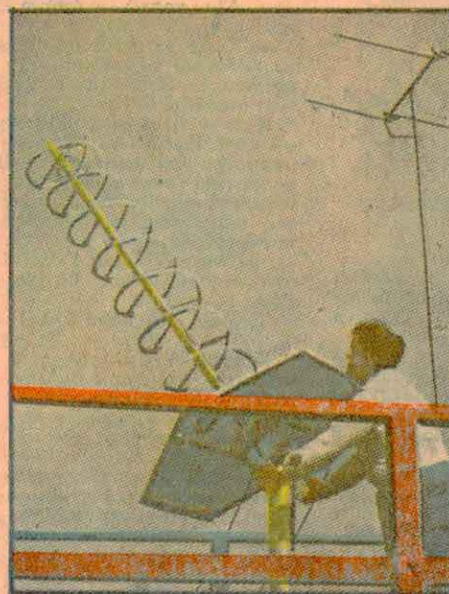
«Η απάντησή σ' αυτό το ερώτημα είναι αρνητική. Γιατί ο άνθρωπος σ' έφαλος δεν έχει ούτε την αντοχή, ούτε την ταχύτητα, ούτε την ακρίβεια του ραντάρ.

«Ενας οδηγός αυτοκινήτου μπορεί το λιγώτερο σ' ένα δευτερόλεπτο ν' αποφύγει μια σύγκρουση. Αλλά αυτό το δευτερόλεπτο είναι μια αιώνια όλη για ένα αεροπλάνο όπως το F-86, που τρέχει με ταχύτητα 300 μέτρων στο 1'' ή για ένα υπερηχητικό βλήμα, που διασχίζει 1.500 μέτρα μέσα σε 1''.

Είναι αυτονόητο, λοιπόν, ότι η απαιτούμενη κεραυνόβελος αντίδραση για την αντιμετώπιση αεροπλάνων ή βλημάτων



Ραδιοκατευθυνόμενο βλήμα, τελευταίου Αμερικανικού τύπου για βομβαρδισμό στόχων μεγάλης στρατηγικής σημασίας.



Σπειροειδής κεραία ραντάρ που παρακολουθεί τον πυραύλο κατά την πτήση του.

που τρέχουν με τση μεγάλη ταχύτητα ξεπερνάει τις ανθρώπινες δυνατότητες. Αλλά είναι δυνατή ή άμυνα έναντιον ραδιοκατευθυνόμενων βλημάτων, που θα τρέχουν με υπερηχητική ταχύτητα.

Αποτελεί άρχη των Αμερικανών τεχνικών, όπως παλαιότερα και των Γερμανών, να μελετούν οι ίδιες τις δυνατότητες αντιμετώπισης ενός νέου όπλου που παρουσιάζουν. Με τον τρόπο αυτό ξέρουν από πριν πόσον περ πω να ρε θα χρειαστεί ο αντίπαλος να ια κάμη το ίδιο.

«Η απάντησή, λοιπόν, στο ερώτημα που αναφέραμε παραπάνω είναι καταφατική. Η αντιμετώπιση ραδιοκατευθυνόμενων βλημάτων είναι δυνατή. Αλλά κι' εύκολη. Και δεν μπορεί να γίνει παρά μόνον με παρόμοια βλήματα, που θα πλύνουν τα πρώτα και θα καταλάβουν την έκρηξή τους, προτού αυτά φτάσουν στο στόχο. Ένας άλλος τρόπος είναι η παραπλάνηση των κατευθυνόμενων βλημάτων με κύματα, που θα επιδράσουν είτε στα ίδια, είτε στον πρώτο διευθυνόμενό των. Η τελευταία αυτή προσπάθεια ανήκει στην περιοχή του «πολέμου των κυμάτων» που μάς επιφύλασσει ίσως τις πιο ζωηρές εκπλήξεις σε μια μελλοντική σύρραξη.

Οι Αμερικανοί τεχνικοί έχουν κάμει τεράστιες προόδους σ' αυτό το κεφάλαιο. Θεωρητικά, ο πόλεμος με ραδιοκατευθυνόμενα βλήματα είναι δυνατός. Αλλά, στην πράξη, παρου-



Φορητό αυτόκινητο με κεραίες ραντάρ και με συστήμα μεταδόσεως σημάτων από το έδαφος προς τον πυραύλο.

σιάζει πολλές δυσχερείες. Οι μεγαλύτερες απ' αυτές συνίστανται τον ακριβή καθορισμό του στόχου και των παντός είδους φυσικών αντιδράσεων που είναι δυνατόν να παρακολουθούν την πορεία του βλήματος και να το παραπλανήσουν (άνεμος, θύελλες, νέφους, κτλ.).

Κατά τη γνώμη των τεχνικών, βλήματα αυτού του είδους είναι δυνατόν να χρησιμοποιηθούν μόνο σε επιχειρήσεις μεγάλης εκτάσεως, δηλ. σε πόλεμο μεταξύ των ηπείρων, αν ποτέ βρεσθή σ' αυτόν πλανήτη μας. Στον πόλεμο θέσεων ή ελίγμων, όπως είτε ο διεξαγόμενος σήμερα στην Κορέα, τα ραδιοκατευθυνόμενα βλήματα δεν πρόκειται να παίξουν κανένα ρόλο, γιατί υπάρχει κίνδυνος να πλήξουν και φιλικές δυνάμεις που προσελκύουν ή έχουν εισχωρήσει ανάμεσα στην έχθρική παραταξί. Αποτέλεσμα, αντίθετα, ένα τρομακτικό όπλο για το βομβαρδισμό εχθρικών θέσεων, εγκαταστάσεων παντός είδους, εργοστασίων, κτλ. από μεγάλες αποστάσεις. Η επίσημανσί των από τον αντίπαλο θα είχε δυνατότητα μόνο με το ραντάρ, γιατί τα βλήματα αυτά θα τρέχουν με ταχύτητα ανώτερη από του ήχου.

Κι' οι Ρώσοι επίσης, χωρίς στή συνδρομή των Γερμανών τεχνικών, έχουν κάμει μεγάλες προόδους στο κεφάλαιο των ραδιοκατευθυνόμενων βλημάτων.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ο σιωπηλός θάνατος.



Ευθύμια ένστανταν

Κατελιγμένες οι θέσεις των «καθημένων». Άλλα ό χώρος των «όρθίων» που δεν ξέρει από «αδιαχώρητο» και μπορεί να περιλάβει με τό μαγικών «προχωρείτε μπρός» ολοκληρές μεραρχίες, είνε άδειος στη διάθεσι των ύτυχών ανθρώπων που περιμένουν στον ήλιο υπό 37 βαθμούς την ευεργετική διέλευσι του τροχοφόρου.

Σε μία πλατεία, εισβάλλει, λαλίστατος και ζωηρός ένας όμιλος μαθητικού κοριτοκόσμου. Κάποιος νέος, σοδαρός, κομψός και πραγματικά πολύ νόστιμος, μπαίνει κι' αυτός στο λεωφορείο. Μιά κοπέλλα τον λέει: «κύριε καθηγητά». Άλλα υπάκουουν κι' άλλοι έπιβάτες και δημιουργείται ή σαρδελική κατάστασι της λεωφορειακής



συγκοινωνίας.

Ο κ. καθηγητής βρίσκει στη μέση του διαδρόμου. Ένα χαριτωμένο θηλυκό, χτυπητά μακιγιαρισμένο στέκει συνεφεγμένο δίπλα του. Ο κ. καθηγητής αυτοσυμπιέζεται για να της κάνει θέσι να περάσει. Περνά και στέκει μπροστά:

— Πότε θα ξέρουμε τους βαθμούς κ. καθηγητά; Λωτά μία μαθήτριά.

— Μεθαύριο! άπαντά στεγνά και σοδαρά εκείνος.

— Άλλ' άξαφνα γυρίζει το παρδαλό θηλυκό και του φωνάζει άγριεμένο:

— Να σου φέρω τώρα την τσάντα στο κεφάλι;

— Όλόκληρο το λεωφορείο καρφώνει τα μάτια του με όργη και κατάπληξι στο νεαρό καθηγητή που ευθρόνιπτος ψιθυρίζει ταραγμένο:

— Σας βεβαιώ, παρεξηγήσατε, δεσποινίς.

— Άλλού αυτά! Σας ξέρω γώ κάτι τέτοιους!

— Μά, δεσποινίς...

— Έπρεπε να φωνάξω την άστυνομία, αλλά έχε χάρι που συνοδεύεις κορίτσια!

Οι μαθήτρες, πνίγουν χαιρέκακα γέλια. Ένας γηραιός κύριος φωνάζει άναγκασμένος:

— Αίσχος! Φαντασθήτε που έμπιστευόμεθα την εκπαίδευσι των θυγατέρων μας!



Ο καθηγητής κατεβαίνει κατησχυμένος και με το κεφάλι κάτω, στην έπόμενη στάσι.

Και το παρδαλό θηλυκό γυρίζει σε μίαν άλλη που είνε παρέα της, και της λέει στ' αυτό, άλλ' άρκετά θυγάτα ώστε να τ' άκούση κι' ό υποφαινόμενος:

— Δε με πείραξε καθόλου. Μά τον φλερταρίζα δέκα λεφτά της ώρας κι' ούτε μούδινε σημασία! Τον έκδικήθηκα λοιπόν κι' εγώ!

Στην Τροχαία:

Ένας άνθρωπος άφηγεταί:

— Είμαι αυτοκινητιστής. Με ξέρετε. Πουλάζω έν' άμάξι λούξ. Έβαλα, λοιπόν στην έφημερίδα: «πωλείται κουσματικά πολύ νόστιμος, μπαίνει κι' αυτός στο λεωφορείο. Μιά κοπέλλα τον λέει: «κύριε καθηγητά». Άλλα υπάκουουν κι' άλλοι έπιβάτες και δημιουργείται ή σαρδελική κατάστασι της λεωφορειακής

— ... Θέλω, μου λέει, ν' αγοράσω τ' άμάξι. Μάλιστα, του λέω. Τό βλέπει. Να τό δοκιμάσω, μου λέει. Εύχασίσως, του λέω. Να τό δη κι' ή μνηστή μου, μου λέει. Μάλιστα, του λέω. Μπαίνουμε μέσα, πάμε παίρνουμε από δώ τη δεσποινίς και μου λέει «τράβα Κηφισιά». Τραβάω. Κάθουν' εκεί τρεις ώρες, ξαναμπαίνουνε, «τράβα για την Αθήνα» μου λέει. Φτάνουμε στο Σύνταγμα και κατεβαίνουνε. «Θά περάσω αύριο» μου λέει, να τ' αγοράσω. Καλό είνε τ' άμάξι!»... Μ' ανέθηκε το αίμα στο κεφάλι! «Θά πληρώσω την κούρσα» του λέω. «Τί λες;» μου λέει. «Εγώ δεν πήγα περιπάτο! Έγώ δοκίμασα άμάξι! Κι' άμα δε μ' άρέσει δηλαδή; Θά σου πληρώσω τη δοκιμή; Μ' αυτό τον τρόπο ψαρεύεις κούρσες;» Και μου φωνάζει ό άπατεώνας «τράβα στην Τροχαία!» Τό λοιπόν, ήρθαμε!

— Θά τ' αγοράσετε τ' αυτοκίνητο; ρωτά ό άστυνομικός.

— Όχι! Δε μ' άρέσει.

— Τότε γιατί είπατε πως σας άρέσει;

— Από... άδρότητα! Δεν ήθελα να τον προσβάλω!

Γυρίζει ό άστυνομικός στην κοπέλλα:

— Ενθυμείσθε, δεσποινίς, πόσα περίπου αυτοκίνητα, δοκιμάσατε ως τώρα;

— Καμιά είκοσαριά!

— Να πληρώσετε την κούρσα!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Κι' έπειδή ό λόγος για «δόσεις», ένας τύπος μάλλον ύπόπτου εξωτερικού μπαίνει σ' ένα γραφείο. Τριμένο κοστομακί, μουστάκι, βλεμματικό ύφος έμπιστευτικό.

— Έχω ένα ηλεκτρικό ψυγείο των δέκα εκατομμυρίων. Μόνο τέσσερα τό δίνω. Τώχω στο μαγαζί εδω στην όδω Κολοκοτρώνη, αλλά μούτυχε μία πολύ έπίγον άνάγκη. Ο θεός μου άπ' την Αμερική μου τώστεϊλε. Ψυγείο θαύμα! Έλάτε να τό δητε. Τί χάνετε;

Πετιέται και τό βλέπει. Είνε αληθινά ωραιότατο. Κι' αν δεν έχη δέκα εκατομμύρια, έχει όκτώ.

— Λοιπόν;

— Τό παίρνω.

— Δός μου τά λεφτά και κάτσε δώ μία στιγμή γιατί

σ' αυτόν χρωστάω δυό εκατομμύρια και θέλω να τό δώσω τώρα τό ένα.

Μπαίνει μέσα:

— Έν τάξει, λέει στην καταστημάτρη. Τ' άρέσει και τού... πατέρα μου τό ψυγείο! Πάρε τά δυόμισι που θές για προκαταβολή και πές στα παιδιά να τό βγάλουνε στο πεζοδρόμιο και κάποιος να φέρη ένα καροτσι!

Σε πέντε λεφτά τό ψυγείο έχει παραληφθή.

Και σε τρεις μήνες... ό εύτυχής αγοραστής της «όκαζιόν» καλείται στο τμήμα και βρίσκειται...πρό του πωλητού που τόν έχουνε μαγκώσει για παράνομοι ύπόθεσι.

— Σας πούλησε κανένα ψυγείο;

— Μάλιστα. Τέσσερα έκατομμύρια.

— Και πως τό πήρατε τόσο φτηνά; Δεν ύποπτευθήκατε;

— Τόσο μου είπε.

— Ξέρετε πως μπορείτε να θεωρηθήτε κλεπταποδός; λέει ό παρών έμπιστος των ψυγείων.

— Να τό δώσετε πίσω!

— Και τά λεπτά μου;

— Ένάμισι έκατομμύριο χάνετε! Τά 2½ θα στα δώσω ό άνθρωπος! έξηγει...

— άπατεώνας!

Και ό αγοραστής της «όκαζιόν» χάνει τό ψυγείο, χάνει και τό έναμισι και ήσυχάζει άπ' την περιπέτεια!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

— Δεν κρατώ... άπάνω μου! ψελλίζει ό νεαρός.

— Άσε τό ρολόι σου έδω κι' αύριο περνάς και τό παίρνεις! δίνει τη σφή λύσι ό σωφές.

Και — τί να γίνη πλέον; — κατατίθεται τό χρυσό μπρασέλι και φεύγει ό «αγοραστής» σκεπτόμενος με ίκανοποίησι πως τώχει πάρει με δόσεις και χωρίς προκαταβολή.

— Μικρή ζημία! λέει στη μνηστή. Αύριο θα τό πάρω!

Ένωδών... να πάρη άλλο!

Κι' έπειδή ό λόγος για «δόσεις», ένας τύπος μάλλον ύπόπτου εξωτερικού μπαίνει σ' ένα γραφείο. Τριμένο κοστομακί, μουστάκι, βλεμματικό ύφος έμπιστευτικό.

— Έχω ένα ηλεκτρικό ψυγείο των δέκα εκατομμυρίων. Μόνο τέσσερα τό δίνω. Τώχω στο μαγαζί εδω στην όδω Κολοκοτρώνη, αλλά μούτυχε μία πολύ έπίγον άνάγκη. Ο θεός μου άπ' την Αμερική μου τώστεϊλε. Ψυγείο θαύμα! Έλάτε να τό δητε. Τί χάνετε;

Πετιέται και τό βλέπει. Είνε αληθινά ωραιότατο. Κι' αν δεν έχη δέκα εκατομμύρια, έχει όκτώ.

— Λοιπόν;

— Τό παίρνω.

— Δός μου τά λεφτά και κάτσε δώ μία στιγμή γιατί

σ' αυτόν χρωστάω δυό εκατομμύρια και θέλω να τό δώσω τώρα τό ένα.

Μπαίνει μέσα:

— Έν τάξει, λέει στην καταστημάτρη. Τ' άρέσει και τού... πατέρα μου τό ψυγείο! Πάρε τά δυόμισι που θές για προκαταβολή και πές στα παιδιά να τό βγάλουνε στο πεζοδρόμιο και κάποιος να φέρη ένα καροτσι!

Σε πέντε λεφτά τό ψυγείο έχει παραληφθή.

Και σε τρεις μήνες... ό εύτυχής αγοραστής της «όκαζιόν» καλείται στο τμήμα και βρίσκειται...πρό του πωλητού που τόν έχουνε μαγκώσει για παράνομοι ύπόθεσι.

— Σας πούλησε κανένα ψυγείο;

— Μάλιστα. Τέσσερα έκατομμύρια.

— Και πως τό πήρατε τόσο φτηνά; Δεν ύποπτευθήκατε;

— Τόσο μου είπε.

— Ξέρετε πως μπορείτε να θεωρηθήτε κλεπταποδός; λέει ό παρών έμπιστος των ψυγείων.

— Να τό δώσετε πίσω!

— Και τά λεπτά μου;

— Ένάμισι έκατομμύριο χάνετε! Τά 2½ θα στα δώσω ό άνθρωπος! έξηγει...

— άπατεώνας!

Και ό αγοραστής της «όκαζιόν» χάνει τό ψυγείο, χάνει και τό έναμισι και ήσυχάζει άπ' την περιπέτεια!

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Κι' έπειδή ό λόγος για «δόσεις», ένας τύπος μάλλον ύπόπτου εξωτερικού μπαίνει σ' ένα γραφείο. Τριμένο κοστομακί, μουστάκι, βλεμματικό ύφος έμπιστευτικό.

— Έχω ένα ηλεκτρικό ψυγείο των δέκα εκατομμυρίων. Μόνο τέσσερα τό δίνω. Τώχω στο μαγαζί εδω στην όδω Κολοκοτρώνη, αλλά μούτυχε μία πολύ έπίγον άνάγκη. Ο θεός μου άπ' την Αμερική μου τώστεϊλε. Ψυγείο θαύμα! Έλάτε να τό δητε. Τί χάνετε;

Πετιέται και τό βλέπει. Είνε αληθινά ωραιότατο. Κι' αν δεν έχη δέκα εκατομμύρια, έχει όκτώ.

— Λοιπόν;

— Τό παίρνω.

— Δός μου τά λεφτά και κάτσε δώ μία στιγμή γιατί

Χιούμορ

Τό βρήκε!

Οι Ίρλανδοί φημίζονται για την κουταμάρα τους. Σχετική είνε ή παρακάτω ιστορία:

Ένας Άγγλος, ένας Σκωτσέζος κι' ένας Ίρλανδός είχαν ιδρύσει κάποτε ένα μεγάλο έμπορικό κατάστημα. Οι δουλειές πήγαιναν πολύ καλά και οι εισπράξεις ήσαν ίκανοποιητικές.

Κάποια μέρα όμως οι τρεις συνεταιροί ανακάλυψαν ένα μεγάλο έλλειμμα στο ταμείο. Έλειπε ένα σεβαστό χρηματικό ποσό. Υπεύθυνος φυσικά ήταν ό ταμίας.

Οι τρεις συνεταιροί κλείστηκαν στο γραφείο τους κι' άρχισαν να συσκέπτονται τί έπρεπε να κάνουν στον ταμία.

Ο Άγγλος πρότεινε να τον πετάξουν με τις κλωτσιές έξω από τό κατάστημα.

— Όχι, όχι, είπε ό Σκωτσέζος. Πρέπει να περιμένουμε ώσπου να μάς πληρώση τά χρήματα που λείπουν άπ' τό ταμείο.

— Θα περιμένουμε πάρα πολύν καιρό άφού τό ποσό που λείπει είνε μεγάλο κι' ό μισθός του ελάχιστος, είπεν ό Άγγλος.

— Να σας πώ εγώ τί πρέπει να γίνη! φώναξε τότε Ίρλανδευτικά ό Ίρλανδός. Να του αύξησουμε τό μισθό ώστε να μάς ξεπληρώση τό έλλειμμα γρήγορα!...

Ή σκηνή σ' ένα παπουτσήδω. Ένας πελάτης έχει δοκιμάσει πολλά ζευγάρια παπούτσια, χωρίς να διαλέξη κανένα. Στο τέλος, ό υπάλληλος τον ρωτάει, λίγο εκνευρισμένος:

— Μά κύριε, τί ακριβώς θέλετε;

— Ένα ζευγάρι παπουτσία, που να τρίζουν στον ίδιο τόνο και τά δυό. Γιατί είμαι, ξέρετε, μουσικός!...

— Φάνηκα άτυχος και στους δυό γάμους μου...

— Γιατί;

— Η πρώτη μου γυναίκα τόσκασε μ' ένα φίλο της.

— Κι' ή δεύτερη;

— Η δεύτερη... δεν έννοει, δυστυχώς, να τό σκάση!

Στό δικαστήριο:

— Ισχυρίζεσαι λοιπόν ότι ό άστυφύλακας σε συνέλαβε ενώ έκανες ήσυχια τη δουλειά σου, χωρίς να ένοχλές κανένα;

— Μάλιστα, κύριε πρόεδρε!

— Και τί έπαιγγελα κάνεις;

— Λωποδύτης!

— Κώστα, πήρα μία γαλοπούλα σπουδαία! Έξη όκάδες, χωρίς τά σηκοτάκια της!

— Και την έφαγες δλη;

— Έμεινε κάτι και για αύριο.

— Εγώ πήρα ένα λαγό που δγήκε δώδεκα όκάδες, χωρίς τό τσιόρι του.

— Είνε αδύνατο τόσο βάρος!

— Μά έβαλα μέσα και την ψευτιά σου!

Ή κυρία: Μαρία, έπλυνες τά ψάρια πριν τά θηγανήσεις;

Ή ύπηρέτρια: Όχι, κυρία. Τό θεωρήσα περιττό άφού περνούν δλη τους τη ζωή μέσα στο νερό!

Ο Ίσαάκ είνε δρνώστος βαρείας. Ή γυναίκα του, ή Ρεβέκα, πρέπει να φύγη για κάποια έπίγονουσα δουλειά. Του λέει λοιπόν:

— Άκουσε, άντρώλη μου. Αν αίσθανθής πως πλησιάζει τό τέλος σου, κάνε μου τη χάρη να σδύσης τό ηλεκτρικό, για να μην καίγεται αόίκως!...

ΟΙ «ΣΚΙΕΣ» των διασημοτήτων

Πώς ερμάνονται οι ντέτεκτιβ του «Είδικού Κλάδου»

Όπως οι άλλες εύρωπαϊκές χώρες έχουν τις μυστικές άστυνομίες τους, έτσι κι' ή Μεγάλη Βρετανία έχει μία άνάλογη ύπηρεσία: τον λεγόμενο «Είδικό Κλάδο» της Σκότλαντ - Γουάρδ. Οι άστυνομικοί που άνήκουν σ' αυτή δεν άπασχολούν ποτέ σχεδόν την κοινή γνώμη με τη δράσι τους, όπως οι άλλοι ντέτεκτιβ. Γιατί πολύ σπάνια γίνονται γνωστές μερικές άπ' τις έπιτυχίες τους.

Κι' όμως ή άποστολή τους είνε λεπτή, δύσκολη και πολλαπλή: αναλαμβάνουν κάθε έρευνα πολιτικής φύσεως, παρακολουθούν και ματαιώνουν τις συνωμοσίες των άναρρεπτικών όργανώσεων, φροντίζουν για την προσωπική ασφάλεια των Ύπουργών κι' άλλων έπίσημων, πίνουν ξένους κατακόπους, κλπ. Κάνουν δηλαδή μία δουλειά, που πρέπει άπαραιτήτως να μείν μυστική.

Λίγο πριν άπ' τον τελευταίο πόλεμο, ό αριθμός τους είχε άνεβή σε 200. Σήμερα είνε ακόμη περισσότεροι — άγνωστο όμως πόσοι άκριδώς.

Καθένας τους εκλέγεται μ' έπιμέλεια. Κοντά σ' άλλα προσόντα τους, πρέπει να μιλούν καλά τό λιγώτερο μία ξένη γλώσσα. Πολλοί άπ' αυτούς όμως είνε γλωσσολατρείται: μιλούν πέντε, έξη, ή και περισσότερες ακόμη γλώσσες. Όστόσο πληρώνονται όσο κι' οι συνηθισμένοι ντέτεκτιβ της Σκότλαντ - Γουάρδ.

Κυκλοφορούν ντυμένοι σαν όλους τους άλλους ανθρώπους, για να μην προκαλούν την προσοχή. Έχουν έλευθερία ενεργείας, δίχως την άστυρη πειθαρχία που έπιβάλλεται στους άλλους άστυνομικούς της Σκότλαντ - Γουάρδ. Κι' είνε οι μόνοι ντέτεκτιβ που βρίσκονται μονίμως όπλισμένοι.

Σε πολλές περιπτώσεις ένας ύπουργός της άγγλικής Κυβερνήσεως άπαιτήσε να μην έχη σωματοφύλακα. Ή ύπηρεσία τον βεβαίωσε ευγενέστατα ότι θα εκπληρωνόταν ή έπιθυμία του... κι' ό σωματοφύλακας έζηκούλυνθη να τον φρουρή, φροντίζοντας όμως ώστε να μη γίνεται άντιληπτός!

Αντιθέτως, κάποιος πρώην ύπουργός φοβόταν διαρκώς μήπως τον δολοφονήσουν, κι' είχε κοντά του τό σωματοφύλακα όλόκληρο τό 24ωρο. Άκόμη και τη νύχτα, ό ντέτεκτιβ του

Μικρά - Μικρά

Ο Ουίνστον Τσώρτσιλ εργάζεται πολύ... κάτω από τις κουβέρτες, λόγω της ηλικίας του. Στο κρεβάτι διαβάζει, γραφει, μελετά την κατάστασι.

Την ίδια τακτική ακολουθούσε και ό λόρδος Μπάλφορ. Ποτέ δεν σηκωνόταν από τό κρεβάτι πριν από τό μεσημέρι με τον ίσχυρισμό ότι στο κρεβάτι του εύρισκε ήσυχια και μπορούσε να λύση όλα τά προβλήματα της χώρας του.

Όστόσο την καλύτερη χρήσι «ού κρεβάτιού, ως γραφείο, την έκανε ό συνθέτης Μοντίζι, που ήταν ταχύς και γόνιμος μουσικοσυνθέτης. Τis περισσότερες όπερές του τις συνέθεσε «τό κρεβάτι». Αναφεραται ότι κάποτε έπες από τό κρεβάτι του στο πάτωμα ένα φύλλο μουσικής κι' έπειδή βαρύνταν να σκύψη να τό πιάση, τό ξανάγραψε σε άλλη κόλλα!

Στις φυλακές της Άτλάντα ό κατάδικος Ζέν - Μπάιν βρήκε έναν πρωτότυπο και άσφαλή τρόπο για να κόψη τό κόπνισμα. Έπί δέκα τρία χρόνια ό κατάδικος αυτός είχε εφαρμόσει όλες τις άλλες γνωστές μεθόδους αλλά άπέτυχε. Στο τέλος ζήτησε να τον κλείσουν στο κελλί της απομονώσεως κι' έπει, ή συνθήκη τό καννίσματος κόπηκε σε 15 ήμέρες!

Είδικού Κλάδου κοιμοταν στην κορυφή της σκάλας του σπιτιού του, μ' ένα γεμάτο ρεβόλβερ στο χέρι.

Ο Τσώρτσιλ κι' άλλοι πολιτικοί, που είχαν ανώτερες θέσεις σε δύσκολες κι' άνωμαλες περιόδους, διατήρησαν τους σωματοφύλακές τους πολύ άφου άπομακρύνθηκαν άπ' την έξουσία. Αυτό συνέβη ιδίως με τον κ. Χέρμπερτ Μόρρισον, που υπήρξε ύπουργός των Έσωτερικών στα χρόνια του πολέμου και είχε στείλει στις φυλακές πολλά ύποπτα κι' έπικίνδυνα άτομα. Οι άστυνομικοί του Είδικού Κλάδου εξακολουθούν ακόμη να τον προστατεύουν από κάθε πιθανή άποπειρά έκδικήσεως.

Συνήθως ή ασφάλεια των μελών της Βασιλικής Οικογενείας έχει άνεταθή σε κοινούς άστυνομικούς με στολή. Σε ώρισμένες όμως περιπτώσεις, τους βοηθούν κι' οι ντέτεκτιβ του Είδικού Κλάδου — π. χ. στις έπίσημες τελετές άνακατεύονται με τό πλήθος άρκετοι άπ' αυτούς, για κάθε ένδεχομενο.

Η πριγκίπισσα Έλισάβετ έχει ένα άποκλειστικά δικό της σωματοφύλακα, άφ' ότου είνε 21 έτών: τον έπιθεωρητή Άλεξάντερ Ούσερ, άστυνομικό με 20 έτών πείρα. Προηγούμενως όμως, φροντίζουν για την ασφάλεια της οι άνδρες του Είδικού Κλάδου, κι' είχαν μάλιστα βρή έπαυειλημένως τό μελέτα τους μ' αυτήν... Γιατί ή πριγκίπισσα τρελαινόταν να τό σκάξη μαζί με μία φιλική συντροφία, αφήνοντας τους ντέτεκτιβ να ψάχνουν να τη βρουν, με εύνόητη άγωνία...

Έτσι, σ' ένα ταξίδι της Βασιλικής Οικογενείας στη Σκωτία, πρό 4 έτών, ή Έλισάβετ εξαφανίσθηκε μία μέρα, μ' ένα αυτοκίνητο και με τέσσερες φίλους και φιλενάδες της. Κανείς δεν ήξερε πού είχε πάει. Άλλα οι ύπεύθυνοι ντέτεκτιβ ώφειλαν με κάθε τρόπο να τη βρουν τό ταχύτερο.

Όρισμένα στοιχεία τους έκαναν να υποθέσουν πως θαχε πάει σε κάποια μικρή γειτονική πόλη. Έτρεξαν άμέσως εκεί κι' ήρθαν σ' έπαφή με την τοπική άστυνομία. Κανείς όμως δεν είχε δη την πριγκίπισσα.

Οι ντέτεκτιβ άρχισαν μία συστηματική έρευνα, στους δρόμους, στα κέντρα, στα μαγαζιά... Τέλος, ή ταμίας ενός κινηματογράφου τους είπε ότι είχε δώσει πέντε εισιτήρια σε μία νέα κοπέλλα, για την ίδια και τη συντροφία της. Ή ταξιθέτρια που είχε οδηγήσει στις θέσεις τους τους πέντε αυτούς θεατάς, δεν είχε άντιληφθή τίποτε τό άσυνήθιστο. Όστόσο οι ντέτεκτιβ μωρίστηκαν πως είχαν φτάσει στο σκοπό τους, και περιμέναν ύπομονητικά, καθισμένοι στην τελευταία σειρά της πλατείας, ως ότου άναψαν τά φώτα.

Φυσικά, είχαν φροντίσει να μη γίνη γνωστή ή παρουσία τους εκεί, άπο ακριτομυθία του προσωπικού του κινηματογράφου.

Στό διάλειμμα, βεβαιώθηκαν ότι είχαν μαντέψει σωστά: Ή Έλισάβετ κι' ή συντροφία της κάθονταν ήσυχια - ήσυχια άνάμεσα στους άλλους θεατάς. Κανείς δεν είχε άναγνωρίσει την πριγκίπισσα. Μά κι' αυτή δεν φαντάσθηκε καθόλου ότι, άπ' τη στιγμή έκεινη, οι ντέτεκτιβ του Είδικού Κλάδου δεν έπαψαν να την έπιβλέπουν από μακριά ως ότου γύρισε στο σπίτι της.

Γιατί να της χαλάσουν οι άστυνομικοί την παιδιαστική χαρά που έννοιωθε, στην ιδέα πως είχε ξεφύγει για μερικές ώρες άπ' τό άγρυπνο μάτι τους;...

Τού έκρυψε τά γράνια της

Ένας Άγγλος, ό Φράνκ Μπάρεν, ζήτησε διαζύγιο, κατηγορώντας τη γυναίκα του ότι, κατά την έποχή του γάμου τους, τού έκρυψε 14 χρόνια. Τό δικαστήριο δέχθηκε την αίτησί του.

ΑΝΕΞΙΣ

Μία από τις πολλές άνέσεις που έχουν τα νέα άμερικανικά αυτοκίνητα είνε και ή «χωνευτός» αυτός δίσκος του φαγητού. Είνε πολύ χρήσιμος για άσους κάνουν μακρύνα ταξίδια με τό αυτοκίνητο. Ένας όμιλος δίσκους χωνεύει υπάρχει και στο πίσω μέρος του αυτοκινήτου.

ΑΝΕΞΙΣ

ΑΝΕΞΙΣ

ΑΝΕΞΙΣ

ΑΝΕΞΙΣ

ΑΝΕΞΙΣ

ΑΝΕΞΙΣ

ΑΝΕΞΙΣ

Είδικού Κλάδου κοιμοταν στην κορυφή της σκάλας του σπιτιού του, μ' ένα γεμάτο ρεβόλβερ στο χέρι.

Ο Τσώρτσιλ κι' άλλοι πολιτικοί, που είχαν ανώτερες θέσεις σε δύσκολες κι' άνωμαλες περιόδους, διατήρησαν τους σωματοφύλακές τους πολύ άφου άπομακρύνθηκαν άπ' την έξουσία. Αυτό συνέβη ιδίως με τον κ. Χέρμπερτ Μόρρισον, που υπήρξε ύπουργός των Έσωτερικών στα χρόνια του πολέμου και είχε στείλει στις φυλακές πολλά ύποπτα κι' έπικίνδυνα άτομα. Οι άστυνομικοί του Είδικού Κλάδου εξακολουθούν ακόμη να τον προστατεύουν από κάθε πιθανή άποπειρά έκδικήσεως.

Συνήθως ή ασφάλεια των μελών της Βασιλικής Οικογενείας έχει άνεταθή σε κοινούς άστυνομικούς με στολή. Σε ώρισμένες όμως περιπτώσεις, τους βοηθούν κι' οι ντέτεκτιβ του Είδικού Κλάδου — π. χ. στις έπίσημες τελετές άνακατεύονται με τό πλήθος άρκετοι άπ' αυτούς, για κάθε ένδεχομενο.

Η πριγκίπισσα Έλισάβετ έχει ένα άποκλειστικά δικό της σωματοφύλακα, άφ' ότου είνε 21 έτών: τον έπιθεωρητή Άλεξάντερ Ούσερ, άστυνομικό με 20 έτών πείρα. Προηγούμενως όμως, φροντίζουν για την ασφάλεια της οι άνδρες του Είδικού Κλάδου, κι' είχαν μάλιστα βρή έπαυειλημένως τό μελέτα τους μ' αυτήν... Γιατί ή πριγκίπισσα τρελαινόταν να τό σκάξη μαζί με μία φιλική συντροφία, αφήνοντας τους ντέτεκτιβ να ψάχνουν να τη βρουν, με εύνόητη άγωνία...



Η πριγκίπισσα Μάργκαρετ και ο δούξ του Μπάκλιου.

Άρραβωνιάζεται Η ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ;

Ο καινούργιος υποψήφιος είναι ένας Σκωτσέζος κόμης

Το 1919, κυκλοφόρησε στο Λονδίνο η φήμη ότι ο σημερινός δούξ του Μπάκλιου, που έφερε τότε τον τίτλο του κόμητος του Ντάλκνιθ, θα πάρει για σύζυγο την πριγκίπισσα Μαίρη, αδελφή του Βασιλιά Γεωργίου του Ε'. Ο γάμος αυτός δεν έγινε.

Το 1950, κυκλοφορεί και πάλι στο Λονδίνο η φήμη, ότι κατά την ερχόμενη μέρα, θα αναγγελθούν οι αρραβώνες της πριγκίπισσας Μάργκαρετ, δευτεροτόκου κόρης του Βασιλιά Γεωργίου του ΣΤ' με το σημερινό κόμητα του Ντάλκνιθ, γιου του δούκους του Μπάκλιου.

Οι αρραβώνες αυτοί θα πραγματοποιηθούν; Οι «καλώς πληροφορημένοι» ορίζουν από τώρα και την ημερομηνία. Άλλ' οι δυσπιστοί — κι είναι πολλοί — διατηρούν όλες τις επιφυλάξεις τους.

Γιατί, πολλές φορές, ως σήμερα, η κοινή γνώμη έχει πληροφορηθεί ότι η Μάργκαρετ πρόκειται ν' αρραβωνιαστεί τότε τον ένα υποψήφιο και τότε τον άλλον.

Η Μάργκαρετ, το «διαβολόκοριτσο της αγγλικής αώλης», έχει φέρει πολλές φορές ως σήμερα σε δυσκολία θέσι τους γοητές της. Τα δύο βασικά ελαττώματά της είναι η μεγάλη της φιλαρέσκεια κι η μανία της να κάνει πάντα το κεφάλιού της. Τα γούστα της; Είναι από τα πιο περίεργα που μπορεί να φαντασθεί κανείς. Για το θείο της, το δούκα του Ουίνδσορ, συνήθιζε να λέη:

— Τον αγαπώ πολύ... Άλλ' όταν σκέφτωμαι ότι, αν δεν παντρευόταν την Ουάλλις του, ο πατέρας μου δεν θα γινόταν Βασιλιάς κι' ότι θα μπορούσα να ήμουν χορεύτρια στα Σάντλερ Ουέλς (είνε τα καλλίτερα μπα-

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Πολλοί αναγνώστες μας ζητούν να μάθουν την διεύθυνση του Άγγλου θεραπευτού Χάρρυ Έντουαρντς, του «Ανθρώπου που κάνει θαύματα», για τον όποιον έδημοσιεύσαμε σχετικό άρθρο στο υπ' αριθ. 604 τεύχος μας. Η διεύθυνσις λοιπόν του διασημού αυτού θεραπευτού είναι η εξής:

Mr Harry Edwards
Healer
Surrey - England

λέττα του Λονδίνου) η πωλήτρια στο Μόλυν, στο Παρίσι, μούρχειται να του βγάλω τα μάτια... Η αλήθεια είναι ότι φέρει βαρέως τον τίτλο της βασιλικής πριγκίπισσας. Μια άλλη πλευρά που απασχολεί τους γοητές της είναι τα φλερτ της. Οι Λονδρέζοι αριθμούν 14 — 24. Η κοινή γνώμη την πάντρεψε διαδοχικά μ' όλους αυτούς τους υποψήφιους μνηστήρες. Η Μάργκαρετ σκέφτεται, όμως, με λύπη ότι με κανένα τα πράγματα δεν έφτασαν σε αίσιο τέλος.

— Όταν αποφασίζουν να κάνουν το μεγάλο βήμα, το κάνουν με μια άλλη, λέει μ' ένα γλυκόπικρο χαμόγελο.

Στ' αλήθεια, ο δούξ της Νορθουμπεράνδης, που όλοι τον θεωρούσαν για σύγουρο γαμπρό της Μάργκαρετ, πήρε ένα γοητευτικό μαννεκέν. Ο μαρκήσιος του Βέστμωρλαντ προτίμησε ένα μοντέλο ζωγράφου. Ο μαρκήσιος του Μπάντφορντ, γιός του δούκους του Μαλμπορόου κι' ανεψιός του Ουίνστων Τσώρτσιλ, παραμέρισε τη Μάργκαρετ προς χάριν της κόρης του προεδρευτού των Ηνωμένων Πολιτειών στο Λονδίνο Σάρμαν Ντούγκλας.

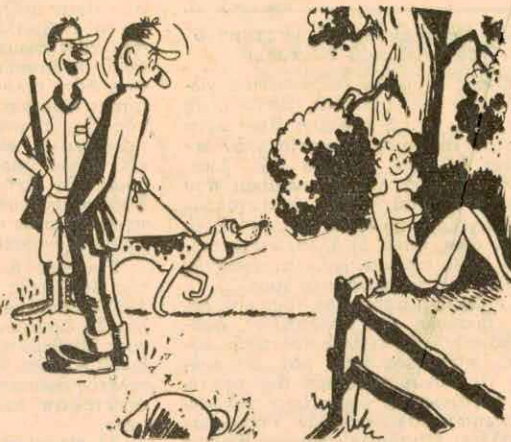
Γιατί η Μάργκαρετ δεν είναι μια «πρώτη τάξεως νύφη», όπως θα μπορούσε να φαντασθεί κανείς. Πρώτα-πρώτα, είναι απένταρη, γιατί η αγγλική νομοθεσία δεν προβλέπει καμμία επιχορήγηση γι' αυτήν. — Επειτα, αποτελεί κοινό μυστικό, ότι έχει το πάθος της πολυτελείας και της σατάλης.

Από τ' άλλο μέρος, δεν πρέπει να λησμονούμε ότι η αγγλική αριστοκρατία βρίσκεται σήμερα σε αξιοθρήνητη οικονομική κατάσταση. Τελευταία ακόμη, ο Βέστμωρλαντ παραιτήθηκε από τη θέση του ως λοχαγού της έφιππης βασιλικής φρουράς για να ιδρύσει ένα γραφείο στοιχημάτων (ο αγγλικός νόμος, ως γνωστόν, το επιτρέπει).

Για τον Μπάκλιου, όμως, δεν συντρέχουν οι ίδιες επιφυλάξεις. Ο σημερινός υποψήφιος είναι γιός του Τζων Μόνταγκιου Ντούγκλας-Σκώτ, ογδόου δούκους του Μπάκλιου, δεκάτου μαρκησιού του Κουίνσμπαουρ και έβδομου κόμητος του Νισουκαστέλ, που έρχεται δεύτερος στη σειρά μετά των μεγάλων γαιοκτημόνων της Αγγλίας και της Σκωτίας, με συνολική έγγειο ιδιοκτησία 20.000 εκταρίων. (Η πρώτη θέσις ανήκει στον δούκα του Ουέστμινστερ, που είναι ιδιοκτήτης 100.000 εκταρίων γης).

Οι Μπάκλιου είναι πλουσιώτατοι. Τελευταία, ο δούξ διέθεσε ένα ποσό 350.000 χάρτινων λιρών για την επίσκεψη του μεγάρου του και την αναδόσσει ώριμμένων περιούχων των απεράντων κτημάτων του. Άλλά... Υπάσχει, βλέπετε, ένα «άλλα...» Ο κόμης του Ντάλκνιθ απεχθάνεται την κοσμική ζωή του Λονδίνου. Του άρεσει να ζή τότε στον ένα πύργο του και τότε στον άλλον. Η ζωή του εκεί είναι εξαιρετικά απλή. Πηγαίνει σε κυνήγι, ψαρεύει στις λίμνες και στους ποταμούς και κάνει... το δάσκαλο στα παιδιά των χωριών που βρίσκονται μέσα στα κτήματά του. Από τ' άλλο μέρος, είναι γνωστή η αγάπη της Μάργκαρετ για την κοσμική ζωή κι' η αποστροφή της για κάθε τι που έχει σχέση με την εσοχή. Της είναι αδύνατο να ζήσει διαφορετικά παρά μόνον ως κοσμική κυρία. Η ζωή της πυργοδεσποίνης δεν την ενθουσιάζει καθόλου.

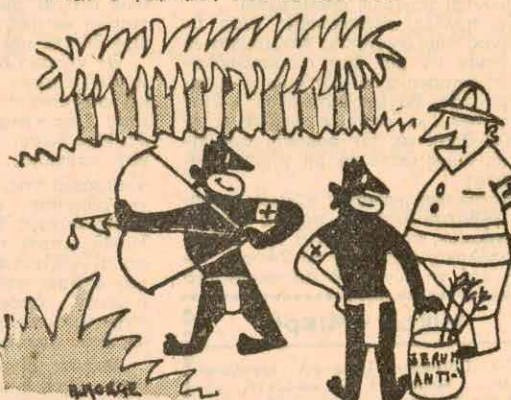
Μ' άλλα λόγια, η Μάργκαρετ κι' ο κόμης του Ντάλκνιθ ανήκουν σε δυο διαφορετικούς κόσμους. Θα μπορούσαν άραγε να βρουν ένα κοινό σημείο επαφής και να συμφωνήσουν μεταξύ τους; Οι προσεχείς εβδομάδες θα το δείξουν.



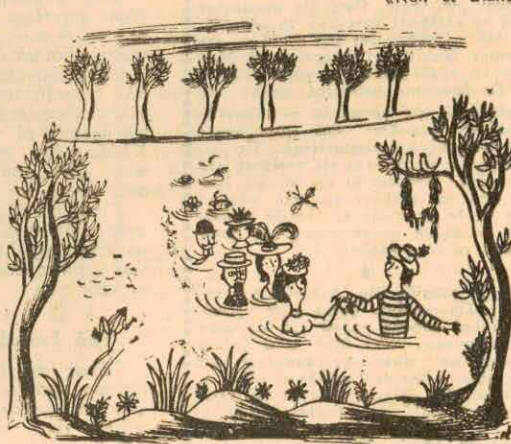
— Πολύ έξυπνο σκυλί... Πάντα μυρίζεται το κυνήγι!...



— Όταν ο γαμπρός είναι κοντός!...



— Μόνο έτσι κατορθώνουμε να τους μολιάσουμε!... «Noir et Blanc»



— Η βάρκα μου έκανε νερά και την έδωσα για έπισκευή.



Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

θερα, χωρίς δισταγμό, το σκοπό του:

— Κύριε διοικητά, ούτε σεις λησμονείτε, άλλ' ούτε κι' εγώ, ότι είμαι Έλληνας και αγαπώ την Ελλάδα, όπως και την χώρα αυτή όπου γεννήθηκα ανατράφηκα κι' έσπούδασα. Ώστόσο το καθήκον μου προς τη φυσική μου πατρίδα, με υποχρεώνει να σπεύσω εκεί όπου με καλεί η φύνη της!

Τον συνεχάρη τότε ο διοικητής του και του είπε:

— Στρατιώτες σαν και σάς είνε όξιοι σεβασμού και τιμών! Ο Θεός μαζί σας! Αφού κατόρθωσε ο Σμόλενιτς ν' απαλλαγεί από τας υποχρεώσεις του ως αξιωματικού, απάντησε έπειτα άλλες δυσκολίες στην έκδοσι του διαβατηρίου του, γιατί η Αυστριακή κυβέρνησις αρνήθηκε να του το δώση.

Οι ίδιοι άνθρωποι που συνέλαβαν το Ρήγα Φεραίο και τον Αλέξανδρο Ύψηλάντη, αυτοί εμπόδισαν και τον Σμόλενιτς να φύγη για την αγωνιζομένη πατρίδα του γιατί δεν ευνούσαν καθόλου τον απελευθερωτικό αγώνα των Έλλήνων.

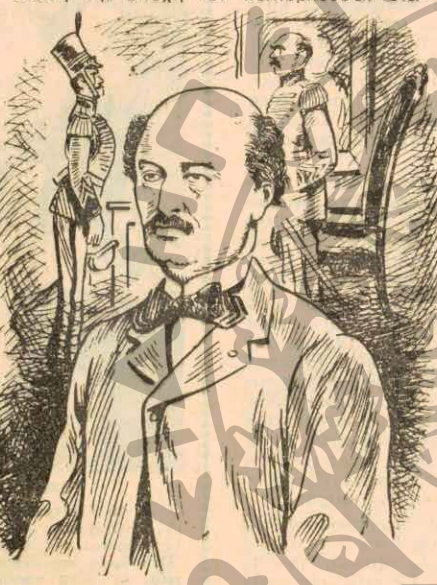
Μόλις κατά το 1830 — δηλ. δυό χρόνια μετά τη λήξι του Αγώνος — ο Σμόλενιτς κατόρθωσε να πάρη απ' τους Αυστριακούς διαβατήριο και να έρθη στην Ελλάδα που έκυβερνато τότε από τον πρώτο της κυβερνήτη, τον Γεώργιο Καποδίστρια.

Ο Σμόλενιτς τότε όταν έφτασε στο Ναύπλιο, παρουσιάστηκε στον Κυβερνήτη ο οποίος και διάταξε την κατάταξι του με το βαθμό του λοχαγού του μηχανικού.

Ο Σμόλενιτς αρνήθηκε να δεχθή ανώτερο βαθμό. Υπερήφανος, καθώς ήταν είπε στον Καποδίστρια:

— Στην Ελλάδα δεν ήρθα να κερδίσω γαλόνια. Ήρθα να την υπηρετήσω με την αγάπη του φυσικού παιδιού της, αλλά και με τη βαθεία λύπη που δεν υπόρξα ν' αγωνιστώ για την ελευθερία της. Ο βαθμός μου ήταν και είναι υπολογανός και μ' αυτόν θα υπηρετήσω!

Τα περήφανα αυτά λόγια του έκαναν βαθεία εντύπωση στον Καποδίστρια που εκείνη την εποχή τον πολιορκούσαν δι-



Λεωνίδας Σμόλενιτς

φοροι ένοχλητικοί ζητώντας του αξιώματα και βοηθήματα.

Τον συνεχάρη λοιπόν ο Κυβερνήτης και με ελικρινή συγκίνησι του είπε τα παρακάτω λόγια:

— Εύχομαι ν' ακολουθήσουν και οι άλλοι το ωραίο σας πατριωτικό παράδειγμα!

Εκτοτε άρχισε στην Ελλάδα η σταδιοδρομία των Σμόλενιτς, δηλ. πρώτα του Λεωνίδα Σμόλενιτς που υπηρέτησε με μεγάλη άφοβισι τη φυσική του πατρίδα και προδιόσθηκε αργότερα σε ανώτερους βαθμούς και έμπιστευτικές θέσεις.

Υπηρέτησε ως γενικός γραμματέας του υπουργείου Στρατιωτικών, αρχηγός του Στρατού Δυτικής Ελλάδος, πρόεδρος του αναθεωρητικού δικαστηρίου, προσωρινός αρχηγός του Στρατού Αττικής και αρχηγός του Στρατού Πελοποννήσου.

Όταν μετά τη μεταπολίτευσι του 1843, ο λαός εξέγερθη κατά των Βαυαρών μερικών απ' τους φανατικώτερους συνταγματικούς οπαδούς του στρατηγού Καλλέργη έκαμαν άδικη έκστρατεία κατά του Λεωνίδα Σμόλενιτς κι' επέμειναν καλά και σώγει να λένε πως κατάγεται κι' αυτός απ' τη Βαυαρία και να ζητούν να φύγη απ' την Ελλάδα.

— Όσο είνε αυτοί Κινέζοι, άλλο τόσο κι' εγώ είμαι Βαυαρός! έλεγε ο Σμόλενιτς.

Πήρε τ' μέρος του τότε ο παλιός διοικητής της Έθνικής Τραπέζης Γεώργιος Σταύρου, που είχε ζήσει πολλά χρόνια στη Βιέννη και διεκήρυξε ότι ο Λεωνίδας Σμόλενιτς ήταν περισσότερος Έλληνας από πολλούς άλλους Έλληνες που άλλα έλεγαν κι' άλλα έκαναν.

Εκτός απ' τις εξαιρετικές υπηρεσίες του στον Έλληνικό Στρατό, ο Λεωνίδας Σμόλενιτς υπηρέτησε και τρεις φορές υπουργός των Στρατιωτικών και Έξωτερικών και εξέλεγη πληρεξούσιος της Αττικής, στην Έθνοσυνέλευσι.

Χαρακτηριστική του ακάμπτου χαρακτήρος του ήταν η στάσις του, ως υπουργού των Στρατιωτικών, όταν ο νεώτερος γιός του Κωνσταντίνος (ο ήρωας του Βελεστίου στα 1897) έδημιούργησε με το ζωηρό χαρακτήρα του σοβαρό επεισόδιο σαν μαθητή του Στρατιωτικού Σχολείου Ευελπίδων, μέσα στην τάξι του, με τον έπιλοχία αρχηγό της τάξεως.

Ο προσωπάρχης του υπουργείου τότε επειδή έπρόκειτο περί του υιού του υπουργού, ήθελε να μαλακώσει τα πράγματα και να δώση στο επεισόδιο ήπιωτη μορφή για να επιβληθ έλαφρά ποινη στον νεαρό μαθητή Σμόλενιτς.

Ο πατέρας υπουργός, όμως, παρεμέρισε το πατρικό του αίσθημα και φάνηκε ανένδοτος.

Δεν δέχομαι καμμία επίεικεια υπέρ του υιού μου, έτόνισε κατηγορηματικά. Μάταια διάφοροι συναδελφοί, φίλοι και οικείοι του προσπάθησαν να τον μεταπείσουν. Σ' όλες τις σχετικές παρακλήσεις απαντούσε αστεροτύπως:

— Αν εγώ καλύψω το παιδί μου και δώσω ένα τέτοιο παράδειγμα στ' άλλα παιδιά, τότε θ' αποδειχτώ ανάσις υπουργός, αλλά και ανάσις πατέρας, που δεν είνε ικανός να διορθώση το παιδί του!

Και συνέβη, τότε, το πρωτόφαντο γεγονός της διακοπής των σπουδών του νεαρού Σμόλενιτς που έφυγε έτσι απ' τη Σχολή των Ευελπίδων, με την υπογραφή του πατέρα του.

Πήγε όμως στο Βέλγιο και μπήκε στη Στρατιωτική Σχολή των Βρυξελλών, από την οποίαν και βγήκε αξιωματικός. Και ήρθε ύστερα στην Ελλάδα και κατάταχθηκε στον Έλληνικό Στρατό με το βαθμό του ανθυπολοχαγού του πυροβολικού, κι' έδωσε τα ελληνικά όπλα, ως διοικητής Ταξιαρχίας, στη μάχη του Βελεστίου.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΟΛΟΓΕΣ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΔΕΝ ΘΑ ΓΕΡΝΑΝΕ!

Ορμόνες κατά των «ασθενειών φθαρής»

Φαίνεται ότι πλησιάζει στην πραγματικότητα το παλαιότατο όνειρο του ανθρώπου: να διατηρήσει νεανική ζωτικότητα, υγεία και ανθρωπότητα ως τα τέλη της ζωής του. Πραγματικά, ένας γιάτρος αγγέλει, χωρίς θορυβώδεις διαφημίσεις, μια ανακάλυψη που προωριάζει να εξαφανιστεί η «ασθένεια φθαρής», που τσακίζουν τον οργανισμό και γεράνουν πρόωρα τον άνθρωπο.

Κατά τη νέα θεωρία του συγχρόνου αυτού Φάουστ, αντί για τις χιλιάδες των ειδικών φαρμάκων εναντίον των καρδιακών παθήσεων, της πείσεως, της αρτηριοσκλήρωσης, της αρθρίτιδας, των ρευματισμών, του διαβήτη, μπορεί να χρησιμοποιηθούν μόνο μερικοί συνδυασμοί λίγων βασικών χημικών ουσιών του σώματος.

Πραγματικά, μέσα στον οργανισμό μας επικρατεί μια λεπτή ισορροπία μεταξύ δυο ομάδων ορμονών, που εκκρίνονται από ωρισμένους αδένες. Οι ουσίες αυτές είναι κυρίως οι έλξη τέσσερις — με τις ονομασίες που τους έχουν δοθεί απ' τα αρχικά ψηφία των πολυπλόκων επιστημονικών ονομάτων τους: Ομάς Α: LAP και DCA. Ομάς Β: ACTH και κορτιζόνη.

Οι δυο ομάδες αλληλοεξουδετερώνονται, έφθον υπάρχουν σε ίσες ποσότητες, κι' ο άνθρωπος είναι τότε υγιής. «Αν όμως πλεονάζει η μία ή η άλλη ομάδα, εκδηλώνονται τότε διάφορες ασθένειες που συντομεύουν τη ζωή και φέρνουν πρόωρα γεράματα. Το πλεόνασμα ορμονών της πρώτης ομάδας προκαλεί ιδίως αρθρίτιδα, ρευματισμούς, καρδιακές ή κυκλοφοριακές παθήσεις, νεφρικές διαταραχές ή αλλεργίες, της δε δεύτερας ομάδας φέρνει διαβήτη ή ποδάγρα.

Σ' όλες λοιπόν αυτές τις περιπτώσεις, η θεραπεία έπεται να έλθει με ένεσεις των ορμονών που λείπουν. Μόνο που κάποτε πρέπει να συνεχισθούν οι ένεσεις αυτές για πολύ καιρό — ή για πάντα — γιατί ο οργανισμός εξακολουθεί να παράγει πλεόνασμα ορμονών που πρέπει να εξουδετερώνονται συνεχώς.

Η σπουδαιότητα αυτή ανακάλυψις οφείλεται στον Καναδό γιατρό Χάιντ Σέλντ, διευθυντή του Ινστιτούτου Πειραματικής Ιατρικής του Μοντρέαλ. Δημοσιεύθηκε στα έγκυρτερα επιστημονικά περιοδικά κι' επιβεβαιώθηκε απ' τους πιο διακεκοιμένους γιατρούς.

Για να φτάσει σ' αυτό το αποτέλεσμα, ο δόκτωρ Σέλντ πειραματίστηκε επί 15 χρόνια, με 17.000 πειραματόζωα, ιδίως ποντίκια. Τους προκαλούσε τεχνητά αρρώστιες σαν αυτές που αναφέραμε πιο πάνω, κι' όταν έφταναν στην εσχάτη κατάσταση τους, τις δυνάμεις τους με ένεσεις που άπεκαθίστουσαν τη χημική ισορροπία των ορμονών.

Σήμερα, η μέθοδος του έχει εφαρμοσθεί σε πολλές καναδικές και αμερικανικές κλινικές, με θαυματουργά αποτελέσματα.

Σε μια χαρακτηριστική περίπτωση, ένας άρρωστος έλαχε από «όξωδη περιαρτηρίτιδα», μια σοβαροτάτη μορφή αρτηριοσκλήρωσης. Είχε πύρετο κάθε τόσο και τρομερή εξασθένηση. Οι ίδιοι των αρτηριών του εξετάσθηκαν μικροσκοπικώς και βρέθηκαν σε άθλια κατάσταση. Φαινόταν λοιπόν καταδικασμένος να πεθάνει, και μάλιστα πολύ σύντομα. Παρ' όλα τα 43 μόνο χρόνια του, η πάθησή του τον κατόντησε μέσα σε λίγες βδομάδες σωματικά έρεϊπτο.

Με μερικές όμως ένεσεις κορτιζόνης έγινε τελείως καλός, χάθηκαν όλα τα συμπτώματά του κι' οι ίδιοι των αρτηριών του έγιναν φυσιολογικοί! Δίκα λοιπόν η θεραπεία αυτή χαρακτηρίστηκε ως «θαύμα» σ' ένα πρόσφατο συνέδριο της Αμερικανικής Έταιρείας Επιστημονικών Προόδων.

Τα θεραπευτικά αποτελέσματα της κορτιζόνης και της ορμόνης ACTH κατά των ρευματισμών και της αρθρίτιδας είχαν παρατηρηθεί ήδη κι' από άλλους γιατρούς (έχομε μάλιστα γράψει άλλοτε γι' αυτό το θέμα). Μόνο όμως ο δόκτωρ Σέλντ έδωσε την εξήγηση της επιδράσεώς τους, και συγχρόνως επέξετεινε και σ' άλλες αρρώστιες τη θεραπευτική αυτή μέθοδο.

Ένας άλλος γιατρός, ο Αμερικανός δόκτωρ Τζωρτζ Τόρν, είχε τρεις άρρωστους που υπέφεραν από «έρυθηματώδη λύκο», μια μάλλον σπανία ασθένεια των αιμοφόρων αγγείων. Η πάθησή τους προκαλούσε επίσης επιπλοκές στα νεφρά, την καρδιά και τη σπλήνα, ρήξη των αιμοφόρων αγγείων του δέρματος και αύξηση των λευκών αιμοσφαιρίων. Είκοσι μέρες θεραπείας με ACTH έδωσαν για να τους θεραπεύσουν ολότελα.

Ένας άντρας 52 ετών έπασχε επί 15 χρόνια από ρευματοειδή αρθρίτιδα. Τον τελευταίο χρόνο, είχε καταντήσει τόσο ανίκανος για κάθε κίνηση, ώστε δεν μπορούσε πια ούτε να στήσει μόνος του. Δυο Αμερικανοί γιατροί άρχισαν να του κάνουν ένεσεις κορτιζόνης. Την τετάρτη λοιπόν ημέρα, είχε ξαναποκτήσει κατά 75% την παλιά ευκινησία του. Όταν διεκόπησαν όμως οι ένεσεις, η κατάσταση του χειροτέρεψε και πάλι μετά 48 ώρες. Σ' αυτή την περίπτωση, οι ένεσεις έπρεπε να συνεχισθούν για πολύ καιρό.

Συνών, οι παθήσεις αυτές που συντομεύουν τη ζωή, άρχίζουν από πολύ νεανική ηλικία. Μια κοπέλλα 19 ετών είχε πάθει όξεία ρευματισμούς, που είχαν προκαλέσει επιπλοκές αλλοιώσεις της καρδιάς της. Οι ένεσεις κορτιζόνης την γιάτρε-

σαν τελείως και την έσωσαν απ' το πρόωρο θάνατο. Όλα δείχνουν ότι οι έρευνες του δόκτωρ Σέλντ θ' αλλάξουν ριζικά τις μεθόδους θεραπείας πολλών ασθενειών. Μπορούμε να ελπίζουμε ότι, σε 2-3 χρόνια, θα υπάρχουν πια για όλο τον κόσμο οι σωτήριες ορμόνες, μαζί με την πείρα των καλύτερων μεθόδων χρησιμοποίησής τους. Και τότε οι άνθρωποι θα διατηρούν τα νεύια τους ως το θάνατό τους.

Το φως που σκοτώνει και άνασταίνει

Το φως, σύμφωνα με τις παρατηρήσεις των επιστημόνων του Τεχνολογικού Ινστιτούτου της Καλιφορνίας, έχει τη δύναμη όχι μόνο να συντηρήσει τη ζωή των διαφόρων οργανισμών, αλλά και να τους σκοτώνει ή να τους άνασταίνει.

Κατά τα σχετικά πειράματα, που διεξήχθησαν υπό την διεύθυνση του καθηγητού Ρενάτο Ντυλμπέκο, χρησιμοποιήθηκε μια ακτίνα της κατηγορίας των υπεριώδων. Τα κύματα της ως ακτίνος θανάτου είναι τόσο μικρά, ώστε καθίστανται άορατα και ως ακτίνος ζωής είναι μόλις όρατα.

Με εκφράσεις πιο επιστημονικές, τα κύματα της ακτίνος του θανάτου έχουν μήκος 2.537 μονάδων «Ανγκστρόμ» και της ακτίνος της ζωής 3.659 μονάδων «Ανγκστρόμ». (Μια μονάδα «Ανγκστρόμ» αντιστοιχεί σε 1 δεκάκις χιλιοστόν του «μικρού» ή σε 1 εκατοντάκις εκατομμυριοστό του εκατοστόμετρου).

Ο καθηγητής Ντυλμπέκο χρησιμοποίησε για τα πειράματά του υπερμικροσκοπικούς οργανισμούς της κατηγορίας των βακτηριοφάγων. Ως γνωστόν, αυτοί οι μικροοργανισμοί, όταν βρίσκονται στο σώμα μας, έχουν την ιδιότητα να εξολοθρεύουν τα βακτηρίδια.

Ο καθηγητής Ντυλμπέκο, χρησιμοποιώντας ακτίνες θανάτου, του είδους που αναφέραμε, κατόρθωσε να σκοτώσει εκατομμύρια απ' αυτούς τους βακτηριοφάγους. Τους έφθασε κατόπιν στην κατάσταση του θανάτου επί 24 ώρες και σε μερικές περιπτώσεις ακόμη περισσότερο, και ύστερα τους ξαναφέρει στη ζωή με τη χρησιμοποίηση ακτίνων ζωής.

Μετά τη νεκρόνάστασή τους, αυτοί οι μικροσκοπικοί οργανισμοί ξανα-

βρήκαν όλη τη ζωτικότητά τους και, κατά τα γεγνημένα πειράματα, κατόρθωσαν να σταματήσουν με κεραινοβολό ταχύτητα την ανάπτυξη μιας καλλιέργειας βακτηριδίων.

Τα πειράματα αυτά έχουν εξαιρετική σημασία για την επιστήμη. Κατά τη γνώμη των Αμερικανών επιστημόνων, θα την όπλίσουν μ' ένα καινούργιο όπλο για την καταπολέμηση διαφόρων ασθενειών, δεδομένου ότι οι ακτίνες που αναφέραμε έχουν πολύ μεγάλη δεισδυτικότητα.

Τα πειράματα συνεχίζονται προς την κατεύθυνση της ανεύρεσης «ακτίνων ζωής» και «ακτίνων θανάτου», ικανών να επηρεάσουν οργανισμούς μεγαλύτερους από τους βακτηριοφάγους.

Μουσεία αίματος

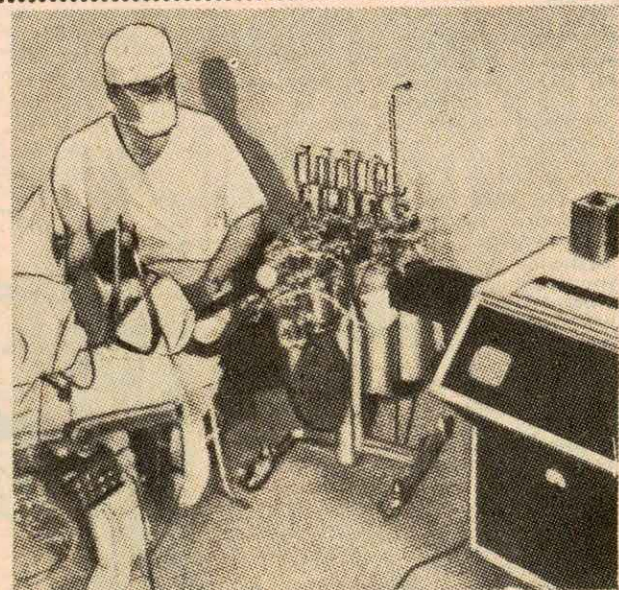
Όπως άλλα μουσεία μαζεύουν δέρματα και οστά ζώων, το Ορρολογικό Μουσείο του Αμερικανικού Πανεπιστημίου Ρούττερ καταρτίζει μια συλλογή πρωτεϊνών από αίμα και ιστούς, για κατάρτιση, μελέτη και σύγκριση. Τελευταίως, ο καθηγητής της ζωολογίας Ντούγκλας Τζέιμς έφερε μαζί του, από μια επιστημονική αποστολή του, δείγματα αίματος από καρχαρίες, καβούρια, σταυρούς της θαλάσσης κι' άλλα θαλασσινά και ψάρια, για να καθορισθούν οι σχέσεις τους με τα άλλα ζώα.

Σιρόπι στρεπτομυκίνης

Δύο Γάλλοι Ιατροί παρεσκεύασαν ένα σιρόπι στρεπτομυκίνης για τη θεραπεία ώρισμένων μορφών δυσεντερίας, που οφείλονται σε φυματιώδη βάκιλλο. Το σιρόπι αυτό περιέχει 50 χιλιοστόγραμμα στρεπτομυκίνης κατά κυβικών εκατοστόμετρων. Οι χορηγούμενες δόσεις είναι τέτοιες ώστε να δίδονται στον άσθενη 400 χιλιοστόγραμμα στρεπτομυκίνης κάθε 4 ώρες. Το σιρόπι αυτό δοκιμάστηκε σε 34 παιδιά με άριστα αποτελέσματα.

Το εξυγμένο έναντιν του άσθματος

Οι Αμερικανοί γιατροί έ χρησιμοποίησαν τελευταία το εξυγμένο έναντιν των κρίστων του άσθματος με αξιολόγηση αποτελέσματα. Στους άσθενες εισόγαγον 3000 — 22000 κυβικά εκατοστόμετρα εξυγμένου δια της φλεβικής οδού. Η ανακούφιση έπερκατε άμέσως σχεδόν κι' ο άσθενης παρουσιάζει μια αισθητή καλύτερη επί δεκά και πλέον ημέρες. Σε μερικές περιπτώσεις, η καλύτερη παρητάθη επί εξή περίπου μηνες.



ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

Ένα νέο ηλεκτρονικό μηχάνημα επιτρέπει στον έγχειριζόμενο να ρυθμίζει αυτόματως την ποσότητα του αναισθητικού που εισπνέει κατά τη διάρκεια της έγχειρσεως. Στην αρχή, το αναισθητικό είναι πολύ. Όσο όμως νερκνώνεται ο άσθενης, τα έγκεφαλικά κύματα του εξασθενούν, κι' αυτό προκαλεί την άναλογη έλάττωση του αναισθητικού. Μ' αυτό τον τρόπο, διατηρείται σταθερός σ' όλη την έγχειρση ο απαιτούμενος βαθμός αναισθησίας. Η νέα συσκευή έχει ήδη χρησιμοποιηθεί μ' επιτυχία σε 50 περιπτώσεις, στην Αμερικανική Κλινική Μάγιο.

Για ν' άποκτήσετε ΥΓΙΗ ΠΑΙΔΙΑ

Η βαρεία ευθύνη των γονέων

Για να προκληθεί μια ασθένεια, μας λένε οι σύγχρονοι βιολόγοι, χρειάζονται δυο πράγματα: Πρώτον, ένας παθογόνος παράγων, που μπορεί να είναι ή εξωτερικός (μικρόβιο, κρού, κλπ.) ή έπικτήτος (κακή διατροφή, άδυναμία ενός οργάνου λόγω κατάρσεως, κλπ.). Δεύτερον, πρέπει αυτός ο παθογόνος παράγων να βρη το κατάλληλο «έδαφος», είτε λόγω προδιαθέσεως, είτε λόγω άδυναμίας, κλπ., για να μπορέσει ν' αναπτυχθεί.

Αλλά το «έδαφος», δηλαδή αυτή η έκείνη ή συγκρότηση του οργανισμού μας, είναι κυριώτατα κληρονομικό, πράγμα που σημαίνει ότι το φέρνομε μαζί μας στον κόσμο κατά τη γέννησή μας κι' ότι απ' αυτή τη στιγμή μας είναι άδύνατο να το μεταβάλουμε. Ένας ώρισμένος τρόπος ζωής, διάφορες προφυλάξεις, κτλ., μπορούν ίσως να μας επιτρέψουν να το καλύτερεύουμε κάπως, αλλά όχι και να το τροποποιήσουμε βασικά. Δεν είμαστε, λοιπόν, υπεύθυνοι για το «έδαφος» μας. Αντίθετα, όμως, είμαστε υπεύθυνοι κατά μέγιστο μέρος για το «έδαφος» των παιδιών μας, όπως οι γονείς μας ήταν υπεύθυνοι για το δικό μας.

Το «έδαφος» που μεταδίδουμε στα παιδιά μας δεν έεαστάται μόνον από το τι μας κληροδότησαν οι γονείς μας, αλλά και από τις τροποποιήσεις που επέφεραμε σ' αυτό είτε έκούσια, με τον τρόπο της ζωής μας, είτε άκούσια, για λόγους ανώτερης βίας (π.χ. ύπαιθισμός κατά την περίοδο της κατοχής, ένα αυτοκινητιστικό άτύχημα, που κλονίσε τη διανοητική ή νευρική μας ισορροπία, μια επιδημία, κλπ.) ή έπειτα από διάφορες ασθένειες.

Είνε αυτόν όητο, λοιπόν, έπειτα από όσα είπαμε παραπάνω, ότι είμαστε υπόλογοι σε πολύ μεγάλο βαθμό για το «έδαφος» που μεταδίδάουμε στα παιδιά μας.

Σε μερικές περιπτώσεις, μας είναι άδύνατο να καταλάβουμε την ευθύνη μας. Κι' όμως υπάρχει. Χαρακτηριστική είναι η ακόλουθη περίπτωση, που άφηγήθηκε τελευταία ένας Γάλλος γιατρός σ' ένα επιστημονικό περιοδικό. Έπρόκειτο για ένα νέο, είκοσι περίπου χρόνων, με άδυνατη κι' άσθενική κράσι. Δεν ήταν άσθενής στην κυριολεξία, αλλά ούτε και υγιής. Άνηκε στην κατηγορία των ανθρώπων για τους οποίους λέμε ότι είναι «μη μου άππου», λόγω της μεγάλης ευπάθειάς των. Οι γονείς του, αντίθετα, παρουσιάζαν όλα τα έξωτερικά γνωρίσματα μιας καλής υγείας. Κι' αυτό άκριβώς ήταν εκείνο που έκανε έντύπωση στο γιατρό. Άρχισε, λοιπόν, να κάνει διάφορες έρωτήσεις στους γονείς και δεν άργησε να βρη την εξήγηση. Η μητέρα του παιδιού το συνέλαβε σε μια περίοδο αναρρώσεως από τύφο. Δεν ήταν, βέβαια, υπεύθυνη γι' αυτή την άσθένεια. Άλλά ήταν υπεύθυνη γιατί δεν σκέφθηκε ότι η περίοδος της αναρώσεως από μια άσθένεια, όπως ο τύφος, δεν ήταν η κα-

ταλληλότερη για τη σύλληψη ενός παιδιού.

Η σημερινή έπιστήμη άποδίδει ιδιαιτέρη σημασία στο ζήτημα της ευγονίας, που έχει ως προώποθεσι τη «λογική και διευθυνομένη σύλληψη». Έπειτα από τις σημερινές προόδους στο κεφάλαιο της κληρονομικότητας, της βιολογίας, κτλ., καταντάει άυτόχρονα έγκληματικό ν' αφήνουμε στην τύχη το ζήτημα των παιδιών που φέρνομε στον κόσμο. Άν δεν μπορούμε να εκλέξουμε άπόλυτα τις στιγμές της σύλληψεως των, πρέπει τουλάχιστον ν' άπορεύουμε την τεκνοποίησι σε ώρισμένες περιόδους, που έμπερικλείουν σοβαρωτάτους κινδύνους για τα παιδιά που πρόκειται να φέρουμε στον κόσμο.

Πόσα παιδιά δεν συλλαμβάνονται σε στιγμές μέθης; Οι γονείς των διαπράττουν ένα άσυγχώρητο έγκλημα, γιατί είναι βέβαιο σχεδόν ότι τα παιδιά που θα γεννηθούν από παρόμοιες στιγμές θα παρουσιάσουν κάποιο ψεγάδι είτε στο σωματικό, είτε στο πνευματικό επίπεδο.

Και τι να πη κανείς για τους αλκοολικούς ή για τους πασχόντας από άνίατα νοσήματα; Άλλά να μερικές άλλες άπαγορεύσεις που πρέπει να έχετε ύπ' όψιν σας:

1) Η τεκνοποίησι άπαγορεύεται άπόλυτως κατά την περίοδο μιας άσθενείας, όσονόηποτε ελαφρή κι' αν είναι, ή της αναρώσεως.

2) Άπαγορεύεται έπίσης έπειτα από μια έγχειρση, αν δεν άποκατασταθή τελείως η υγεία του έγχειρισθέντος και δεν άνακτήση όλη τη ζωτικότητά του.

3) Έπειτα από μια βαρεία άσθένεια, του ένός ή του άλλου από τους δυο συζύγους, πρέπει να παρέλθη διάστημα ένός ή δυο χρόνων για να σκεφθούν να τεκνοποιήσουν.

4) Δεν υπάρχει άντένδειξις για το φυματικό που θεραπεύθηκε τελείως. Άν, όμως, η θεραπεία είναι πρόσφατη, υπάρχει κίνδυνος, να μεταδότη στα παιδιά του όχι τη φυματίωση, αλλά μια κάποια προδιάθεσι στις πνευμονικές παθήσεις.

5) Άποφύγετε την τεκνοποίησι έπειτα από μια κοπιαστική ημέρα. Επίσης κατά τις περιόδους που άισθάνεσθε κατάρπωση των δυνάμεων σας, ή, για να μεταχειρισθούμε μια συνηθισμένη έκφρασι, όταν δεν είσαστε «σε φόρμα».

6) Έπειτα από μια περίοδο «διακοπών», είτε το καλοκαίρι, είτε το χειμώνα, ο οργανισμός βρίσκεται υπό άριστες συνθήκες για να δώση ζωή σ' ένα καινούργιο δν.

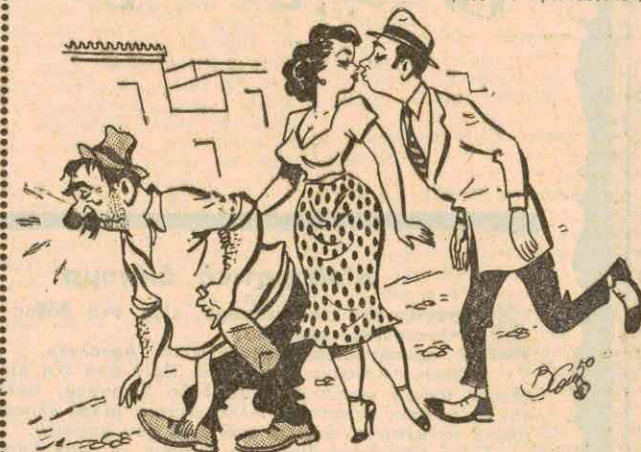
Τότε είναι η κατάλληλη ώρα των συζύγων για τη σύλληψη.

Καταργείται ο θέρους

Ο Γάλλος φυσικός Λουί Ταμιάν υπέβαλε στη γαλλική Ακαδημία των Επιστημών τα σχέδια μιας έφευρέσεως του που εξουδετερώνει κάθε θέρους είτε σε κλειστό, είτε σε άνοιχτό χώρο. Το σύστημα του Γάλλου επιστημονος, εκτός από τους συνήθεις θορύβους, προβλέπει έπίσης την εξουδετέρωσι εκείνων που προκαλούνται από εκπνευσκορπτήσεις όπλων, πυροβόλων, κλπ. Σύμφωνα με τις διαβεβαιώσεις του, ο πόλεμος στο μέλλον θα είναι τελείως σιωπηλός. Το ίδιο σιωπηλό θα είναι και η ζωή στις σύγχρονες μεγαλόπολεις.

Τελωτοθεραπεία

(Του Β. Χριστοδούλου)



«Σαν θέλη ή νύφη κι' ο γαμπρός... τ'ύφλα νάχη ο πεθερός»!...



Τά... σώματα Ασφαλείας!...



ΜΑΥΡΙΣΕ ΤΟ ΜΑΤΙ ΤΟΥ!

— Αμερικανική Πρεσβεία εκεί: Άληθεύει ότι δέχαστε έθελοντάς για την Κορέα;...

Το δαχτυλίδι του Αρναλντ

Αισθηματικό διήγημα

Αισχίζοντας το διάδρομο, είδα στο βάθος τη μικρή μπρούντζινη ταμπέλλα:

«Δικηγορικό γραφείο Ντίκ "Αρναλντ".

Ο Ντίκ "Αρναλντ" ήμουν εγώ. Πριν από έξη μήνες, εργαζόμουν ακόμη κοντά σ' έναν άλλο δικηγόρο, πολύ έμπειρο και με μεγάλη πελατεία. Αλλά κάποια μικρή κληρονομία μου έδωσε τα μέσα ν' ανοίξω πιά δικό μου γραφείο.

Το να έχω όμως δικό μου γραφείο, σ' έναν από τους κεντρικούς δρόμους της Νέας Υόρκης, με μία μπρούντζινη ταμπέλλα στην πόρτα, αυτό δεν σημαίνει πως είχα λύσει το πρόβλημα της ζωής μου. Οι πελάτες ήταν λίγοι και καταλάβαινα πως έπρεπε να παλέψω πολύ ακόμη, ώσπου να φτιάξω ένα όνομα. Νά γιατί δεν είχα μιλήσει ακόμη στη Γκλόρια...

Αλλά γιατί βιάστηκα να σας κάνω λόγο για τη Γκλόρια; Ήμουν θυμωμένος εκείνο το πρωί μαζί της. Όχι γιατί δεν είχε έρθει στην ώρα της, αλλά γιατί ήμουν συνηθισμένος να την βλέπω να μου ανοίγει την πόρτα, μόλις άκουγε τα βήματά μου και να μου λέη μ' ένα γοητευτικό χαμόγελο:

— Καλημέρα, κύριε "Αρναλντ".

— Ντίκ, διώρωνα, παίρνοντας επιτιμητικό ύφος.

Επειτα, έσκυβα στα χαρτιά μου. Αλλ' η αλήθεια ήταν πως το μυαλό μου έτρεχε πιά πολύ κοντά στη Γκλόρια, που καθόταν στην άλλη γωνιά, μπροστά στη μηχανή της.

Νομίζω πως θα έχετε καταλάβει πως η Γκλόρια ήταν η δακτυλογράφος μου. Και κάτι άλλο ακόμη: Πως την αγαπούσα...

Τί τα θέλετε όμως; Είμαι άνθρωπος συντηρητικός. Πως να μιλήσω σε μια νέα όταν δεν έχω τίποτε το θετικό να της υποσχεθώ για το μέλλον; Το πράγμα θα ήταν βέβαια διαφορετικό, αν έπρόκειτο για μια απλή περιπέτεια. Αλλ' εγώ, όπως σας είπα, αγαπούσα τη Γκλόρια.

Κι' αυτή; Χμ!... Άλλοτε νομίζα πως μπορούσα να ήμουν βέβαιος για την αγάπη της κι' άλλοτε όχι... Κι' έπειτα, τον τελευταίο καιρό, μ' είχε ζαλίσει μ' αυτόν τον Τζόννυ Μαζουέλ...

Όπως σας είπα, λοιπόν, η Γκλόρια είχε άργοπορήσει κείνο το πρωί. Θα μπορούσα, βέβαια, να περιμένω... Οι δουλειές δα δεν μ' έπνιγαν. Αλλά δεν ήταν κι' αυτό που με στενοχωρούσε.

Η Γκλόρια φάνηκε, τέλος, με καθυστέρηση τριών τετάρτων της ώρας. Νομίζω πως την αγριοκύτταξα. Αλλά αλάπα άμέσως ύφος, βλέποντας πως το πρόσωπό της έλαμπε από χαρά.

— Συχωρέστε με, κύριε "Αρναλντ", μου είπε. Είχα πάει να βρω τη Τζόαν... Αλλά μου είπαν στο γραφείο της πως ήταν άρρωστη... Αν ξέρατε πόσο στενοχωρήθηκα!

Είχε στενοχωρηθεί γιατί δεν βρήκε τη Τζόαν. Τό ότι είχε λείψει τρία τέταρτα της ώρας από τη δουλειά της, αυτό δεν την ένοιαζε καθόλου!

«Δείχνωμαι πολύ επιεικής μαζί της», σκέφτηκα.

Και πήρα άμέσως ύφος αυστηρού προϊσταμένου.

— Δεσποινίς, καθήστε στο γραφείο σας, της είπα. Έχω να σας υπαγορεύσω κάτι...

Αλλ' η Γκλόρια δεν φάνηκε να συγκινήθηκε από το ύφος μου.

— Δεν ξέρω τί να κάνω τώρα, είπε, σαν να μην είχε ακούσει τα λόγια μου. Κι' ο Τζόννυ που περιμένει το τηλεγράφημά μου!

Πάλι αυτός ο Τζόννυ! Χωρίς αμφιβολία, η Γκλόρια το παράκανε! Έπαιζε με την ανεκτικότητα μου.

— Δεσποινίς, ξαναείπα, καθήστε στο τραπέζι σας κι' ετοιμάστε τη μηχανή σας.

Η Γκλόρια με κύτταξε μ' έκπληξη.

— Τί κακός που είσαστε, Ντίκ... κύριε "Αρναλντ", διώρωσε άμέσως. Κι' εγώ που νομίζα πως μπορούσα να σας



ζητήσω μία φιλική εκδούλευσι, μιά που η Τζόαν είχε άρρωστη!

— Γιατί είδους εκδούλευσι πρόκειται; ρώτησα, χωρίς ν' αλλάξω το ύφος μου.

— Η Γκλόρια ήθελε κοντά μου.

— Έλαβα σήμερα ένα γράμμα από τον Τζόννυ, μου απάντησε. Και κάτι άλλο μαζί με το γράμμα.

Λέγοντας αυτά, έβγαλε από την τσάντα της ένα κουτάκι. Μέσα σ' αυτό βρισκόταν ένα δαχτυλίδι με μπριγιάν.

— Καταλαβαίνω, είπα με ειρωνικό ύφος. Κοντεύετε να χάσετε το μυαλό σας, γιατί αυτός ο κύριος Τζόννυ σας χάρισε ένα δαχτυλίδι. Αυτό δεν είναι;

— Δεν πρόκειται για απλό δώρο, απάντησε η Γκλόρια. Μου έστειλε το δαχτυλίδι των αρραβώνων μας...

Νομίζω πως χλώμιασα.

— Πολύ ευγενικό εκ μέρους του Τζόννυ. Τα θερμά μου συγχαρητήρια, είπα ειρωνικά.

— Ευχαριστώ, απάντησε η Γκλόρια, δίχως να προσέξη την ειρωνεία μου. Αλλά ξέρετε τί συμβαίνει;... Ο Τζόννυ δεν μπορεί νάρθη ο ίδιος από τη Βοστώνη. Μου έστειλε, λοιπόν, το δαχτυλίδι και μου γράφει να το δώσω σ' ένα πρόσωπο που να μ' αγαπάει για να μου το περάσει στο χέρι.

Περιμένει μ' ανυπομονησία τηλεγράφημά μου για να του αναγγείλω ότι έγινε η επιθυμία του... Σκέφτηκα, φυσικά, τη Τζόαν... Αλλ' όπως σας είπα, είναι άρρωστη... Σείς, Ντίκ... συγχωρήστε με, κύριε "Αρναλντ", ήθελα να πώ, δεν μ' αγαπάτε λίγο;

Θέλησα κάτι ν' απαντήσω. Αλλά το μόνο που βγήκε απ' το στόμα μου ήταν ένα υπόκοφο μουγκρητό. Η Γκλόρια, όμως, το έρμηνευσε σύμφωνα με την επιθυμία της:

— Το ξέρω πως μ' αγαπάτε, είπε. Σαν αδελφούλα σας, Ντίκ, δεν είν' έτσι;... Θέλετε, λοιπόν, να μου περάσετε αυτό το δαχτυλίδι;... Υστερα, θα γέω στο τηλεγράφηό.

Μα γελάστε, λοιπόν... Δεν είν' αλήθεια πως συμεριζόσαστε και σείς την ευτυχία μου;

Σηκώθηκα με κόπο από το καθισμά μου. Τα χέρια μου έτρεμαν. Κατάφερα, ωστόσο, να περάσω το δαχτυλίδι στο χέρι της Γκλόρια. Επειτα, θέλησα να πώ κάποια ευχή...

Αλλά δεν είχα τίποτε και ξερόδωξα δυο-τρεις φορές. Το ύφος μου έκρινε τη στιγμή, θάπρεπε να ήταν πολύ ήλιο...

— Δεν θα με φιλήσετε, Ντίκ; με ρώτησε η Γκλόρια. Φαντάζομαι πως έτσι είναι σωστό, μιά που αντιπροσωπεύετε τον αρραβωνιαστικό μου...

Εσκύψα προς το μέρος της και την έπιασα από τους ώμους. Η πρόθεσίς μου ήταν, φυσικά, να την φιλήσω στα μάγουλα. Αλλά δεν ξέρω πως έγινε και τα χείλη μου βρέθηκαν κολλημένα στα δικά της...

Το φιλή αυτό μου φάνηκε πως κράτησε έναν αιώνα. Μα και η Γκλόρια είχε πολύ συγκινηθεί. Το μυαλό της, χωρίς αμφιβολία, βάρυνε στο Τζόννυ, καθώς την έσφιγγα στην αγκαλιά μου. Της το είπα.

Η Γκλόρια σήκωσε τότε το κεφάλι της κι' είδα δυο δάκρυα που κυλούσαν πάνω στα μάγουλά της.

— Κουτέ! μου απάντησε. Αλλά δεν υπάρχει κανένας Τζόννυ...

— Και δ... αρραβωνιαστικός σου;

— Βρίσκεται μόνο στη φαντασία σου.

— Στη φαντασία μου;... Δεν θυμάμαι να σου μίλησα ποτέ για κανένα Τζόννυ... Σ' έμεινε πότε τ' αυτή με δούτον...

Δεν μου είπαε προηγουμένως πως σου έστειλε ένα γράμμα με δέκα σελίδες!... Και το δαχτυλίδι που σου φόρεσα;...

Ομολόγησε πως τον μισεί!

Ναι, τον μισά, απάντησα. Γιατί σ' αγαπά, Γκλόρια!

Ενοίμα να πάρω τα χείλη της πάνω στα δικά μου.

— Επί τέλους! φώναξε. Τό ήξερα από την πρώτη στιγμή. Κι' εγώ σ' αγαπούσα, Ντίκ... Αλλ' έδωκα πως δεν επαιρνε το θάρρος να μου μιλήσει.

Επλάσα, λοιπόν, αυτό το φανταστικό ειδύλλιο με τον Τζόννυ. Νομίζα πως έτσι θα είσαστε κοντροκέφαλοι! Στο τέλος, κατέφυγα στο τέρας των αρραβώνων...

Αλλ' αφού μ' αγαπούσε, Ντίκ, γιατί δεν μου τολέγεε τώσον καιρό!

Της εξήγησα τις επιφυλάξεις και τους δισταγμούς μου.

— Ανοησίες! είπε η Γκλόρια. Τι αξία έχουν τα χρήματα για δυο ανθρώπους που αγαπιούνται;... Θα είδα πως καί θά κερδίσουμε το παιχνίδι της ζωής...

Τό πίστευα. Και την έσφιξα με συγκίνησι στην αγκαλιά μου... Τότε μόνο πρόσεξα πως το δαχτυλίδι της ήταν πολύ ευρύχωρο στο δάχτυλό.

— Ο Τζόννυ, τη ρώτησα, δεν είχε φροντίσει να πάρη τα μέτρα σου;

Η Γκλόρια έσκασε στα γέλια.

— Το δαχτυλίδι είναι της Τζόαν, μου είπε. Νά γιατί πήγα να την βρώ σήμερα το πρωί στο γραφείο της.

FRANK MUIRNET



Η ματωμένη κληρονομία

ΑΙΜ. ΡΙΣΜΠΟΥΡΓΚ

— Κάποιος βέβαια θα τους συνώδεσε.
— Κανείς, κύριε Λουσιέν.
— Ξέρετε πού πήγαν;
— Όχι, γιατί κι' αυτές οι ίδιες δεν ήξεραν πού θα πήγαιναν. Έκείνο που μπορού να σας πω είναι ότι, σύμφωνα με τη συμβουλή του γιατρού, είχαν σκοπό να πάνε σε κανένα χωριουδάκι στα Πυρηνάια.
— Άλλ' είνε πολύ μακρινά τα Πυρηνάια. Στην άλλη άκρη της Γαλλίας.
— Η άρρωστη είχε, βλέπετε, ανάγκη ν' αλλάξει τον αέρα της.
— Θα σας γράψουν;
— Μπορεί. Δεν ξέρω πάλι...
— Θα λείψουν πολύ;
— Άν δούν ότι είναι ευχαριστημένες, εκεί πού πήγαν, ίσως να μείνουν και για πάντα. Ποιος ξέρει;

— Ο Λουσιέν τ' είχε χαμένα. Δεν ήξερε τί έπρεπε να σκεφτεί. Ωστόσο, δεν μπορούσε να μην παραδεχτεί πως ήταν θύμα κάποιας άτιμης μηχανορραφίας.
— Άν αυτή η ξανθική αναχώρησι δεν ήταν φυγή, έμοιαζε όμως πολύ με απαγωγή.
— Είνε παράξενο!... σκεφτόταν ο Λουσιέν.

Μάντευε ότι είχαν μεταχειριστή μεγάλα μέσα, για να τον χωρίσουν από κείνη που αγαπούσε, για να συντηρήσουν το δεσμό που συνέδεε τις καρδιές των. Άλλα γιατί; Για ποιο σκοπό; Αυτό ήταν το μυστήριο. Σκέφτηκε πως μπορούσε να έχη έναν έχθρο, έναν αντίζηλον. Μά όχι. Κάτι άλλο συνέβαινε. Τι όμως; Του κάκου βασάνιζε το μυαλό του. Δεν μπορούσε ν' ανακαλύψει τίποτα.

Έκείνο που τον απασχολούσε, ήταν η σκέψη ότι, για να μπορεί η κυρία Λυρώ να πάη στην έσοχη, και μάλιστα τόσο μακριά, θα πή ότι της είχαν διαθέσει ένα σοβαρό χρηματικό ποσό.

Κι' αυτό το είπε στη θυρωρή:
— Για να πάη η κυρία Λυρώ στα Πυρηνάια, όπου ασφαλώς δεν θα βρή η κόρη της εργασία, θα πή ότι είχε χρήματα, και μάλιστα αρκετά. Αυτό ακριβώς με παραξενεύει. Ξέρετε και σεις, όπως κι' εγώ άλλωστε, ότι η κυρία Λυρώ βρισκόταν σε δύσκολη θέση. Πώς έγινε ξαφνικά τόσο πλούσια;

— Μά δεν ξέρετε λοιπόν τίποτα, κύριε Λουσιέν; ρώτησε η κυρία Γρελύ.

— Όχι.
— Έχετε δίκιο. Δεν μπορούσατε να ξέρετε, αφού είχατε τόσες μέρες νάρθηκε να ιδήτε την κυρία Λυρώ. Λοιπόν, κύριε Λουσιέν, εξακολουθήσε η θυρωρή, που είχε πάρει σχετικές οδηγίες από την Άντα-σία Φουρέλ, θα σας το εξηγήσω. Ο μακαρίτης ο άντρας της είχε από οικονομίες του τέσσερις χιλιάδες φράγκα, και τα είχε δανείσει σ' ένα φίλο του που τον είχαν χάσει από τότε. Η κυρία Λυρώ είχε απελπιστεί πιά ότι θα ξανάπαιρνε αυτά τα λεφτά, που τα θεωρούσε χαμένα. Όπου την περασμένη Τρίτη, ο άνθρωπος αυτός ήθελε να την επισκεφθεί. Σ' όλο αυτό το διάστημα, που τον είχαν χάσει, βρισκόταν στη Ρωσία κι' έκανε εμπόριο. Ήρθε λοιπόν, που λέτε, και βρήκε την κυρία Λυρώ και της λέει: «Ασφαλώς θα νομίζατε πως σας είχα ξεχάσει. Όχι, κυρία μου. Δεν είχα ξεχάσει ούτε σας, ούτε το δάνειο, που μου είχε κάνει ο μακαρίτης ο άντρας σας. Μόλις προχτές γύρισα από τη Ρωσία, όπου έμπορεύομαι, κι' έσπευσα να ζητήσω πληροφορίες για το φίλο μου. Έμαθα, με μεγάλη μου λύπη ότι είχε σκοτωθεί σ' ένα δυστύχημα. Λυπήθηκα πάρα πολύ κι' ήρθα τώρα να ξεφλώσω το χρέος μου».

«Κι' ανοίγει το πορτοφόλι του, που λέτε, κύριε Λουσιέν, και της δίνει έξη χιλιάδες φράγκα».

— Αυτά όμως είναι έξη χιλιάδες, τού είπε η κυρία Λυρώ, που δεν πίστευε τα μάτια

φάρμα... Αυτό ήταν προδοσία!...
Το αίμα ανέβαινε στο κεφάλι του. Του φαινόταν πως η Εύγενία είχε ύφος ευχαριστημένο, χαρούμενο κι' αυτό τον εξόργισε περισσότερο. Αυτός να υποφέρει τα πάνδεινα, κι' εκείνη να είναι ευτυχισμένη! Μόλις μπορούσε να συγκρατήσει τα δάκρυά του. Η φριχτή αμφοβολία τον βασάνιζε, κι' η ζήλεια του σπάρανε την καρδιά.

— Είστε πολύ χλωμός, κύριε! Μήπως δεν είστε καλά; τού ρώτησε μία γυναίκα, που στεκόταν πλάι του.

Κατάλαβε πως τον κύτταζαν με περιέργεια, και βγήκε από την εκκλησία, χωρίς η Εύγενία να τον αντιληφθεί.

Έζησε δυο μέρες σάν μέσα σ' έναν εφιάλτη.

Την Τρίτη το πρωί ξαναπήγε στην οδό Βωμπόργκ. Αυτή τη φορά, ήταν αποφασισμένος ν' ανέβη στο διαμέρισμα της χήρας Λυρώ.

— Καλημέρα, κύριε Λουσιέν, τού είπε η θυρωρή, μόλις τον είδε. Έρχεστε να επισκεφθείτε την κυρία Λυρώ; Δεν σας είπε λοιπόν ότι θάφευγε;

— Θάφευγε; επανέλαβε κατάπληκτος ο νέος.

— Η κυρία Λυρώ κι' η κόρη της έφυγαν χτες το απόγευμα, κατά τις πέντε. Άν έρχόσαστε την Κυριακή...

— Έφυγαν; είπατε;... επανέλαβε ο Λουσιέν, σά να μην πίστευε στ' αυτά του. — Μάλιστα, κύριε Λουσιέν. Ήρθε ένας πολύ καλός γιατρός και είδε την κυρία Λυρώ, κι' αυτός της συνέστησε να φύγη από το Παρίσι, αν ήθελε να γίνει καλά. Κι' έτσι έφυγε με την κόρη της χτες το απόγευμα.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Σαμπα

Παράπονα πολλά μου κά —
τώρα έχαστάς τακτικά
κι' εγώ τ' ακούω τζάμπα.
Για δεν έπιγαμε παρέ —
σε κάποιο κέντρο να χορέ —
τη ράσπα και τη σάμπα!

Με άλλες λόγια δηλαδή
γυρεύεις το κοινόν να ιδή
το Θράσον τόν άσικη.
Νά πάη τώρα στα γερά —
μ' αυτή τη σάμπα και τη ρά —
παρόμοιο ρεζίλι!

Σου τόχω πη χίλιες βολές
και να το ξέρης να το λές
για με χορός έν τέλει



είνε μονάχα η ζεμπεκιά
με μία φίνα μπουζού —
κι' ως και το τσιφτετέλι!

Γι' αυτό σταμάτα το
(βιολί)
όπερ βαθέως μ' ένοχλεί
για σαχλαμάρα σάμπα.
Νά μη σ' αρπάξω απ' —
(το μαλλί)
κι' από το ξύλο το —
(πολύ)
σε κά — να πής; Κα —
(ράμπια!)

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η ψευτο-Φουρνιέ πείθει όριστικά τη Λυρώ να πάη μαζί της στην έσοχη. Κατόπιν της λέει πως ζήτησε πληροφορίες για το Λουσιέν και την οικογένειά του κι' έγραψε φριχτά πράγματα. Πρόκειται για μια οικογένεια αθίων! Η Λυρώ τρομάζει για την κόρη της και δέχεται τα χρήματα που της δίνει η Φουρνιέ για να επιστρέψη το ποσό που χρωστούσε στο νέο. Συγχρόνως τού γράφει να πάη να τους επισκεπτείται. Η Εύγενία μέτιστα περιμένει την Κυριακή το Λουσιέν. Κι' όταν συμβαίνει απ' τη μητέρα της την αλήθεια κλαίει απελπισμένα. Ποτέ δεν θα ξεχάση τον αγαπημένο της. Ο Λουσιέν μόλις έλαβε το γράμμα της Λυρώ και τα χρήματα έμεινε σάν κεραυνόχτυπμένος και τράβηξε άμέσως προς την οδό Βωμπόργκ.

«Βέβαια, σκεφτόταν η κυρία Λυρώ έχει το δικαίωμα να μη με ξαναδεχτεί στο σπίτι της, αλλά κι' εγώ έχω το δικαίωμα να της ζητήσω μια ειλικρινή εξήγησι, κι' ασφαλώς δεν θα μου την άρνηθη. Άν ένωχλώ κανένα, πρέπει να μου το πη και να μου υποδείξη τον έχθρό, που θάχω να πολεμήσω. Έπειτα, αν έπιμένει στην απόφασί της, θα υποκύψω, κι' επειδή έχω απόλυτη έμπιστοσύνη στην αγάπη της Εύγενίας, θα περιμένω...».

Πήγαινε λοιπόν με την απόφασί να ζητήσει εξηγήσεις από την κυρία Λυρώ.

Άλλ' όταν έφτασε μπροστά στο σπίτι, έχασε το θάρρος του, και δεν τόλμησε να μπη μέσα. Έκρινε σκοπιμότερο λοιπόν ν' αναβάλη την επίσκεψί του για την Κυριακή.

Το πρωί της Κυριακής, κατά τις δέκα, έφτασε πάλι στην οδό Βωμπόργκ. Κάθως πλησίαζε το σπίτι, είδε από μακριά την Εύγενία να βγαίνει, συνοδευόμενη από την κυρία Φουρνιέ, που την είχε ήδη διδυο-τρεις φορές και τη γνώριζε. Κυριεύτηκε από έναν ανεξήγητο, παιδιαστικό φόδο και κρύφτηκε για να μη τον δούν. Η κυρία Λυρώ θα ήταν μόνη τώρα, κι' η εύκαιρία ήταν κατάλληλη για να της μιλήση. Άλλ' αντί ν' ανέβη στο διαμέρισμα της χήρας, ο Λουσιέν ακολουθούσε από μακριά τις δυο γυναίκες.

Τις είδε πού μπήκαν σε μιαν εκκλησία. Μπήκε κι' αυτός και κρύφτηκε πίσω από ένα στυλό, απ' όπου μπορούσε να βλέπη την Εύγενία. Τότε πρόσεξε πως η νέα φορούσε καινούριο φόρεμα. Ήταν εκείνο που της είχε χαρίσει η ψευτο-Φουρνιέ. Ο Λουσιέν θυμήθηκε τότε το γράμμα της κυρίας Λυρώ και τα χίλια φράγκα, που του επέστρεψε. Ήξερε τι κέρδιζε η Εύγενία, κι' έπομένως ήταν άδύνατο ν' αγοράσει το φόρεμα εκείνο από τις οικονομίες της. Πού βρέθηκαν λοιπόν τα χρήματα; Ξαναβλέπε μπροστά του τον άγνωστο έχθρο, τον αντίζηλο του...

Το ότι ο άνθρωπος αυτός κατώρθωσε να δεχτεί η κυρία Λυρώ ένα ποσό, για να πληρώση τα χρέη της δεν ήταν και τόσο ανεξήγητο. Άλλα να δεχτεί κι' η Εύγενία χρήματά του για ν' αγοράση καινούργιο

της. Σεις χρωστούσατε στον άντρα μου μόνο τέσσερις χιλιάδες.

— Ναι, κυρία Λυρώ, της απάντησε εκείνος, αλλά πρέπει να λογαριάσετε και τους τόκους. Έχουν περάσει όχτώ χρόνια από τότε...

Καθώς βλέπετε, κύριε Λουσιέν, η κυρία Λυρώ έγινε ξαφνικά πλούσια σχεδόν, κι' έτσι μπορεί να φύγη για τα Πυρηνάια, για ν' αλλάξει τον αέρα της.

Σας ευχαριστώ για τις πληροφορίες που μου δώσατε κυρία, είπε ο Λουσιέν.

Τίποτα, κύριε Λουσιέν. Μήπως δεν ξέρω το ενδιαφέρον σας για την κυρία Λυρώ και για τη δεσποινίδα Εύγενία;

Μιλούσε με τόση ειλικρίνεια η κυρία Γρελύ, ώστε ούτε καν πέρασε από το μυαλό του Λουσιέν η σκέψη ότι μπορούσε να τον γελά.

Έφυγε, λυπημένος βέβαια γιατί είχε χάσει την Εύγενία, αλλά ήσυχος γιατί είχε πειστική πιά ότι οι υποψίες του ήταν άδικαιολογητες.

Η κυρία Γρελύ τον παρακολούθησε με το βλέμμα, καθώς απομακρυνόταν, και κούνησε το κεφάλι της.

Καύμενο παιδί! ψιθύρισε. Πολύ λυπήθηκα, που δεν μπόρεσα να τού πω την αλήθεια... Μα αφού πρόκειται για το καλό της δεσποινίδος Εύγενίας...

Η κυρία Ντυροζέ

Ένα πρωί, ο Ζωρζ Ραμέλ κι' η γυναίκα του πήγαν στο κοσμηματοπωλείο τού Ζουσελν για ν' αγοράσουν μερικά κοσμήματα. Ο Ζωγράφος τα είχε ιδη την προηγούμενη μέρα, που άρεσαν, κι' είχε αποφασίσει να τα χαρίση στη Μικρούλα, όπως εξακολουθούσε να λέη καϊδευτικά τη γυναίκα του. Μέσα στο κατάστημα, συνάντησε μια κυρία πολύ όμορφη, που τα μάτια της εξέφραζαν μιαν ανείπωτη θλίψη.

Ο Ζωγράφος υποκλήθηκε μπροστά της με σεβασμό.

Καλημέρα, κύριε Ραμέλ, τού είπε συγκινημένη εκείνη. Είπε πολλές φορές να έρχομαι να ιδωθούμε. Δεν βγαίνω πιά. Ως σά νάμουνα κλειμένη σε μοναστήρι.

Το ξέρω, κυρία, απάντησε ο Ζωγράφος. Δυστυχώς, δεν μπόρεσα να έμποδίσω τη δυστυχία που σας έπληξε.

Η Μικρούλα παρακολούθησε παραξενεμένη αυτή τη συζήτηση τού συζύγου της με την γυναίκα εκείνη που της ήταν άγνωστη. Εκείνη την χαϊρέτησε ευγενικά, κι' είπε στο Ζωγράφο:

Θα είναι ασφαλώς η κυρία Ραμέλ.

Ο Ζωγράφος έσπευσε να την συστήση στη γυναίκα του:

— Η κυρία Ντυροζέ.

— Δεν μου είστε καθόλου άγνωστη, κυρία μου, της είπε η Μικρούλα. Πολλές φορές ο Ζωρζ μου μίλησε για σας, τόσο μάλιστα, που λίγο έλειψε να ζηλέψω. Είμαι εύτυχης, που, έστω και τυχαία, γνωριστήκαμε σήμερα.

Σας ευχαριστώ, κυρία Ραμέλ.

Κι' η κυρία Ντυροζέ έσφιξε με συγκίνηση το χέρι της Μικρούλας.

Όταν, σε λίγο ή κ. Ντυροζέ έφυγε, ο κοσμηματοπώλης είπε στο Ραμέλ:

— Δεν ήξερα ότι γνωρίζατε την κυρία Ντυροζέ.

— Πριν από λίγα χρόνια, την έβλεπα τακτικά.

Ναι, τα πρώτα χρόνια του γάμου της ήταν πολύ κοσμική. Τότε ήταν μια από τις καλύτερες πελάτισσές μου. Πώς άλλαξαν όλα όμως! Θυμάστε τη μονομαχία τού κυρίου Ντυροζέ; Η σφαίρα τού αντιπάλου του τον παραμόρφωσε σχεδόν εντελώς, και τον άφισε μουγγό!...

Ναι, ο κύριος Ντυροζέ τιμωρήθηκε σκληρά.

— Δεν μαθεύτηκε ποτέ η πραγματική άφορμή της μονομαχίας. Φαίνεται πως κι' αυτοί οι μάρτυρες...

— Ήμουν ένας από τους μάρτυρες, κύριε Ζουσελν.

Ναι, είναι αλήθεια, τώρα το θυμούνται. Την εποχή εκείνη ήσαστε στενός φίλος με τον Άλεξιο Μουλέν. Μ' όλα αυτά, κύριε Ραμέλ, η κυρία Ντυροζέ δεν φαίνεται να είναι θυμωμένη μαζί σας.

— Δεν θα ήταν σωστό να είναι θυμωμένη.

— Έν πάση περιπτώσει, από την εποχή εκείνη, η κυρία Ντυροζέ έχασε την εύτυχία της, κι' εγώ έχασα μια καλή πελάτισσα.

— Μου φαίνεται όμως, κύριε Ζουσελν,

ότι η παρουσία της κυρίας Ντυροζέ εδώ υποδεικνύει ότι δεν την χάσατε από πελάτισσα, παρατήρησε ο Ζωγράφος.

Ο Ζουσελν κούνησε το κεφάλι του.

— Ξέρω, κύριε Ραμέλ, πόσο ενδιαφέρεστε για την κυρία Ντυροζέ, κι' έτσι δεν διαστάζω να σας πω κάτι, που δεν θα τόλγα σε κανένα άλλον. Λοιπόν, αγόρασα από την κυρία Ντυροζέ, για εκατόν είκοσι χιλιάδες φράγκα όλα της τα κοσμήματα.

Την δυστυχισμένη! ψιθύρισε η Μικρούλα.

Μά πως; ρώτησε παραξενεμένος ο Ραμέλ. Ο κύριος Ντυροζέ έχει εκατομμύρια.

Κι' ωστόσο, η κυρία Ντυροζέ αναγκάστηκε να πουλήσει τα κοσμήματά της.

— Δεν σας είπε τί ήθελε να τα κάνει αυτά τα χρήματα;

— Δεν μου είπε τίποτα, κι' η αλήθεια είναι πως ούτε κι' εγώ την ρώτησα.

Ο Ραμέλ διάλεξε τα κοσμήματα, που ήθελε για τη γυναίκα του, τα πλήρωσε, αποχαιρέτησε τον Ζουσελν και γύρισε μαζί με τη Μικρούλα στο διαμέρισμά τους.

Στις δυο το απόγευμα, ο Ζωγράφος πήγε να επισκεφθί τον φίλο του μηχανικό Στέφανο Ρενοντέν.

— Στέφανε, τού είπε, έχω κάτι να σου πω. Και τού διηγήθηκε την πρωινή του συνάντησι.

Ο μηχανικός ταράχτηκε.

— Στέφανε, αγαπάς πάντοτε την κυρία Ντυροζέ; τόν ρώτησε ο Ζωγράφος.

Ναι, Ζωρζ, απάντησε ο Ρενοντέν. Θέλησα να βγάλω από την καρδιά μου αυτόν τον τρελό, τον χωρίς καμιάν έλπίδα έρωτα, αλλά δεν μπόρεσα... Σου μίλησε, μήπως, η κυρία Ντυροζέ; Σου είπε τίποτα;

— Άλλάξαμε λίγα λόγια μονάχα, Στέφανε. Η κυρία Ντυροζέ δεν είναι ευτυχισμένη. Την ενααίσιδες τελευταία;

— Όχι. Άπέφυγα μάλιστα και να την συναντήσω.

— Γιατί;

— Γιατί δεν είμαι βέβαιος για τον έαυτό μου, Ζωρζ. Θα τάχανα! Θα κοκκινίza, σάν μαθητάκος. Τότε θα μάθαινε το μυστικό μου, κι' εγώ δεν θέλω, για τίποτα στον κόσμο, να καταλάβη ότι δεν έπαυα να την αγαπώ.

— Σε καταλαβαίνω.

— Άλλάξε πολύ, δεν είν' έτσι;

— Ναι, γιατί υποφέρει. Αυτό φαίνεται από το βλέμμα της. Ωστόσο, δεν έχασε την όμορφιά της. Θαρρείς κι' η λύπη την έχει κάνει πιο όμορφη. Η αλήθεια είναι ότι ο Ντυροζέ δεν ήταν ο κατάλληλος σύζυγος γι' αυτή.

— Τόν θέλησε, είπε με πικρά ο Ρενοντέν.

— Έστω, αλλά δεν τον αγαπάει, δεν τον αγαπάσε ποτέ της.

— Ίσως τον αγαπούσε τα πρώτα χρόνια.

— Κι' αυτό αν παραδεχτούμε, η αγάπη της δεν βαστάζε πολύ. Με την διαγωγή του, ο Ντυροζέ έχασε την εκτίμησι και το σεβασμό της γυναίκας του. Κι' αν ακόμα λοιπόν υποθέσουμε ότι κάποτε τον αγαπήσε, τώρα δεν μπορεί παρά να τον συχαινεται.

Ναι, άλλ' αυτός ο άνθρωπος την κρατάει δεμένη με την αλυσίδα εκείνη, που γι' άλλους είναι λουλουδένια και γι' άλλους αδόσταχτη.

— Στέφανε, η αλυσίδα αυτή σήμερα μπορεί να κοπή.

— Μια γυναίκα, σάν την κυρία Ντυροζέ, ποτέ δεν θα θελήση να καταφύγη σε μια σκανδαλώδη δίκη, για να πάρη διαζύγιο. Προτιμάει να υποφέρει, παρά να μάθη ο κόσμος το δράμα της. Άλλωστε, από τότε που μονομάχησε με το Μουλέν, ο Ντυροζέ δεν είναι ο ίδιος άνθρωπος. Ο άλλοτε διεφθαρμένος, ο ακόλαστος, ο φιλήδονος, άλλαξε. Έπειδή ντρέπεται να εμφανίζεται στον κόσμο, εξ αιτίας της αποκρουστικής του μορφής, κλείστηκε στο μεγάλο του. Και τώρα, που η σφαίρα τού αντιπάλου του τον παραμόρφωσε, κι' έτσι δεν μπορεί να κυνηγάει τους εύκολους έρωτες, όπως άλλοτε, έρωτεύθηκε τη γυναίκα τού, κι' άφου πρώτα την εγκατέλειψε και την πρόσβαλε φριχτά, τώρα προσπαθεί να την τραβήξη κοντά του. Με το δικαίωμα τού συζύγου, προσπαθεί να της επιβάλλη τον έρωτά του. Καθώς καταλαβαίνεις, Ζωρζ, ο Ντυροζέ δεν θάδινε, με κανένα λόγο το διαζύγιο στη γυναίκα του.

Τη λυπούμαι!... ψιθύρισε ο Ραμέλ.

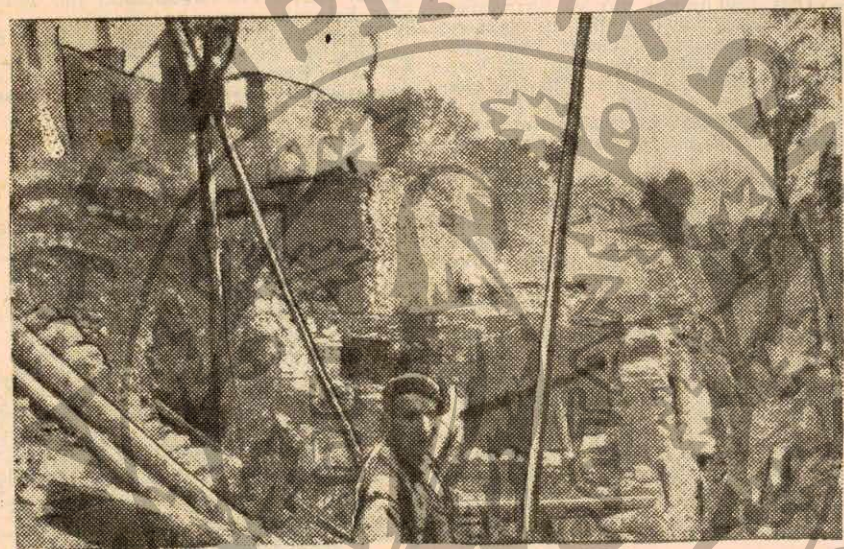
— Είπε περισσότερο άδεια λύπησ απ' ότι φαντάζεσαι. Ο άντρας της, που τόν μισεί, και που συχαινεται να τον αντικρύση, την αγαπάει παρφορα, με έρωτα, βέβαια, κτηνώδη, όπως αυτός ο άνθρωπος συνήθιζε πάντοτε, κι' η καυμένη αναγκάζεται, τις νύχτες, να κλειδώνεται στην κρεββατοκάμαρά της, και να κοιμάται μαζί με την καμαριέρα της, γιατί φοβάται μην της σπάση την πόρτα, όπως κάποτε αποτειράθηκε...

— Πώς τάμαθες όλα αυτά, Στέφανε; ρώτησε κατάπληκτος ο Ραμέλ.

— Θα σου το πω, απάντησε ο Στέφανος Ρενοντέν.

Τρόπος έκδικήσεως

Ο Στέφανος Ρενοντέν έμεινε λίγες στιγμές σιωπηλός, σά νάθελε να συγκεντρώση



Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ ΕΝΑ ΧΩΡΙΟ

Το μικρό γαλλικό χωριουδάκι Μπιλλέυ που βρίσκεται σε ύψος 1.300 μέτρων καταστράφηκε κατά τα τρία τέταρτα μέσα σε 7 ώρες συνεπεία κεραυνού. Τα σπίτια του ήσαν όλα ξύλινα και η φωτιά που άναψε ο κεραυνός πέφτοντας σ' ένα απ' αυτά διαδόθηκε με αστραπιαία ταχύτητα. Οι δυστυχισμένοι κάτοικοι υποχρεώθηκαν να εγκαταλείψουν τα σπίτια τους και από ένα γειτονικό λόφο είδαν όλα τους τα υπάρχοντα να γίνονται παρανόημα τού πυρός, που στάθηκε αδύνατο να το καταπολεμήσουν.

της σκέψης του, κι' έπειτα άρχισε να διηγείται:

— Πριν από δυό μήνες, ένας νέος είκοσι δυό χρονών ήρθε να μου ζητήσει να τον προσλάβω ως σχεδιαστή. Μ' όλο που είχα άλλους δυό, και δεν χρειάζομουν τριτό, τον ρώτησα ποιος ήταν, πού είχε έργαση κλπ. γιατί η συμπαθητική του φυσιογνωμία μου κίνησε το ενδιαφέρον. Μου είπε ότι δεν είχε ούτε πατέρα, ούτε μητέρα, αλλά μόνο μιά αδελφή, οχτώ χρόνια μεγαλύτερη απ' αυτόν, που εργαζόταν ως καμαριέρα στην κυρία Ντυροζέ.

— Έργάζεται τρία χρόνια εκεί, πρόσθεσε, κι' η κυρία Ντυροζέ την αγαπάει πολύ και της φροντίζει σα να ήταν φίλη της. Φαντάζεσαι τη συγκίνησή μου, Ζωρζ, όταν άκουσα αυτό το όνομα.

— Σας προσλαβάνω, είπα στον νέον εκείνον, και θα σας δίνω στην αρχή διακόσια φράγκα το μήνα.

— Μ' ευχαρίστησε κατασυγκινημένος. Άργότερα έμαθα ότι η αδελφή του τον είχε συμβουλέψει ναρήσει σε μένα, αλλά, φυσικά, δεν ήξερε ούτε ο ίδιος να μου πη άν, στην αδελφή του, είχε μιλήσει, γι' αυτό το ζήτημα, η κυρία Ντυροζέ. Καθώς καταλαβαίνεις λοιπόν, Ζωρζ, από το σχεδιαστή μου μαθαίνω όσα γίνονται στο μέγαρο της κυρίας Ντυροζέ, γιατί του τα λέει η αδελφή του.

— Την πρώτη φορά, πού άρχισε να μου μιλάει γι' αυτά τα πράγματα, τον κύτταξα αυστηρά και τον ρώτησα:

— Ποιος σας συμβούλεψε να μου τα πητε όλα αυτά; Η αδελφή σας μήπως;

— Όχι, κύριε, μου απάντησε ντροπαλός. Άλλ' όταν η αδελφή μου μου τα είπε, κατάλαβα πως ήθελε να σας τα πω,...

— Πραγματικά, αυτά τα πράγματα δεν μου εινε αδιάφορα, του είπα.

— Για ένα διάστημα, μου είχε περάσει η ιδέα ότι η κυρία Ντυροζέ έβαζε την καμαριέρα της να τα ληη στον αδελφό της, αλλ' άργότερα βεβαιώθηκα ότι δεν είχε ιδέα.

— Η καμαριέρα θα είχε μάθει ότι αγαπούσα την Ίουλίτσα Κλαμερζά, προτού να παντρευτή το Ντυροζέ, και γι' αυτό μου έστειλε εκείνες τις πληροφορίες μέσω του αδελφού της, χωρίς η κυρία της να ξέρη τίποτα. Έτσι λοιπόν, μαθαίνω όλα όσα γίνονται εκεί μέσα. Άλλά δεν μου είπες, αγαπητέ μου Ζωρζ, τί έμαθες, όταν συναντήσες την κυρία Ντυροζέ στο Ζουσελέν;

— Αγαπητέ Στέφανε, απάντησε ο Ραμέλ, δεν καταλαβαίνω τί συμβαίνει σ' αυτό το μέγαρο, και γι' αυτό παραξενεύτηκα.

— Για ποιά πράγμα; ρώτησε ο Ρενοντέν.

— Ο Ντυροζέ εινε πραγματικά πλούσιος;

— Έχει περιουσία κάπου πέντε εκατομμυρίων.

— Τότε δεν μπορώ πιά να καταλάβω τίποτα. Ο Ζουσελέν μου είπε ότι σήμερα το πρωί η κυρία Ντυροζέ είχε πάει στο κατάστημα του γιά να πουλήσει, γιά εκατόν είκοσι χιλιάδες φράγκα, όλα της τα κοσμήματα.

— Είσαι βέβαιος ότι πουλήσε τα κοσμήματά της; ρώτησε κατάπληκτος ο Ρενοντέν.

— Τά είδα. Μου τάδειξε ο Ζουσελέν. Θαυμάσια! φώναξε ο μηχανικός, πού τα μάτια του άστραφταν. Τί περίφημη γυναίκα!... Έπειτα απ' αυτό πού έκανε σήμερα, Ζωρζ, κι' αν ακόμα δεν την είχα συγχωρήσει, θα την συχωρούσα...

— Δεν σε καταλαβαίνω, ψιθύρισε ο Ραμέλ.

— Θα σου εξηγήσω, φίλε μου. Μετά τρεις μέρες, λήγει ένα γραμμάτιο εκατόν είκοσι χιλιάδων του πατέρα της. Ο κύριος Κλαμερζά δεν είχε να το πληρώσει, κι' ήταν αποφασισμένος ν' αυτοκτονήσει. Γι' αυτό η κόρη του πουλήσε τα κοσμήματά της. Δυστυχώς όμως δεν ξέρει ότι ο πατέρας της έχει κι' ένα άλλο γραμμάτιο, τριακοσίων χιλιάδων φράγκων, πού λήγει στις 15 Ίουλίου. Έσωσε τον πατέρα της σήμερα. Άλλά πως θα τον σώσει μετά είκοσι μέρες;

— Άλλ' ο κύριος Κλαμερζά ήταν πλούσιος. Πώς έφτασε σ' αυτό το σημείο; Χρεωκόπησαν κάτι όφειλέτες του, και καταλαβαίνεις...

— Ο γαμπρός του όμως εινε εκατομμυριούχος. Πώς δεν τον βοηθάει ο κύριος Ντυροζέ;

— Γιατί έκδιάζει τη γυναίκα του να υποκύψει στις θελήσεις του, και τότε θα σώσει τον πατέρα της από την πτώχευση.

— Εινε ανάνδρος!

— Ναι, Ζωρζ, η διαγωγή του τον δείχνει άτιμον και ανάνδρο.

— Η κυρία Ντυροζέ λοιπόν θ' αναγκαστή να υποκύψει, γιά να σώσει τον πατέρα της;

— Όχι, Ζωρζ. Το γραμμάτιο του κυρίου Κλαμερζά θα πληρωθή.

— Θα το πληρώσει εσύ, Στέφανε;

— Ναι, απάντησε ο Ρενοντέν. Άλλά δυστυχώς δεν είμαι τόσο πλούσιος, ώστε να διαθέσω όλο αυτό το ποσό.

— Το ξέρω, Στέφανε. Όποτε γι' αυτό ήρθες χτες και βρήκες τον κόμητα Ντεσσολέρ.

— Ναι, Ζωρζ. Κι' ο κύριος κόμης μου υποσχέθηκε...

— Θα κρατήσει το λόγο του. Χωστάει άλλα ποσά ο κύριος Κλαμερζά;

— Άλλες τετρακόσιες χιλιάδες φράγκα. Αυτές όμως, δυστυχώς, τις χρωστάει στον Ντυροζέ. Γι' αυτό, άλλωστε, τότε, προτίμησε ν' απορρίψει τη δική μου πρόταση και ν' κάνει γαμπρό του αυτόν, έπειδή ήταν εκατομμυριούχος, και είχε δεχτή μερικά γραμμάτια έναντι της προίκας. Τώρα, ο Ντυροζέ μπορεί ν' απαιτήσει να του εξοφληθή αυτό το ποσό.

— Ο κύριος Ντυροζέ ξέρει σε τί θέση βρίσκεται ο πεθερός του;

— Ασφαλώς, και πολύ καλύτερα μάλιστα κι' από τη γυναίκα του, πού φαντάζεται ότι, με τις εκατόν είκοσι χιλιάδες φράγκα, σώζει τον πατέρα της από την πτώχευση. Και τώρα θα έκδιάζει μ' αυτόν τον τρόπο τη γυναίκα του γιά να υποκύψει στις θελήσεις του. Άλλά δεν θα τον αφήσω. Θα την υπερασπιστώ... Έτσι θα εκδικηθώ, με τον τρόπο μου, και τον κύριο Κλαμερζά, πού προτίμησε να δώσει την κόρη του στον πλούσιο Ντυροζέ, κι' όχι σε μένα...

— Στέφανε, είπε συγκινημένος ο Ραμέλ, ο κόμης Ντεσσολέρ σε αγαπάει ακριβώς γι' αυτό το λόγο; Γιατί κι' εκείνος εκδικείται με τον ίδιο τρόπο...

Είκοσι λεπτά...

— Μπλουά, είκοσι λεπτά... φώναξε ο σταθμάρχης, μόλις το τραίνο από τα Μπορντώ σταμάτησε μπροστά στο σταθμό του Μπλουά.

— Η πόρτα ενός βαγονιού άνοιξε κι' ένας νέος καλοντυμένος πήδησε στο λιθόστρωτο. Ο σταθμάρχης τον αναγνώρισε κι' έσπευσε προς το μέρος του, με το καπέλλο στο χέρι. Ο νέος αυτός, πού ταξίδευε σε ιδιαίτερο διαμέρισμα, ήταν ο Στέφανος Ρενοντέν, κι' είχε αναλάβει την κατασκευή ώρισμένων έργων γιά λογαριασμό της Εταιρίας Σιδηροδρόμων.

— Εκείνη τη στιγμή, από την αίθουσα αναμονής των επιβατών Γ' θέσεως, ζήγκαν δυό νέοι. Έκείνη ήταν πολύ όμορφη, κι' απλούστατα ντυμένη. Είχε χαμηλωμένα τα μάτια της και φαινόταν συγκινημένη. Ο Στέφανος κατάλαβε άμέσως πως ή συγκινησή της προερχόταν από τα λόγια πού της έλεγε ο συνοδός της.

«Είνε δυό εύτυχισμένοι» σκέφτηκε, κι' άναστήναξε.

Χωρίς να ξέρη κι' αυτός γιατί, ενδιαφέρθηκε γι' αυτούς τους δυό νέους.

— Διονυσία, άκουσε το νέο να ληη στην κοπέλλα, αγαπημένη μου Διονυσία, δεν θα με ξεχάσεις. Θα με θυμάσαι, δεν είν' έτσι; Μου το υποσχέσαι;

— Η νέα τον κύτταξε τρυφερά.

— Κάρολε, απάντησε, δεν είμαι αγάριστη. Δεν θα ξεχάσω ποτέ εκείνα πού έκανες γιά μένα. Όταν όλος ο κόσμος με κατηγορούσε συ δεν άμφεβαλλες γιά μένα. Να είσαι βέβαιος πως δεν θα σε ξεχάσω ποτέ!...

— Εύχαριστώ, Διονυσία. Πόσο θάθελα να φύγω μαζί σου. Άλλ' αυτό μου εινε αδύνατον. Οι δουλειές μου με κρατάνε στο χωριό, κοντά στους γονείς μου.

— Το ξέρω, Κάρολε. Άλλά κι' αν ακόμα δεν σε κρατούσαν οι δουλειές σου, δεν θα σου επέτρεπα να με άκολουθήσεις. Αυτό θάδινε άφορμή στις κακές γλώσσες να πουν πολλά.

— Έχεις δίκιο, Διονυσία, και να είσαι βέβαιη πως δεν θα κάμω ποτέ τίποτα σε βάρος της υπολήψεώς σου.

— Να ένας τίμιος νέος! είπε ο Στάφανος, πού είχε άκουσει όλον αυτό το διάλογο.

— Άλλά δεν σου το κρύβω, αγαπητή μου Διονυσία, ότι είμαι άνήσυχος, πρόσθεσε ο νέος.

— Γιατί;

— Είσαι όμορφη, Διονυσία, πολύ όμορφη και λένε ότι, γιά τα όμορφα κορίτσια, το Παρίσι εινε γεμάτο κινδύνους. Ξέρω πως εινε ανόητο νάχω τέτοιες ιδέες. Άλλά φοβούμαι πως κάποιος θα σ' αγαπήσει. Δεν είμαι ζηλιάρης, μα ωστόσο...

— Πολύ καλά. Μ' όλο πού θάθελα να το βροντοφωνάξω παντού ότι άδικα σ' είχαν κατηγορήσει. Άλλά να μου επιτρέψεις να το πω μονάχα στη μητέρα μου, γιάτί αυτή πάντοτε σε υπερασπιζόταν.

— Καλά, απάντησε η νέα συγκινημένη. Καθώς ξέρεις, Διονυσία, εξακολουθώ σε ο Κάρολος, βασιζόμεν στη μητέρα μου γιά τη μελλοντική μας εύτυχία. Κάτι μου λέει ότι σύντομα θάχω ένα εύχαριστο νέο να σου πω. Όπως και νάναι, δεν θα περάσει χρόνος και θάρω να σε ιδώ στο Παρίσι. Τότε θα πω στον κύριο Λουσιέν, τον αδελφό σου, ότι σ' αγαπώ και θέλω να σε κάνω γυναίκα μου. Θέλω να γνωρίσω τον κύριο Μορέλ, και θα είμαι εύτυχής, όταν του σφίξω το χέρι. Προτού ακόμα τον γνωρίσω, τον αγαπώ, γιάτί είμαι βέβαιος ότι σου μοιάζει, κι' ότι έχει κι' αυτός την καρδιά τη δική σου.

— Ακούγοντας το όνομα του Λουσιέν Μορέλ, ο Στέφανος Ρενοντέν ταραχώθηκε.

— Σε λίγο, εξακολουθώ ο Κάρολος, θα βρίσκεσαι κοντά στον αδελφό σου, πού έχεις τόσα χρόνια να τον δεις. Καταλαβαίνω την άνυπομονησία σου. Άλλ' εγώ, Διονυσία, άνησυχώ.

— Γιατί, Κάρολε;

— Πώς θα κατορθώσεις να βρης τον αδελφό σου σε μία τόσο μεγάλη πολιτεία, σαν το Παρίσι; Δεν έχεις τη διεύθυνσή του.

— Αυτό εινε αλήθεια, αλλά θα μου την δώσουν.

— Ποιάς;

— Αυτός ο κύριος, πού ενδιαφέρεται γιά τον Λουσιέν, και πού μίλησε γι' αυτόν στο δημαρχο του Βινιότ.

— Βινιότ... είπε μέσα του ο Στέφανος Ρενοντέν. Δεν υπάρχει αμφιβολία: Αυτή η νέα εινε αδελφή του Λουσιέν Μορέλ.

— Και ξέρεις πού μένει αυτός ο κύριος, Διονυσία; Ξαναρώτησε ο Κάρολος.

— Εινε δυό χρόνια τώρα πού μου είπαν το όνομά του και τη διεύθυνσή του, κι' εινε χαράγμένα μέσα στο μυαλό μου.

— Σ' αυτόν τον κύριο θ' απευθυνθής πρώτα;

— Ναι, Κάρολε, τότε, Κάρολε, δεν θα εινε η ίδια. Τότε θάρησε να με βρης και θα σου πω άμέσως: «Είμαι δική σου!»

— Πόσο σ' αγαπώ, Διονυσία, τόσο είσαι άξια της αγάπης μου!... ψιθύρισε συγκινημένος ο νέος.

— Ο Στέφανος, πού είχε παρακολουθήσει όλη αυτή τη συζήτηση, ένοιωσε τη συμπαιθεία του γιά τους δυό εκείνους νέους να μεγαλώνει.

— Κάρολε, ξαναρώτησε η Διονυσία το συνοδό της, είσαι βέβαιος ότι κανένας στη Νευβίλ δεν ξέρει γιά ποιά λόγο ήρθες, σήμερα στο Μπλουά;

— Είμαι βέβαιος, Διονυσία. Κι' οι γονείς μου ακόμα δεν υποπτεύθηκαν τίποτα. Ο χωροφύλακας με βρήκε στο δρόμο και μου έδωσε το γράμμα του άνακρίτου. Κανένας λοιπόν δεν τμασε. Όταν με ρώτησε ο πατέρας μου πού θα πήγαινα του είπα ότι θάρχόμουν στο Μπλουά γιά να διορθώσω το ρολόι μου.

— Ναι, Κάρολε, δεν πρέπει να πης σε κανένα στη Νευβίλ πως ήρθες στο Μπλουά γιά να με συναντήσεις. Επίσης δεν θέλω να μάθουν ότι είμαι έλευθερη κι' ότι έφυγα γιά το Παρίσι.

— Γιατί, Διονυσία;

— Έχω τους λόγους μου.

— Πολύ καλά. Μ' όλο πού θάθελα να το βροντοφωνάξω παντού ότι άδικα σ' είχαν κατηγορήσει. Άλλά να μου επιτρέψεις να το πω μονάχα στη μητέρα μου, γιάτί αυτή πάντοτε σε υπερασπιζόταν.

— Καλά, απάντησε η νέα συγκινημένη. Καθώς ξέρεις, Διονυσία, εξακολουθώ σε ο Κάρολος, βασιζόμεν στη μητέρα μου γιά τη μελλοντική μας εύτυχία. Κάτι μου λέει ότι σύντομα θάχω ένα εύχαριστο νέο να σου πω. Όπως και νάναι, δεν θα περάσει χρόνος και θάρω να σε ιδώ στο Παρίσι. Τότε θα πω στον κύριο Λουσιέν, τον αδελφό σου, ότι σ' αγαπώ και θέλω να σε κάνω γυναίκα μου. Θέλω να γνωρίσω τον κύριο Μορέλ, και θα είμαι εύτυχής, όταν του σφίξω το χέρι. Προτού ακόμα τον γνωρίσω, τον αγαπώ, γιάτί είμαι βέβαιος ότι σου μοιάζει, κι' ότι έχει κι' αυτός την καρδιά τη δική σου.

— Ακούγοντας το όνομα του Λουσιέν Μορέλ, ο Στέφανος Ρενοντέν ταραχώθηκε.

— Σε λίγο, εξακολουθώ ο Κάρολος, θα βρίσκεσαι κοντά στον αδελφό σου, πού έχεις τόσα χρόνια να τον δεις. Καταλαβαίνω την άνυπομονησία σου. Άλλ' εγώ, Διονυσία, άνησυχώ.

— Γιατί, Κάρολε;

— Πώς θα κατορθώσεις να βρης τον αδελφό σου σε μία τόσο μεγάλη πολιτεία, σαν το Παρίσι; Δεν έχεις τη διεύθυνσή του.

— Αυτό εινε αλήθεια, αλλά θα μου την δώσουν.

— Ποιάς;

— Αυτός ο κύριος, πού ενδιαφέρεται γιά τον Λουσιέν, και πού μίλησε γι' αυτόν στο δημαρχο του Βινιότ.

— Βινιότ... είπε μέσα του ο Στέφανος Ρενοντέν. Δεν υπάρχει αμφιβολία: Αυτή η νέα εινε αδελφή του Λουσιέν Μορέλ.

— Και ξέρεις πού μένει αυτός ο κύριος, Διονυσία; Ξαναρώτησε ο Κάρολος.

— Εινε δυό χρόνια τώρα πού μου είπαν το όνομά του και τη διεύθυνσή του, κι' εινε χαράγμένα μέσα στο μυαλό μου.

— Σ' αυτόν τον κύριο θ' απευθυνθής πρώτα;

— Ναι, Κάρολε, τότε, Κάρολε, δεν θα εινε η ίδια. Τότε θάρησε να με βρης και θα σου πω άμέσως: «Είμαι δική σου!»

— Πόσο σ' αγαπώ, Διονυσία, τόσο είσαι άξια της αγάπης μου!... ψιθύρισε συγκινημένος ο νέος.

— Ο Στέφανος, πού είχε παρακολουθήσει όλη αυτή τη συζήτηση, ένοιωσε τη συμπαιθεία του γιά τους δυό εκείνους νέους να μεγαλώνει.

— Κάρολε, ξαναρώτησε η Διονυσία το συνοδό της, είσαι βέβαιος ότι κανένας στη Νευβίλ δεν ξέρει γιά ποιά λόγο ήρθες, σήμερα στο Μπλουά;

— Είμαι βέβαιος, Διονυσία. Κι' οι γονείς μου ακόμα δεν υποπτεύθηκαν τίποτα. Ο χωροφύλακας με βρήκε στο δρόμο και μου έδωσε το γράμμα του άνακρίτου. Κανένας λοιπόν δεν τμασε. Όταν με ρώτησε ο πατέρας μου πού θα πήγαινα του είπα ότι θάρχόμουν στο Μπλουά γιά να διορθώσω το ρολόι μου.

— Ναι, Κάρολε, δεν πρέπει να πης σε κανένα στη Νευβίλ πως ήρθες στο Μπλουά γιά να με συναντήσεις. Επίσης δεν θέλω να μάθουν ότι είμαι έλευθερη κι' ότι έφυγα γιά το Παρίσι.

— Γιατί, Διονυσία;

— Έχω τους λόγους μου.

— Πολύ καλά. Μ' όλο πού θάθελα να το βροντοφωνάξω παντού ότι άδικα σ' είχαν κατηγορήσει. Άλλά να μου επιτρέψεις να το πω μονάχα στη μητέρα μου, γιάτί αυτή πάντοτε σε υπερασπιζόταν.

— Καλά, απάντησε η νέα συγκινημένη. Καθώς ξέρεις, Διονυσία, εξακολουθώ σε ο Κάρολος, βασιζόμεν στη μητέρα μου γιά τη μελλοντική μας εύτυχία. Κάτι μου λέει ότι σύντομα θάχω ένα εύχαριστο νέο να σου πω. Όπως και νάναι, δεν θα περάσει χρόνος και θάρω να σε ιδώ στο Παρίσι. Τότε θα πω στον κύριο Λουσιέν, τον αδελφό σου, ότι σ' αγαπώ και θέλω να σε κάνω γυναίκα μου. Θέλω να γνωρίσω τον κύριο Μορέλ, και θα είμαι εύτυχής, όταν του σφίξω το χέρι. Προτού ακόμα τον γνωρίσω, τον αγαπώ, γιάτί είμαι βέβαιος ότι σου μοιάζει, κι' ότι έχει κι' αυτός την καρδιά τη δική σου.

— Ακούγοντας το όνομα του Λουσιέν Μορέλ, ο Στέφανος Ρενοντέν ταραχώθηκε.

— Σε λίγο, εξακολουθώ ο Κάρολος, θα βρίσκεσαι κοντά στον αδελφό σου, πού έχεις τόσα χρόνια να τον δεις. Καταλαβαίνω την άνυπομονησία σου. Άλλ' εγώ, Διονυσία, άνησυχώ.



Ο Βασιλεύς της Βαυαρίας Λουδοβίκος ο Β' (1845 — 86)

ΕΝΑΣ ΤΡΕΛΛΟΣ στο θρόνο της Βαυαρίας

Έχτιζε μεσαιωνικούς πύργους και βυζαντινά παλάτια

Ός την ημέρα της κηδείας του βασιλέως Μαξιμιλιανού (άνοιξε το 1864), οι κάτοικοι του Μονάχου δεν είχαν ξαναδη το νέο πρίγκηπα Λουδοβίκο. Γιατί ο πατέρας του, θέλοντας να τον μορφώσει εντατικά, τον υπέχρεωνε να μένη κλεισμένος στο παλάτι.

Ήταν άλλωστε κι' ο ίδιος ένας τύπος υπερβολικά λογικός και μετρημένος, τελείως διαφορετικός απ' τον πατέρα του Λουδοβίκο Α', πού είχε αναγκασθή να παραιτηθή από το θρόνο εξ αιτίας του σκανδαλώδους έρωτός του γιά την περίφημη τυχοδιώκτρια Λόλα Μεντζέ. Όνειρευόταν λοιπόν να κάμη τους δυό γιούς του, το Λουδοβίκο και τον Όθωνα, διανομήματα πρίγκηπων. σύμφωνα με τις διποτικές του αντίληψεις. Μεγάλωσαν έτσι απομονωμένοι απ' τους άλλους νέους της γενιάς τους, με τα βιβλία τους γιά μοναδική έπαφθ τους με τον εξωτερικό κόσμο.

Όστόσο, ο Λουδοβίκος δεν εύρισκε πολύ άνυπόφορη αυτή τη μοναξιά, γιάτί η πλούσια φαντασία του τη γεμίσε με τις μορφές των προσώπων πού ανάφεραν τα βιβλία της ιστορίας.

Ο ξεφονιάξ άνατορας του πατέρα του τον μετέφερε μ' ένα πηδημα απ' το μαθητικό θρανίο στο θρόνο. Το παιδί αυτό των 19 ετών, με τα μαύρα κασταρά μαλλιά, τα γαλανά μάτια και τη λεπτή φυσιογνωμία, φορτώθηκε στους άμφοτους ώμους του τα βάρη της εξουσίας.

Όστόσο, μετά την κηδεία του πατέρα του, προσπάθησε όσο μπορούσε ν' αποτραβηχτή και πάλι απ' τον κόσμο του 19ου αιώνας, τον τόσο άτακτο με την ιδιοσυγκρασία του, και να δαναγυρίσει στα αγαπημένα του όνειρα. Οι υπηκόοι του είχαν γοητευθή απ' τη χάρη του. Άμέτρητες γυναίκες τον έρωτεύθηκαν. Αυτός όμως είχε το μοναδικό πόθο ν' αναστήση την ατμόσφαιρα των ίπποτικών χρόνων στην εποχή του σιδηροδρόμου, και της βιομηχανοποίησης. Και προσπάθησε να τον πραγματοποιήσει, στρεφόμενος στο θέατρο.

Κάλεσε τον άγνωστο ως τότε συνθέτη Ρίχαρντ Βάγκνερ και του εξασφάλισε κάθε άνεσι και πολυτέλεια, γιά να έρραστθή η ησυχία και να δημιουργήση άριστουργήματα σαν την περίφημη τετραλογία του Δαχτυλιδιού των Νιμπελούγκεν. Η έπιτυχία των έργων του Βάγκνερ ίκανοποίησε προσωρινά τη δίψα της ψυχής του Λουδοβίκου. Γυρίζοντας απ' το Μονάχο στην εξοχική του έπαυλη, μετά την πρεμιέρα της όπερας «Τριστάνος και Ίζολδά», είχε τσση έξαφι ένθουσιασμού, ώστε... ταξεί-

δεψε μέσα στη μηχανή του τραίνου, γιά να τον καταπράυνη ο νυχτερινός αέρας! Δεν του άρκούσε ωστόσο νανε άπλως θεατής στο θέατρο. Πόθησε να παίξει κι ο ίδιος κάποιο ρόλο. Έβαλε λοιπόν να του φτιάσουν μία τεχνητή λίμνη, στο τρίτο πάτωμα του παλατιού του. Το χρώμα του νερού της άλλαςε διαρκώς, με κατάλληλο σύστημα φωτισμού. Κι' ο Λουδοβίκος, ντυμένος με το κοστούμι του Ζίγκφριντ, έαπλωνόταν στην όχθη, κι' άκούγε μία άβρατη όρχήστρα να παίξει τη μουσική του Βάγκνερ...

Οι υπηκόοί του τον είχαν τόσο συμπάθησει, ώστε άνέχονταν χαμογελώντας αυτές τις ιδιοτροπίες του. Πίστευαν άλλωστε πως θάδελε μυαλό, όταν θα παντρευόταν. Κι' άκούσαν με μεγάλη χάρά τους άρραβώνες του με την πρίγκηπισσα Σοφία φον Βίτελσμπαχ, την έξαδελφή του.

Όταν ένας γάμος από έρωτα, γιάτί η Σοφία δεν είχε πούτη, άλλαε καμμία έπιρροή στην ευρωπαϊκή πολιτική. Έγιναν γιορτές, χοροί, δεξιώσεις. Ο Λουδοβίκος έφερε ο ίδιος απ' το Παρίσι πλούσια δώρα γιά τη μνηστή του. Ξαφνικά όμως, στις παραμονές του γάμου, άλλαξε γνώμη και διέλυσε τον άρραβώνα του.

Ύστερα αποτραβηχτηκε ακόμη περισσότερο απ' τον κόσμο, άδιαφορώντας τελείως γιά τις «άνιαρες» κρατικές υποθέσεις. Είχε τόσο συνήθεισει στη μοναξιά, από μικρό παιδί, ώστε δεν μπορούσε πιά ν' αλλάξει.

Παρακολουθούσε όλομόναχος τις παραστάσεις των αγαπημένων του μελοδραμάτων, πού δίδονταν γι' αυτόν μόνον κι' άρχιζαν συνήθως μετά τα μεσάνυχτα! Άν δεν είχε γεννηθή πρίγκηπας, θα γίνονταν ένας θαν' ασίος ηθοποιός. Το βασιλικό άξιώμα του του άπαγόρευε αυτό το στάδιο. Ίκανοποιούσε ωστόσο την κλίσι του με το να φαντάζεται διαρκώς τον έαυτο του στο ρόλο των θρυλικών ήρώων. Του είχαν χτίσει γι' αυτό το σκοπό ένα άλλοκοτο μεσαιωνικό πύργο, πάνω στα άγρια βουνά, αφιερωμένον στους παλιούς θεούς των ειδωλολατρών. Έκει του άρεσε ν' απομονώνεται με τα όνειρά του.

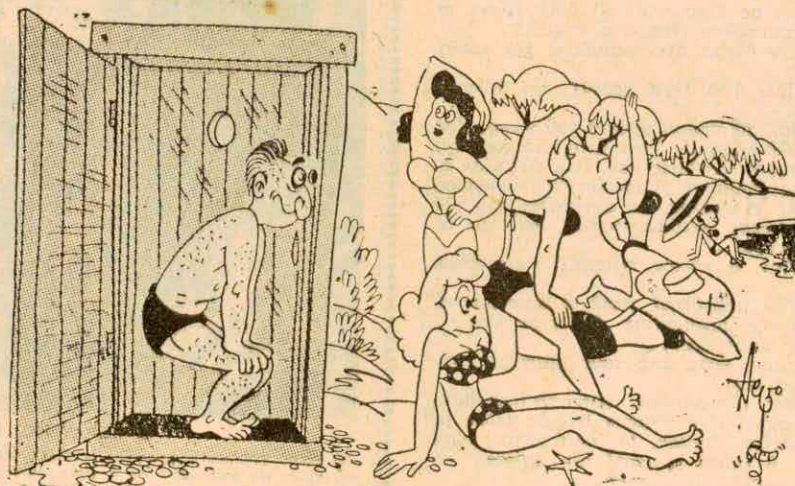
Ξαφνικά, τον έφερε στην πραγματικότητα ο πόλεμος της Πρωσίας κατά της Γαλλίας. Ο Βίσμαρκ τον είχε πείσει προέτων να υπογράψη μία συνθήκη συμμαχίας με την Πρωσία. Βρέθηκε λοιπόν στην ανάγκη να χτυπήση κι' αυτός τη Γαλλία, τη χώρα πού αγαπούσε και θαύμαζε περισσότερο από κάθε άλλη, έπειτα απ' την πατρίδα του. Η λύπη του ήταν άπερίγραπτη, όταν τα γερμανικά στρατεύματα έφτασαν ως το Παρίσι.

Την ίδια εποχή, ο αδελφός του Όθων τρελλάθηκε. Ο φόβος ότι θα πάθαινε κι' αυτός το ίδιο, μαζί με τους τόσους κλονισμούς πού είχε υποστή, έκαναν να σαλεύουν και τα λογικά του Λουδοβίκου. Έγκατέλειψε τότε την πρωτεύουσά του κι' έγκαταστάθηκε στον πύργο του.

Οι έκκεντρικότητες του άπασχολούσαν όλο τον κόσμο. Έλεγαν ότι είχε χτίσει ένα κινεζικό παλάτι, όπου οι υπηρέτες ώφειλαν να πέφτουν κάτω μπρούμυτα γιά να τον χαιρετίσουν! Κι' ότι είχε έτοιμάσει τα σχέδια ενός πελωριού Βυζαντινού παλατιού!

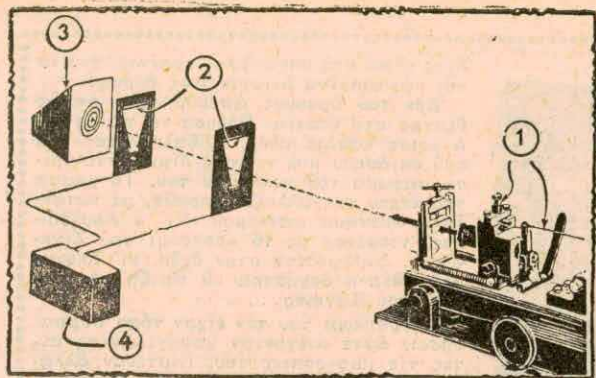
Τον Ίούνιο του 1886, η Κυβέρνησις τον κήρυξε έκπτωτο. Μία έπιτροπή πήγε να τον πάρη γιά να τον κλείση σ' ένα ψυχιατρείο. Βρήκε όμως τον πύργο του να φρουρηται από χωρικούς, όπλισμένους με μαχαίρια και δίκρανα κι' αποφασισμένους να υπερασπισθούν τον άγαπημένο τους βασιλιά. Ο Λουδοβίκος έπιασε τότε τα μέλη της έπιτροπής και τα φυλάκισε στα υπόνοια του πύργου του, με το σκοπό ν' α' αποκεφαλίσει. Ύστερα όμως, όταν του πέρσε ο θυμός, υποτάχθηκε στο πτωμένο και δέχθηκε να τον περιορίσουν σε μία μικρή βίλλα, όπου είχε περάσει άλλοτε τα παιδικά του χρόνια.

Μία μέρα, πήγε ως τη γειτονική λίμνη, μαζί με το γιατρό πού τον πρόσχε. Δεν άναγυρίσαν όμως πιά. Καί, την άλλη μέρα, βρέθηκαν τα πτώματά τους στη λίμνη, έχοντας φανερά σημάδια πού δείχναν πως είχαν παλεύει— άγρια μεταξύ τους στην όχθη, πριν πνιγούν κι' οι δυό...



Ένας... μανιακός!...

(Του Άρχέλαου)



Το μηχανήμα για τη μέτρηση της ταχύτητας των σφαιρών. 1: Συσκευή όμοια με πραγματικό όπλο. 2: Διαφράγματα. 3: Στόχος. 4: Χρονόμετρο.

Μελετώντας τα όπλα και τις σφαίρες

Δυό μηχανικοί διαφωτίζουν έγκληματα και δυστυχήματα

Σ' ένα παλιό και μεγάλο... σταύλο του Κληδελαντ, στις Ήνωμ. Πολιτείες, στεγάζονται τα εργαστήρια κι' οι συλλογές της 'Εταιρίας Ουάιτ και Σία, ειδικευμένης σε έρευνες γύρω απ' τα μικρά όπλα και τις έκρηκτικές ύλες. 'Η εταιρία αυτή ιδρύθηκε απ' τους μηχανικούς Ουάιτ και Μύνχαλ, που είχαν τελειώσει μαζί τις σπουδές τους και δεν κατώρθωσαν να βρουν δουλειά — ήταν τότε τα χρόνια της μεγάλης οικονομικής κρίσεως. 'Ο πρώτος είχε κληρονομήσει τον παλιό σταύλο και διέθετε επίσης μία συλλογή όπλων. 'Ο δεύτερος είχε ασχοληθεί έρασι-τεχνικά με τουφέκια, πιστόλια και φυσίγγια. Δημιούργησαν λοιπόν ένα ίδρυμα προσωριμάνο να δίνει στους ενδιαφερομένους κάθε είδους πληροφορία για να μικρά όπλα, να λήν τεχνικά προβλήματα, κλπ.

'Ο συλλογή της 'Εταιρίας Ουάιτ περιλαμβάνει 12.000 φυσίγγια διαφόρων ειδών και μεγεθών. Επίσης ένα πλήθος όπλων, από με-βόλτες ως αυτόματα που διακρίνονται πάντα σε άριστη κατάσταση για να χρησιμοποιηθούν — αν χρει-αζοταν για δοκιμές.

Κάποτε π.χ., σ' ένα σκοπευτήριο, έβαλε ένα ρεβόλβερ. Εύτυχως, δεν χτυπή-θηκε κανείς. Πάντως, οι πελάτες του σκοπευτηρίου τρέμαζαν κι' επέβλεπαν το άτυχημα σε ύπερβολική γο-μωσι των χειροποιήτων συ-σσιγγίων που μεταχειρίζον-ταν για λόγους οικονομίας. Οι δουλειές του σκοπευτη-ρίου περιορίστηκαν στο έ-λάχιστο. 'Ο ιδιοκτήτης α-πεψήθηκε τότε σ' ένα έ-δικο της 'Εταιρίας Ουάιτ, για να διασώσουν την επι-χείρησή του απ' την άδικη κατακραυγή.

Εκείνοι πήραν απ' τη καία παρατήρησι — συνη-

συλλογή τους ένα όμοιο ρε-βόλβερ και το δοκίμασαν επανειλημμένως. Έκαναν ό-λα τα δυνατά «λάθη» στο γέμισμα των σφαιρών, κι' όμως το όπλο δεν έσκαψε ποτέ. Κομματιάστηκε μόνον με μία γομωσι τόσο ισχυ-ρή, ώστε θα μπορούσε να εκπυροσοτηρήσει μ' αυτήν ένα μικρό κανόνι!

'Ηταν όμως τελείως ά-δύνατον, βέβαια, να γεμι-σουν με τέτοια έκρηκτική ουσία τις σφαίρες του σκο-πευτηρίου. Επομένως, το άτυχημα ωφέλιμο σ' άλλα αίτια, έντελως τυχαία. Μ' αυτή τη γνώματευσή των ει-δικών, οι πελάτες του σκο-πευτηρίου ανέκτησαν την εμπιστοσύνη τους.

'Η πιο ασυνήθιστη σφαί-ρα της συλλογής Ουάιτ εί-νε μία με σχήμα τετραγώνου. Έχει ιστορία αρκετά παρά-ξενη: Κάποτε, ο Μύνχαλ δο-κίμαζε τα αποτελέσματα των αποφράξεων της κάννης των όπλων. Σφυροκόπησε λοιπόν το στόμιο ενός ί-σπανικού ρεβόλβερ, έτσι ώ-στε να γίνον σαν μακρόστε-νη σχισμή, το γέμισε με μία σφαίρα, το στερώνω-σε με μία συσκευή και τρά-βηξε από μακριά τη σκαν-δάλη. Βέβαιος ότι θα σκά-ζε το όπλο, είχε φροντίσει να κρυφτεί, για να μην κινδυ-νέψει.

Αλλά ο πυροβολισμός έ-πεσε κανονικά. 'Ο Μύνχαλ, κατάπληκτος, έφαξε και βρήκε τη σφαίρα μέσα σε μία μπάλα από βαμβάκι, που αποτελούσε το στόχο. Είδη τότε πως ήταν σχεδόν τετραγώνη! Τι είχε συμβή; Το μέταλλο της κάννης ήταν τόσο μαλακό, ώστε είχε α-νοίξει με το πέρασμα του βλήματος κι' είχε γίνει τε-τραγωνική, δίνοντας το ίδιο σχήμα και στη σφαίρα.

«Χάρη σ' αυτή την τυ-χερή παρατήρησι — συνη-

σίζει να λήθ ο Μύνχαλ — θαμνασε άμέσως σε θέσι ν' απαντησώμε, αν ή άστυνο-μία μάς ζητήσει να εξηγή-σουμε το μυστήριο ενός φο-νου που έγινε με σφαίρα τε-τραγώνη...»

Και πραγματικά, ή άστυ-νομία καταφεύγει συχνά στην ειδικότητα των δύο μη-χανικών, για τη διαλεύκαν-σι διαφόρων έγκλημάτων ή καταστροφών.

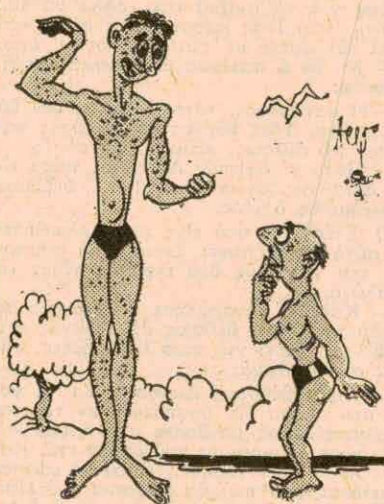
Όταν π.χ. ξερράγη ένα φορτηγό σιδηροδρομικό βα-γόνι μέσα στο σταθμό και σκότωσε τρεις ανθρώπους, ή 'Εταιρεία Ουάιτ ανέλαβε να βρή τους λόγους αυτού του δυστυχήματος, που εί-χε προκαλέσει ζημιές 250.000 δολλαρίων. Το βαγόνι περιείχε: 160 γαλόνια δια-λυτικού βερνικιών, 200 γα-λόνια ύγρου για στεγνό κα-θάρισμα ρούχων και 1972 εκπαιδευτικές χειροβομβί-δες, προοριζόμενες για ένα στρατιωτικό κέντρο εκγυ-μνάσεως.

Φυσικά, θεωρήθηκαν στην άρχή ένοχοι οι χειροβομβί-δες. Δεν είχαν μεταλλικό πε-ρίβλημα, ήταν όμως γεμά-τες με μία ισχυρή έκρηκτι-κή ύλη, σαν τις ρουκέτες. Οι ειδικοί της 'Εταιρίας τις υπέβαλαν σε κάθε εί-δους κακομεταχειρίσι. Τις έκοψαν δυνατά μέσα στα κουτιά τους, τις ανατάρρα-ξαν μέσα σ' ένα ξύλινο τύμ-πανο, τους έριξαν σφαί-ρες... Αλλά οι χειροβομ-βίδες δεν έπαρναν φωτιά. Έπειτα λοιπόν από δοκιμές αρκετών έδδομάδων, οι ει-δικοί αναζήτησαν άλλου την αίτια της έκρηξεως.

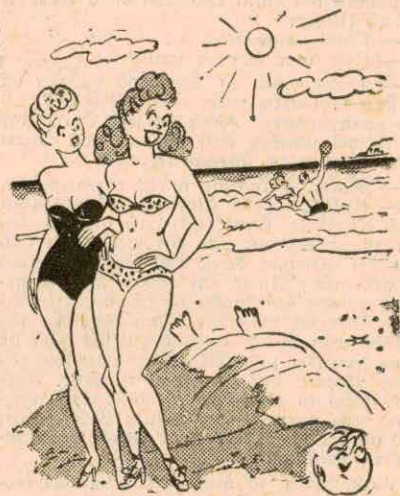
Ρώτησαν διάφορα πρόσω-πα που είχαν πλησιάσει προηγουμένως το μοιραίο βαγόνι, κι' έμαθαν από ένα απ' αυτά ότι είχε αισθανθή μία έλαφρεία αλλά χαρα-κτηριστική μυρωδιά. Με το στοιχείο αυτό, εξακριβώθη-κε ότι κάποιο απ' τα δο-χεία του ύγρου καθαρισμού παρουσίαζε διαρροή, κι' οι εύφλεκτοι και βαρείς άτμοι του περιεχομένου είχαν συγ-κεντρωθή κοντά στο πάτω-μα του βαγονιού. Στο ξε-φόρτωμα λοιπόν, οι πρόκες των παπουτσιών ενός εργα-τού χτύπησαν σ' ένα μετάλ-λο, και με τη σπίνδα που ξεπετάχτηκε τινάχτηκε στον αέρα ολόκληρο το βαγόνι.

Απ' τα μηχανήματα της 'Εταιρίας Ουάιτ, παρουσιάζ-ει ιδιαίτερο ενδιαφέρον έ-κείνο που προορίζεται για τη μέτρηση της ταχύτητος των σφαιρών. Κάθε σφαίρα ρίχνεται από ένα εξάρτημα της συσκευής, όμοιο με πραγματικό όπλο, και περ-νάει μέσα απ' τις τριγωνι-κές τρύπες δυό διαφραγμά-των. Περνώντας απ' το πρώ-το διάφραγμα, το βλήμα κάνει με τη σκιά του να λειτουργήσει αυτόμάτως, με φωτοηλεκτρική μέθοδο, ένα ηλεκτρικό χρονόμετρο. Το πέρασμα του βλήματος απ' το δεύτερο διάφραγμα στα-ματάει το χρονόμετρο. Έ-στερα μετράται το χρονικό διάστημα που μεσολάβησε (το χρονόμετρο έχει ευαι-σθησία μέχρι 1/100.000 του δευτερολέπτου) κι' έτσι υπολογίζεται εύκολα ή τα-χύτης του βλήματος.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σε εικόνες



— «Οχι! Βούτα!... Δεν είναι πολύ βαθιά...» Ένα μπόι!... (Του 'Αρχέλαου)



— Πρόκειται, Λιλή μου, περί «θα-μένου θησαυρού»!...



— Βιάζομαι, γιατρέ, γι' αυτό γδυ-θηκα στην αίθουσα άναμνης!...

Η ΑΓΑΠΗ είναι φάρμακο

Πρέπει ν' αγαπάμε τους έχθρους μας για το καλό μας

'Η έπιστήμη άνακάλυψε επιτέλους την άγάπη! Στον άγώνα της κατά των ψυχοπαθειών, οι ψυχίατροι βρήκαν ότι ή κυριώτερη αίτια τους είναι ή έλ-λειψις άγάπης. Οι κοινωνιολόγοι θεω-ρούν την άγάπη ως όπλο κατά της έγκληματικότητας κι' ως προληπτικό μέσο του πολέμου.

Δέν έννοούμε την άγάπη που μάς παρουσιάζουν τα φίλμ και τα διηγή-ματα — δηλαδή τόν έρωτα — αλλά αυτήν που δίδαξε ό Χριστός: Τήν ά-πλούστερη και πολυπολύωτερη, ιδιό-τητα του ανθρώπου, και συγχρόνως την πιο παρεξηγημένη.

Ό τρόπος που μεταχειριζόμεθα αυτή τη λέξι, δείχνει πόσο λίγο την καταλαβαίνουμε. Λέμε π. χ.: «Αγα-πώ τα πορτοκάλια», «Αγαπώ το φουτ-μπόλ», «Αγαπώ τη γυναίκα μου». Χρησιμοποιούμε πάντα την ί-δια λέξι, αλλά ή σημασία της είναι τόσο διαφορετική σε κάθε περίπτω-σι! «Αν το πορτοκάλι μπορούσε να μιλήσει, θα μάς άπαντούσε: «Τί έν-νοείς, λέγοντας πως ν' αγαπάς; Έ-συ θέλεις μόνο να με στύψεις, να πής το ζουμί μου κι' ύστερα να με πετά-ξεις!».

Πολλές φορές λοιπόν λέμε «αγα-πώ», ενώ θέπρεπε μάλλον να πούμε «ποθώ», ή «θέλω ν' άποκτήσω» ή «έκ-μεταλλεύομαι»...

Ό δόκτωρ 'Αβραάμ Στόν, πρόε-δρος της 'Αμερικανικής 'Εταιρείας των Συμβούλων του Γάμου, είναι κυ-ριώς ό έπιστήμων που άνακάλυψε την άγάπη.

«Είπε βέβαια — λέει ό ίδιος — ότι ή άγάπη άποτελεί το μεγαλύτε-ρο φάρμακο της ψυχής. Δυστυχώς ό-μως, ό περισσότεροι άνθρωποι, και μάλιστα πολλοί που θεωρούν τους έ-αυτούς των ευτυχισμένων απ' το γά-μο τους, δέν ξέρουν τί θα ή άγάπη».

Υπάρχουν πράγματι διάφορες μορφές ψευτο-άγάπης. Μία απ' αυ-τές είναι το παρακάδειμα των παι-διών, ολέθριο για τήν ανάπτυξή τους και τί συναισθήσι των εύθυνών τους. Έπίσης ό σύζυγος που προσφέρει ύπερβολική προστασία στη γυναίκα του, το κάνει ίσως όχι από άγάπη, αλλά με τήν ύστεροβουλία να περιο-ρίσι τίς έλευθερίες της.

Η άγάπη δέν είναι τυραννική επι-βολή και κυριαρχικότης. Δέν είναι ή προσπάθεια να διαπλάσσουμε τόν άλλον όμοια με τόν έαυτό μας.

Δέν είναι ούτε και ή αυτοθυσία. Μπορεί ή άγάπη ν' απαιτή κάπου-κάπου μερικές θυσίες, έκείνοι όμως που θυσιάζονται διαρκώς και στε-ρούν τόν έαυτό τους, έχουν ως κινή-τρο τους το μαζοχισμό ή ένα συναι-σθημα ένοχής.

Μπορούν λοιπόν οι έπιστήμονες να δώσουν ένα όρισμό της άγάπης;

Νά τί λέει ένας ψυχολόγος: «Ό-ποιοι αγαπάει πραγματικά έναν άλ-λο, φροντίζει κι' αισθάνεται εύθυνη για τη ζωή του και για τήν ανάπτυξή όλων των ανθρώπινων ικανοτήτων του. Η άγάπη είναι ή έκφρασις της οικειότητας μεταξύ δυό ανθρώπινων πλάσμάτων, με τόν όρο της διατη-ρήσεως της άκεραιότητος του καθε-νός».

Ό δόκτωρ Στόν χαρακτηρίζει ως «φάρμακο» την άγάπη. Και πραγμα-τικά, σε μία κλινική του Κάνσας, γι-ατρεύονται μ' αυτήν διάφορες ψυχο-παθείς, όφειλόμενες σε έλλειψι άγά-πης.

Ένας άρρωστος δέν είχε ποτέ ά-γαπητή, απ' τους γονείς του, από φίλους ή από φιλενάδες. Βλέποντας λοιπόν τόσο ψυχρό κι' αδιάφορο τόν πραγματικό κόσμο, τόν είχε έγκατα-

λείψει για ν' άπομονωθεί, σ' έναν άλ-λο, δικό του, φανταστικό.

Σε ηλικία 35 έτών, έπαθε σχιζο-φρένεια και νοσηλεύθηκε στην κλινική του Κάνσας. Έκεί, γιατροί και νοσο-κόμοι τούδειχναν όσο το δυνατόν πε-ρισσότερη θερμότητα και στοργή. Ζη-τούσαν να παίξουν σκάκι μαζί του, τόν βεβαίωναν ότι ή συντροφία του τούς έκανε τη μεγαλύτερη εύχαρι-στησι...

Η άγάπη λοιπόν που τόν περιέ-βαλλε, άρχισε να τόν κάνει να βρί-σκει όχι τόσο φρικτό τόν πραγματικό κόσμο. Έτσι, γιατρεύθηκε.

Η άγάπη είναι επίσης ένα άποτε-λεσματικό φάρμακο της διασθοράς. Τα διεφθαρμένα κορίτσια είναι συνη-θως ψυχικά άρρωστα από έλλειψι άγάπης. Δέν νοιώθουν ποτέ τήν άγα-πη στις έρωτικές σχέσεις τους, κι' ό-μως αισθάνονται τόσο πολύ τήν ά-νάγκη της από μικρά παιδιά!... Ό-ταν τη βρουν, στο περιβάλλον της κλινικής του Κάνσας, άποκτούν άυ-τοπεποίθησι και σεβασμό στον έαυ-τό τους και ξαναγυρίζουν στον ίσιο δρόμο.

Οι έρωτικές σχέσεις άποτελούν έ-να τρόπο έκφράσεως της άγάπης με-ταξύ άνδρος και γυναίκος, όχι όμως το μόνο, ούτε το μεγαλύτερο. Οι ψυ-χολόγοι τινίζουν ότι οι περισσότερες έρωτικές σχέσεις της εποχής μας δέν περιέχουν ούτε ίχνος άγάπης. Είναι μόνον έκμεταλλεύσις, κυριαρχία, χρη-σιμοποιήσις ενός άτόμου από ένα άλλο.

«Υπάρχει ή γενική γνώμη ότι εί-νε εύκολώτατο ν' αγαπάει κανείς — λέει ό ψυχολόγος δόκτωρ Φρόμ. Στην πραγματικότητα όμως, ενώ κάθε άν-θρωπος έχει μία έμφυτη ικανότητα άγάπης, ή πραγματοποίησις της εί-νε μία απ' τίς δυσκολώτερες επιτυ-χίες».

Η ικανότης αυτή πρέπει να καλ-λιεργηθή. Το καλλίτερο λοιπόν που έχουν να κάνουν οι γονείς για τα παιδιά τους, είναι να τα διδάξουν πως ν' αγαπούν.

Στα πρώτα του παιδικά χρόνια, το παιδί αγαπάει τόν ίδιο τόν έαυτό του, άργότερα τη μητέρα και τόν πα-τέρα του, έπειτα τ' άλλα πρόσωπα του περιβάλλοντός του, και τέλος, όταν μεγαλώσει, όλο τόν κόσμο.

Δέν χρειάζονται ειδικά μαθήματα γι' αυτό. Η άγάπη διδάσκεται μόνο με το παράδειγμα. Καλλιεργώντας αυτή τήν ικανότητά μας, μαθαίνουμε και τους γύρω μας ν' αγαπούν.

Θά παρατηρήσετε ίσως ότι όλοι οι γονείς αγαπούν τα παιδιά τους. Κι' όμως, στις περισσότερες περιπτώ-σεις, πρόκειται άπλως για ένα βιο-λογικό ένστικτο προστασίας, που υ-πάρχει και στα ζώα. Με ένέσιςς θη-λυκών όρμονών, ένα άρσενικό ζώο μπορεί ν' άρχισή να φέρεται σαν μη-τέρα στο παιδί του, και μάλιστα να προσπαθή να το θηλάσει! Αντίθε-τως, με ώρισμένη έγχειρήσι στη σπιν-δυλική στήλη θηλυκών ζώων πριν από τόν τοκετό, οι μητέρες αυτές έγ-καταλείπουν τα παιδιά τους, και μα-λιστα τα μισούν.

Η άγάπη των ανθρώπων πρέπει νάνε άνώτερη απ' αυτό το βιολογι-κό ένστικτο. Αγαπάμε πραγματικά τα παιδιά μας, αν τα σεβάμεθα σαν αν-θρώπους, αν αναγνωρίζουμε τήν ατο-μικότητά τους και τα βοηθούμε να τήν αναπτύξουν, αντί να τήν πνίγου-με με τα πολλά χάδια μας και τήν κυριαρχικότητά μας.

Τέλος, οι ψυχίατροι συνιστούν ν' αγαπάμε και τους έχθρους μας, για δικό μας καλό: για τήν ψυχική υ-γεία μας και τήν απαλλαγή μας απ' το δηλητήριο του μίσους. Έχει άπο-δειχθή ότι το μίσος ελαττώνει τίς ψυ-χικές δυνάμεις μας, έτσι που δέν μπορούμε πιά ν' άντιταχθούμε άπο-τελεσματικά στους έχθρους μας. Αν όμως τους αγαπάμε, είμαστε σε θέ-σι να τους άντικρούσωμε όταν ζητή-σουν να μάς βλάψουν.



ΚΑΘΙΣΜΑΙΑ ΓΙΑ ΠΟΛΛΑΠΛΕΙΣ ΧΡΗΣΕΙΣ

Σε μία έκθεσι επίπλων του Σικάγου ή χρησιμότην 'Αννίτα Γκαζέσκι παρουσίασε ή ίδια κάτι άναπαυτικά δερματίνα κα-θίσματα δικής της έπινόησεως, που μπορούν να προσφέρουν πολύτιμες υπηρεσίες σε οποιαδήποτε στας κι' αν βρεθούν. Ριγμένα στο πλάι και καταλλήλως συνυμολογούμενα, τέσ-σερα από τα καθίσματα αυτά σχηματίζουν ένα μαλακό και στερεό ντιβάνι.



ΤΑ ΝΕΑ ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΝΑΥΤΙΚΟΥ

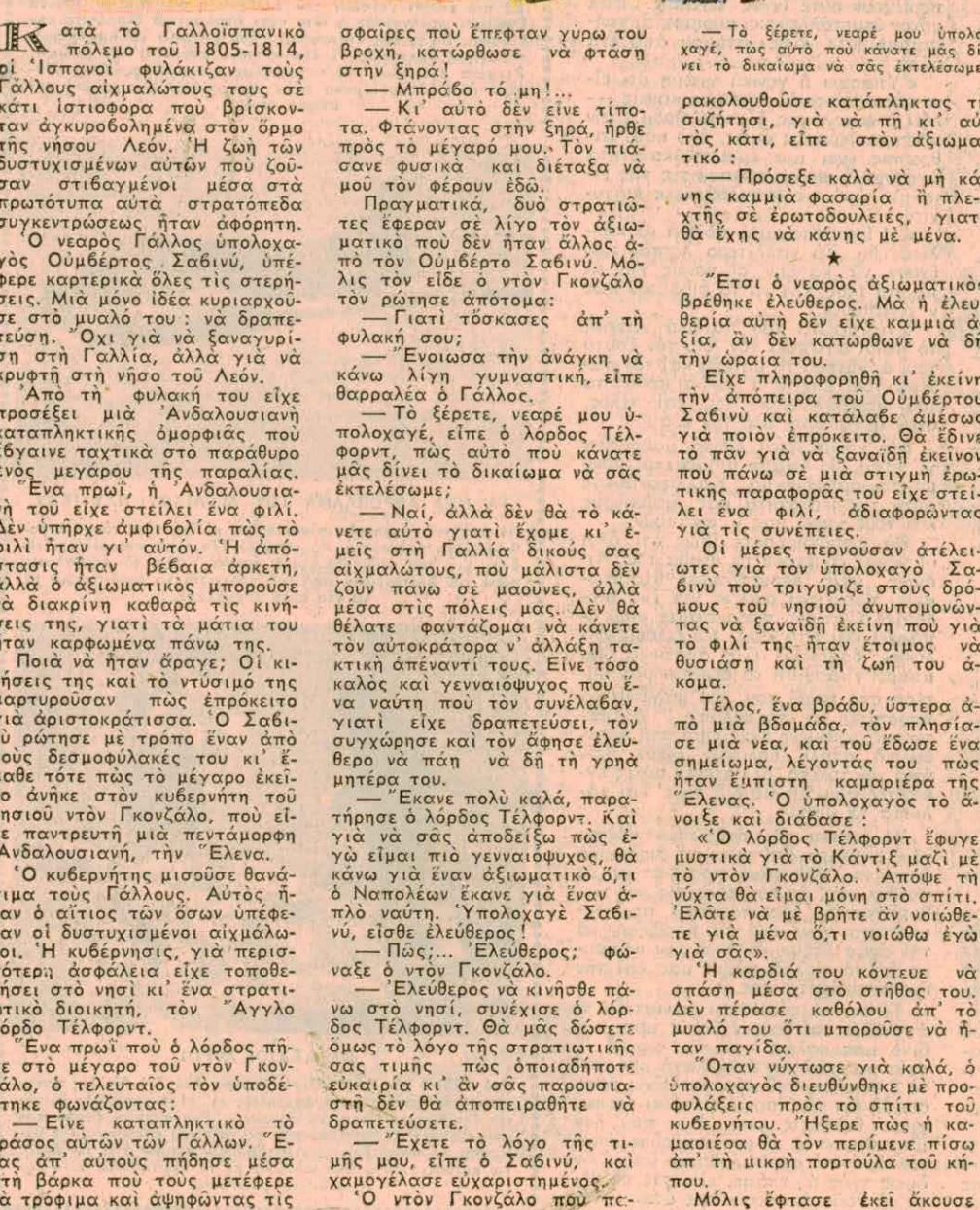
Η άγγλική αεροπορία πλούτισε με ένα νέου τύπου στρο-βιλοκίνητο αεροπλάνο, το «Φαίρεν 17», που προορίζεται ει-δικά για τόν άνθυποβρυχικό άγώνα. Όλα τα αεροπλάνο-φορα του βρετανικού ναυτικού πρόκειται να έφοδιστούν με τα νέα αυτά αεροπλάνα.



ΘΑΛΑΣΣΙΟΙ ΑΦΡΟΙ

Στο Σίδνεϋ της Αυστραλίας, ύστερα από δυό θύελλες κατα-πληκτικής έντασης, οι άμμουδιές κι' οι άκρογιαλιές έδιναν τήν έντύπωσι χιονισμένων τοπίων. Ένα στρώμα άφρών πα-χους άρκετών εκατοστών έσκέπαζε τήν επιφάνεια της θα-λάσσης σε άπόστοι άρκετών δεκάδων μέτρων από τήν ακτή. Τα παιδιά και οι άδολογούμενοι με το πρωτόφανος αυτό έα-φρόδες φαινόμενος.

ΚΟΡΜΑΚΗ-ΡΑΠΤΙΚΗ
ΕΛΕΝΗ ΚΟΛΕΑ
15, 16, 17, 18 ΤΗΛ. 32.620.
το πρώτο εργαστήριο που λειτουργεί
από 20 πιάς με δεικνά αποτελέσματα



51



Ο Φρίτς Μπέντφορντ

Ο «Εμπορος του Αέρος»

Πλασάρει τα είδη του με το αεροπλάνο

Οι άφοβοι θαλασσοπόροι που ξανακάναν το γύρο του Ακρωτηρίου Χόρν, ο περίφημος εξερευνητής του 13ου αιώνα Μάρκο Πόλο, οι εμπόροι γουναρικών που προχωρούσαν με μονόζυγα βελανιδιά μέσα στις περιοχές των Ινδιάνων της Αμερικής, έχουν το σημερινό αντίστοιχό τους στο πρόσωπο ενός Νεοϋρκέζου επιχειρηματία, του Φρίτς Μπέντφορντ.

Ο Μπέντφορντ είναι ιδρυτής και πρόεδρος της 'Εταιρείας 'Ατλας, που πουλάει λάστιχα αυτοκινήτων. Από 3 χρόνια τώρα, γυρίζει τον κόσμο με ένα αεροπλάνο, για να πλασάρει τα είδη του. Έτσι, αύξησε κατά 150% τον κύκλο εργασιών της εταιρείας του.

Οι πελάτες του — κυρίως πρατηριούχοι βενζίνης — μπορούν να επισκεφθούν το αεροπλάνο του, όταν φτάσει στην πόλη τους, να περιεργασθούν την έκθεση των ειδών του και να παρακολουθήσουν κινηματογραφικές παραστάσεις. Στις παραστάσεις αυτές παίζονται ειδικά τεχνικά φιλμ, με διαλόγους σε διάφορες ξένες γλώσσες. Μια τέτοια ταινία παρουσιάζει τη λειτουργία των εργοστασίων της εταιρείας. Άλλη διδάσκει πώς να αλλάξει κανείς ένα λάστιχο αυτοκινήτου, κλπ. Άλλη δείχνει πώς ένας δραστήριος πρατηριούχος εξελέγχει τη μπαταρία, τα λάστιχα, το λουρί του ανεμιστήρα, κλπ. των αυτοκινήτων των πελατών του, και τους συνιστά να αλλάξουν, ότι έχει φθαρεί. Έτσι, τους πουλάει κι άλλα πράγματα, εκτός από βενζίνη και λάδι, και συγχρόνως τους προφυλάσσει από απρόοπτες και δυσάρεστες αβιρίες στη μέση του δρόμου.

Πριν από 20 χρόνια, τα πρατήρια αυτά πουλούσαν μόνο βενζίνη και λάδι. Ο Μπέντφορντ όμως είχε τη γνώμη ότι θα πρέπει να μπορούν να προμηθευθούν στους αυτοκινήτιστας, ό,τι χρειασθούν: λάστιχα, μπαταρίες, εξαρτήματα, κλπ.

Γέλασαν τότε όλοι οι ειδικοί με την ιδέα του. «Κανείς αυτοκινήτιστας — είπαν — δεν αγοράζει λάστιχα απ' τα πρατήρια βενζίνης». Ωστόσο, ο Μπέντφορντ έπεισε την εταιρεία Στάνταρτ Όιλ, όπου εργαζόταν τότε, καθώς και τέσσερες άλλες, να τον βοηθήσουν οικονομικά για να ιδρύσει την 'Εταιρεία 'Ατλας, που θα προμήθευε τέτοια είδη στα πρατήρια.

Σήμερα λοιπόν οι 'Αμερικανοί αυτοκινήτισται αγοράζουν κατά 30% τις ρεζέρβες και τις μπαταρίες τους απ' τα πρατήρια βενζίνης, δικαιώνοντας έτσι την εμπνεύση του Μπέντφορντ.

Μετά τον τελευταίο πόλεμο, ο Μπέντφορντ αγόρασε ένα αεροπλάνο, απ' τα περισσεύματα του αμερικανικού στρατού, το διαρρύθμισε σε ιπταμένη έκθεσι 90 προϊόντων του και το ονόμασε «Εμπορο του Ουρανού». Το έφωδισε με ραδιοτηλέφωνο, με αίθουσα διαλέξεων, με μία κινηματογραφική μηχανή και με 16 καθίσματα.

Το 1946, έπεξεχρεσε μία περιοδεία με αυτό, για να δείξει τα είδη του σε όλα τα μέρη των Ηνωμ. Πολιτειών. Το 1947, στους αεροπορικούς αγώνες του Μαϊάμι, 12.000 θεαταί επισκέφθηκαν το αεροπλάνο του μέσα σε λίγες βδομάδες. Στην 'Αβάνα, όπου έφτασε μία Κυριακή, μαζεύθηκαν για να το περιεργασθούν 10.200 επισκέπτες, κι άλλες 5.000 στη Μπαταβία. Στη Σιγκαπούρη ήταν τόσο το πλήθος των περιέργων, ώστε η αστυνομία αναγκάστηκε να ζητήσει ενισχύσεις για να διατηρήσει την τάξη.

Το 1947, ο Μπέντφορντ έκαμε την πρώτη αεροπορική περιοδεία του στο εξωτερικό, στη Νότιο 'Αμερική. Το επόμενο έτος, επισκέφθηκε όλες τις ηπείρους, εκτός της Ευρώπης. Το 1949, πέρασε από 25 μεγάλες πόλεις 19 ευρωπαϊκών χωρών. Έκανε συχνά ταξίδια στις Ηνωμ. Πολιτείες και τον Καναδά.

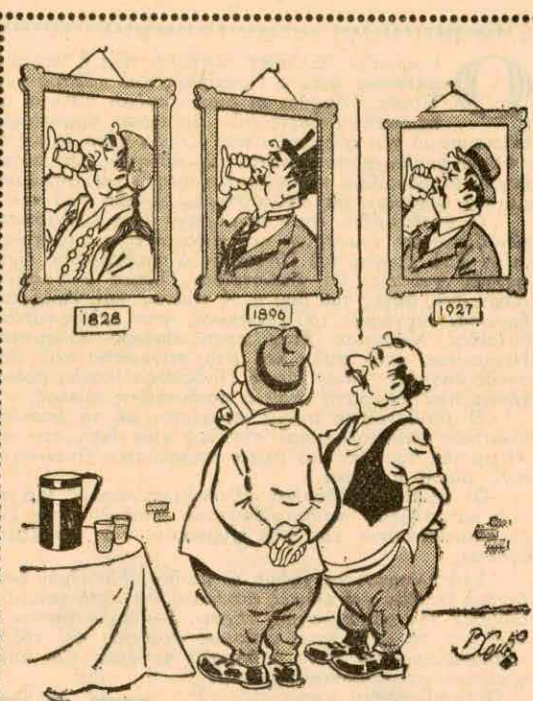
Στα ταξίδια του στο εξωτερικό, παίρνει πάντα μαζί του και τα ανώτερα στελέχη της εταιρείας του — περί τα 10 άτομα. Ο σκοπός του είναι να γνωρίσουν οι ίδιοι τις συνθήκες των ξένων χωρών. «Μια ματιά — λέει συνήθως — αξίζει όσο εκατό γραπτές περιγραφές».

Σε κάθε μέρος, ο Μπέντφορντ κι οι άνθρωποί του κλείνουν γρήγορα κι έπί τόπου δουλειές που θ' απαιτούσαν μήνες με τη συνηθισμένη αλληλογραφία. Όταν είχε επισκεφθεί το Κολόμπο, την πρωτεύουσα της Κεϊλάνης, σ' ένα πάρτυ άκουσε μερικούς εντοπιστές να συζητούν για την ανάγκη της ιδρύσεως ενός εργοστασίου ελαστικών αυτοκινήτων. Το άλλο απόγευμα, είχε τελειώσει κι όλες τις σχετικές διαπραγματεύσεις κι είχε αναλάβει την ιδρύση ενός τέτοιου εργοστασίου, που πρόκειται να εφοδιάσει με λάστιχα το Πακιστάν, τη Βιρμανία και τη Μαλαισία.

«Άλλοτε πάλι, οι Ευρωπαίοι πελάτες του δίσταζαν να αγοράσουν ένα νέο μηχανήμα γρήγορου γεμίσματος των μπαταριών, γιατί είχαν ύψ' όψιν ότι οι παλαιότερες τέτοιες συσκευές κατέστρεφαν τις μπαταρίες. Άλλα ο Μπέντφορντ τους έπεισε και κανόνισε έπειτα να κατασκευάζονται αυτά τα μηχανήματα στη Δανία».

Πριν ξεκινήσει για το γύρο του κόσμου, το αεροπλάνο του Μπέντφορντ, ένας απ' τους στρατηγούς της αμερικανικής αεροπορίας διατύπωσε τη γνώμη ότι δεν θα μπορούσε ποτέ να συμπληρώσει τέτοιο άθλο. Ωστόσο, ο Μπέντφορντ ξεκίνησε απ' τη Ν. Υόρκη, εκτέλεσε πιστά το δρομολόγιό του και γύρισε πίσω... 10 λεπτά νωρίτερα απ' την ώρα που είχε προκαθορίσει για την επιστροφή του! Είχε κερδίσει μία διαδρομή 80.000 χιλιομέτρων, και δεν είχε χάσει ούτε σ' ένα απ' τα πολλά ραντεβού του.

Για να επιτύχει τόσο ακρίβεια στην ώρα, έστελνε προηγουμένως με τ' αεροπλάνο συγκοινωνίας έναν υπάλληλό του για να συνεννοηθεί με τους πελάτες και να κανονίζει τα ραντεβού του με τον καθένα.

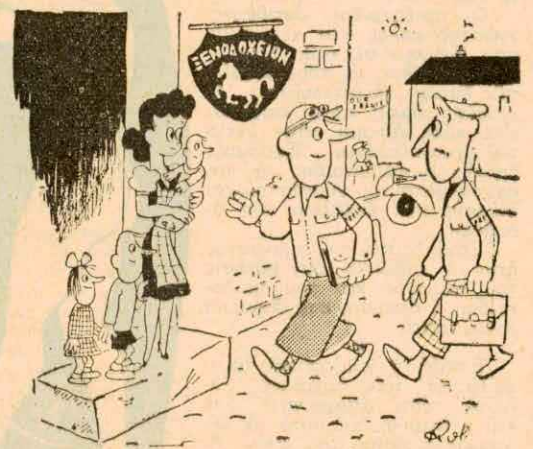


— Αυτά, κουμπάρε, είναι τα... πολιτράϊτα των προγόνων μου!...

(Του Β. Χριστοδούλου)



— Τι να κάνουν άραγε τα γεροντοπαλλήκαρά του διπλανού δωματίου;



— Έγώ σ' αυτό το ξενοδοχείο περνά πάντα το καλοκαίρι μου...

«France - Dimanche»

Η ΣΥΜΦΟΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΚΟΛΥΜΒΗΤΩΝ ΕΙΝΑΙ ΜΥΘΟΣ;

Οι αντίκρουσμένες γνώμες των επιστημόνων

Για να μπούμε στο νερό, πρέπει να περιμένουμε να συμπληρωθεί η χώνευσis; Στο ζήτημα αυτό οι γνώμες των επιστημόνων διχάζονται.

Ο δόκτωρ Μαρρόν π. χ., αρχίατρος της γαλλικής Κολυμβητικής 'Ομοσπονδίας, που υποστηρίζει ότι η συμφορησις των κολυμβητών, που έχουν φορτωμένο το στομάχι τους, αποτελεί μύθο κι ότι, για να μπή κανείς στο νερό, δεν χρειάζεται να περιμένει να συμπληρωθεί η χώνευσis.

Είπε γεγονός, έξ' άλλου, ότι στις Σκανδιναβικές χώρες οδηγούν τους μαθητές στο λουτρό αμέσως μετά το μεσημερινό γεύμα.

Άλλοι επιστήμονες, όμως, υποστηρίζουν ότι το λουτρό κατά την περίοδο της χώνευσis μπορεί να έχει σοβαρά αποτελέσματα, μάλιστα, μοιραίες συνέπειες.

Κατά το διεθνές συνέδριο αθλητικής ιατρικής, που συγκροτήθηκε στο Μονακό το 1947, το ζήτημα αυτό απασχόλησε σε πολλές συνεδριάσεις τους συνέδρους. Μετά τον τερματισμό των συζητήσεων έγινε δημοψήφισμα. Τα αποτελέσματα ήταν τα εξής: 15 γιατροί έταχθησαν υπέρ της απόψεως ότι το λουτρό κατά την περίοδο της χώνευσis είναι επικίνδυνο. 29 άλλοι υποστήριξαν ότι κανένας ειδικός κίνδυνος δεν απειλεί το λουτρό κατά την περίοδο της χώνευσis. 4 γιατροί, τέλος, απάντησαν ότι δεν έχουν ξεκαθαρισμένη γνώμη πάνω σ' αυτό το ζήτημα.

Με την άποψη εκείνων που θεωρούν το λουτρό επικίνδυνο μετά το φαγητό έταχθησαν τελευταία και δυο διακεκριμένοι Γάλλοι επιστήμονες, οι καθηγηταί Μπινέ και Τανόν. Ο δεύτερος απ' αυτούς έγραψε τα εξής: «Είναι αναμφισβήτητο ότι το λουτρό μετά το φαγητό, ί-

Μία χαρακτηριστική ιδιότης

«Όλοι μας γνωρίζουμε ότι το λάδι δεν διαλυείται στο νερό. Αν π. χ. μέσα σ' ένα ποτήρι μισόγεμο με νερό, ρίξουμε λάδι, το τελευταίο επιπλέει. Όσο και αν το αναταράξουμε, μόλις ήρεση το νερό, το λάδι ξανάρχεται στην επιφάνεια. Αν όμως ρίξουμε ελάχιστη ποσότητα Σαπόλ τα πράγματα αλλάζουν. Αρκεί λίγο να αναταράξουμε το νερό και αμέσως το λάδι θα διαλυθεί σχηματίζοντας ένα άραϊο γαλακτώμα άσπρο».

Αυτή η ιδιότης κάνει το Σαπόλ πολύτιμο για κάθε νοικοκυρά, διότι αποδεικνύεται επισημιακά ότι τόσο πιο εύκολα καθαρίζει μία ουσία όσο πιο εύκολα διαλυεί τα λάδια.

Έτσι αρκεί μικρή ποσότητα Σαπόλ να ρίξει κανείς σε νερό και με αυτό καθαρίζει εύκολα και αμέσως πιάτα και γενικά τα πιατικά, τους νεροχύτες ή βάσει μπορούμε τα ρούχα ή τέλος καθαρίζει τα πατώματα ή οτιδήποτε άλλο.

Το θαυμαστότερο όμως είναι ότι ενώ καθαρίζει τα ρούχα, πιατικά κλπ., δεν βλάπτει τα χέρια τα οποία τούναντι τον κάνει σαν κουκούλι. Η τιμή του είναι πάμφθην. Ένα κουτί Σαπόλ με το οποίο μπορεί να περάσει ο σπιτιόκοπος βδομάδα χωρίς να χρησιμοποιήσει σαπούνι κοστίζει λιγότερο από ένα μικρό πακέτο τσιγάρα.

δίνω το κρύο, μπορεί να προκαλέσει συμφορησις. Όλες οι έρευνες και τα πειράματα που έγιναν ως σήμερα αποδεικνύουν ότι, κατά τη στιγμή που μπαίνουμε στο νερό, το αίμα συρρέει όρμητικά από την περιφέρεια προς το κέντρο, ενώ ταυτόχρονα εκδηλώνονται βίαια συμφορητικά φαινόμενα στην περιοχή των πνευμόνων, του στομάχου ή του νευρικού συστήματος. Οι αντιδράσεις στο ψυχρό νερό ποικίλλουν ανάλογα με τη θερμοκρασία του και την ιδιοσυγκρασία του ατόμου. Στις περιπτώσεις αυτές, μία μικρή οργανική βλάβη μπορεί να προκαλέσει το θάνατο. Το πόνος εξαρτάται από το πώς φάγαμε. Ένα σύντομο κι' ελαφρύ γεύμα δεν έχει συνήθως δυσάρεστα επακόλουθα. Άλλα ένα πλούσιο γεύμα αποτελεί κίνδυνο».

Ένας άλλος Γάλλος επιστήμων, ο δόκτωρ Ντυνερνέ, χωρίς ν' αρνηθεί τις περιπτώσεις συμφορησις σε ανθρώπους που μπήκαν στο νερό φαγωμένοι, παρατηρεί ότι μόνο το γεγονός ότι είχαν γεμάτο το στομάχι τους δεν είναι αρκετό για να τις εξηγήσει. «Μεταξύ πολλών άλλων υποθέσεων, γράφει, υποστηρίχθηκε επίσης ότι αυτές οι συμφορητικές οδελιώσεις σε άσθμα εκκρίσι Ιστανμίνης σε άτομα ευαίσθητα στο κρύο ή πάσχοντα από ήπατική ανεπάρκεια. Η Ιστανμίνη στην περίπτωση αυτή προκαλεί μία έσθμηση του προμήκους μυελού. Μπορούμε, λοιπόν, να μιλήσουμε για κρίσι αναφυλαξία στο κρύο. Μία μέθοδος για να εξακριβώσετε αν είσαστε ευαίσθητοι στο κρύο είναι η εξής: Βάλτε και τα δυο χέρια σας επί δέκα λεπτά μέσα σε κρύο νερό. Τα ευαίσθητα στο κρύο άτομα παρουσιάζουν κατόπιν μία υπερβολική πτώση της αρτηριακής πίεσης και σε μερικές περιπτώσεις η αντίδρασις του οργανισμού των εκδηλώνεται με την εμφάνιση ορμητικής ρίας. Τα άτομα αυτά διατρέχουν κίνδυνο συμφορησις αν μπουν στο νερό μετά το φαγητό».

Οι Βέλγοι γιατροί, κατά το συνέδριο της Λιέγης, έταχθησαν κατά πλειοψηφία υπέρ της απόψεως ότι οι περισσότεροι πνιγμοί λουομένων οφείλονται σε ψυχική αιτία. Υποστηρίζουν δηλαδή, ότι εκείνοι που ξεχωρίζουν έτοιμο έξορκισμένο κολυμβητή από το μέτριο είναι οι αυτοματισμοί. Ο πρώτος δεν έχει ανάγκη από κανέναν έδους πνευματική συνεργασία για να κινήσει όπως πρέπει τα μέλη του. Σ' αυτή την κατηγορία των κολυμβητών τα δυστυχήματα είναι πολύ σπάνια. Είναι αρκετά συχνά, αντίθετα, στους μετρίους κολυμβητές, που έχουν ανάγκη από τη διαρκή συνεργασία του μυαλού τους για να εναρμονίσουν τις κινήσεις τους. Κάθε παράγων που παρακωλύει αυτή τη συνεργασία (φόβος, αβυσθιαστική βρομιά, κλπ.) μπορεί, λοιπόν, να έχει ολέθρια αποτελέσματα, γιατί καθιστά το άτομο ανίκανο να συγκρατηθεί στην επιφάνεια του νερού και μπορεί, συνεπώς, να προκαλέσει τον πνιγμό του.

Όπως βλέπετε, οι απόψεις των επιστημόνων πάνω σ' αυτό το ζήτημα διχάζονται. Πάντως όμως η προφύλαξις χρειάζεται ιδίως σε άπειρους κολυμβητές.



Θεία δίκη!...

Δεν υπήρχε πιά πιστός σύζυγος στον κόσμο από τον 'Αλέκο το Μαρουλόπουλο. Ήταν, βέβαια, και νεοπαντρός — δύσμιση έτών «ήλικιας» είχε ο συζυγικός του βίος — αλλά αυτό δεν έπαιζε τόσο μεγάλο ρόλο. Ο 'Αλέκος ήταν πιστός γιατί λάτρευε κυριολεκτικά την 'Ελενίτσα του. Τη λάτρευε, τη θαύμαζε και την καμάρωνε.

Ψηλή, «γεμάτη», με γοητευτικές καμπυλότητες, με πόδια υπέροχα και χέρια σαν τα ψεύτικα που βλέπουμε στις βιτρίνες των μαγαζιών, η 'Ελενίτσα «τραβούσε» τους άντρες, όπως ο μαγνήτης τις καρφίτσες. Το κομψό της με τα κοντά μαλλιά και τα δυο πονηρά μάτια που ακτινοβολούσαν, καθώς τόχε βιδώσει ο 'Υψιστος πάνω σ' αυτό πο έξαισιο κορμί, αναστάτωνε την πνευματική γαλήνη του ανδρικού φύλου όπου κι αν έμπαινε: Στά κέντρα, στα μαγαζιά, στα γραφεία, στους κινηματογράφους, ακόμα και στην εκκλησία, χιλιάδες μάτια τέφταναν απάνω της τις σόρατες ακτίνες της έρωτικής λαίμαργίας και χιλιάδες αναστεναγμοί κρυφοί φούσκωναν τα στήθεα των υποψηφίων κατακτητών.

Η 'Ελενίτσα όμως, ήταν κι αυτή πιστή στον άντρα της. Σοβαρή, κι άπρόσιτη. Αυτό... τόδεραν καλά όλοι οι συνάδελφοί του 'Αλέκου στο γραφείο. Γιατί καθένας είχε κάπως επι-

Κι' έτρεξε γρήγορα σ' ένα μαγαζί κι' αγόρασε ένα κραγιόν των χειλιών! Ο 'Αλέκος — καλοκαίρι ήταν — κρεμόσε πάντα το σακκάκι του στην κρεμάστρα και δούλευε με το παγκάμισο. Φυσικά, μία - δυο

χειρήσει να κάνει τη σχετική «ντεκλαρασιόν» κι' είχε φάει εύγενικά, μα και πολύ θετικά, τη χυλόπιττα. Ο μόνος ώστόσο που δεν είχε άπελπιστη ήταν ο Τάκης ο Τρελλάκης, ρομψευόμενος, δανός, ωραιοπαθής, σαχλός λίγο, μα πάντως γυναικοκατακτητής διάσημος.

— Που θά μου πει; έλεγε στους άλλους. Θά «πέσει» κι' αυτή!

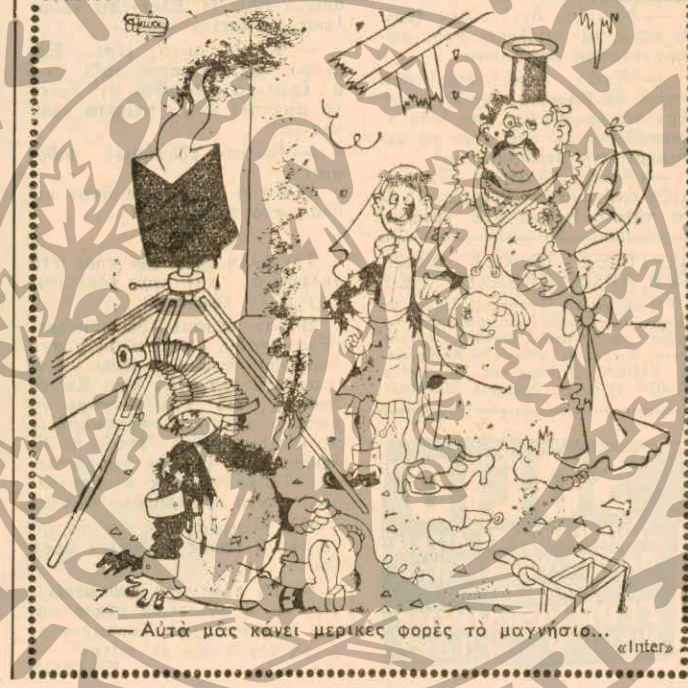
Ωστόσο άρχισαν εκείνοι να τον παίρνουν στο μεζέ κι' αυτό του άναβε περισσότερο το πείσμα!

Ένα πρωί, ο Χριστόπουλος ο τμηματάρχης, του είπε καθαρά:

— Ρεζήλι έγινες καυμένε! Φούντωσε ο Τάκης ο φουκαράς. Κι' άρχισε να ζητά λεπτομέρειες: Γιατί, του ήταν τόσο πιστή του 'Αλέκου; Τον άγαπούσε ή φοβόταν μην έκτεθ; Και πώς περνούσε με τον άντρα της; Γκρινιάζανε καμμία φορά; Διαφωνούσαν; Όλες οι απαντήσεις που πήρε ήταν έντελως απογοητευτικές. Η 'Ελενίτσα τον λάτρευε τον 'Αλέκο και ζούσαν αγαπημένοι οδρικού φύλου όπου κι αν έμπαινε: Στά κέντρα, στα μαγαζιά, στα γραφεία, στους κινηματογράφους, ακόμα και στην εκκλησία, χιλιάδες μάτια τέφταναν απάνω της τις σόρατες ακτίνες της έρωτικής λαίμαργίας και χιλιάδες αναστεναγμοί κρυφοί φούσκωναν τα στήθεα των υποψηφίων κατακτητών.

— Πώς; ρώτησ' ένας συνάδελφος.

— Θά δεις!... Κι' έτρεξε γρήγορα σ' ένα μαγαζί κι' αγόρασε ένα κραγιόν των χειλιών! Ο 'Αλέκος — καλοκαίρι ήταν — κρεμόσε πάντα το σακκάκι του στην κρεμάστρα και δούλευε με το παγκάμισο. Φυσικά, μία - δυο



— Αυτά μας κάνει μερικές φορές το μαγνησίο... «Inter»

57

Η ζωή της Γυναίκας

Κουδεντοϋλες

«Θα σάς φανή παρόξενον, άπίστευτο, και όμως ειναι πραγματικότης. Απο την ημερα που μεγαλώσα και παρουσιάστηκα στον κόσμο, άρχισα ν' αντίλαμβάνωμαι ότι έμασα την αγάπη της μητέρας μου. Με κυτάζει με φθόνον, λυπάται που δεν ειναι πια νέα και προσπαθεί με κάθε τρόπο να μου περάσει κάτι για να με πικράνη. Δεν θα μπορούσατε να της δώσατε να καταλάβη με μια «Κουδεντοϋλα» σας πως κάθε ηλικία έχει τη χάρη της; Ίσως να βρήτε, σεις, τον τρόπο να της ζυγνίσετε το μητρικόν φίλτρον, γιατί σας θεσπάζω, μου στοιχίζει πολύ να αισθανώμαι πως με υποδέχεται που... είμαι νέος».

Παράξενη νοοτροπία μητέρας, μα την αλήθεια. Αντί να χαιρετάει που σας βλέπει πάνω στην ανθογειά σας, λυπάται που πέρασαν τα δικά της νεότης. Μη δινετε προσοχή, αγαπητή μου, και μη φαντάζεστε πως η μητέρα σας δεν σας αγαπάει. Ειναι μια κακώς έννοουμένη κοκεταρία που θα περάσει, ως το έλπιουμε, με τον καιρό.

ΕΣΜΕΡΑΔΑ

Η μέθοδος

«Ας άκούσωμε σήμερα μερικές γνώμες ενός Παρισινού ρυθμιστού της Γυναίκας Μόδας».

Το φόρμα, λέγει, ειναι η ποίηση του γυναικείου κορμιού. Με το ντύσιμό της θα δείξη μια γυναίκα την καλαισθησία της. Φυσικά έχει ανάγκη από καθοδήγηση: θα της υποδείξουν κάθε εποχή τι φοριέται, τι λανσάρεϊ η καινούργια μόδα, αλλά θα βάλη πάντοτε και την προσωπικότητά της, τη σφραγίδα της.

Κατά κανόνα μια κομψή γυναίκα που έχει χάρη πρέπει να προτιμά τις αθέρεις τουαλέτες, τις ανάλαφρες. Έχει ένα καινικό τύπο όμορφας; Θα ακολουθήση απλές γραμμές κυριοτοειδείς, ανεπιτήδευτες. Έχει έναν τύπο χαρακτηρηστικό; Θα προτιμήση πρωτότυπα σχέδια που να προσελκύουν τα βλέμματα, χωρίς όμως να «σκαρώνουν».

Για να πούμε την αλήθεια, μια κομψή γυναίκα μπορεί να φορέση ό,τι θέλει και μάλιστα μπορεί να φτιάξη και δική της μόδα αν θέλη. Θα ειναι και κάπως πρωτότυπη και δεν θα παρουσιάζη τότε μονοτονία.

Όσο για τις γυναίκες που έχουν άποχτησει λίγο βάρος το πράγμα διαφέρει. Πρώτα απ' όλα μπορεί μια γυναίκα να έχη διαστάσεις και συγχρόνως να μην έχη χάσει την όμορφη γραμμή της. Φυσικά θα φορή πάντα μια καλή ζώνη λαστιχένια που θα της συμμαχεί λίγο το σώμα χωρίς να το σφίγγη. Γιατί το σφίξιμο πετάει κρέατα. Αφού φροντίση λοιπόν να περιορίση κάπως το σώμα της, θα διαλέξη σχέδια φορεμάτων με τούρες, με ντροπέ και γενικά πλατειά και όχι εφαρμοστά. Δεν θα υπερβάλη βέβαια, αλλά θα έχη υπ' όψη της ότι οι πτυχές κρύβουν το πάχος. Έκείνο που πρέπει να άποφεύγη ειναι τα χτυπητά χρώματα και κάθε εξωφρενισμό.

Τουναντίον οι αδύνατες θα φορούν άρκετα εφαρμοστά σχέδια, αλλά στα μέρη που ύστερούν θα προσθέτουν περισσότερον ύφασμα. Δηλαδή αν δεν έχουν στήθος, θα φορούν μπλούζες κορσάς, αν ειναι αδύνατες στους γοφούς, θα βάζουν στο μέρος αυτό σουρές, λόμες, πιέτες, τσέπες.

Έκείνο που πρέπει επίσης ν' άποφεύγεται ειναι το άρρενοπό ντύσιμο. Η έπιθυμία των γυναικών ειναι ν' άρέσουν στους άντρες. Πως όμως θα τους άρέσουν αν αντραφέρουν; Η αρρενωπή εμφάνιση της γυναίκας δικαιολογείται μόνο στα σπάρ η στην έξοχη για όλα τα άλλα πράγματα να ειναι και να μένη πάντα γυναίκα με την άδρότητα της και την κομψότητά της.

Κοσμήματα

Η τωρ η μέθοδος είναι πολύ τα κριτήρια. Το κάθε φόρμα, η και:

μπλούζα, το κάθε ταγιέρ πρέπει να στολίζεται μ' ένα κόσμημα.

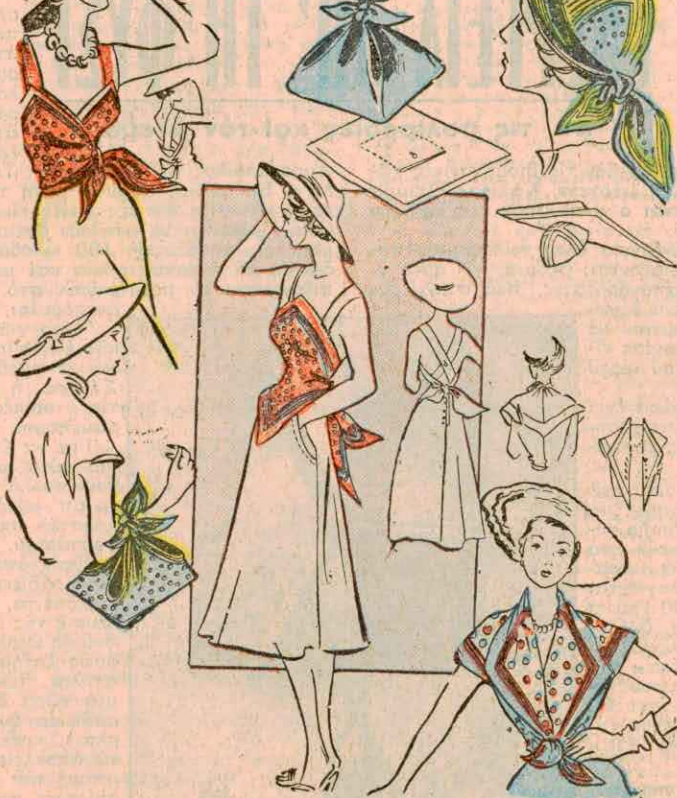
Εκτός απ' αυτό, βλέπουμε πολλά κολλιέ, σκουλαρίκια, βραχιόλια, δαχτυλίδια βαρέα, σωτούρα, παντατίφ. Βλέπουμε επίσης περιλαίμια από μαργαριτάρια ή... φούσκες! Δείχνουν ακόμη ώραιότερον ένα νεανικό λαιμό ή... κρύβουν μερικές ρυτίδες.

Συνηθίζονται ακόμη κολλιέ από γυάλινα φρούτα πολυχρώμα.

Τα βραχιόλια φοριούνται ψηλά, κοντά στους άγκωνες ή πάνω απ' αυτούς όταν τα μνίκια ειναι ανύπαρκτα. Ειναι φυσικά να στολίζεται κάπως το γυμνό μπράτσο.

Βλέπουμε και κάτι παράξενα κοσμήματα που γίνονται από φελλό και μεταλλο, ή πολυχρώμα πετρώδια με πέρες.

Τα δαχτυλίδια όμως μένουν πιστά στο χρυσάφι και σχεδόν παραμελητήκε ή πλατίνα. Μεγάλη ποσότης από



Μ' ένα μεγάλο πολυχρώμο και τετράγωνο μαντήλι μεταξωτό κανετε διαφόρους ώραιους συνδυασμούς. Ένα πράχειρο σακίο για την πλάς. Ένα ώραιο κορσάς επίσης για την πλάς. Σκεπάζετε το μαγιό σας κι' ένα μέρος της ρούστας. Έξ' άλλου, με δυο τετράγωνα μαντήλια σχηματίζεται μια δακλωση μπλούζα.

χρυσάφι στριμένο, μπλεγμένο, άνακατωμένο με πολύτιμα πετρώδια, χρωματιστά ρουμπίνια, σμαράγδια σασφειρούς, τοπάζ, κτλ.

Παρισινές κομψότητες

Γάντια από πικέ λευκά που άποτελούν σύνολο, με μια επίσης πικεδένιο ασκκούλα, για το παλινό.

Τα κλίπς δεν ειναι πια της μόδας, τα αντικατέστησαν αλχημένα κοσμήματα που φοριούνται στο ρεβέρ των ταγιέρ.

Μαντώ από μουλίνα για συμπλήρωμα επίσης μουσουλινένια τευαλέτας.

Γκουρμέτες κντρές ή τμημένες ή χρυσές από τις όποιες κρέμονται μπουλόκ

—Υποδήματα από γκαμπαντίνα ή πτί κορρώ καμήρια.

—Πολύ της μόδας τα κολλιέ λυνέ, δηλαδή όταν δεν χρησιμοποιούμε τα γυαλιά του ήλιου, τα διπλώνουμε και τα φορούμε στο λαιμό σαν παντατίφ.

—Για τα βράδια σάνδαλα από σάτεν, γαρνιρισμένο με χρυσά φιλετάκια.

—Μαντήλια του λαιμού μουσουλινένια σε ζωρά χρώματα.

—Κλασσικά ταγιέρ από λευκό «σαντούζ».

Το άντρικό ντύσιμο

Οι κύριες παραπονοιούνται — και με το δικιο τους — ότι ο πόλεμος έκληροδότησε στους κύριους μια υπερόβολη αφέλεια στο ντύσιμο που ειναι όχι μόνον άδικαιολογητή, αλλά καταντά και προσβλητική. Γιατί, ενώ οι κύριες φροντίζουν όσο μπορούν το ντύσιμο τους και την εμφάνισή τους για ν' άρέσουν στους κυρίους, οι περισσότεροι άντρες παρουσιάζονται με ξεκούμπωτα πουκαμισα, ή με πουκάμισα που βγαίνουν έξω από τα παντελόνια. Γενικά με μια εμφάνιση που κάθε άλλο παρά ειναι επιμελημένη.

Οι Παρισινές ειναι έξω φρενών για όλα αυτά και για αντίδρασι εδηλώσαν ότι δεν θα δέχονται ποτέ για καβαλλιέρο τους κανένα κύριο που δεν

Τα παριζιάνικα επίτιμα Άντρικάς λουσάρουν τώρα όχι πια άσπρα σράκιν για το καλοκαίρι, αλλά σε χρώμα σετακρούας. Γίνονται σταυρωτά ή ίσια και φοριούνται με μαύρα παντελόνια και μια μετεξωτή γκριζά ζώνη και γκριζά παπιγιόν.

Συνηθίζονται για το διάστημα της ημέρας και βεσόνια που ειναι σαν στρατιωτικές στολές με νομική και μανίκια ρεγκλόν κοντά ως τους άγκωνες με σουρα στη μέση πίσω ή ζώνη μαρτεγκάλ, τρία ή τέσσερα κουμπια εμπρός και μικρά ρεβέρ. Για βεσόνια αυτά γίνονται από άνοικτόνωνα κασμήρια.

Το καλοκαίρι επιτάσσεται μια κάποια έλευθέρια στην έλλογη των χρωμάτων. Μπορούν ν' άποσκηρυνθούν οι κύριοι από τα πολύ σκούρα χρώματα έχι όμως και να υπερβάλλουν. Επιτρέπονται οι κάπες χτυπητές κάπτες σε χρώματα γκρι ή μπορντό, πρασινο με μπλέ, γκρι και παρμ, κιτρινο και μαρόν. Δεν συνηθίζονται πια οι κάπτες κάπτες.

Τα σάνδαλα φοριούνται στην πλάς, αλλά δεν ειναι τόσο γυμνά και γίνονται από έδωρα σε φυσικό χρώμα.

Τα υποδήματα που φοριούνται στην πόλη ειναι πολύ «ρούτλα», πολύ έλαβρα, λίγο έρωφα και κάπως μυτερά.

Μπλούζες από λαινάς για την έξοχη ή πλεκτές βαμβακερές.

Καλοκαρινές προσκλήσεις

Ειναι ένδεχομενον να δεχθήτε προσκλήσι από μια φίλη σας να περάσετε λίγες μέρες μαζί της στην έξοχη. Μη φαντασθήτε ότι ειναι ευγένεια να μη δεχθήτε την πρόσκλησι, τουναντίον ή άρνησις σας μπορεί να προσβάλη τη φίλη που είχε την καλωσύνη να σας καλέση. Δεχθήτε λοιπόν με μεγάλη άπλοτητά και να έχετε μόνο υπ' όψη σας αυτά που θα ίδητε παρακάτω:

Μη φθάσετε με πολλές άποσκευές. Μη φθάσετε με άδειανά χέρια. Ειναι κοντι φονταν ή λουκούμι ειναι πάντοτε εύπρόδεκτα.

Προσπαθήστε από την πρώτη μέρα να προσορμισθήτε στο ρυθμό της ζωής που άκολουθούν αυτοί που σας καλέσαν.

Ποτέ μην άργήτε στις ώρες του φαγητού.

Τα βράδια να άποκαυήτε έγκαιρα, ώστε να μην κοράζετε αυτούς που σας φιλοξενούν.

Να συζητείτε μόνον σας το δωμάτιό σας και να βοηθήτε στο οικειοκρίτο προτεινόντας να κάμετε ένα ψώνιο ή άλλο θέλημα.

Όταν φύγετε θα άχωριστήστε θερμά και θα γράψετε ύστερα και ένα έγκάρδιο γράμμα.

Τι να πίνετε το καλοκαίρι

Το κρασί σας να ειναι πάντα νερόμενο. Μόνον έτσι βροσίζει και κόβει τη δίψη.

—Αν έχετε το κουράγιο να πιείτε ζεστό τσάι, θα ίδητε ποσο θα σας βροσίση ύστερα από λίγη άρα. Αν όμως δεν μπορείτε να το πιείτε ζεστό, πιείτε το παγωμένο.

—Όραίο καλοκαίρινό ποτό πολύ βροσιτικό ειναι ο χυμός από φρούτα, καθώς και ή λεμονάδα, ή σουμάδα και ή βουσιναδά.

—Επίσης βροσιτικός ειναι ο χυμός της ντομάτας έλαφρα άλατισμένος. Τον βάζετε στο ψυγείο και πίνετε όταν διψάτε.

—Τέλος, άοχίζετε το φαγητό σας μ' ένα κρύο ζουμί από βροσμένα κότα της εποχής.

Η άλληλογραφία μου

Σούζαν Κ. Ν. Α.: Δυστυχώς δεν μπορώ να σας εύχομαι, γιατί άπογορεύεται να δνω διευθύνσεις στρατιωτικών.

Ρίτσαν Χ. Α. Ι. Η. Ο. Υ. Ρ. Η.: Το Πετρόλ Κανό δυναμην και μαρκάει τα μαλλιά. Στις βλεφαρίδες προτιμώσατε λίγο σαβονόλαδο. Για να μαυρίσουν τα μαλλιά σας δεν ύπαρχει άλλο μέσον από το βαφμισμα.

Μαγυάτιν Κ. Ρ. Δ. Κ. Μ.: Σας συνιστώ κρύο ντύσι ή κρύα επίτηματα.

Ματωμένο μ. π. ο. μ. ο. υ. Α. Κ.: Έκαστος πολύ καλά. Δεν μετανόει κανείς ποτέ γιατί έφθκε με άξιόπρεπτα.

Π. Ο. Μ. Ε. Ν. Κ. Π. Ε. Λ. Λ. Α.: Άποσκηρυνθήτε απ' αυτόν, ειναι το μόνο που μπορώ να σας συμβουλεύσω.

ΕΣΜΕΡΑΔΑ

Ο γόνος με τον μονοδικό έρωτα

Τρία φίλμ της τελευταίας περιόδου, δυο Ιταλικά κι' ένα γαλλικό, άνδεειξαν ένα καινούργιο, άστέρι του γαλλικού κινηματογραφικού στερεώματος, που σπανίως συναντά κανείς στο Παρίσι. Τα φίλμ αυτά ειναι: «Η φωνή της αγάπης» με την Ντανιέλ Νταριέ, τα «Νειάτα στη λάσπη» με την Κάρλα ντελ Πότζιο και «Ενα γράμμα την αύγη» με το Φόσκο Τζιακκetti. Το καινούργιο αυτό άστέρι ονομάζεται Ζάκ Σερνάς.

Ο Ζάκ γεννήθηκε στην Κάουνας της Λιθουανίας, όπου ο πατέρας του ήταν ύπουργός των Έσωτερικών. Η οικογένειά του όμως έχει από προπολεμικά έγκατασταθή στη Γαλλία κι' έτσι ο Ζάκ μπορεί να χαρακτηριση Γάλλος, αφού άλλωστε και ή μητέρα του ειναι βέρα Γαλλίδα.

Είχα την σπάνια τύχη να συναντήσω τον Ζάκ στο Παρίσι, στο σπίτι της μητέρας του. Η πόρτα του σαλονιού, όπου με έμπασε ή υπηρέτρια, άνοιξε ξαφνικά και είδα να έρχεται προς

το μέρος μου ένας όμορφος νέος, συνοδευμένος από μια κυρία με γκριζά μαλλιά που δυσκόλα θα της έδινε κανείς περισσότερα από 35 χρόνια. Ο Ζάκ Σερνάς έσπευσε να μου παρουσιάση την άρσας αι μοντέρνα εκείνη κυρία:

—Η μητέρα μου. Σφίγγοντάς μου το έρι, ή μητέρα του Ζάκ μου είπε:

—Ο γυιός μου ήρθε για δυο μονάχα ώρες. Πρόκειται σε μερικά λεπτά να πάρη το άεροπλάνο για να πάη να συναντήση τη μητέρα του. Μη τον καθυστερήσετε.

—Ας βιαστώ λοιπόν στις έρωτήσεις μου. Πόσων χρόνων είστε, κύριε Σερνάς;

—Είκοσι τεσσάρων. Έξακολουθώ όμως πάντα να είμαι το χαϊδεμένο ωρρό της μητέρας μου.

—Δεν ειναι παρά ένα τρομερό παιδι, προσβέτει ή μητέρα του. Όλα τα Παρισινά λύκεια απ' όπου πέρασε τον έδιωξαν.

—Οχι έπειδή δεν ήμουν καλός μαθητής, έξηγει ο Ζάκ, αλλά έπειδή δεν παρακολουθούσα παρά μόνο τα μαθήματα που μ' ένδιέφεραν. Άλλωστε στους διαγωνισμούς έπαιρνα πάντα «Λίαν καλώς».

—Τις άταξίες του τις συνέχισε και στην κατοχή, διακώπτει ξανά ή κυρία Σερνάς, βάζοντας όμως όλη τρυ την ενεργητικότητα στη διάθεσι της πατρίδος. Η δράσις του στην Αντίστασι υπήρξε σημαντική.

—Και πως γίνετε ήθοποιός; τον ρωτάω.

—Αυτό ήταν μια ιδέα των φίλων της μητέρας μου που της έλεγαν συχνά: «Ο Ζάκ σου ειναι γεννημένος για τον κινηματογράφο». Άλλά εκείνη έπείνε να συνεχίσω τις σπουδές μου και να γίνω γιαντρός. Η ιδέα που είχαν ρίξει είχε άρχισει όμως να με σκανδαλίζει κι' έπειδή ίατρική και ήθοποιό ειναι άδύνατον να συμβαδίσουν, δεν άργησα να έγκαταλείψω την πρώτη για τη δεύτερη. Η απόφασίς μου δεν δυσάρεστησε τη μητέρα μου. Ήταν όμως περίεργη να διή τι θα κατόρθωνα στη νέα καριέρα που διάλεξα. Σήμερα πιστεύω να ειναι ικανοποιημένη απ' την έπιτυχία μου, μιά κι' εγώ είμαι ικανοποιημένος από

—Ο γυιός μου ήρθε για δυο μονάχα ώρες. Πρόκειται σε μερικά λεπτά να πάρη το άεροπλάνο για να πάη να συναντήση τη μητέρα του. Μη τον καθυστερήσετε.

—Ας βιαστώ λοιπόν στις έρωτήσεις μου. Πόσων χρόνων είστε, κύριε Σερνάς;

—Είκοσι τεσσάρων. Έξακολουθώ όμως πάντα να είμαι το χαϊδεμένο ωρρό της μητέρας μου.

—Δεν ειναι παρά ένα τρομερό παιδι, προσβέτει ή μητέρα του. Όλα τα Παρισινά λύκεια απ' όπου πέρασε τον έδιωξαν.

—Οχι έπειδή δεν ήμουν καλός μαθητής, έξηγει ο Ζάκ, αλλά έπειδή δεν παρακολουθούσα παρά μόνο τα μαθήματα που μ' ένδιέφεραν. Άλλωστε στους διαγωνισμούς έπαιρνα πάντα «Λίαν καλώς».

—Τις άταξίες του τις συνέχισε και στην κατοχή, διακώπτει ξανά ή κυρία Σερνάς, βάζοντας όμως όλη τρυ την ενεργητικότητα στη διάθεσι της πατρίδος. Η δράσις του στην Αντίστασι υπήρξε σημαντική.

—Και πως γίνετε ήθοποιός; τον ρωτάω.

—Αυτό ήταν μια ιδέα των φίλων της μητέρας μου που της έλεγαν συχνά: «Ο Ζάκ σου ειναι γεννημένος για τον κινηματογράφο». Άλλά εκείνη έπείνε να συνεχίσω τις σπουδές μου και να γίνω γιαντρός. Η ιδέα που είχαν ρίξει είχε άρχισει όμως να με σκανδαλίζει κι' έπειδή ίατρική και ήθοποιό ειναι άδύνατον να συμβαδίσουν, δεν άργησα να έγκαταλείψω την πρώτη για τη δεύτερη. Η απόφασίς μου δεν δυσάρεστησε τη μητέρα μου. Ήταν όμως περίεργη να διή τι θα κατόρθωνα στη νέα καριέρα που διάλεξα. Σήμερα πιστεύω να ειναι ικανοποιημένη απ' την έπιτυχία μου, μιά κι' εγώ είμαι ικανοποιημένος από

—Ο γυιός μου ήρθε για δυο μονάχα ώρες. Πρόκειται σε μερικά λεπτά να πάρη το άεροπλάνο για να πάη να συναντήση τη μητέρα του. Μη τον καθυστερήσετε.

—Ας βιαστώ λοιπόν στις έρωτήσεις μου. Πόσων χρόνων είστε, κύριε Σερνάς;

—Είκοσι τεσσάρων. Έξακολουθώ όμως πάντα να είμαι το χαϊδεμένο ωρρό της μητέρας μου.

—Δεν ειναι παρά ένα τρομερό παιδι, προσβέτει ή μητέρα του. Όλα τα Παρισινά λύκεια απ' όπου πέρασε τον έδιωξαν.

—Οχι έπειδή δεν ήμουν καλός μαθητής, έξηγει ο Ζάκ, αλλά έπειδή δεν παρακολουθούσα παρά μόνο τα μαθήματα που μ' ένδιέφεραν. Άλλωστε στους διαγωνισμούς έπαιρνα πάντα «Λίαν καλώς».

—Τις άταξίες του τις συνέχισε και στην κατοχή, διακώπτει ξανά ή κυρία Σερνάς, βάζοντας όμως όλη τρυ την ενεργητικότητα στη διάθεσι της πατρίδος. Η δράσις του στην Αντίστασι υπήρξε σημαντική.

—Και πως γίνετε ήθοποιός; τον ρωτάω.

—Αυτό ήταν μια ιδέα των φίλων της μητέρας μου που της έλεγαν συχνά: «Ο Ζάκ σου ειναι γεννημένος για τον κινηματογράφο». Άλλά εκείνη έπείνε να συνεχίσω τις σπουδές μου και να γίνω γιαντρός. Η ιδέα που είχαν ρίξει είχε άρχισει όμως να με σκανδαλίζει κι' έπειδή ίατρική και ήθοποιό ειναι άδύνατον να συμβαδίσουν, δεν άργησα να έγκαταλείψω την πρώτη για τη δεύτερη. Η απόφασίς μου δεν δυσάρεστησε τη μητέρα μου. Ήταν όμως περίεργη να διή τι θα κατόρθωνα στη νέα καριέρα που διάλεξα. Σήμερα πιστεύω να ειναι ικανοποιημένη απ' την έπιτυχία μου, μιά κι' εγώ είμαι ικανοποιημένος από

—Ο γυιός μου ήρθε για δυο μονάχα ώρες. Πρόκειται σε μερικά λεπτά να πάρη το άεροπλάνο για να πάη να συναντήση τη μητέρα του. Μη τον καθυστερήσετε.

—Ας βιαστώ λοιπόν στις έρωτήσεις μου. Πόσων χρόνων είστε, κύριε Σερνάς;

—Είκοσι τεσσάρων. Έξακολουθώ όμως πάντα να είμαι το χαϊδεμένο ωρρό της μητέρας μου.

—Δεν ειναι παρά ένα τρομερό παιδι, προσβέτει ή μητέρα του. Όλα τα Παρισινά λύκεια απ' όπου πέρασε τον έδιωξαν.

—Οχι έπειδή δεν ήμουν καλός μαθητής, έξηγει ο Ζάκ, αλλά έπειδή δεν παρακολουθούσα παρά μόνο τα μαθήματα που μ' ένδιέφεραν. Άλλωστε στους διαγωνισμούς έπαιρνα πάντα «Λίαν καλώς».

τον έαυτό μου. Γύρισα μέχρι σήμερα 8 φίλμ. Τέσσερα στη Γαλλία: «Το είδωλο», ο «Καθρέφτης» με το Ζάν Γκαμπέν, «Η έπαναστάσι» και «Η φωνή της αγάπης». Τρία στην Ιταλία: «Νειάτα στη λάσπη», «Ενα γράμμα την αύγη» και «Ο μύλος του Πάδου» και ένα στην Άγγλια, με την Άννυ Αιμέ: «Η χρυσή Σαλαμάνδρα».

Τώρα δεν γυρίζω κανένα φίλμ... Είμαι έλευθέρως να έπιδοθώ στα αγαπημένα μου σπάρ και στο μεγάλο μου πάθος την φωτογραφία. Όλες οι μάσκες φωτογραφικών μηχανών του κόσμου έχουν περάσει απ' τα χέρια μου. Άγόρασα ακόμα και μηχανές για έγχρωμες και ασάφλυφες φωτογραφίες. Τις έμφανίζω μόνος μου και, πιστεύετε, τα καταφέρνω θαυμάσια.

—Η μητέρα σας μίλησε προηγουμένως για κάποια μνηστή...

—Ειναι ή Ιταλίδα καλλιτέχνις Ντίνα Σασσολι.

—Η μητέρα μου. Σφίγγοντάς μου το έρι, ή μητέρα του Ζάκ μου είπε:

—Ο γυιός μου ήρθε για δυο μονάχα ώρες. Πρόκειται σε μερικά λεπτά να πάρη το άεροπλάνο για να πάη να συναντήση τη μητέρα του. Μη τον καθυστερήσετε.

—Ας βιαστώ λοιπόν στις έρωτήσεις μου. Πόσων χρόνων είστε, κύριε Σερνάς;

—Είκοσι τεσσάρων. Έξακολουθώ όμως πάντα να είμαι το χαϊδεμένο ωρρό της μητέρας μου.

—Δεν ειναι παρά ένα τρομερό παιδι, προσβέτει ή μητέρα του. Όλα τα Παρισινά λύκεια απ' όπου πέρασε τον έδιωξαν.

—Οχι έπειδή δεν ήμουν καλός μαθητής, έξηγει ο Ζάκ, αλλά έπειδή δεν παρακολουθούσα παρά μόνο τα μαθήματα που μ' ένδιέφεραν. Άλλωστε στους διαγωνισμούς έπαιρνα πάντα «Λίαν καλώς».

—Τις άταξίες του τις συνέχισε και στην κατοχή, διακώπτει ξανά ή κυρία Σερνάς, βάζοντας όμως όλη τρυ την ενεργητικότητα στη διάθεσι της πατρίδος. Η δράσις του στην Αντίστασι υπήρξε σημαντική.

—Και πως γίνετε ήθοποιός; τον ρωτάω.

—Αυτό ήταν μια ιδέα των φίλων της μητέρας μου που της έλεγαν συχνά: «Ο Ζάκ σου ειναι γεννημένος για τον κινηματογράφο». Άλλά εκείνη έπείνε να συνεχίσω τις σπουδές μου και να γίνω γιαντρός. Η ιδέα που είχαν ρίξει είχε άρχισει όμως να με σκανδαλίζει κι' έπειδή ίατρική και ήθοποιό ειναι άδύνατον να συμβαδίσουν, δεν άργησα να έγκαταλείψω την πρώτη για τη δεύτερη. Η απόφασίς μου δεν δυσάρεστησε τη μητέρα μου. Ήταν όμως περίεργη να διή τι θα κατόρθωνα στη νέα καριέρα που διάλεξα. Σήμερα πιστεύω να ειναι ικανοποιημένη απ' την έπιτυχία μου, μιά κι' εγώ είμαι ικανοποιημένος από

—Ο γυιός μου ήρθε για δυο μονάχα ώρες. Πρόκειται σε μερικά λεπτά να πάρη το άεροπλάνο για να πάη να συναντήση τη μητέρα του. Μη τον καθυστερήσετε.

—Ας βιαστώ λοιπόν στις έρωτήσεις μου. Πόσων χρόνων είστε, κύριε Σερνάς;

—Είκοσι τεσσάρων. Έξακολουθώ όμως πάντα να είμαι το χαϊδεμένο ωρρό της μητέρας μου.

—Δεν ειναι παρά ένα τρομερό παιδι, προσβέτει ή μητέρα του. Όλα τα Παρισινά λύκεια απ' όπου πέρασε τον έδιωξαν.

—Οχι έπειδή δεν ήμουν καλός μαθητής, έξηγει ο Ζάκ, αλλά έπειδή δεν παρακολουθούσα παρά μόνο τα μαθήματα που μ' ένδιέφεραν. Άλλωστε στους διαγωνισμούς έπαιρνα πάντα «Λίαν καλώς».

—Τις άταξίες του τις συνέχισε και στην κατοχή, διακώπτει ξανά ή κυρία Σερνάς, βάζοντας όμως όλη τρυ την ενεργητικότητα στη διάθεσι της πατρίδος. Η δράσις του στην Αντίστασι υπήρξε σημαντική.

—Και πως γίνετε ήθοποιός; τον ρωτάω.

—Αυτό ήταν μια ιδέα των φίλων της μητέρας μου που της έλεγαν συχνά: «Ο Ζάκ σου ειναι γεννημένος για τον κινηματογράφο». Άλλά εκείνη έπείνε να συνεχίσω τις σπουδές μου και να γίνω γιαντρός. Η ιδέα που είχαν ρίξει είχε άρχισει όμως να με σκανδαλίζει κι' έπειδή ίατρική και ήθοποιό ειναι άδύνατον να συμβαδίσουν, δεν άργησα να έγκαταλείψω την πρώτη για τη δεύτερη. Η απόφασίς μου δεν δυσάρεστησε τη μητέρα μου. Ήταν όμως περίεργη να διή τι θα κατόρθωνα στη νέα καριέρα που διάλεξα. Σήμερα πιστεύω να ειναι ικανοποιημένη απ' την έπιτυχία μου, μιά κι' εγώ είμαι ικανοποιημένος από

—Ο γυιός μου ήρθε για δυο μονάχα ώρες. Πρόκειται σε μερικά λεπτά να πάρη το άεροπλάνο για να πάη να συναντήση τη μητέρα του. Μη τον καθυστερήσετε.

—Ας βιαστώ λοιπόν στις έρωτήσεις μου. Πόσων χρόνων είστε, κύριε Σερνάς;

—Είκοσι τεσσάρων. Έξακολουθώ όμως πάντα να είμαι το χαϊδεμένο ωρρό της μητέρας μου.

—Δεν ειναι παρά ένα τρομερό παιδι, προσβέτει ή μητέρα του. Όλα τα Παρισινά λύκεια απ' όπου πέρασε τον έδιωξαν.

—Οχι έπειδή δεν ήμουν καλός μαθητής, έξηγει ο Ζάκ, αλλά έπειδή δεν παρακολουθούσα παρά μόνο τα μαθήματα που μ' ένδιέφεραν. Άλλωστε στους διαγωνισμούς έπαιρνα πάντα «Λίαν καλώς».

—Τις άταξίες του τις συνέχισε και στην κατοχή, διακώπτει ξανά ή κυρία Σερνάς, βάζοντας όμως όλη τρυ την ενεργητικότητα στη διάθεσι της πατρίδος. Η δράσις του στην Αντίστασι υπήρξε σημαντική.

—Και πως γίνετε ήθοποιός; τον ρωτάω.

—Αυτό ήταν μια ιδέα των φίλων της μητέρας μου που της έλεγαν συχνά: «Ο Ζάκ σου ειναι γεννημένος για τον κινηματογράφο». Άλλά εκείνη έπείνε να συνεχίσω τις σπουδές μου και να γίνω γιαντρός. Η ιδέα που είχαν ρίξει είχε άρχισει όμως να με σκανδαλίζει κι' έπειδή ίατρική και ήθοποιό ειναι άδύνατον να συμβαδίσουν, δεν άργησα να έγκαταλείψω την πρώτη για τη δεύτερη. Η απόφασίς μου δεν δυσάρεστησε τη μητέρα μου. Ήταν όμως περίεργη να διή τι θα κατόρθωνα στη νέα καριέρα που διάλεξα. Σήμερα πιστεύω να ειναι ικανοποιημένη απ' την έπιτυχία μου, μιά κι' εγώ είμαι ικανοποιημένος από

—Ο γυιός μου ήρθε για δυο μονάχα ώρες. Πρόκειται σε μερικά λεπτά να πάρη το άεροπλάνο για να πάη να συναντήση τη μητέρα του. Μη τον καθυστερήσετε.

—Ας βιαστώ λοιπόν στις έρωτήσεις μου. Πόσων χρόνων είστε, κύριε Σερνάς;

—Είκοσι τεσσάρων. Έξακολουθώ όμως πάντα να είμαι το χαϊδεμένο ωρρό της μητέρας μου.

—Δεν ειναι παρά ένα τρομερό παιδι, προσβέτει ή μητέρα του. Όλα τα Παρισινά λύκεια απ' όπου πέρασε τον έδιωξαν.

—Οχι έπειδή δεν ήμουν καλ

Δραματικό διήγημα

Έρω πώς κάποια νύχτα θά με σκοτώσει και το εύχομαι μ' όλη μου την καρδιά. Τό μόνο που θέλω είναι να μην πονέσω... Ο Ρόναλντ με μισεί θανάσιμα. Καί τοῦ ανταποδίδω με την ίδια λύσσα τό μίσος του. "Αν δέν με σκοτώσει αυτός θά τόν σκοτώσω ἐγώ. Δέν ἔχω ἀποφασίσει ἀκόμη με ποιά τρόπο ἀλλά δέν θά εἶνε δύσκολο νά τόν βρῶ. "Ετσι, θά μπι ἕνα τέμα στή μαρτυρική ζωή που πέρναμε. Γιατί εἶνε μαρτυρική καί

τρέλλα... Τό κυριώτερο γιά μᾶς εἶνε νά ξεφύγουμε ἀπό τήν ἀτμόσφαιρα τῆς φρίκης ὅπου ζοῦμε. "Ο,τιδήποτε ἄλλο, ἡ ἀγχόνῃ, τό κάτεργο, τό φρενοκομείο εἶνε προτιμότερα...

Σᾶς εἶπα, νομίζω, ὅτι ὁ Ρόναλντ εἶνε ὁ ἄντρας μου. Γιατί τήν ἀκρίβεια, ἔγινε ἄντρας μου ἔπειτα ἀπό τό ἀπαισία

ἀποθέωναν σέ κάθε μου ἐμφάνισι. Πρέπει νά προσθέσω πῶς ἤμουν πολύ ὁμορφή.

Ἐκείνο τό βράδυ, ἕνας μικρός, κρατώντας ἕνα πελώριο κάνιστρο με λουλούδια, μπήκε στό καμαρίνι μου. Πίσω του στεκόταν ἕνας τζέντλεμαν, πού ἦταν ντυμένος με μεγάλη κομψότητα κι' εἶχε ἕνα πολύ εὐχάριστο παρουσιαστικό.

"Ἦμουν ἔτοιμη νά διώξω καί τόν τζέντλεμαν καί τό μικρό με τᾶ λουλούδια. Γιατί ἤξερα τί ἐσήμαιναν ὅλα αὐτά. Οἱ θαυμασταί μιάς νέας κι' ὁμορφῆς ἤθοιοῦ ἔτσι ἀρχίζουν πάντα. "Ἐπειτα τήν προσκαλοῦν νά φάνε μαζί. Κι' ὕστερα...

"Ἀλλ' ὄχι! Εἶχα πάρει μιά γιά πάντα θέσι σ' αὐτά τᾶ ζητήματα. "Ἦμουν ἀποφασισμένη νά δείξω σ' ὅλους ὅτι μιά ἡθοιοῦ ποῖς μπορεῖ νά ζήσει γιά τήν τέχνη κι' ἀπό τήν τέχνη της κι' ὅτι δέν εἶνε ἕνα ἐλεεινὸ πλάσμα, πού πουλιέται γιά ἕνα κόμμημα ἢ μιά βαρύντιμη γούνα ἢ ἕνα πολυτελές φόρεμα...

"Ἀλλ' ὁ ἐπισκέπτης μου μ' ἀφώπλισε με τίς πρώτες του λέξεις: — Δεσποινίς, μοῦ εἶπε, ἀφοῦ ἔδωξε τό μικρό, ὁ μαρκήσιος Ρόναλντ Βίσμπουρ ἔχει τήν τιμή νά ζητήσει τό χέρι σας...

Καί πρόσθεσε, χωρίς νά μ' ἀφίση τόν καιρό νά συνέλθω ἀπό τήν

κατόπλξί μου: — Σᾶς παρακολουθῶ ἀπό ἀρκετοῦς μῆνες ἀπὸ τὸν σκηνή, ἀλλά καί στή ζωή... Συχωρεστε τήν ἀδιακρίσια μου... Σᾶς εἶχα ἀγαπήσει ἀπὸ τήν πρώτη στιγμή που σᾶς εἶδα. Με τό νά σᾶς παρακολουθῶ ἔμαθα νά σᾶς ἀγαπῶ καί νά σᾶς σέβωμαι... Δέν θά εἶνε μόνο μιά μεγάλη χαρά, ἀλλά καί μιά μεγάλη τιμή γιά μένα ἂν δεχθῆτε τήν πρότασι μου...

Ἐκείνη τή στιγμή δέν σκέφτηκα τίποτ' ἄλλο παρὰ πῶς νά σώσω τόν ἄντρα μου πού ἀγαποῦσα. Κι' ἀρπάζοντας τό κυνηγετικό ὄπλο του...

Ἐκείνη τή στιγμή δέν σκέφτηκα τίποτ' ἄλλο παρὰ πῶς νά σώσω τόν ἄντρα μου πού ἀγαποῦσα. Κι' ἀρπάζοντας τό κυνηγετικό ὄπλο του...

Ἐκείνη τή στιγμή δέν σκέφτηκα τίποτ' ἄλλο παρὰ πῶς νά σώσω τόν ἄντρα μου πού ἀγαποῦσα. Κι' ἀρπάζοντας τό κυνηγετικό ὄπλο του...

Ἐκείνη τή στιγμή δέν σκέφτηκα τίποτ' ἄλλο παρὰ πῶς νά σώσω τόν ἄντρα μου πού ἀγαποῦσα. Κι' ἀρπάζοντας τό κυνηγετικό ὄπλο του...

Ἐκείνη τή στιγμή δέν σκέφτηκα τίποτ' ἄλλο παρὰ πῶς νά σώσω τόν ἄντρα μου πού ἀγαποῦσα. Κι' ἀρπάζοντας τό κυνηγετικό ὄπλο του...

Ἐκείνη τή στιγμή δέν σκέφτηκα τίποτ' ἄλλο παρὰ πῶς νά σώσω τόν ἄντρα μου πού ἀγαποῦσα. Κι' ἀρπάζοντας τό κυνηγετικό ὄπλο του...

Ἐκείνη τή στιγμή δέν σκέφτηκα τίποτ' ἄλλο παρὰ πῶς νά σώσω τόν ἄντρα μου πού ἀγαποῦσα. Κι' ἀρπάζοντας τό κυνηγετικό ὄπλο του...

Ἐκείνη τή στιγμή δέν σκέφτηκα τίποτ' ἄλλο παρὰ πῶς νά σώσω τόν ἄντρα μου πού ἀγαποῦσα. Κι' ἀρπάζοντας τό κυνηγετικό ὄπλο του...

Ἐκείνη τή στιγμή δέν σκέφτηκα τίποτ' ἄλλο παρὰ πῶς νά σώσω τόν ἄντρα μου πού ἀγαποῦσα. Κι' ἀρπάζοντας τό κυνηγετικό ὄπλο του...

Ἐκείνη τή στιγμή δέν σκέφτηκα τίποτ' ἄλλο παρὰ πῶς νά σώσω τόν ἄντρα μου πού ἀγαποῦσα. Κι' ἀρπάζοντας τό κυνηγετικό ὄπλο του...

Ἐκείνη τή στιγμή δέν σκέφτηκα τίποτ' ἄλλο παρὰ πῶς νά σώσω τόν ἄντρα μου πού ἀγαποῦσα. Κι' ἀρπάζοντας τό κυνηγετικό ὄπλο του...

Ἐκείνη τή στιγμή δέν σκέφτηκα τίποτ' ἄλλο παρὰ πῶς νά σώσω τόν ἄντρα μου πού ἀγαποῦσα. Κι' ἀρπάζοντας τό κυνηγετικό ὄπλο του...

Ἐκείνη τή στιγμή δέν σκέφτηκα τίποτ' ἄλλο παρὰ πῶς νά σώσω τόν ἄντρα μου πού ἀγαποῦσα. Κι' ἀρπάζοντας τό κυνηγετικό ὄπλο του...

Ἐκείνη τή στιγμή δέν σκέφτηκα τίποτ' ἄλλο παρὰ πῶς νά σώσω τόν ἄντρα μου πού ἀγαποῦσα. Κι' ἀρπάζοντας τό κυνηγετικό ὄπλο του...

Ἐκείνη τή στιγμή δέν σκέφτηκα τίποτ' ἄλλο παρὰ πῶς νά σώσω τόν ἄντρα μου πού ἀγαποῦσα. Κι' ἀρπάζοντας τό κυνηγετικό ὄπλο του...

Ἐκείνη τή στιγμή δέν σκέφτηκα τίποτ' ἄλλο παρὰ πῶς νά σώσω τόν ἄντρα μου πού ἀγαποῦσα. Κι' ἀρπάζοντας τό κυνηγετικό ὄπλο του...

Ἐκείνη τή στιγμή δέν σκέφτηκα τίποτ' ἄλλο παρὰ πῶς νά σώσω τόν ἄντρα μου πού ἀγαποῦσα. Κι' ἀρπάζοντας τό κυνηγετικό ὄπλο του...

Ἐκείνη τή στιγμή δέν σκέφτηκα τίποτ' ἄλλο παρὰ πῶς νά σώσω τόν ἄντρα μου πού ἀγαποῦσα. Κι' ἀρπάζοντας τό κυνηγετικό ὄπλο του...

Ἐκείνη τή στιγμή δέν σκέφτηκα τίποτ' ἄλλο παρὰ πῶς νά σώσω τόν ἄντρα μου πού ἀγαποῦσα. Κι' ἀρπάζοντας τό κυνηγετικό ὄπλο του...

Ἐκείνη τή στιγμή δέν σκέφτηκα τίποτ' ἄλλο παρὰ πῶς νά σώσω τόν ἄντρα μου πού ἀγαποῦσα. Κι' ἀρπάζοντας τό κυνηγετικό ὄπλο του...

Ἐκείνη τή στιγμή δέν σκέφτηκα τίποτ' ἄλλο παρὰ πῶς νά σώσω τόν ἄντρα μου πού ἀγαποῦσα. Κι' ἀρπάζοντας τό κυνηγετικό ὄπλο του...

Ἐκείνη τή στιγμή δέν σκέφτηκα τίποτ' ἄλλο παρὰ πῶς νά σώσω τόν ἄντρα μου πού ἀγαποῦσα. Κι' ἀρπάζοντας τό κυνηγετικό ὄπλο του...

Ἐκείνη τή στιγμή δέν σκέφτηκα τίποτ' ἄλλο παρὰ πῶς νά σώσω τόν ἄντρα μου πού ἀγαποῦσα. Κι' ἀρπάζοντας τό κυνηγετικό ὄπλο του...

Ἐκείνη τή στιγμή δέν σκέφτηκα τίποτ' ἄλλο παρὰ πῶς νά σώσω τόν ἄντρα μου πού ἀγαποῦσα. Κι' ἀρπάζοντας τό κυνηγετικό ὄπλο του...

Ἐκείνη τή στιγμή δέν σκέφτηκα τίποτ' ἄλλο παρὰ πῶς νά σώσω τόν ἄντρα μου πού ἀγαποῦσα. Κι' ἀρπάζοντας τό κυνηγετικό ὄπλο του...

Ἐκείνη τή στιγμή δέν σκέφτηκα τίποτ' ἄλλο παρὰ πῶς νά σώσω τόν ἄντρα μου πού ἀγαποῦσα. Κι' ἀρπάζοντας τό κυνηγετικό ὄπλο του...

Ἐκείνη τή στιγμή δέν σκέφτηκα τίποτ' ἄλλο παρὰ πῶς νά σώσω τόν ἄντρα μου πού ἀγαποῦσα. Κι' ἀρπάζοντας τό κυνηγετικό ὄπλο του...

Ἐπισκέπτρια



Ἐκείνη τή στιγμή δέν σκέφτηκα τίποτ' ἄλλο παρὰ πῶς νά σώσω τόν ἄντρα μου πού ἀγαποῦσα. Κι' ἀρπάζοντας τό κυνηγετικό ὄπλο του...

γιά τοὺς δύο... "Ο θάνατος τοῦ Ρόναλντ ἦ ὁ δικός μου, θά τήν κάμω μήπως λιγώτερο μαρτυρική γιά κείνον πού θά ἐπιζήσει; "Ὁχι... "Ἀλλ' εἶνε ἡ μόνη λύσις πού μᾶς μένει, καί σ' αὐτόν καί σέ μένα. Τό ξέρω ὅτι ὁ ἄντρας μου δέν ἐπιθυμεῖ στό βάθος τῆς ψυχῆς του νά με σκοτώσει. Ὅστε κι' ἐγώ ἔχω αὐτή τήν ἐπιθυμία. "Ἀλλά τί ἀξία ἔχει τό τί ἐπιθυμοῦμε αὐτός ἢ ἐγώ; Εἴμαστε κι' οἱ δύο σκλάβοι μιάς ἀδυσώπητης μοίρας πού μᾶς σπρώχνει στό ἔγκλημα — ἢ στήν

ἔγκλημά μου. Γιατί πρὶν δέν ἦταν... Κι' ὥστόσο, ὅλοι ἤξεραν πῶς εἴμαστε παντρεμένοι κι' ὁ γάμος μᾶς ἦταν καταχωρημένος στά ληξιαρχικά βιβλία τοῦ Λέστερ.

"Ὅλα θά σᾶς φαίνονται περίεργα κι' ἀκατανόητα. "Ἀλλά θά σᾶς ἐξηγήσω πῶς ἔγιναν τᾶ πράγματα.

"Ἦμουν ἡθοιοῦς σ' ἕνα ἀπὸ τᾶ μεγαλύτερα θέατρα τοῦ Λονδίνου. Εἶχα πάντα μεγάλη ἐπιτυχία κι' οἱ θεαταί μ'

κατόπλξί μου:

— Σᾶς παρακολουθῶ ἀπὸ ἀρκετοῦς μῆνες ἀπὸ τὸν σκηνή, ἀλλά καί στή ζωή... Συχωρεστε τήν ἀδιακρίσια μου... Σᾶς εἶχα ἀγαπήσει ἀπὸ τήν πρώτη στιγμή που σᾶς εἶδα. Με τό νά σᾶς παρακολουθῶ ἔμαθα νά σᾶς ἀγαπῶ καί νά σᾶς σέβωμαι... Δέν θά εἶνε μόνο μιά μεγάλη χαρά, ἀλλά καί μιά μεγάλη τιμή γιά μένα ἂν δεχθῆτε τήν πρότασι μου...

Σέ λίγο, ἤμουν τρελλὰ ἐρώτευμένη με τόν Ρόναλντ. Οἱ γάμοι μᾶς ἔγιναν ἔπειτα ἀπὸ μερικές βδομάδες. "Ἦταν ἕνα μεγάλο κοσμικό γεγονός, πού ἀπασχόλησε γιά πολλές μέρες τόν τύπο καί τήν κοινή γνώμη.

Μετά τό γάμο μας, κάμαμε ἕνα ταξίδι στή Γαλλία καί τήν Ἰταλία κι' ἔπειτα πῆγαμε νά ἐγκατασταθοῦμε στόν πύργο πού ὁ ἄντρας μου εἶχε κοντά στό Ρότσεστερ.

Εἶχα ἀπορροφηθῇ τόσο πολύ ἀπὸ τήν ἀγάπη μου γιά τόν Ρόναλντ, πού δέν ἐννοίωθα καμμία λύπη γιὰ τὴν ἀποτραβηχτὴ ἀπὸ τό θέατρο. "Ἡ εὐτυχία μου

κοντά του ἦταν ἀπόλυτη. Δέν ἐπιθυμοῦσα τίποτε ἄλλο. "Ἀλλ' ὑπάρχει πάντα μιά μεγαλύτερη εὐτυχία ἀπὸ κείνη πού ζοῦμε. Σέ λίγο, ἐννοίωσα πῶς θά γινόμουν μητέρα...

"Ο μικρός Τζῶν ἦρθε στόν κόσμο στίς ἀρχές τοῦ Φεβρουαρίου. Δυὸ μῆνες ἀργότερα ἐξετιλγίθηκε ἡ τρομερή τραγωδία, πού κατέστρεψε γιά πάντα τή ζωή τοῦ Ρόναλντ καί τή δική μου.

"Ἐκείνο τό πρωί, ὁ ἄντρας μου εἶχε βγῆ σέ κυνήγι μαζί με τόν Τζῶν Λαϊντμπετέρ, ἕνα γέρο δασοφύλακα. Κατά τό μεσημέρι, κατέβηκα στό πάρκο, πού ἀπλώνονταν γύρω στόν πύργο γιά νά περιμένω τήν ἐπιστροφή τους.

Σέ μιά στιγμή, εἶδα μιά νεαρή γυναίκα νά χτυπάει στή σιδερένια ἐξώθυρα. "Ἡ ἐπισκέπτρια με εἶχε διακρίνει καί, παραμερίζοντας τόν ὑπέρητή πού πῆγε νά τῆς ἀνοίξῃ, διευθύνθηκε πρὸς τό μέρος μου.

"Ἄν δέν κάνω λάθος, εἶπε, ἔχω τήν τιμή νά μιλάω με τήν μαρκησία Βίσμπουρ... Συχωρεστε με γιὰ τὸ φέροθηκα ἄσχημα στόν ὑπέρητή σας... Εἶνε καλύτερο νά μὴν μάθῃ κανεὶς ἐκείνο πού ἔχουμε νά ποῦμε...

"Ἐπειτα ὑποκλίθηκε μπροστά μου καί πρόσθεσε:

— Μάργκαρετ Τόμψον, νόμιμη σύζυγος τοῦ μαρκησίου Βίσμπουρ ἢ, ἂν προτιμᾶτε, τοῦ Ρόναλντ Στράνεκ, πρᾶγμα πού, ἄλλωστε, εἶνε τό ἴδιο...

Λέγοντας αὐτά, ἔβγαλε ἀπὸ τήν τσάντα της μιά φωτογραφία καί μοῦ τήν ἔδειξε. Πάνω σ' αὐτὴν εἰκονίζονταν δυὸ νεόνυμφοι. "Ἀναγνώρισα χωρίς τήν παραμικρή δυσκολία στό γαμπρὸ τόν ἄντρα μου...

— Παντρεθήκαμε στό Τορόντο τοῦ Καναδά, συνέχισε ἡ ἐπισκέπτρια. "Ο κύριος Ρόναλντ Στράνεκ βρισκόταν ἐκεῖ γιά κυνήγι... Λίγο καιρὸ μετά τό γάμο μᾶς ἔχασα τᾶ ἴχνη του... "Ἀλλά, τελευταία, ἔπεσαν στά χέρια μου μερικές παλιές ἐφημερίδες, πού δημοσίευαν τὴ φωτογραφία τοῦ μαρκησίου Βίσμπουρ καί τῆς... δεύτερης συζύγου του. Εἶδα τότε ὅτι ὁ μαρκήσιος Βίσμπουρ κι' ὁ Ρόναλντ Στράνεκ ἦταν τό ἴδιο πρόσωπο...

Εἶχα ξαναβρῇ τήν ψυχραιμία μου. — Νομίζω ὅτι κάνετε λάθος, τῆς εἶπα. Εἶνε πιθανόν ὁ ἄντρας μου νά μοιάζει με τόν Ρόναλντ Στράνεκ. "Ἀλλ' αὐτό δέν σημαίνει τίποτε... "Ο μαρκήσιος Βίσμπουρ εἶνε ἀνίκανος νά κάνῃ μιά τέτοια ἀτιμία...

"Ἡ ἐπισκέπτρια με κύτταξε με συμπάθεια. "Ἀλλά δέν ἀπάντησε τίποτε. "Ἐκείνη τή στιγμή, ὁ ἄντρας μου κι' ὁ δασοφύλακας φάνηκαν στό βάθος τῆς δεινροστοχίας.

— Πηγαίνουμε νά τόν συναντήσωμε, εἶπα στή Μάργκαρετ Τόμψον. Εἶμαι βέβαιη πῶς, κάνετε ἕνα μεγάλο λάθος...

Στ' ἀλήθεια, δέν εἶχα τήν παραμικρὴ ἀμφιβολία γι' αὐτό. "Ἀλλ' ὅταν πλησιάσαμε, ἄκουσα τόν ἄντρα μου νά λήῃ στό δασοφύλακα:

— Τζῶν, νομίζω πῶς ἔμπλεξα ἄσχημα. Κάμε μου τὴ χάρι ν' ἀπομακρυνθῇς... Νόμισα γιά μιά στιγμή πῶς τό ἔδοξος ἔφευγε κάτω ἀπὸ τᾶ πόδια μου καί φοβήθηκα πῶς θά σωριαζόμουν λιπόθυμη. "Ἀλλά κατάφερα νά ξαναβρῶ τήν ψυχραιμία μου καί πῆγα κοντά στόν ἄντρα μου.

— Ρόναλντ, τόν ρώτησα, πρέπει νά σοῦ συστήσω τήν κυρία; Χωρίς νά μοῦ ἀπαντήσῃ, ὁ ἄντρας μου γύρισε πρὸς τό μέρος τῆς ἐπισκέπτριας.

— Δέν περίμενα νά σε ἴδω ἐδῶ, Μάργκαρετ, τῆς εἶπε, δίνοντάς της τό χέρι. Τὸν κύτταξα με ἀπόγνωσι.

— "Ἡ κυρία λυχυρίζεται πῶς εἶνε νόμιμη σύζυγός σου, τοῦ εἶπα. Λέει τὴν ἀλήθεια;

— Μιά νεανική τρέλλα, ἀπάντησε ὁ Ρόναλντ. "Ἐχω μεταμεληθῇ πολύ γι' αὐτήν...

Καί, γυρίζοντας πρὸς τό μέρος τῆς Μάργκαρετ, πρόσθεσε:

— Δέν ἔρω με ποιά τρόπο νά σοῦ ἐκφράσω τὴ λύπη μου, Μάργκαρετ...

Πρότεινα νά πάμε σ' ἕνα περίπτερο πού βρισκόταν στό βάθος τοῦ πάρκου γιά νά συζητήσωμε με ἡρεμία. Σκεφτόμουν πῶς θά μπορούσαμε νά βρούμε κάποιο τρόπο γιά νά συνεννοηθοῦμε. "Ἀλλά τᾶ λόγια τῆς Μάργκαρετ μ' ἔκαμαν νά καταλάβω πῶς αὐτό ἦταν ἀδύνατο.

— "Ἦρθα ἐδῶ, μοῦ εἶπε, γιά νά βεβαιωθῶ. Δέν ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ τὴν ἀποζημίωσι πού μοῦ προτείνετε, γιὰτί ἴσως εἶμαι πλουσιώτερη ἀπὸ σᾶς. Ὅυτε διεκδικῶ τὴ θέσι σας, γιὰτί δέν αἰσθάνομαι καμμία συμπάθεια γι' αὐτόν τόν ἄνθρωπο. Τό μόνο πού ἐπιθυμῶ εἶνε νά τόν κάμω νά συναισθανθῇ τό σφάλμα του καί νά ὑποφέρῃ ὅπως ὑπέφερα ἐγώ... Κατόπιν θά ζητήσω διαζύγιο καί μπορεῖτε νά τόν ξαναπαντρευθῇτε καί νά συνεχίσετε τήν εὐτυχισμένη ζωή σας.

— "Ἄν καταλαβαίνω καλά, ἡ πρόθεσίς σας εἶνε νά στείλετε τόν ἄντρα μου στή φυλακή; ρώτησα.

— Τόν ἄντρα μου, διώρθωσε ἡ Μάργκαρετ. "Ο δικός σας γάμος εἶνε ἄκυρος...

— Δέν θά τό κάμετε, εἶπα.

— "Ἡ Μάργκαρετ σηκώθηκε.

— Νομίζω, ἀπάντησε, ὅτι δέν ἔχουμε νά ποῦμε τίποτε ἄλλο.

Καί διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα.

Ἐκείνη τή στιγμή, δέν σκέφτηκα τίποτε ἄλλο παρὰ πῶς νά σώσω τόν ἄντρα μου πού ἀγαποῦσα. Κι' ἀρπάζοντας τό κυνηγετικό ὄπλο του, πού τό εἶχε ἀκουμπήσει σ' ἕνα ψάθινο τραπέζι, διευθύνθηκα τὴν κἀνήν του πρὸς τό μέρος τῆς Μάργκαρετ καί πῆσα τὴ σκανδάλη. "Ἡ σφαῖρα τήν βρῆκε στό στόμα κι' ἡ δυστυχισμένη σωριάζτηκε νεκρή.

Τᾶ ὑπόλοιπα εἶνε μιά πολύ θλιθερὴ ἱστορία... Κανεὶς δέν ἄκουσε τὸν πυροβολισμό κι' ἔτσι κανεὶς δέν ὑποπτεύθηκε τό ἀπαίσιό ἐγκλήμα μου. Τό βράδυ, ὁ Ρόναλντ κι' ἐγώ σκάσαμε ἕνα βαθὺ λάκκο σ' ἕνα ἀπόμειρο μέρος τοῦ πάρκου καί θάψαμε ἐκεῖ τὴ Μάργκαρετ. Στόυς ὑπέρητες πού τὴν εἶχαν ἰδῇ εἶπα με ὅτι εἶχε φθνε ἀπὸ μιά δεύτερη ἔξοδο πού βρισκόταν κοντά στό περίπτερο.

"Ἀλλ' ὅτ' αὐτὴ τὴν ἡμέρα ἡ ζωή μᾶς ἔγινε ἀληθινὴ κόλασις. Περιόσαν ὀλόκληρες βδομάδες χωρὶς νά λέμε οὔτε μιά λέξη ὁ ἕνας στόν ἄλλον. "Ἄν καί μᾶς συνέδεε ἀκόμη, ἦταν τό παιδί μας. "Ἀλλ' ὁ μικρὸς Τζῶν πέθανε σέ λίγο ἀπὸ μιά ἀνεξήγητη ἀσθένεια καί με τρόπο πολύ ἀπροσδόκητο.

"Ἡ μοῖρα μᾶς εἶχε τιμωρήσει σκληρά... Νομίζω πῶς τό ἀμοιβαῖο μίσος μᾶς με τόν Ρόναλντ χρονολογεῖται ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐποχή. Δέν μπορῶ νά τό δικαιολογήσω κι' ὅμως τό αἰσθάνομαι μεγάλο, δυνατό κι' ἀδυσώπητο...

Ἐπειτα ἀπὸ μερικοὺς μῆνες, οἱ ἐφημερίδες ἀνέγραψαν τὴν εἰδησίαν πῶς ὁ μαρκήσιος Βίσμπουρ κι' ἡ γυναίκα του εἶχαν ἀυτοκτονήσει μαζί, ἀφήνοντας ἀνοιχτὴ τὴ στρογγύλα τοῦ γκαζιῦ πού βρισκόταν στό δωματὶ ὁ τους. Γιά ἕνα διάστημα, κανεὶς δέν μπόρεσε νά ἐξηγήσῃ αὐτὴ τὴ διπλὴ ἀυτοκτονία. "Ἀλλ' ἡ ἀνεύρεσις ἐνός ἡμερολογίου τῆς μαρκησίας διαφώτισε αὐτὴ τὴ μυστηριώδη ὑπόθεσι. Ἀπ' αὐτό προέρχονται οἱ περιρκοπές πού ἀναφέραμε.

ΧΕΝΡΥ ΓΚΛΑΝΤΟΥΕΛ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΝΙΚΗΣΕ τὴ Σκύλλα καὶ τὴ Χάρυβδι

Κινδύνεψε ἄπειρες φορές στὴ
ζωὴ του

Φορώντας μιὰ ὀλόσωμη καουτσου-
κένια στολή, πού του ἐπέτρεπε νὰ
ἐπιπλέῃ μ' εὐκολία στὸ νερὸ καὶ
τοῦδινε ὄψι... ἀγνώστου ὕδρονιου τέ-
ρατος, ὁ Πῶλ Μπούτον γλυστροῦσε
ἀστραπιαία πάνω στὴν ἐπιφάνεια
τοῦ ποταμοῦ Ροδανό, πρὸς τὸ θά-
νατο πού ἐνέδρευε ὑπόλα λίγὸ πιὸ
κάτω... Στὶς ὀχθες, πληθὺς κόσμου
τοῦ φώναζε μ' ἀπόγνωσι νὰ φυλα-
χθῇ, αὐτὸς ὅμως νομίζε τις φωνές
γιά ἐπισημνίες.

Ξαπλωμένος ἀνάσκελα, χειρίζονταν
μ' ἐπιδεξιότητα τὸ διπλὸ κουπί του,
μήκους 2 μέτρων, γιὰ ν' αὐξήσῃ ἀ-
κόμα περισσότερο τὴν ταχύτητα πού
τοῦδινε τὸ ὀρμητικὸ ρεῖμα τοῦ πο-
ταμοῦ. Σ' αὐτὴ τὴ στάσι, δὲν μπο-
ροῦσε νὰ ᾄδῃ μιὰ χοντρή ἀλυσίδα,
γεμιστὴ γάντζους καὶ αἰχμῆς, καὶ
τεντωμένη κατὰ πλάτος τοῦ Ροδα-
νοῦ. Ἦταν ἡ ἀλυσίδα πού χρησι-
μοποιούσαν τότε — τὸ 1870 — οἱ
Γάλλοι τελεωφύλακες, γιὰ νὰ «φα-
ρεύουν» τὰ λαθραία ἐμπορεύματα
πού κατέβαζε τὸ ποτάμι ἀπ' τὴν
Ἑλβετία πρὸς τὴ Γαλλία. Εἶχαν
βρῇ αὐτὸ τὸ μέσον γιὰ ν' ἀντιμετω-
πίζον τὴ δράσι τῶν λαθρεμπόρων.
Μὰ ὁ Μπούτον τὸ ἀγνοοῦσε. Καὶ δι-
ευθυνόμενος ὀλοταχῶς πρὸς τὴ φοβερὴ
ἀλυσίδα!

Τέλος, ἀντελήφθη τὸν κίνδυνο καὶ
προσπάθησε νὰ τραβήξῃ κουπί ἀν-
τίθετα. Μὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ νικήσῃ
τὴν ὀρμὴ τοῦ ρεύματος...

Εὐτυχῶς, οἱ τελεωφύλακες πρό-
λαβαν νὰ τετνώσουν ὅσο μπορούσαν
τὴν ἀλυσίδα, ὥστε ν' ἀνεβῇ λίγο
πιὸ πάνω ἀπ' τὸ νερὸ. Ἔτσι, τὴν
τελευταία στιγμή, ὁ Μπούτον ἔπεσε
μπρούμυτα καὶ πέρασε σ' ἀπόστασι
μόλις ἐνὸς πόντου ἀπ' τοὺς γάν-
τζους...

Δὲν ἦταν ὥστόσο ἡ πρώτη φορὰ
πού διεκινδύνεψε τὴ ζωὴ του, ἀπ' τὸ
1873 πού εἶχε ἀρχίσει τις πρωτότυ-
πες καὶ θεαματικὲς ἐπιδείξεις του,
ὡς τὰ 1892 πού τις σταμάτησε. Ὁ
ἐκπληκτικὸς αὐτὸς Ἀμερικανὸς τυ-
χοδιώκτης εἶχε πέσει ἀπὸ καταρρά-
κτες ὕψους 25 μέτρων, εἶχε συναντή-
σει στὸ δρόμο του τροχούς νερόμυ-
λων καὶ κρυμμένους βράχους, εἶχε
ἀφήσει τοὺς πυρετοὺς τῶν Βάλτων
καὶ τὰ φειδία, τις καταγίδες καὶ
τὴν παγωνιά...

Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ κο-
λυμπώντας τὸ στενὸ τῆς Μεσσίνας
— τὸ μέρος ὅπου ἡ ἀρχαία μυθολο-
γία τοποθετοῦσε τὴ Σκύλλα καὶ τὴ
Χάρυβδι — οἱ ἐντόπιοι τοῦ συνέ-
στησαν νὰ φυλαχθῇ ἀπ' τὰ σκυλόφα-
ρα, τοὺς βράχους καὶ τις δίνες τοῦ
νεροῦ. Αὐτὸς γέλασε κι' ἀνασῆκωσε
τοὺς ὧμους του. Ὡστόσο, τοῦ ἐπέ-
θεθῇ πραγματικὰ ἕνας καρχαρίας.
Καθὼς τὸν πληγώσε θανάσιμα μὲ
τὸ μαχαίρι του, ἡ οὐρὰ του τὸν χτύ-
πησε δυνατὰ στὸ κεφάλι καὶ στὸ

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ἱατρὸς Γυναικολόγος - Μαιευτὴρ. Δέχεται
9 — 12 καὶ 4 — 6 ὥς καὶ ἐπὶ συνευ-
φεί. Χαρ. Τρικούπη 113. Τηλέφ. 63-885.

ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Ν. ΚΑΛΑΤΖΟΠΛΑ
ΑΙΟΛΟΣ 59, ΒΥΣΣΗΣ
ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΑΥΛΙΔΕΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

σώμα. Καταφερε ὅμως νὰ βγῇ στὴν
ξηρὰ, κι' ἐκεῖ λιποθύμησε. Ὁ καρ-
χαρίας τοῦ εἶχε σπάσει τρεῖς πλευ-
ρές.

Ὁ Μπούτον ὤφειλε τις ἐπιτυχίες
του, ἀπ' ἐνὸς στὸ θάρρος καὶ στὴν
ἐπιμονή του κι' ἀπ' ἑτέρου στὴν εἰ-
δικὴ καουτσουκένια στολή του, βά-
ρους 17 κιλῶν κι' ἐφοδιασμένη ἐσω-
τερικῶς μὲ 5 ἀεροθαλάμους πού τὸν
κρατοῦσαν στὴν ἐπιφάνεια. Ἡ στολή
αὐτὴ εἶχε ἐφευρεθῇ ἀπὸ ἕνα Ἀμερι-
κανό.

Ἀκόμη καὶ σήμερὰ κάνουν ἐντύ-
πωσι ἀρκετὰ ἀπ' τὰ κατορθώματα
τοῦ Μπούτον. Πέρασε π. χ. τὴ Μάγ-
χη σὲ 23 ὥρες. Ἐπλευσε ἐπὶ 70
ὥρες κατὰ συνεχίαν στὸ Ροδανό,
διατρέχοντας ἀπόστασι 830 χιλιό-
μετρων, κι' ἄλλες 72 ὥρες στὸν πο-
ταμὸ Πάδο ὡς ὅτου ἔχασε τις δυνά-
μεις του ἀπὸ πυρετό.

Ἐπὶ 64 μέρες, ταξίδευε μὲ τὴ
συνηθισμένη του μέθοδο σ' ἕνα με-
γάλο ποτάμι τῆς Ἀμερικής, σταμα-
τώντας λίγο κάθε 36 ὥρες γιὰ νὰ
ξεκουρασθῇ.

Ἡ πιὸ ἀπροσδόκητη ὑποδοχὴ ἦ-
ταν αὐτὴ πού βρῆκε φτάνοντας στὶς
ἀκτὲς τῆς Ταγγέρης, μιὰ νύχτα τοῦ
Μαρτίου τοῦ 1878, ἀφοῦ πέρασε σὲ
17 1/2 ὥρες τὸν πορθιὸ τοῦ Γιβραλ-
τάρ. Ὅταν τὸν εἶδε νὰ ξεπροβάλλῃ
ξαφνικά, ἕνας ἰθαγενὴς φρουρὸς τρο-
μοκρατήθηκε καὶ τὸβωσε στὰ πό-
δια, οὐρλιάζοντας μ' ὅλες του τις
δυνάμεις:

— Στὰ ὄπλα!... Στὰ ὄπλα! Ἡρ-
θε ὁ Διάβολος!...

Ἡ πόλις ὀλόκληρη ἀναστατώθη-
κε, ἡ φρουρὰ ἀρχισε νὰ πυροβολῇ ἀ-
διάκοπα. Εὐτυχῶς, ὁ Μπούτον πρό-
λαβε νὰ κρυφθῇ μέσα στὸ σκάφος
ἐνὸς ναυαγίου, ὡς ὅτου ὁ Ἀμερικανὸς
πρόξενος ἐπενέβη κι' ἔδωσε τις
ἀπαιτούμενες ἐξηγήσεις.

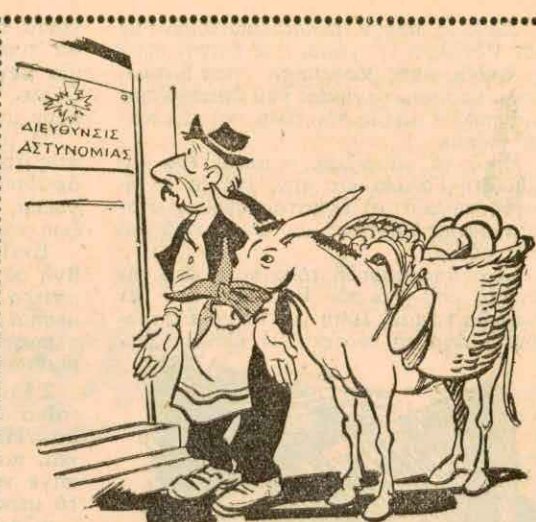
Ἡ μεγαλύτερη περιπέτεια τῆς
ζωῆς τοῦ Μπούτον ἀρχισε τὸ 1878,
μὲ τὴ γνωριμία του μὲ τὸν δὸν Νι-
κόλας ντὲ Πιερόλα, τέως Πρόεδρο
τοῦ Περού, ἐξορίστο τότε στὸ Παρί-
σι. Ὁ Μπούτον εἶχε καταπλήξει μὲ
τις ἐπιδείξεις του τοὺς ἐπισκέπτες
τῆς Ἐκθέσεως τῶν Παρισίων. Κι'
ἔτυχε νὰ γνωρισθῇ τῆς ἐποχῆ ἐκεί-
νῃ μὲ τὸν δὸν Πιερόλα.

Τὸ ἐπόμενο ἔτος, στὴ Νέα Ὑόρ-
κη, ἕνας Νοτιοαμερικανὸς τὸν πληρο-
φόρησε ὅτι ὁ Πιερόλα εἶχε ἀνεβῇ πάλι
στὴν ἐξουσία. Τὸ Περού βρισκό-
ταν τότε σὲ πόλεμο μὲ τὴ Χίλη. Τρία
ἐχθρικά πολεμικὰ πλοία παρενοχλοῦ-
σαν τις ἀκτὲς του. Ὁ Πιερόλα πρό-
τεινε μ' ἕναν ἀντιπρόσωπό του στὸν
Μπούτον νὰ τὰ πλησιάσῃ κρυφὰ, μὲ
τὴ βοήθεια τοῦ ταλέντου του καὶ τῆς
ελαστικῆς στολῆς του, καὶ νὰ τὰ βυ-
θίσῃ μὲ ἐκρηκτικὰ μηχανήματα. Θὰ
τοῦ πληρώνε 100.000 δολάρια γιὰ
τὴν πρώτη καταδύσι, 125.000 γιὰ
τὴ δεύτερα καὶ 150.000 γιὰ τὴν
τρίτη.

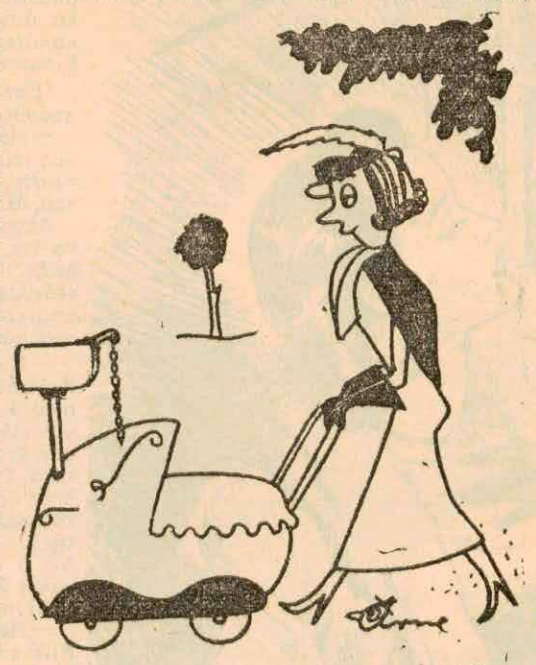
Ὁ Μπούτον δέχθηκε τὴν ἀσυνή-
θιστη αὐτὴ ἀποστολή, κι' οἱ Περου-
διανοὶ τὸν ἐφοδίασαν μ' ἕνα μικρὸ
σκάφος, μ' ἕνα πλήρωμα καθόλου ἐν-
θουσιώδες καὶ μὲ 500 κιλά δυναμί-
τιδος. Μὰ ὁ ἐχθρὸς πληροφορήθηκε
τὸ σχέδιό του, κι' ἔτσι τὰ πλοία του
ἀνοίγονταν κάθε νύχτα στὸ πέλα-
γος, ὅπου δὲν μπορούσε νὰ τὰ φτά-
σῃ ὁ Μπούτον. Τὴν ἡμέρα, δὲν ἦταν
δυνατὸν, βέβαια, νὰ ἐπιτύχῃ τέτοιο
ἐγγεήρημα.

Ὁ πόλεμος τελείωσε καταστρε-
πτικὰ γιὰ τὸ Περού, κι' ὁ Μπούτον
ρίχθηκε στὶς φυλακές, προσωρινῶς
γιὰ ἐκτέλεσι. Κάποιοι ὅμως Ἀμερι-
κανοὶ φίλοι του τὸν βοήθησαν νὰ
δραπετεύσῃ.

Στὰ τελευταῖα 20 χρόνια τῆς ζω-
ῆς του, ὁ Μπούτον ἀφοσιώθηκε στὴ
συλλογὴ τροπικῶν πουλιῶν. Παρ' ὅ-
λη τὴν πολυτάραχη ζωὴ του, ζέμεινε
γερό, ὑγιέστατος καὶ θαλερὸς ὡς
ὅτου πέθανε, τὸ 1924, σὲ ηλικία 76
ἐτῶν.



— Κι' ἂν μοῦ σκάσῃ ὁ Κίτσος μου, ποῖος μοῦ
τὸν πληρώνει, κ. Βεανόπουλε;... (Τοῦ Π. Παυλίδου)



Καροτσάκι μὲ ὅλα τὰ κομφορ.
«Noir et Blanc»



— Ἐκανα ἄσχημα πού τὸν ἔμαθα νὰ... δια-
βάξῃ!...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΣΙΑΣ

Ὁ Σίλντερ ἀκούει τὸ Μπρούς νὰ
τοῦ ἀφηγητὰ τὴν καταπληκτικὴ ἱ-
στορία του, γεμάτης ἀγώνια. Θὰ
φτάσουν οἱ ἀστυνομικοὶ; Κι' ἂν ὁ
Μπρούς ἀντιπαραβῇ τὸ σπῆτι; Ὁ Σίλ-
ντερ τὸν ἰκετεύει νὰ σώσῃ τοῦλάχισ-
τον τὴ Σάλλυ Μόρς. Μὰ ὁ Μπρούς
ἀρνείται. Ὑποφέρει ἀπ' τὴν καρδιά
του καὶ μπορεῖ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγ-
μὴ νὰ σωριαστῇ κάτω νεκρός. Πατό-
σο ἀσχημάτιστος ἀστυνομικὸς τις
λεπτομέρειες τοῦ ἐγκλήματος τοῦ
τραῖνον τοῦ μεσονυκτίου. Στὸ μετα-
ξύ αὐτῶν, τὸ νοσοκομεῖο πού νοση-
λεύεται, ἡ ἔνιντ Μύλολαντ συνέχε-
ται. Ἡ ἀγωνία τοῦ Σίλντερ δὲν περι-
γράφεται. Κι' ἔξωφθαλτοῦν οἱ ἀ-
στυνομικοὶ καὶ θετοῦν τὸ Μπρούς ἐ-
κτός μάχης.

Ἀλλὰ τί εἶχε πά-
θει, λοιπόν, ὁ Σίλντερ
καὶ οὐρλιάζε ἀδιάκο-
πα:

— Φύγετε! Φύγετε! Τὸ σπῆ-
τι θὰ τιναχθῇ στὸν ἀέρα!
Ὁ Μπρίαν ἔτρεξε κοντὰ του
κι' ἀρχισε νὰ κοβῇ μ' ἕνα μα-
χαίρι τὰ δεσμά του.

Ἐπειτὰ ἀπὸ μιὰ στιγμή, ὁ
ἐπιθεωρητὴς μπόρεσε νὰ σηκω-
θῇ.

— Ἐξω ὅλοι! οὐρλιάζε καὶ
πάλλ. Τὸ σπῆτι θὰ τιναχθῇ
στὸν ἀέρα! Ἐπειτὰ ὤρμησε στὸ δια-
δρομο.

Ὁ Μπρίαν κατάλαβε τότε
ὅτι κατὰ σοδορὰ συνέβαινε κι'
ἔδωσε ἐντολὴ στοὺς ἄνδρες του
νὰ φύγουν ἀμέσως, παίρνοντας
μαζί τους καὶ τὸν Μπρούς.

Ἡ ἔκρηξις

Ἀλλ' ὁ Σίλντερ πού εἶχε πά-
ει, λοιπόν; Δὲν εἶχε βγῇ ἀπὸ
τὴν πόρτα οὔτε εἶχε πηδήσει
ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Ὁ Μπρίαν ἀναρωτιόταν γι-
ατὶ ὁ ἐπιθεωρητὴς, πού εἶχε φω-
νάξει στοὺς συντρόφους του νὰ
φύγουν γιὰ νὰ σωθῶν, εἶχε
μείνῃ μέσα στὸ σπῆτι.

Ὁ Σίλντερ ὅμως εἶχε τὸ σκο-
πό του. Δὲν θὰ τοῦ χρησίμευε
σὲ τίποτε, ἂν γλύτωνε ὁ ἴδιος,
χωρὶς νὰ καταφέρῃ νὰ σώσῃ
καὶ τὴν Σάλλυ.

Ὁ κακοῦργος τοῦ εἶχε πῇ ὅ-
τι λίγο ἂν ἔφαχνε θὰ τὴν εὗ-
ρισκε.

Τὸ μόνο ποῦ ἔλπιζε ὁ Σίλντερ
ἦταν ὅτι ἡ ἔκρηξις δὲν θὰ γι-
νόταν ἀμέσως. Γιατὶ ἦταν δε-
βαιος ὅτι ὁ Μπρούς εἶχε κανο-

— Ἐκανα ἄσχημα πού τὸν ἔμαθα νὰ... δια-
βάξῃ!...

— Ἐκανα ἄσχημα πού τὸν ἔμαθα νὰ... δια-
βάξῃ!...

— Ἐκανα ἄσχημα πού τὸν ἔμαθα νὰ... δια-
βάξῃ!...

— Ἐκανα ἄσχημα πού τὸν ἔμαθα νὰ... δια-
βάξῃ!...

— Ἐκανα ἄσχημα πού τὸν ἔμαθα νὰ... δια-
βάξῃ!...

— Ἐκανα ἄσχημα πού τὸν ἔμαθα νὰ... δια-
βάξῃ!...

— Ἐκανα ἄσχημα πού τὸν ἔμαθα νὰ... δια-
βάξῃ!...

νίσει μὲ τέτοιο τρόπο τὰ πράγ-
ματα, ὥστε νὰ μεσολαβήσῃ ἕ-
να διάστημα γιὰ νὰ μπόρῃ
νὰ διαφύγῃ ὁ ἴδιος.

Ἀλλὰ πόσο ἦταν αὐτὸ τὸ δι-
άστημα; Μερικά λεπτά ἢ μερι-
κά δευτερόλεπτα;

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἔτρεχε ἀπὸ
δωμάτιο σὲ δωμάτιο σὰν τρελ-
λός. Εἶδε ξαφνικά μιὰ μικρὴ
σκάλα καὶ τὴν κατέβηκε σὰν
ἀνεμωστρόβιλος. Ἐπειτὰ ἔ-
σπρωξε μιὰ πόρτα πού βρισκό-
ταν στὸ κάτω μέρος.

Καὶ τότε, διέκρινε τὴν Σάλ-
λυ. Ἡ νέα βρισκόταν πάνω σ'
ἕνα κρεβάτι. Σιδερένιοι χαλ-
κάδες ἔσφιγγαν τὰ χέρια καὶ
τὰ πόδια της. Φαινόταν τρο-
μαγμένη. Ὁ θόρυβος πού γι-
νόταν πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι της
τὴν εἶχε ζυγνήσει ἀπὸ τὸ λη-
θαργό της καὶ κύτταζε τώρα
γύρω της μὲ ἀγωνία.

Ἀναγνώρισε ὅμως ἀμέσως
τὸν Σίλντερ κι' ἕνα χαμόγελο
φώτισε τὸ πρόσωπό της.

— Τζίμ, τοῦ εἶπε, ἦμουν
βέβαιη πὼς θάρχοσουν...

Ὁ ἐπιθεωρητὴς, χωρὶς νὰ
τῆς ἀπαντήσῃ, τὴν ἄρπαξε ἀ-
μέσως στὰ χέρια του, βγῆκε
ἀπὸ τὸ δωμάτιο κι' ἀνέβηκε ὅ-
σο μπορούσε πιὸ γρήγορα τις
σκάλες. Ἐπειτὰ, ὤρμησε πρὸς
τὴν ἔξοδο.

Οἱ σύντροφοί του τὸν εἶδαν
νὰ βγαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ
νὰ διασχίζῃ τρέχοντας τὸν κή-
πο.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἀκούστη-
κε ἕνας ἐκκωφαντικὸς κρότος
καὶ πικρὰ νέφη καπνοῦ κάλυ-
ψαν τὸ μέρος ὅπου ὤψωνταν
τὸ «Μπέντινγκ Βίλουου».

Ὁ καπνὸς ἀρχισε νὰ διαλύ-
εται σιγὰ-σιγὰ. Καὶ τότε ἕνα
τρομερὸ θέαμα παρουσιάστηκε
ἐμπρὸς στὰ μάτια τῶν ἀστυνο-
μικῶν. Τὸ «Μπέντινγκ Βί-
λουου» δὲν ἦταν πιά παρὰ ἕ-
νας ἄμορφος σωρὸς ἑρείπιων.

— Εἰδοποιήστε τὸ αὐτοκίνη-
το νὰ πλησιάσῃ! φώναξε ὁ
Μπρίαν.

Στὸ φῶς τῶν φαναριῶν του,
οἱ ἀστυνομικοὶ ἀρχισαν νὰ φα-
χνουν μέσα στὸν κήπο. Καί, ἔ-
λαστο, ἀνακάλυψαν τὸ Σίλντερ
καὶ τὴ Σάλλυ.

Δὲν εἶχαν τραυματισθῇ.
Ἀλλ' ἡ βιαιότης τῆς ἔκρηξης
τοὺς εἶχε κάμει νὰ χάσουν τις
αἰσθήσεις τους.

Ὁ Σίλντερ συνήλθε πρῶτος.
Καὶ χαμογέλασε.

— Νομίζω ὅτι τελειώσαμε.
εἶπε.

Ὁ Μπρίαν τὸν χτύπησε
στοὺς ὧμους.

— Γιὰ νὰ βρισκεσαι ἀκόμη
στὴ ζωὴ, τοῦ ἀπάντησε, πρέπει
νὰ εἰσαι πολὺ τυχερός. Ἀλλὰ
πὼς σοῦ ἦρθε ἡ ἰδέα νὰ μπῇς
σ' αὐτὴ τὴ σφοδρῶς μόνος
σου;

— Ἄν δὲν τὸ ἔκανα ἀπόψε,

ἀπάν... ὁ Σίλντερ, ἴσως αὖ-
ριο νὰ ἦταν πολὺ ἀργά. Πού
βρίσκεται ἡ «Αράχνη»;

Ὁ Μπρίαν δὲν πρόφτασε ν'
ἀπαντήσῃ. Ἐνῆς πόλισμαν εἶ-
χε πλησιάσει τρέχοντας τοὺς
δύο ἀστυνομικούς.

— Ὁ ἄνθρωπος πού πιάσα-
με, εἶπε λαχανιασμένος, ἔξα-
φανίστηκε.

Ὁ Μπρίαν κι' ὁ Σίλντερ δὲν
θὰ ἐνοίωσαν τόσο κλονισμό οὔ-
τε ἂν ἕνας κεραυνὸς ἔπεφτε
μπροστά στὰ πόδια τους.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἔπιασε τὸν
πόλισμαν ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ
τὸν τράνταξε μ' ὅλη του τὴ δύ-
ναμι.

— Γιὰ ποῖον ἄνθρωπο μι-
λάς; φώναξε.

Ὁ πόλισμαν κατάφερε ὅχι
χωρὶς κόπο νὰ διατηρήσῃ τὴν
ισορροπία του.

— Γι' αὐτὸν πού πιάσαμε
μέσα στὴν ἑπαυλὶ, ἀπάντησε.

— Εἶπες ὅτι ἔξαφανίστηκε;

— Τὸν χάσαμε μπροστὰ ἀπ'
τὰ μάτια μας, τὴ στιγμή πού
ἐγίνε ἡ ἔκρηξις. Ὁ Πράτ καὶ
ὁ Ντόνοβαν τὸν κρατοῦσαν ἀ-
πὸ τὰ μπράτσα... Τρέχαμε σχε-
δὸν γιὰ ν' ἀπμακρυνθῶμε, ὅ-
ταν, ξαφνικά, τὸ ἐδαφὸς ἀρχι-
σε νὰ τραντάζεται κάτω ἀπ'
τὰ πόδια μας... Ἦταν σὰν νὰ
γινόταν σεισμός... Ἐπειτὰ ἄ-
κουσαμε ἕναν τρομακτικὸ κρό-
το καὶ, τὴν ἴδια στιγμή, μὰς
σκέπασε ἕνα σύννεφο καπνοῦ...

Ὅταν διαλύθηκε ἔπειτα ἀπὸ
μερικά λεπτά, τοῦ κάκου ἀναζη-
τήσαμε τὸν ἄνθρωπό μας...

— Ὁ Πράτ κι' ὁ Ντόνοβαν
τί ἔκαναν;

— Ὁ Πράτ εἶχε σωριαστῇ
κάτω ἀπὸ τὴ δὸνσι κι' ὅταν
κατάφερε ν' ἀνασηκωθῇ ἀρχι-
σε νὰ τρέχῃ δεξιὰ κι' ἀριστε-
ρὰ γιὰ νὰ βρῇ τὸ Ντόνοβαν.

Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὁ Ντόνο-
βαν νομίζε πὼς ὁ ἄνθρωπός
μας εἶχε μείνῃ μαζί μὲ τὸν
Πράτ κι' ἔφαχνε νὰ τοὺς βρῇ...

— Ἠλίθιοι! βρυχήθηκε ὁ
Μπρίαν. Δὲν φάξατε ὀλόγυρα;

— Πῶς ὄχι; ἀπάντησε ὁ πό-
λισμαν. Ἐρευνήσαμε ὅλη τὴν
περιοχὴ, ἀλλὰ δὲν βρήκαμε κα-
νένα.

— Κατάρ! φώναξε ὁ Σίλ-
ντερ. Ἡ «Αράχνη» μὰς ἔφυγε
μέσα ἀπὸ τὰ χέρια μας.

Ὁ πόλισμαν κύτταζε σαστι-

σμένος. Δὲν μπορούσε νὰ κατα-
λάβῃ ἂν ὁ ἐπιθεωρητὴς μιλοῦ-
σε σοβαρὰ ἢ ἀστεϊεύονταν. Για-
τί οὔτε αὐτός, οὔτε οἱ σύντρο-
φοί του φαντάζονταν ὅτι ὁ ἄν-
θρωπος πού εἶχαν πολιορκήσει
μέσα στὸ ἀντρο του κι' εἶχαν
συλλάβῃ ἦταν ἡ «Αράχνη».

Ὁ Μπρίαν ἔτρεξε νὰ χωθῇ
στὸ αὐτοκίνητό κι' εἶπε στὸν
τηλεφωνητὴ νὰ συνδῇσῃ μὲ τὴ
Σκώτλαντ Γυάρντ. Ἐπειτὰ ἀρ-
χισε νὰ τοῦ ὑπαγορεύῃ μιὰ ἀ-
ναφορά πρὸς τὸν σέρ Ἐκτορὰ
Φρούντ.

Ὁ συναγματοάρχης εἶχε ὅ-
πως περίλυπο κι' ἀξιοθρήνητο.
Ἐκείνη τὴ στιγμή, θὰ προτι-
μοῦσε ν' ἀνοίγε ἡ γῆ καὶ νὰ τὸν
κατάβιπε.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ ἀνωτάτου
ἀρχηγοῦ τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ
ἔφτασε ἔπειτα ἀπὸ λίγα λε-
πτά:

«Δυὸ αὐτοκίνητα μὲ ἀστυνο-
μικούς καὶ τρεῖς οὐλαμοὶ μο-
τοσυκλετιστῶν ξεκίνησαν πρὸς
τὴν κατεύθυνσι τοῦ Σάππερτον.
Ἀποκλείστε ὅλες τις διόδους
κι' ἐρευνήστε τὸ ἐδαφὸς σπιθα-
μὴ πρὸς σπιθαμὴ. Ἐλπίζω ὅτι
θὰ βάλετε τὸ μυαλό σας νὰ
δουλέψῃ γιὰ νὰ ἐπανορθώσῃ
τὴν ἡλιθιότητά σας».

Ὁ Μπρίαν ἔγινε κατακτρι-
νὸς διαβάοντας τὴν ἀπάντη-
σιν πού ὁ ραδιοτηλεγραφητὴς ἔ-
γραφε λέξι πρὸς λέξι ὅπως τὴν
ἀκούγε. Τὸ νὰ τὸν ἀποκαλέσῃ
ὁ σέρ Ἐκτορὰ Φρούντ ἡλίθιο
ἦταν τὸ λιγώτερο πού περιμέ-
νε ν' ἀκούσῃ ἀπὸ τὸ στόμα
του. Γιατὶ ὁ ἴδιος στόλιζε τὸν
αὐτὸ του μὲ μερικά ἄλλα ἐπι-
θέτα πού ἦταν πολὺ πιὸ βα-
ρεῖα.

Ἐκείνη τὴ νύχτα οἱ σωφῆρ
κι' οἱ ἐπιβάτες τῶν αὐτοκινή-
των πού κυκλοφοροῦσαν πάνω
στοὺς δρόμους πού ἔφευγαν ἀπὸ
τὸ Σάππερτον, πέρασαν στιγ-
μὲς ἀγωνίας κι' ὄχι λίγοι τα-
λαιπωρήθηκαν ἐπὶ ὅρας ὡς τοῦ
νὰ δοκιμάσουν καὶ πάλι τὸ αἰ

για τις ταλαιπωρίες που υπέστησαν εκείνο το βράδυ όλοι όσοι κατευθύνονταν στο Σάππερτον ή έφευγαν από αυτό.

Ένα μακάβριο δέμα

Ήταν περασμένα μεσάνυχτα, όταν ο σέρ Τζόνας Κρίπλ, έπειτα από μία ανιαρή βραδιά, κατέβηκε τις σκάλες του Βίντερ-Κλάμπ, της αριστοκρατικής λέσχης του Λονδίνου, για να γυρίσει στο σπίτι του. Αισθανόταν τσού κούραση, πού, για τίποτε στον κόσμο, δεν θ' άποφάσιζε να κάμη πεζή τα δυο ή τρία χιλιόμετρα που τον χώριζαν απ' αυτό.

Με μικρή δαπάνη μπορείτε να κάνετε τα Λουτρά σας εις τα θερμά Ιαματικά Θαλάσσια Λουτρά Πολυτελείας.

Κ. ΟΙΚΟΝΟΜΑΚΟΥ & Σ

Πλατεία 'Αλεξάνδρας Πασαλιμάνι, ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Το μυστικό μας επί συντελεί στην θεραπεία σας είναι ότι το θαλάσσιο νερό—έν συνδυασμώ βέβαια με τα εις Φιάλας χρησιμοποιούμενα Λουτρά Καθηγητού Δαυδέρη—εισέρχεται απ' ευθείας εκ της θαλάσσης εις τὸν Λουτήρα, χωρίς ν' αλλοιώνεται.

ΟΙΚΟΝΟΜΑΚΟΥ & Σ
ΚΑΠΗΛΗΝ ΣΤΡΑΤΙΤΙΚΗΣ

Μ. ΓΟΥΔΑ

ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ 1, ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
35 χρόνων συνεχούς εργασίας

ΔΕΙΤΟΥΡΓΟΥΝΤΑ ΤΜΗΜΑΤΑ

• ΤΜΗΜΑ ΜΟΔΕΣ δι' Α' Κυρίας και Μοδίστας Παράλληλ' μοντέλων των με γαίες-τέρων Οικων των Περιών κατά 159ήμερον.

• ΤΜΗΜΑ Ανωτέρας μορφώσεως διδασκαλίων.

• ΤΜΗΜΑ Μοντέλων των.

• ΤΜΗΜΑ πρακτικῶν μοδιστῶν.

• ΟΙΚΟΓΕΝΕΤΑΚΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

ΑΝΩΤΕΡΑ & ΕΞΕΛΙΓΜΕΝΗ ΤΕΧΝΗ

Ο.Ι.Κ.Ο.Σ ΜΑΡ ΓΟΥΔΑ ΑΘΗΝΑΙ

Τὰ Κλωστικά σας Αθηναίος 5

Ι. ΟΥΣΤΑΠΑΣΙΔ Ι

(Πρώην Σκορδαρά)

Μουλινέ D.M.C.

Πλήρες χρωματολόγιον

No 303, 356, 357, 930, 931 κλ.

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΚΟΙΣΜΗΜΑΤΑ

Αρίστης Τέχνης και ΟΡΟΛΟΓΙΑ Έλβετικά Δ. ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ, Πανεπιστημίου 61, 1ος όροφος, παραπλεύρως κινηματογράφου «Μοντιάλ» Τηλ. 28-407

Ένα ταξί διέσχισε, εύτυχως, εκείνη τη στιγμή τη λεωφόρο. Ο σέρ Τζόνας το φώναξε, μπήκε σ' αυτό και ρίχτηκε βαρειά πάνω στα μαξιλάρια.

Μάντισον Σκουέερ, αριθμός 38, είπε κουρασμένα στο σωφέρ.

Το αυτοκίνητο ξεκίνησε άμέσως.

Ο σέρ Τζόνας είχε τεντώσει τα δυο του πόδια, απλώνοντας τα χέρια του στα πλάγια και μισοκλείνοντας τα μάτια του. Ξαφνικά, το δεξί του χέρι άκουμπησε σ' ένα άρκετο ογκώδες αντικείμενο. Ήταν ένα δέμα, τυλιγμένο μ' εφημερίδες.

Το πράγμα δεν του φάνηκε καθόλου παράξενο. Χωρίς αμφιβολία, κάποιος πελάτης που είχε πάρει το αυτοκίνητο πριν απ' αυτόν, θα το είχε ξεχάσει εκεί μέσα.

Ο σέρ Τζόνας ήταν άνθρωπος πολύ ψυχραιμός και μεθοδικός. Κι' έπειτα, δεν του άρεσε να χάνη τον καιρό του σε άσκοπες συζητήσεις. Περιμένε, λοιπόν, να φτάση το αυτοκίνητο μπροστά στην πόρτα του σπιτιού του, κατέβηκε απ' αυτό, πλήρωσε το λογαριασμό κι' έπειτα είπε στο σωφέρ: — Κάποιος πελάτης ξεχασε ένα δέμα μέσα στο αυτοκίνητο.

Και του έδειξε με το χέρι του το ογκώδες αντικείμενο που βρισκόταν στο πισινό κάθισμα.

— Θυμάσαι ποιος ήταν; ξαναείπε ο σέρ Τζόνας. — Αν όχι, το καλύτερο που έχεις να κάνης είναι να το πάς στην αστυνομία.

Έπειτα, καληνύχτισε το σωφέρ, άνοιξε με το κλειδί την πόρτα του σπιτιού του κι' εξαφανίστηκε.

Την ίδια στιγμή, το αυτοκίνητο ξεκίνησε και πάλι.

Ο οδηγός του του κάκου άναψιτούσε κανένα καινούργιο πελάτη, καθώς διέσχιζε προς την αντίθετη τώρα κατεύθυνση, τη Μάντισον Σκουέερ. Έπειτα, πήρε μερικούς άλλους δρόμους και κατέληξε στη μικρή πλατεία που απλώνονταν μπροστά στο Βίντερ - Κλάμπ. Εκεί συνήθιζε να σταματάη τα βράδια.

Κατέβηκε τότε από τη θέσι του, άνοιξε την πισινή πόρτα και πήρε το δέμα στα χέρια του.

Ποιος τάχα από τους πελάτες που είχε πάρει εκείνο το βράδυ να το είχε ξεχάσει; Αυτή η σκέψις τον άπασχολούσε. Άλλα, καθώς το περιεργαζόταν, ένοιωσε ένα υγρό πράγμα να τρέχη πάνω στο χέρι του.

— Τι διάβολο να περιέχει; άναρωτήθηκε ο σωφέρ.

Κι' έσκυψε προς το μέρος του ταμπλώ, που ήταν φωτισμένο, για να ιδη τί είδους ήταν αυτό το υγρό. Άλλ' άμέσως ανατρίχισε κι' ένοιωσε ένα δυνατό σφίξιμο στο λαιμό. Αυτό το υγρό ήταν πηχτό και κόκκινο.

— Αίμα! ψιθύρισε με πνιγμένη φωνή.

Άφησε τότε το δέμα πάνω στο χαλί του αυτοκινήτου, άνέβηκε πάλι στη θέσι του κι' έβαλε εμπρός τη μηχανή του.

Έπειτα από μερικά λεπτά, σταμάτησε μπροστά στο αστυνομικό τμήμα του Κένσιγκτον.

— Πρόσεξε να μην πλησιάση κανείς στο αυτοκίνητό μου! φώναξε στο σκοπό που έστεκε στην πόρτα και πέρασε σαν βολίδα από μπροστά του.

Ο αξιωματικός της υπηρεσίας είδε έναν ξεκάλλο άνθρωπο να μπαίνει στο γραφείο του.

Την ίδια στιγμή, έφτασε πίσω του ο σκοπός της πόρτας κι' όπως μπορούσε να κρίνη κανείς από την έκφραση που είχε το πρόσωπό του, οι διαθέσεις του άπέναντι αυτού του βιαστικού επισκέπτη δεν ήταν καθόλου καλές. Άντι να καθίση να του φυλάη το αυτοκίνητό του, όπως του το είχε ζητήσει μ' αναιδέεια, είχε τρέξει πίσω του για να τον αρπάξη από τους ώμους και να τον πετάξη έξω με τις κλωτσιές μόνο και μόνο για να τον μάθη πως έπρεπε να φέρνεται καλύτερα, όταν έμπαινε στα αστυνομικά τμήματα.

Άλλα συγκρατήθηκε, ακούγοντάς τον να ληϊ στον προϊστάμενό του:

— Ένα δέμα που στάζει αίμα μέσα στο αυτοκίνητό μου!

Ο σκοπός ήρμησε άμέσως κι' έτρεξε να ξαναγυρίση στη θέσι του. Καταλάβαινε τώρα πως ο άνθρωπος που είχε περάσει σαν βολίδα από μπροστά του δεν ήταν ούτε άναιδης, ούτε τρελλός. Κι' ακόμη

... νητό σου; — Μπροστά στην πόρτα. Ο αστυνομικός κατέβηκε τρέχοντας τις σκάλες και πήρε το δέμα στα χέρια του. Μία μεγάλη κόκκινη κηλίδα ξεχωρίζε τώρα πάνω στις εφημερίδες που το τυλίγαν. Για μία στιγμή, ώστόσο, σκέφτηκε πως η βιασύνη που είχε δείξει, για να τρέξη να πάρη στα χέρια του αυτό το δέμα, ήταν αληθινή καμική. Τι το παράξενο αν έσταζε αίμα απ' το δέμα; Κάποιος θα είχε αγοράσει ναπο κρέας από την αγορά και θα το είχε ξεχάσει μέσα στο αυτοκίνητο. Δεν υπήρχε τίποτε το εκπληκτικό σ' αυτό.

Μία που είχε κάμει, όμως, τον κόπο, να το πάρη, θέλησε να έχη ήσυχη τη συνειδήσή του. Ξαναβέβαιε, λοιπόν, το γραφείο του κι' άρχισε να παραμερίζη τις εφημερίδες. Μία φωνή φρίκης ξέφυγε, ξαφνικά απ' το στομά του. Μέσα στο δέμα βρισκόταν ένα ανθρώπινο κεφάλι κομμένο απ' το λαιμό...

Ήταν ενός άντρα, πενήντα ως πενήντα πέντε χρόνων, με κανονικά χαρακτηριστικά κι' ένα μικρό μουστάκι στο επάνω χείλος. Το κόκκαλο στην κορυφή του κρανίου ήταν σπασμένο, σαν το θύμα να είχε δεχτή ένα δυνατό χτύπημα σ' αυτό το μέρος...

Έπειτα από μερικά λεπτά, το αστυνομικό τμήμα του Κένσιγκτον βρισκόταν σε κατάσταση συναγερμού. Ο διοικητής του που είχε φτάσει βιαστικά από το σπίτι του ανέκρινε ο ίδιος το σωφέρ.

Ο σέρ Τζόνας Κρίπλ ήταν βέβαιος πως δεν θα έχνουσε σ' όλη του τη ζωή εκείνη τη νύχτα. Είχε άποκοιμηθή κιόλας, όταν άκουσε δυνατά χτύπημα στην πόρτα. Ταυτόχρονα μία φωνή έφτασε σ' αυτιά του:

— Άνοιξτε! Αστυνομία!

Ο σέρ Τζόνας δεν είχε υπηρέτη κι' έτρεξε ν' άνοιξη ο ίδιος. Ένας αστυνομικός και δυο πόλισμαν μπήκαν άμέσως στο χώλ.

Ο οίκοδεσπότης τους κύτταξε μ' έκπληξι κι' ήταν έτοιμος να τους ρωτήση ποιά κακή τύχη τους είχε φέρε στο σπίτι του για να του διακόψουν τον ύπνο του, όταν άκουσε τον αστυνόμο να του ληϊ:

— Φορέστε κάτι γρήγορα κι' έλατε μαζί μου. Θα σας συνοδεύσω στο δωμάτιό σας για να ντυθήτε...

Μπορώ να μάθω αν ξέρετε σε ποιόν μιλάτε; ρώτησε ο σέρ Τζόνας, που είχε άρχισι να χάνη την ψυχραιμία του.

— Οχι, απάντησε ο αστυνόμος, άλλ' αυτό δεν ενδιαφέρει για τη στιγμή. Πριν από μισή ώρα, πήρατε ένα ταξί έξω από το Βίντερ Κλάμπ για να σας φέρη εδώ. Είναι αλήθεια;

— Μήπως θα προτιμούσατε

πώς είχε κάποιο λόγο που το έπτε να προσέχη το αυτοκίνητό του.

Ο αξιωματικός της υπηρεσίας τινάχτηκε από τη θέσι του.

Είπατε, ένα δέμα που στάζει αίμα; ρώτησε. Τι περιέχει;

Δεν ξέρω, απάντησε ο σωφέρ, που έτρεμε από την ταραχή του. Το έπιασα στα χέρια μου, προσπαθώντας να θυμώθω ποιος πελάτης το ξεχασε και, ξαφνικά, πρόσεξα πως έτρεχε αίμα απ' αυτό...

Πού βρίσκεται το αυτοκίνητό σου;

Μπροστά στην πόρτα.

Ο αστυνομικός κατέβηκε τρέχοντας τις σκάλες και πήρε το δέμα στα χέρια του. Μία μεγάλη κόκκινη κηλίδα ξεχωρίζε τώρα πάνω στις εφημερίδες που το τυλίγαν. Για μία στιγμή, ώστόσο, σκέφτηκε πως η βιασύνη που είχε δείξει, για να τρέξη να πάρη στα χέρια του αυτό το δέμα, ήταν αληθινή καμική. Τι το παράξενο αν έσταζε αίμα απ' το δέμα; Κάποιος θα είχε αγοράσει ναπο κρέας από την αγορά και θα το είχε ξεχάσει μέσα στο αυτοκίνητο. Δεν υπήρχε τίποτε το εκπληκτικό σ' αυτό.

Μία που είχε κάμει, όμως, τον κόπο, να το πάρη, θέλησε να έχη ήσυχη τη συνειδήσή του. Ξαναβέβαιε, λοιπόν, το γραφείο του κι' άρχισε να παραμερίζη τις εφημερίδες. Μία φωνή φρίκης ξέφυγε, ξαφνικά απ' το στομά του. Μέσα στο δέμα βρισκόταν ένα ανθρώπινο κεφάλι κομμένο απ' το λαιμό...

Ήταν ενός άντρα, πενήντα ως πενήντα πέντε χρόνων, με κανονικά χαρακτηριστικά κι' ένα μικρό μουστάκι στο επάνω χείλος. Το κόκκαλο στην κορυφή του κρανίου ήταν σπασμένο, σαν το θύμα να είχε δεχτή ένα δυνατό χτύπημα σ' αυτό το μέρος...

Έπειτα από μερικά λεπτά, το αστυνομικό τμήμα του Κένσιγκτον βρισκόταν σε κατάσταση συναγερμού. Ο διοικητής του που είχε φτάσει βιαστικά από το σπίτι του ανέκρινε ο ίδιος το σωφέρ.

Ο σέρ Τζόνας Κρίπλ ήταν βέβαιος πως δεν θα έχνουσε σ' όλη του τη ζωή εκείνη τη νύχτα. Είχε άποκοιμηθή κιόλας, όταν άκουσε δυνατά χτύπημα στην πόρτα. Ταυτόχρονα μία φωνή έφτασε σ' αυτιά του:

— Άνοιξτε! Αστυνομία!

Ο σέρ Τζόνας δεν είχε υπηρέτη κι' έτρεξε ν' άνοιξη ο ίδιος. Ένας αστυνομικός και δυο πόλισμαν μπήκαν άμέσως στο χώλ.

Ο οίκοδεσπότης τους κύτταξε μ' έκπληξι κι' ήταν έτοιμος να τους ρωτήση ποιά κακή τύχη τους είχε φέρε στο σπίτι του για να του διακόψουν τον ύπνο του, όταν άκουσε τον αστυνόμο να του ληϊ:

— Φορέστε κάτι γρήγορα κι' έλατε μαζί μου. Θα σας συνοδεύσω στο δωμάτιό σας για να ντυθήτε...

Μπορώ να μάθω αν ξέρετε σε ποιόν μιλάτε; ρώτησε ο σέρ Τζόνας, που είχε άρχισι να χάνη την ψυχραιμία του.

— Οχι, απάντησε ο αστυνόμος, άλλ' αυτό δεν ενδιαφέρει για τη στιγμή. Πριν από μισή ώρα, πήρατε ένα ταξί έξω από το Βίντερ Κλάμπ για να σας φέρη εδώ. Είναι αλήθεια;

— Μήπως θα προτιμούσατε

νάρθω με τα πόδια; ρώτησε ειρωνικά ο σέρ Τζόνας.

Ο αστυνόμος δεν απάντησε σ' αυτή την ερώτηση.

Μέσα σ' αυτό το ταξί, συνέχισε, ξεχάσατε ένα δέμα... Θέλωμε, λοιπόν, να μας οώσετε μερικές πληροφορίες...

Τα μάτια του εξέταζαν προσεχτικά το σέρ Τζόνας. Άλλα δεν διέκρινε ίχνος ταραχής στο πρόσωπό του.

Δεν ξεχασα κανένα δέμα, απάντησε ο σέρ Τζόνας, για τον απλούστατο λόγο ότι δεν έβγαλα με κανένα δέμα από το Βίντερ - Κλάμπ. Είνε αλήθεια, πως υπήρχε ένα δέμα μέσα στο αυτοκίνητο... Το μόνο που έκαμα είνε ότι υπέδειξα στο σωφέρ την ύπαρξί του, που νομίζω πως την άγνοούσε...

Άλλα τί συμβαίνει μ' αυτό το δέμα;

Τίποτε, απάντησε ο αστυνόμος. Ο διοικητής του τμήματος σας περιμένει. Θα σας συνοδεύσω στο δωμάτιό σας για να φορέσετε κάτι...

Μ' άλλα λόγια βρίσκεισαι υπό κράτησι;

Αυτό θα σάς το πη ο διοικητής του τμήματος απάντησε ο αστυνόμος. Η έντολη που έχω είνε να μην σας αφήσω ούτε στιγμή μόνο σας...

Ποιά από τις τρείς πόρτες οδηγεί στο δωμάτιό σας;

Ο σέρ Τζόνας έσκυψε το κεφάλι. Καταλάβαινε ότι δεν μπορούσε να κάμη τίποτε άλλο από το να ύποταχθι στις απαιτήσεις αυτού του ανθρώπου.

Η νυχτερινή αυτή περιπέτεια έληξε με μετρήσιμη της άλλης ημέρας. Τότε μόνον τον άφησαν να φύγη, όπως και τον σωφέρ, από το αστυνομικό τμήμα του Κένσιγκτον. Γιατί μερικά καινούργια στοιχεία, που προέκυψαν στο μεταξύ, έκαμαν τους αστυνομικούς να πεισθούν ότι κι' οι δυο έλεγαν την αλήθεια, βεβαιώνοντας πως δεν ήξεραν τίποτε για το κομμένο κεφάλι, που ήταν τυλιγμένο μέσα στις εφημερίδες.

Από μερικές μέρες άλλωστε, η υπόθεσις είχε περάσει στα χέρια της Σκώτλαντ Γουρντ, που τα λαγωνικά της έσπαζαν το κεφάλι τους για να λύσουν αυτό το καινούργιο αίνιγμα.

Η μυστική διόδος

Άλλ' ως ξαναγυρίσαμε στο «Μπέντινγκ Βίλλους».

Ακούγοντας τις φωνές του Σίλδερ, οι αστυνομικοί είχαν βγη βιαστικά από το σπίτι, μαζί με τον Μπρούς. Διέσχισαν κατόπιν τον κήπο, πέρασαν την καγκελωτή πόρτα και βρέθηκαν στο δρόμο.

Για την ακρίβεια, αυτός ο δρόμος ήταν ένα μικρό μονοπάτι, που διακλαδιζόταν έπειτα από μερικά μέτρα σε δύο. Άλλα το ένα απ' αυτά κατέβαινε προς το ποτάμι. Το άλλο περνούσε σύρριζα από τα έρείπια ενός παλιού σπιτιού και συναντούσε πιο κάτω το μεγάλο δρόμο που έφερνε στο Σάππερτον.

Από δω! είπε ο Μπρούς, παίρνοντας το δεύτερο μονοπάτι.

Είχε μιλήσει σαν άνθρωπος που ήξερε τα μέρη κι' οι αστυνομικοί τον ακολούθησαν, χωρίς να ύποπτευθουν το παραρμικό.

Η έκρηξις τους βρήκε μόλις έφτασαν μπροστά στα έρείπια του παλιού σπιτιού.

Μ' όλο που την περίμεναν, η ταραχή που ένοιωσαν ήταν

πολύ μεγάλη. Η έκρηξις είχε έκσφενδονήσει προς το μέρος τους μικρά χαλίκια και άμμο κι' ο άέρας που φυσούσε έφερε προς τα εκεί ένα σύννεφο, που μεγάλωσε τη σύγχυσι και την ταραχή τους.

Έπειτα άκούστηκε μία δεύτερη έκρηξις, πολύ πιο δυνατή από την πρώτη και το σύννεφο του καπνού έγινε πιο πυκνό.

Το τράνταγμα του εδάφους ήταν τόσο βίαιο, που μερικοί από τους αστυνομικούς έχασαν την ισορροπία τους και κυλίστηκαν χάμω. Μερικοί άλλοι, κυριευμένοι από πανικό, τώδωλαν στα πόδια. Η μοναδική τους σκέψις ήταν πως να σωθούν.

Όταν κατάλαβαν, τέλος, πως ο κίνδυνος είχε περάσει, ξαναγύρισαν πίσω και τότε άκουσαν τον Πράτ και τον Ντόνοβαν, που ρωτούσαν ο ένας τον άλλον τί είχε άπογίνει ο άνθρωπος που είχαν πιάσει.

Ο πρώτος νόμιζε πως βρισκόταν μαζί με τον δεύτερο κι' αυτός μαζί με τον άλλον.

Το πράγμα ήταν τόσο κομικό, που μερικοί πόλισμαν δεν μπόρεσαν να μη γελάσουν.

Εύτυχως, ο λοχίας Πράντον ξαναβρήκε άμέσως την ψυχραιμία του και διέταξε τους άντρες του να σκορπισθούν ολόγυρα για να βρουν το φυγάδα. Ταυτόχρονα έδωσε έντολη σ' έναν πόλισμαν να τρέξη να ειδοποιήση το συνταγματάρχη Μπρίαν.

Άλλα τί είχε άπογίνει η «Αράχνη»;

Ο Μπρούς είχε το σκοπό του, παρασύροντας τους αστυνομικούς που τον είχαν συλλάβει προς το μέρος των ερειπίων.

Η άρχική του σκέψις ήταν να έπωλεθη από την έκρηξι, για να προσπαθήση να ξεφύγη από τους αστυνομικούς που τον κρατούσαν από τα μπράτσα.

Ο Μπρούς δεν έμεινε στη «Ρόζ - Μαίρη» παρά μόνο όσο χρειαζόταν για να φορέση ένα φαρδύ παλτό και να κρύψη μέσα στις ταέτες του ένα περιστρόφο, ένα στιλέτο και μία σιδερένια γροθιά. Πήρε επίσης σε μία μικρή βαλίτσα μερικά σύνεργα μεταμφίσεως.

Το που θα πήγαινε, φεύγοντας από τη «Ρόζ - Μαίρη» το ήξερε. Γιατί κι' αυτό το είχε μελετήσει από πριν.

Το κυριώτερο ήταν να μπόρουν να φθάση στο σπίτι του Ούίλλιαμ Πέντζαμπ, χωρίς να έχη καμμία δυσάρεστη συνάντησι με τους αστυνομικούς.

Ο Πέντζαμπ ήταν ένας πλούσιος κτηματίας κι' ο Μπρούς η καλύτερα ο κύριος Βίλλος, όπως τον ήξεραν στο Σάππερτον, είχε φροντίσει να βρίσκεται σε πολύ καλές σχέσεις μαζί του.

Ο λόγος ήταν πως ο Πέντζαμπ είχε ένα γκρίζο αυτοκίνητο με μεγάλα φανάρια που το ήξεραν κι' οι πέτρες ακόμη στο Σάππερτον. Κι' ο Μπρούς είχε κάμει τη σκέψι πως αυτό το αυτοκίνητο ήταν, ό,τι καλύτερο μπορούσε να επιθυμήση ένας άνθρωπος, που ήθελε να φύγη από το Σάππερτον, χωρίς να προκαλέση την προσοχή, η καλύτερα χωρίς να κάμη κανένα να ύποπτευη πως δεν ήταν... ο Ούίλλιαμ Πέντζαμπ.

Γιατί κι' αυτό το είχε προσχεδιάσει ο Μπρούς. Το να ξεγλυστρήση από τα χέρια των αστυνομικών ήταν το πρώτο βήμα που έπρεπε να κάμη. Άλλα κατόπιν έπρεπε να φύγη από το Σάππερτον χωρίς να έμποδιθι από τα μέτρα που θα έπαιρνε άμέσως η αστυνομία για να κάμη πρακτικά άδύνατη την απομάκρυνσή του.

Για το σκοπό αυτό, όμως, δεν μπορούσε να χρησιμοποιήση ένα άγροβαίο αυτοκίνητο. Στην περίπτωση αυτή, η αστυνομία δεν θα δυσκολευόταν καθόλου ν' ανακαλύψη τη ίχνη του. Ούτε ήταν φρόνιμο να έχη κρύψει κάπου ένα δικό του αυτοκίνητο για να φύγη μ'

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΗΛΙΟΛΟΥΤΡΑ

ΥΠΕΡΙΔΕΙΞΙ ΑΚΤΙΝΕΣ

ΑΠΟΣΤΡΑΚΤΙΣΙΣ ΕΡΕΘΙΣΤΙΚΩΝ ΑΚΤΙΝΩΝ 10000

ΑΠΟΡΡΟΦΗΣΙΣ ΕΥΕΡΓΕΤΙΚΩΝ ΑΚΤΙΝΩΝ 10000

CRÈME PHYLLIS

ΠΟΤΕ ΗΛΙΟΛΟΥΤΡΟ ΜΕ ΒΡΕΓΜΕΝΟ ΣΙΜΑ! Μόλις βγείτε απ' το νερό στεγνώστε καλά το κορμί σας και κάνετε μια καλή επαλειφή με κρέμα. Μια οποιαδήποτε όμως κρέμα δεν εξασφαλίζει και ένα υγιεινό ηλιολούτρο. Είναι σφάλμα να νομίζουμε ότι οι καλλυντικές ιδιότητες ενός παρασκευάσματος ανταποκρίνονται εις τας απαιτήσεις της επιστήμης. Η σύνθεσις μιας κρέμας κατάλληλης για ηλιοθεραπεία πρέπει να έχει ιδιότητες προφυλακτικές και θεραπευτικές διά το δέρμα. Πρέπει να επιτρέπει την διεισδυσις στις ηλιακές ακτίνες που είναι τώσον απαραίτητες για τα όσα και το νεύριμό σύστημα. Παράλληλα πρέπει να προφυλάσσι το δέρμα από τις ερεθιστικές ιδιότητες των υπεριωδών ακτίνων διευκολύνοντας συγχρόνως την πλήρη απορρόφησι τους.

ΑΛΕΚΤΩΡ



Καθαρίζετε μόν' αινίτια 'Ανοιξη

στην ωμορφιά σας

• Με την κρέμα ΚΑΤΙΑ Φυσική τροφή του δέρματος που άφαιρεί τις ρυτίδες.

• Με την πούδρα ΚΑΤΙΑ που δίδει θελοούδινη όψη.

• Με το ρούζ ΚΑΤΙΑ σε 10 μοντέρνους χρωματισμούς

• Με το κραγιόν ΚΑΤΙΑ που δεν θγαίνει και δεν σκάζει τα χείλη.

ΚΑΛΥΝΤΙΚΑ **Katia**

ΕΓΓΥΗΜΕΝΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΘΑΥΜΑΣΤΗΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΗΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗΝ
Φ. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ 1864

ΜΕΝΤΙΟΥΜ

Κο Δάφνη

Βραδείον 'Εταιρίας Ψυχικών Έρευνών, 68ος Κωφής 34Β. Όσοι επίσκεψις 9 — 6, τηλέφ. 82.529

ΒΑΦΑΙ ΦΟΔΕΜΑΤΩΝ

ΕΙΣ ΦΑΝΕΛΛΟΥΣ

RIDA

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΩΔΑΡΙΚΗ

ΚΑΡΟΦΗ 4 Τηλ 28-123

αυτό. Γιατί και πάλι θα κι-
νούσε την προσοχή.

Επρεπε να μπορεί να φύγει
μ' ένα αυτοκίνητο, που να το
ήξεραν όλοι και που ν' άνθε
σ' έναν άνθρωπο, ανώτερο από
κάθε ύποψια.

Αυτές τις εγγυήσεις μόνον ο
Ουίλλιαμ Πέντζαμπ μπορούσε
να του τις δώσει.

Ο Μπρούς είχε φροντίσει,
άλλωστε, να προμηθευτεί όλα
τα πράγματα που του χρεια-
ζόνταν για να μπορεί να φτιά-
ξει ένα πρόσωπο όμοιο με του
Πέντζαμπ.

Είχαν το ίδιο ανάστημα,
την ίδια σωματική διάπλαση
και κάποια ομοιότητα στο πρό-
σωπο. Μόνον ότι ο Πέντζαμπ
είχε γκριζολευκά μαλλιά κι έ-
να μικρό μουστάκι. Τίποτε,
λοιπόν, δεν ήταν ευκολώτερο
στον Μπρούς από το να έχει
κι' αυτός μια όμοια περρούκα
κι' ένα όμοιο μουστάκι. Θα
πρόσθετε μ' ένα κραγιόν μια
σκιά στα βλέφαρά του για να
τά κάμη πιο σκούρα και θα έ-
φτανε μια στρογγυλή ελιά στο
αριστερό του μάγουλο.

Ξεκίνησε, λοιπόν, για το
σπίτι του Πέντζαμπ κι' η τύχη
τον ευνόησε να φτάσει εκεί χω-
ρίς κανένα άποροπτο.

Άλλαξη σχεδίου

Ο Ουίλλιαμ Πέντζαμπ έμε-
νε σ' ένα σπίτι με κήπο, που
βρισκόταν σ' έναν από τους
δρόμους, που κατέβαιναν προς
το ποτάμι.

Πλάι στην είσοδό του, είχε
φτιάξει ένα μικρό γκαράζ. Έ-
κει μέσα έβαζε το αυτοκίνητό
του.

Ιδιόρρυθμος και λιγάκι εκ-
κεντρικός ζούσε μόνος του σ'
αυτό το σπίτι. Μια γυναίκα
που τον υπηρετούσε πηγαί-
νε εκεί μόνο την ημέρα, αλλ' έφευ-
γε το βράδυ προτού γυρίσει ο
οικοδεσπότης.

Η ώρα ήταν ακόμη έννηα-
μιση, όταν ο Λάρενς Μπρούς
χτύπησε το κουδούνι της εξώ-
πορτας.

Ο Πέντζαμπ του άνοιξε α-
μέσως.

— Ποιός καλός αέρας σας
έφερε από δω, αγαπητέ μου
Μπρούς; τον ρώτησε.

Η «Αράχνη» μπήκε με το
χαμόγελο στα χείλη.

— Ερχομαι να σας ζητήσω
μια μικρή έκδουλευσι, απάν-
τησε.

Πέρασαν μαζί στο γραφείο
του Πέντζαμπ.

— Σας άκούω, είπε ο οικο-
δεσπότης, δείχνοντας ένα καθί-
σμα στο νυχτερινό επισκέπτη
του.

— Μου τηλεφώνησαν μόλις
από το Λονδίνο, άρχισε ο
Μπρούς, ότι είναι ανάγκη να
τρέξω άμέσως εκεί, για ν' ά-
κούσω τις τελευταίες θελήσεις
μιας αδελφής της μητέρας μου,
που ψυχωραγεί. Μπορώ να
σας ζητήσω τη χάρη να μου
δανείσετε το αυτοκίνητό σας;...
Πέρασα από την πλατεία, αλλά
δεν βρήκα κανένα από τα ά-
γοραία αυτοκίνητα που σταθ-
μεύουν συνήθως εκεί... Όπως
καταλαβαίνετε, το πράγμα
έπείγει...

Ο Πέντζαμπ σηκώθηκε από
τη θέσι του.

— Κι' είναι να με ρωτάτε;
απάντησε. Το αυτοκίνητό μου
είναι στη διάθεσή σας... Δεν
το χρειάζομαι ούτε αύριο, ούτε
μεθαύριο... Μπορείτε να το
κρατήσετε όσο θέλετε...

— Σας ευχαριστώ, είπε ο
Μπρούς. Χρειάζομαι το αυτο-

κίνητο μόνο γι' απόψε... Αύ-
ριο το πρωί θα το φέρω ο ίδιος
εδώ...

Είχε σηκωθεί κι' αυτός από
το καθισμά του.

— Περιμένετε μια στιγμή
να φέρω τα κλειδιά του γκα-
ράζ, είπε ο οικοδεσπότης.

Και πέρασε σ' ένα διπλανό
δωμάτιο.

Όταν ξαναγύρισε στο γρα-
φείο του, ο Μπρούς είχε πάρει
πιά την απόφασί του.

Μια ιδέα είχε περάσει, ξα-
φνικά, από το μυαλό του. Κι'
ή φαντασία του, που ήταν γό-
νιμη σε σατανικές επινοήσεις,
την είχε πλαισιώσει άμεσως
με διάφορες λεπτομέρειες, που
θα την έκαναν στην έκτελεσι
ένα αληθινό έγκληματικό αρι-
στούργημα.

Πώς δεν τα είχε σκεφθεί ό-
λα αυτά πρωτύτερα;

Δεν του χρειαζόταν μόνο το
αυτοκίνητο του Πέντζαμπ. Άλ-
λα και η άδειά του ως οδη-
γού και γενικά όλα τα χαρτιά
του. Γιατί έτσι μόνο θα πείθε
τους αστυνομικούς, αν τύχαινε
να συναντηθώ μαζί τους, πράγ-
μα που το θεωρούσε βέβαιο
σχεδόν, ότι ήταν το πρόσωπο
που ήθελε να υποδυθώ.

Άλλα, φυσικά, από τον Πέν-
τζαμπ δεν μπορούσε να ζητήσει
παρά μόνο το αυτοκίνητό του,
όπως είχε κάμει. Τα χαρτιά
του έπρεπε να του τα πάρη.
Κι' αυτό δεν μπορούσε να το
κάμη παρά μόνο...

— Θα μου επιτρέψετε να
προπορευθώ, είπε ο Πέντζαμπ.

Διέσχισαν το χώλ κι' έπει-
τα ακολούθησαν ένα στενό διά-
δρομο. Στην άκρη του βρισκό-
ταν μια μικρή σκάλα της ύπη-
ρεσίας, που κατέβαινε στον
κήπο.

ΣΑΝΤΟΥΓΚ	ΣΟΥΡΑ	ΝΤΟΥΣΕΖ
ΠΑΝΑΜΑ	ΜΠΡΟΝΤΕ	ΤΑΦΤΑ
ΦΛΕΡ ΝΤΕ ΛΑΙ	ΦΙΜΠΡΑΝ	ΠΙΚΕ ΛΙΝΑ

Ως και

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΕΤΟΙΜΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

και ό,τι μοντέρνο σε ανδρικά και γυναικεία ύφασματα θα
βρείτε πάντοτε στην 'Αποθήκη 'Υφασμάτων

ΡΑΦΑΗΛ ΠΑΡΙΤΣΗ

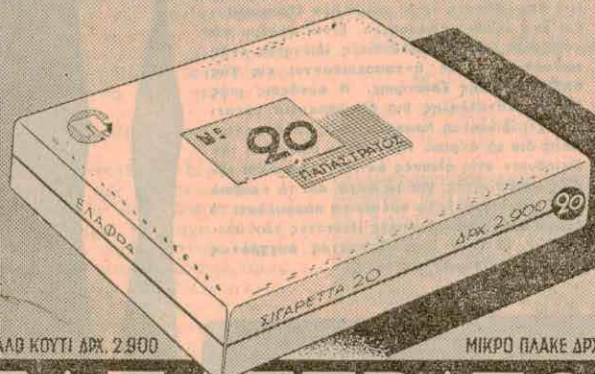
ΡΟΜΒΗΣ 9 (Πάροδος Κολοκοτρώνη) — Τηλ. 24-455

**ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ ΧΩΡΙΣ
ΚΑΜΜΙΑΝ ΕΠΙΒΑΡΥΝΣΙΝ ΕΠΙ ΤΩΝ ΤΙΜΩΝ**

1930-1950

20

ΧΡΟΝΙΑ ΠΡΟΟΔΟΥ



ΜΕΓΑΛΟ ΚΟΥΤΙ ΔΡΧ. 2.800

ΜΙΚΡΟ ΠΑΚΕ ΔΡΧ. 1.500

ΠΑΠΑΣΤΑΤΟΣ

Ο Μπρούς, πρόσθεσε ότι
προς τα αριστερά του διαδρό-
μου βρισκόταν η κουζίνα και
προς τα δεξιά η τουαλέτα.
Το μέρος αυτό ήταν το καταλ-
ηλότερο για την έκτελεσι του
σχεδίου του.

Τη στιγμή που ο Ουίλλιαμ
Πέντζαμπ έτοιμαζόταν να βά-
λη το πόδι του στο πρώτο
σκαλοπάτι της μικρής σκά-
λας, ένα χέρι ύψωθηκε πίσω
του. Στην άκρη του έλαμπε
μια άσπληνεια γροθιά.

Το χέρι αυτό διέγραψε έναν
κύκλο κι' έπειτα κατέθηκε με
όρμη πάνω στο κεφάλι του
Ουίλλιαμ Πέντζαμπ, που άπλω-
σε άμέσως τα χέρια του προς
τα πλάγια, σαν τον άνθρωπο
που έχασε ξαφνικά την ισορ-
ροπία του κι' ύστερα έγειρε
με το ένα πλευρό κάτω.

Ο Μπρούς έβγαλε τότε τη
σιδερένια γροθιά από το χέ-
ρι του, φόρεσε ένα ζευγάρι
γάντια κι' έσκυψε πάνω στο
θύμα του.

Επειτα από μερικά λεπτά,
είχε βρή εκείνα που ζητούσε:
Μια άδεια οδηγού στο όνομα
του Ουίλλιαμ Πέντζαμπ, μια
βεβαίωσι της υπηρεσίας τρο-
χαίας κινήσεως που πιστοποι-
ούσε ότι ήταν ιδιοκτήτης του
ύπ' αριθμ. ΑΖ - 35 - 123 αυτο-
κινήτου, ένα τσέκ επιταγών
για το ποσόν των 800 λιρών
και μερικές επιστολές. Ήταν
ό,τι χρειαζόταν στον Μπρούς.

Ο κακούργος σήκωσε κατά-
πιν τον Πέντζαμπ στα χέρια
του και τον μετέφερε στην αί-
θουσα του λουτρού. Επειτα έ-
τρεξε στην κουζίνα κι' ανάζη-
τησε μερικά εργαλεία που ή-
ταν βέβαιοι πως θα τάβρισκε
έκει.

Όταν ξαναγύρισε στην αί-
θουσα του λουτρού, είδε πως ο
Πέντζαμπ είχε κινήσει λίγο το
αριστερό του χέρι. Δεν ήταν,
βέβαια, νεκρός, αλλά το πράγ-
μα δεν είχε σημασία.

Ο Μπρούς τον ξανασήκωσε
στα χέρια του και τον ξάπλω-
σε μπρούμυτα μέσα στο λου-
τρό, ώστε το κεφάλι του να
γέρνει προς τα έξω. Επειτα
σκόωσε ένα τσεκούρι που είχε
βρή μέσα στην κουζίνα και
χτύπησε με όρμη τον Πέντζαμπ
στον τραχήλο. Το κεφάλι του
δυστυχισμένου έγειρε προς τα
κάτω. Άλλα χρειάστηκαν δυο
καινούργια χτυπήματα για ν'
αποχωρισθώ τελείως από τον
κορμό.

Όλη αυτή η σκηνή ήταν ά-
φάνταστα ανατριχιαστική. Κι'
ωστόσο, το πρόσωπο του
Μπρούς δεν φανέρωνε την πα-
ραμικρή αγανάκτησι. Είχε,
αντίθετα, την ηρεμία του αν-
θρώπου που εκτελεί ένα προμε-
λετημένο έγκλημα και που όλη
του η προσοχή είναι συγκεντρω-
μένη σ' αυτό.

Ο Μπρούς είχε την πρόνοια,
προτού καταφέρει το τελειω-
τικό χτύπημα στο θύμα του, να
τυλιχτεί μ' ένα μεγάλο σεντόνι
που είχε βρή μέσα στο μπάνιο.
Έτσι, τα ρούχα του έμειναν
άνεπαφα. Καμιά κηλίδα αί-
ματος δεν μπορούσε να προδώ-
ση το άποτροπαιο έγκλημά
του.

Επειτα πήγε στον καθρέ-
φτη του λουτρού, φόρεσε την
περρούκα και το μουστάκι,
που έβγαλε από τη βαλίτσα
του κι' έκαμε ένα μικρό μακι-
γιάζ στο πρόσωπό του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ: Η συνέχεια.



Η... ΓΟΡΓΟΝΑ!

— Τί λές, Προξένε μου, που την είδες έσύ
τη γυναίκα;...

ΤΙΣ 21 'Απριλίου του 1894, μερικοί πρώιμοι διαβάτες, που περνούσαν από την οδό Μοντεβίντε, στο Μπουένος Άιρες, είχαν σταματήσει μπροστά σ' ένα ογκώδες δέντρο, που βρισκόταν κάτω από μια θολωτή πόρτα και που σκόρπιζε ολόγυρα μια δυνατή βροχή. Πήραν, τέλος, το θάρρος να το ανοίξουν. Και τότε αντίκρισαν ένα ανατριχιαστικό θέαμα. Μέσα σ' αυτό βρισκόταν ένα κορμί άνδρος, χωρίς κεφάλι, χέρια και πόδια.

Επειτα από λίγη ώρα, μερικοί άλλοι διαβάτες βρήκαν σ' ένα γειτονικό δρόμο ένα άλλο δέντρο, που περιείχε δυο πόδια και δυο χέρια.

Τα δυο δέντρα μεταφέρθηκαν αμέσως στο νεκροτομείο, όπου ο γιατρός Κισνέρος εξακρίβωσε ότι πρόκειται για ένα και το αυτό πτώμα. Ο δολοφόνος το είχε αποκεφαλίζει κι' είχε κόψει κατόπιν τα χέρια και τα πόδια. Όλα αυτά είχαν γίνει με μεγάλη προσοχή.

Ελείπε μόνο το κεφάλι. Το υπουργείο Δικαιοσύνης της Αργεντινής όρισε αμέσως μια έμορφη, που αντιστοιχούσε σε 10 χιλιάδες χρυσά φράγκα, ποσόν σημαντικό για την εποχή, σε κείνον που θα κατάρθανε να το βρή.

Μόλις δημοσιεύθηκε αυτή η προκήρυξη, όλοι οι αργόσχολοι κι' οι άλητες του Μπουένος Άιρες άρχισαν να ψάχνουν στους δρόμους, στα χωράφια και τις γράνες γύρω από την πόλη.

Αλλά η τύχη ευλόγησε μερικά παιδιά που λούζονταν σ' ένα γειτονικό ποτάμι. Βρήκαν κοντά στην όχθη, ανάμεσα σε μερικούς θάμνους, ένα δέντρο, που περιείχε το αναζητούμενο κεφάλι.

Το πτώμα ήταν τώρα πλήρες. Από μενε μόνο η εξακρίβωση της ταυτότητός του. Αλλά κι' αυτή κατωρθώθηκε χάρις σ' ένα Γάλλο μετανάστη, τον Φρεντερίκ Μαστέν, που είχε πάει με μεγάλη όνειρα στην Αργεντινή κι' είχε καταλήξει να γίνει εισπράκτορας στα τράμ. Επρόκειτο, είπε, για κάποιον Φαρμπό από το Μπορντώ, που τον είχε γνωρίσει στο «Καφεείο των Παρισίων» του Μπουένος Άιρες, όπου συχνάζαν οι Γάλλοι μετανάστες. Είχε να τον ιδεί από αρκετό καιρό. Την εποχή εκείνη, το θύμα έμενε σε μια πανσιόν, που διατηρούσε στο Μπουένος Άιρες ένας Γάλλος μαχαι-

λιάδες φράγκα. Παραιτήθηκε τότε από τη θέσι του κι' αποφάσισε να ριχτεί σε επιχειρήσεις. Λίγο καιρό αργότερα, συνδέθηκε με τον Τραμπλιέ, που του πρότεινε να έπωληθούν από τη διαφορά που υπήρχε μεταξύ των γαλλικών άσημνών κερμάτων και των αργεντινών. Θά κέρδιζαν, όπως του είπε, ένα 50 - 60%.

Ο Φαρμπό πείστηκε κι' έκαμαν μαζί με τον Τραμπλιέ ένα δοκιμαστικό ταξίδι στο Μπουένος Άιρες. Τα αποτελέ-



Ο Τραμπλιέ πέρασε μια θλιβιά στο λαιμό του Φαρμπό κι' άρχισε να τη σφίγγει...

Το άποψο πτώμα τον Μπουένος Άιρες

Ένα άποψοπαιο κι' ανατριχιαστικό έγκλημα

ροποϊός, ο Λουί Κουρτάντ. Ο ξενοδόχος - μαχαιροποϊός άναγνώρισε χωρίς δυσκολία τον Φαρμπό στο πτώμα που βρισκόταν στο νεκροτομείο. Ο πελάτης αυτός, είπε, έμενε άλλοτε στην πανσιόν του, άλλ' είχε φύγει από καιρό. Συγκατακίωσε στο ίδιο δωμάτιο με κάποιον Ραούλ Τραμπλιέ, Γάλλον επίσης, που ήταν συνεταίρος του. Σε τι είδους επιχειρήσεις; Ο Κουρτάντ δεν το ήξερε.

— Ο Τραμπλιέ, είπε, έφυγε από την πανσιόν μου κατά τα ξημερώματα της 18ης Απριλίου. Για την ακρίβεια, τώσκαρε, αφήνοντας μου ένα χρεος 1500 φράγκων. Φοδούμαι ότι αλλά πήρε τη «Λουντιέττα», που έφευγε χδς το πρωί για τη Γαλλία.

Αυτό ήταν αλήθεια. Αλλά, δυο μέρες μετά την δημοσίευση αυτών των πληροφοριών στις εφημερίδες, παρουσιάστηκε στην αστυνομία ο ιδιοκτήτης μιας έξοχης επαύλεως, που κατέθεσε ότι την είχε νοικιάσει στον Τραμπλιέ και ότι αυτός έμεινε εκεί μόνον δυο ημέρες, στις 18 και 20 'Απριλίου. Έγινε τότε έρευνα στην επαύλη και βρέθηκαν στο διάδρομο και στην κουζίνα πρόσφατα ίχνη αίματος.

Χωρίς να χάζει καιρό, η αστυνομία του Μπουένος Άιρες συνεννοήθηκε με τη γαλλική κι' ο Τραμπλιέ συνελήφθη στο Μπορντώ κατά την αποβίδασί του από το πλοίο. Στην αρχή, άρνήθηκε ότι ήξερε τίποτε για το φόνο του Φαρμπό. Κατόπιν, όμως, είπε, ότι αν κάποιος τον είχε σκοτώσει, αυτός έπρεπε να ήταν ένας χασάπης του Μπουένος Άιρες, Γάλλος επίσης την καταγωγή, που τον έλεγαν Μπουαστέλ. Αφηγήθηκε, μάλιστα, κάποια φανταστική ιστορία για ν' αποδείξει την αλήθεια των ισχυρισμών του.

Η κατάθεσίς του είδε το φως, όπως ήταν φυσικό, στις στήλες των γαλλικών εφημερίδων. Και τότε έγινε το εξής: Επειτα από μερικές ημέρες, έφτασε στη διεύθυνση της παρισινής αστυνομίας μια επιστολή, που προερχόταν από τη Βραζιλία κι' υπογραφόταν από κάποια 'Ιουλιέττα. Από το γράμμα αυτής της γυναίκας κι' από όσα κατέθεσε κατόπιν ο Τραμπλιέ, παρα τις μεταξεί των αντιφάσεις, μπορούμε ν' αναπαράστησουμε ως εξής περίπου το σκοτεινό αυτό δράμα:

Ο Φρανσουά Φαρμπό ήταν ταχυδρομικός διανομέας στο Μπορντώ. Έτυχε, λοιπόν, να κληρονομήσει κάπου πενήντα χι-

σματα ήταν αρκετά ίκανοποιητικά κι' ο παλμός ταχυδρομικός διανομής γύρισε στη Γαλλία για να φέρει κι' άλλα χρήματα. Άρρώστησε, όμως κι' έκανε έναν περίπου χρόνο ώσπου να ξαναπαρή το δρόμο για την Αργεντινή.

Στο μεταξύ, ο Τραμπλιέ είχε εξαπλήσει το μερίδιο από τα κέρδη του κι' είχε βυθισθί στα χρέη. Από τ' άλλο μέρος, είχε συνδεθί με μια γυναίκα υπόπου διαγωγής, την 'Ιουλιέττα.

Το τηλεγράφημα που του έστειλε ο Φαρμπό, αναγγέλλοντας του ότι θα έφτανε σε λίγο στο Μπουένος Άιρες, φέρνοντας άσημνα κέρματα αξίας δέκα χιλιάδων φράγκων, τον γέμισε από χαρά. Αλλά η 'Ιουλιέττα του υπόδειξε ότι, αντί να περιοριστεί στο ευτελές μερίδιό του από τα κέρδη που θ' απέκομιζαν μαζί με τον Φαρμπό, ήταν προτιμώτερο να οικειοποιηθί ολόκληρο το ποσόν, ξεπαστρέυοντας το συνεταίρο του.

Ο Τραμπλιέ βρήκε καλή τη σκέψι της φίλης του και νοίκιασε γι' αυτό το σκοπό μια έπαυλη κοντά στο Μπουένος Άιρες. Εκεί ώδηγησε τον Φαρμπό, μόλις αυτός αποβιβάστηκε.

Όταν έγινε το έγκλημα ήταν μπροστά και η 'Ιουλιέττα κι' ο χασάπης Μπουαστέλ. Ο Τραμπλιέ πέρασε σε κάποια στιγμή μια θλιβιά στο λαιμό του Φαρμπό κι' άρχισε να την σφίγγει μ' όλη του τη δύναμη, ενώ το θύμα αγωνιζόταν άπεγνωσμένα ν' απελευθερωθί. Επειτα από μερικά λεπτά, το σώμα του παλμού διανομής έμεινε ακίνητο. Ήταν νεκρός.

Η 'Ιουλιέττα πήρε αμέσως το μερίδιό της κι' έφυγε. Από τ' άλλο μέρος, ο Τραμπλιέ κι' ο Μπουαστέλ πήγαν το πτώμα στην κουζίνα, όπου ο τελευταίος το τεμάχισε μεθοδικά.

Ο Τραμπλιέ έφυγε την άλλη μέρα για τη Γαλλία, όπου επρόκειτο να πάη να τον συναντήση κι' η 'Ιουλιέττα. Αλλά η τελευταία προτίμησε ν' ακολουθήση το Μπουαστέλ.

Γιατί είχε στείλει αυτό το γράμμα στην παρισινή αστυνομία; Για να ισχυρισθί ότι ο Μπουαστέλ, που τον άναπούσε δεν είχε κάνει τίποτ' άλλο από το να δεχθί, λόγω της «ειδικότητός» του, να τεμαχισί το πτώμα.

Η 'Ιουλιέττα κι' ο Μπουαστέλ αναζητήθηκαν στη Βραζιλία. Αλλά είχαν εξαφανισθί, χωρίς ν' αφήσουν το παραμικρό ίχνος.

Όσο για τον Τραμπλιέ, η δίκη του έγινε στο Παρίσι. Το δικαστήριο τον καταδίκασε σε θάνατο. Αλλά ο πρόεδρος της Δημοκρατίας μετέτρεψε την ποινή του σε ισόβια καταναγκαστικά έργα, γιατί θεωρήθηκε άδικο να πληρώση ένας μόνο για ένα έγκλημα που είχε διαπραχθί από τρεις.



Σφάλματα κριτοίων

Μία «Πονεμένη καρδιά», μια γυναικα παντρεμένη μου γράφει ότι τρεις μήνες μετά το γάμο τους, ο άντρας της έφυγε από το σπίτι και ρωτά τι να κάνει.

Φυσικά, να προσπαθήσει να τον ξαναφέρει κοντά σου, αγαπητή μου με κάθε τρόπο. Αλλά δεν καταλαβαίνω και κάτι άλλο: Πριν τον παρτε τον σύζυγο αυτόν δεν τον ξέρατε καλά; Με κλειστά μάτια παντρευθήκατε; Τώρα σας παρίσχει η αγάπη; Τώρα πάντως είναι ανάγκη να καμείτε το πάν για να ξαναβρή κοντά σας ο φυγάς. Εκτός αν πρόκειται για κανένα αδιόρθωτο, όποτε είναι καλύτερα που γλυτώσατε από έναν τέτοιο μπελά.

Παντρεμένη χωρίς άντρα, Ένταυθα: Στην περίπτωση της «Πονεμένης καρδιάς» βρίσκατε περίπου και σεις. Μου κάνει όμως έντύπωση κατι: χωρίς αιτία άρχισε ο άντρας να σας δέρνει; Χωρίς αιτία έπειτα από τσση λατρεία, άφησε το σπίτι του κι' έφυγε; Πάντως εκεί που ήρθαν τα πράγματα, το μόνο που σας συμβουλεύω είναι να επιζητήσετε πρώτα μια εξήγηση. Μπορεί να τούχουν δώσει και τίποτε εσφαλμένες πληροφορίες για σας, κι' αν το κεφάλι του είναι αγύριστο τότε δεχθήτε το διαζύγιο για να μην καταστρέψετε τα νεύρα σας. Η αγάπη που λέτε πως τού έχετε, δεν τού αξίζει, αν πραγματικά δεν φταίτε εσείς.

Σκλάβο της αγάπης: Να κρατήσετε όλη την ψυχραιμία σας και να μην παρσύρεστε από σκέψεις που μπορούν να βλάψουν την υγεία σας. Δεν τού λείπει το θάρρος, αλλά θα είναι ένας τίμιος νέος που σέβεται την αξιοπρέπεια σας. Και σεις, αν φανθή σοδαρη κι' ελπίζω πως αν πραγματικά σας αγαπά, θα έλθει σπίτι σας να σας ζητήσει. Αποφύγετε τα ραντεβού και τις φιλίες με άλλους.

Λύντια XXX: Δεν έδωσα η παλιά του αγάπη, γιατί δεν αγαπήσατε πολύ. Διασκεδάσε, όπως όλοι οι νέοι της ηλικίας του με τα κορίτσια. Είναι εύκολο για σας που φανερώθηκε ο χαρακτήρας του τόσο χωρίς και δεν παρσυνθήκατε, γιατί θα κόνανε έναν πολύ άτυχο γάμο με τραγικές συνέπειες. Σας συμβουλεύω να πάψετε να ενδιαφέρεστε γι' αυτόν και να τακτοποιήσετε τη ζωή σας αλλιώς.

Ράβν: Ο δρόμος που πήρατε είναι ο δρόμος της καταστροφής. Έτσι θα την ρίξετε στη διαθώρα και θα την κάνετε να υποφέρει. Μη γίνεστε, λοιπόν, έγκληματίας. Συλλογιστήτε ότι κι' αυτή έχει δικαίωμα στη ζωή να εύχηση μ' ένα τίμιο γάμο.

Απελπισμένον 110Γ: Παντρευθήτε μ' εκείνη που θέλουν να σας δώσουν οι γονείς σας και μη δημιουργήτε επεισόδια. Αφήστε την να εύχηση κι' αυτή με κανέναν που να τόν θέλουν οι γονείς της.

Τά ράβν τ' Απρίλη, Δροσιά: Μην έχετε εμπιστοσύνη στα κραιβάρια των 20 ετών. Σας ενθουσιάζουν, αλλά δεν σας προσφέρουν καμμία εγγύηση για μια εύτυχισμένη ζωή. Δεχθήτε, λοιπόν, τις συμβουλές

Μια εύχονη Τρεμάντ: Μόνον εις το κομμάτιον ΜΑΤΤΗ ΙΩΝΙΣ

ΜΑΤΤΗ ΙΩΝΙΣ

ΜΑΤΤΗ ΙΩΝΙΣ

ΜΑΤΤΗ ΙΩΝΙΣ

ΜΑΤΤΗ ΙΩΝΙΣ

ΜΑΤΤΗ ΙΩΝΙΣ

και θα γίνετε κι' οι δυο σας δυστυχισμένοι.

Ερωσ και θρησκεία: Πριν την αγάπη ξέρατε, βέβαια, το έμποδιο. Τότε γιατί βάλατε στο νου σας την αγάπη, γιατί φωνάσατε την ψυχή σας με ελπίδες και πόθους; Σας έμποδίζει η θρησκεία; Πού έρετε αν εκείνη δεν είναι διατεθειμένη να την αλλάξί προς χόον της αγάπης σας; Μιλήστε μαζί της, δεν έχετε να χάσετε τίποτα.

Τών ν 28: Ο σύντροφος στη ζωή ενός ανθρώπου δεν παίρνεται με υπολογισμό, ούτε με διαδόμισι άρετών και έλλοττωμάτων. Ένας άντρας με τόσα χαρίσματα σαν τα δικα σας θα ξέρη να μορφώση και να διαπλάση μια γυναίκα, προπάντων όταν είναι καλός, τη σέβεται και την αγαπά.

Καρδιά που δεν άγεται: Είστε πολύ δύσκολο το πρόβλημα σας. Γράψτε μου λεπτομέρως και θα σας απαντήσω.

Η Χαντρή του Θήσαυρου: Είστε, λοιπόν, τόσο πολύ χοντρή; Δυστυχώς έγω δεν ξέρω να σας δώσω καμμία συμβουλή για ν' αδυνατίσετε. Αποταθήτε σ' ένα γιατρό.

Συνέπειες επιπολασιότητας...

Τρελλών για μια γυναίκα, Κόνιτσα: Βλέπετε πού, όχι η καλωσύνη σας, όπως νομίζετε, η επιπολασιότητα σας οδηγεί; Ένώ έχετε συνδεθί αισθηματικά με μια καλή κοπέλα, καταφέρατε και μπλεχτήκατε με μίαν υπέρτατη, που σας έρεδίαζε με γάμο και με την όποια τα είχατε ολοκληρώσει μήνες. Κι' έτσι εξ αιτίας της νεας σας περιπέτειας, σας έφυγαν και οι δυο φίλες σας. Έτσι έπρεπε να γίνη, για να τιμωρήθητε για την επιπολασιότητα και την αστάθεια σας. Τώρα, μού γράφετε, παθαίτε... ακρωσική νευρική διαταραχή! και βασανίζεστε. Όστόσο, μ' όλη τη νευρικότητά σας, νομίζω ότι θα έχετε αρκετή λογική άντληση για να πείσετε σιγά-σιγά τον εαυτό σας να ιδί τα πράγματα φυσικότερα και πιο πρακτικά. Βάλτε από το νου σας τα παθήματά σας, πνίξτε τους καύμους της καρδιάς σας και έννοια σας. Δεν χούσαν ούτε οι ευκαιρίες, ούτε εύτυχως και οι κο-

Ράβν τ' Απρίλη Χ.Κ.: Να προσέξετε και να εξακριβώσετε, μήπως πρόκειται για φάρσα από μέρους γνωστών σας. Έκτός αν υποθέτετε ότι υπάρχει καμμία κοπέλα που να ενδιαφέρεται η ν' αυτήν και σας έστελει τα γράμματα. Αλλά αφού σας έγραψε, και τίποτε ηeticότερο, δεν βλέπω ότι υπάρχει τρόπος να ελκαίρετε, ούτε εύτυχως και οι κο-



ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΦΙΛΙΟΥ

Στο Ντόλλας του Τέξας έγινε μια διαδήλωση που μπορεί να χαρακτηριστεί από τις πιο σημαντικές της παραγωγής εποχής μας. Πρόκειται για μια διαμαρτυρία νεαρών στάρ που παίζουν σε φιλμ ακούμπους, και που βέλσαν να προλάβουν την σχεδιαζόμενη από τον κ. Λίππερ, αρχηγό της αμερικανικής κινηματογραφικής λογοκρισίας, απαγόρευση του φιλίου στα φιλμ «Γουέστερν», επειδή η παρακολούθησ τους επιτρέπεται στους νέους άδισκίτης ηλικίας. «Γα φιλμ χωρίς φιλία είναι μια άδίκη που θα κάνει στους νέους» λέει μια από τις πινακίδες της διαδήλωσης. Ασφαλώς δεν έχουν άδικο!

και λόγος να ενδιαφερθείτε σοβαρώτερα.

Δυστυχισμένην η σ' ας, Χανιά - Κρήτη: Μά όφου κι' έσεις τον συμπαθέτα και βλέπεις και εκείνον να σ' ας συμπαθί, γιατί δεν τον ενθαρρύνετε, να σ' ας μιλήσει, να σ' ας εμπιστευθεί τις βαθύτερες διαθέσεις του; Αυτό φυσικά με την προϋπόθεση ότι τον βρίσκετε άξιον να σχετισθεί μαζί του και ενδεχομένως να βρήτε σ' αυτόν την αποκατάστασή σας. Αλλιώς, από τώρα μπορείτε να πνίξετε το άρχοντο αίσθημά σας, πριν καταλήξει σε κάποια σοβαρότερη άποψη...

Β. Τρελλήν από ά γ α π η ν, Ναυσαυ: Μου φαίνεται παράξενο πώς δειλιάζετε κι' αποφεύγετε να κουβεντιάσετε και να εξηγήσετε με τον καλό σας σχετικά με τους σκοπούς που έχει για σας, και ζητάτε να μάθετε από μένα πράγματα και αποφάσεις που μόνοι σας μπορεί να πρέπει να σας πω. Γι' αυτό, για να μη μένετε σε άγνοια και σε άπορία, πρέπει να μιλήσετε μαζί του και να του ζητήσετε ρητά και τίμια να σας πει πως σκέπτεται να εξελιχθούν οι σχέσεις σας. Δεν είναι υγιής, ούτε και χρειάζεται βάρος, για να τακτοποιήσετε το σοβαρό αυτό και πρωταρχικής βέβαια σημασίας ζήτημά σας. Γιατί, έτσι, άρτοια και υπερβέβαια, έχετε που τραβάτε;

Πονεμένον τραγούδι στην Π. Τ. 555: Εδίασσε το γράμμα σας με προσοχή, αγαπητέ, αλλά δυστυχώς δεν καταλάβα τί συνέκρινε αποδέκτην οι γνώμες σας... περ το ποιάς φταις στις περιπτώσεις του αίσθηματός σου χωρισμό. Στην επιστολογράφω της παρούσης σελίδας απαντήσαμε ήδη, ώστε οι δικές σας υποδείξεις, νομίζω, περιτυπώνονται.

Σ μ η νί τ η ν Γ. Ν., Θεσσαλονίκη: Λογικώς είναι οι απόψεις που με βεβαιότητα αναπτύσσετε στο γράμμα σας. Αλλά έσ' όσον αποδέχεται τις βασανιστικές από το αίσθημά σας, για την «αρχοντοσύνη», άσπρεπε να επιδιώξετε μίαν εξήγηση μαζί της, όποτε θα μπορούσατε να μάθετε κάτι θετικό και δαιστικό για σας. Δηλαδή αν πρέπει να ελπίσετε ότι το ευγενικό σας αίσθημα θα έχη ανάλογην ανταπόκριση, ή μήπως πρέπει να το πάρετε κι' όσας απόψεις να μη ζητείτε να λαχάρτα και όνειρα που δεν θα πραγματοποιηθούν. Γι' αυτό, λοιπόν, σας συμβουλεύω να προκαλέσετε είτε με γράμμα σας, είτε με προσωπική συνάντησή σας, μίαν εξήγηση καθαρή και ρητή από μέρους της «αρχοντοσύνης». Ευχομαι να πάη καλά η υποθέσις σας και να μάς γράψετε ευχαρίστητα νέα.

Ζ ω η ν - Μ α ρ τ ύ ρ ι ο, Καλοήγρε: Αφού το αίσθημά σας είχε τόσες δυσάρεστες περιπέτειες, κι' έγω, νομίζω, ότι καλά θα κάνετε ν' αποτραβηχθείτε από το νεαρό αυτό, άφοβό μάλιστα έχετε και υποψίες ότι ίσως είναι μπλεγμένος και με άλλην. Είστε άλλωστε τόσο μικρή που μπορείτε να περιμένετε και μάλιστα για κάτι καλύτερο...

Σ. Ο. Σ. 9535, Θεσσαλονίκη: Αυτοί, κυρίως μου, που λόγω της σειράς προτεραιοτήτων, μόλις σήμερα μπορώ ν' αποκριθώ στο τόσο ενδιαφέρον γράμμα σας. Και πρώτα-πρώτα, επιτρέψτε μου να σας εκφράσω την ικανοποίησή μου και τα συγχαρητήριά μου για την ανωτερότητα της σκέψης και τον έντιμο σας χαρακτήρα. Περιττό να σας πω, ότι σκέπτεστε πολύ όρθα, πολύ ανθρώπινα και, με την αλήθεια, μου φαίνεται παράξενο, πώς η γυναίκα σας δεν μπορεί ή δεν θέλει να πείσθαι και να εμπιστευθεί στην κρίση σας και στην φροντίδα σας. Δεν γεννάνται ζήτημα, ότι η μικρή πρέπει να μη υπό την άμεση και αδιάλειπτη μέριμνά σας, αφού μάλιστα, πηγαίνοντας τυχόν στον πατέρα της, διακινδυνεύει και

την ήθικη και τη σωματική της υγεία. Νομίζω, πάντως, ότι θα βρείτε τρόπο, άλλη μία φορά, να πείσετε τη γυναίκα σας να την κρατήσει κοντά σας. Αν όστόσο εκείνη επιμένει, τί να σας πω κι' έγω, φίλτατε; Παραίτηθηκε τότε από το ενδιαφέρον σας κι' αφήστε ο' εκείνην να έχη την ευθύνη και, ίσως τις τύψεις για την περαιτέρω τύχη της κόρης της... Το ζήτημα κυρίως είναι να περιφρουρήσετε την οικογενειακή σας γαλήνη, που απειλείται σήμερα. Περισσότερα δεν έχω να σας πω στο σημείο αυτό, γιατί είμαι βεβαία, ότι και αντιλαμβάνεστε και κρίνετε όρθα, καλλίτερα δε από μένα, που είμαι ξένη.

Esclave d'une Hébreue: Το γράμμα σας το διάβασα με προσοχή και με συνεκίνησε βαθύτατα. Ένα τέτοιο αίσθημα είναι σπάνιο στη σημερινή μας εποχή. Πάντως, θα σας συμβουλεύω να μην θέλετε να χάσετε τη φίλια σας που τόσο εκτιμάτε, να προσπαθήσετε να λησμονήσετε το αίσθημα αυτό. Μου γράφετε ότι το επιδιώξετε να μην το καταλάβετε. Αν έσεις δεν κατανοήσετε τί ποτε, τί μπορώ εγώ να σας πω; Καταβάλετε μία τελευταία προσπάθεια κι' αν δεν μπορείτε, αλλάστε περβάλλον, κάντε κανένα ταξίδι και ίσως ο καιρός αλλόξω τα πράγματα.

Δ υ ό κ α ρ δ ι έ ς χ ω ρ ι σ μ έ ν ε ς: Είσαυσε πολύ παραβένη, αγαπητή μου. Ταξιδεύετε με κάποιον που σας δείχνει ζωηρό ενδιαφέρον και σας αποκαλείτε κάθε συνηθισμένη μαζί του. Και μόνον όταν κρίνετε, άγνωστοι μεταξύ σας, τότε σας έρχεται η επιθυμία να σχετισθείτε μαζί του. Αλλά πώς, αφού δεν έχετε τίποτε γι' αυτόν; Και τώρα τί ζητάτε να σας πω έγω και τί να σας συμβουλεύω; Καταλαβαίνετε ότι δυστυχώς τίποτε δεν μπορεί να κάνει

ή να πω. Και κατ' αρχήν, το περιοδικό μας δεν μπορεί να δημοσιεύσει άγγελία του είδους που θέλετε. Ίσως στο «Ζητείται» να έφημερίδων να εξυπηρετηθεί καλλίτερα.

Ξ ε ρ ή ν π α ρ α λ λ α ν, Αμαλία: Να μου επιτρέψετε να σας παρατηρήσω ότι δεν δείξατε άρκητην αξιοπρέπεια απέναντι του έμου, παρακάλεσες τον με δόκρυα να μη χωρισθεί. Αφού έσεις έστε εν τάξει και όλα όσα διαδίδει σήμερα σας αποτλούν έλαεινές συκοφαντίες, ο νεαρός — αν αληθινά σας αγαπούσε και άφορμώ πρέπει να σας έχη εμπιστοσύνη — δεν έπρεπε να το πιστώσει όλα και αν'έξαστα, χωρίς έστω να εξακριβώσει, να σας καταδικάσει. Υποθέτω, λοιπόν, η ότι δεν σας άγαπήσε ποτέ, για να σας δείχνει τέτοια ύποψια ή τώρα έχει μετανοήσει για το σύνθεσμά σας και θέλοντας να ξεκαθαρίσει μαζί σας, σφίχτηκε αυτό η άρεστική απ' αυτό, για να δικαιολογήσει τη δική του στάση. Πάντως, είτε έτσι, είτε αλλιώς, δεν νομίζω ότι σας επιτρέπεται να εκλιπαρήτε τον οίκο του, γιατί ούτε τον χρειάζεστε, ούτε σας αξίζει. Φανταί αυστηρότερη και πιο περήφανη απέναντί του!

Ε. Α. Χ. Α σ τ έ ρ α: Κατά τις εξηγήσεις που έζητησα από άρμονους, η συγγενεία σας με την κοπέλα είναι άρκετα ίσχυρο βάθος, ώστε η νόμιμη έννοια να μην είναι επιτρεπτή. Γι' αυτό πρέπει ν' αντιμετώπισετε τα πράγματα με αίσθημα «αυτοθυμίας» μπορεί να πω χωρίς φυσικά ν' απογοητευθείτε. Λάβετε υπ' όψιν σας ότι μπορεί να είχατε όχι μόνο απογοητεύσεις μεγαλύτερες, αλλά και βρύτερες συνέπειες, αν πραγματοποιούσατε ένα τέτοιο γάμο. Ψ υ χ ή ν π ο υ σ π α ρ ά ξ ε ι, Α. Α. Β.: Και σέ σας έχω ν' απο-

κριβά ανάλογα με τον άμέσως παραπάνω επιστολογράφω μου. Πρέπει να βγαλέτε άμέσως και με κάθε τρόπο, έστω και με παραγμό ψυχής, από το αίσθημά σας και την επιθυμία σας να ενωθείτε νομικά με τον συγγενή σας που αγαπάτε. Ούτε οι θρησκευτικοί, ούτε οι νομικοί κανόνες επιτρέπουν ένα τέτοιο γάμο. Συλλογισθείτε το δά και μοναχική σας.

Α. Χ. Μ., Παγγαίον - Καβαλλάν: Όχι δά, όχι δά, αγαπητή μου! Δεν απογοητεύονται έτσι άνοητα κι' επιπολικά οι άνθρωποι — και μάλιστα στην ηλικία τη δική σας! Καταλαβαίνω βέβαια τα όνειρά σας και εκτιμώ το ταλέντο σας, που θέλετε να το αναπτύξετε, για να γίνετε ένας άξιος καλλιτέχνης του θεάτρου. Αλλά το ότι και η ηλικία σας και κυρίως τα οικονομικά του πατέρα σας δεν το επιτρέπουν να σπουδάσετε για ένα τέτοιο σκοπό, αυτό δεν είναι λόγος να θέλετε — έτσι μου γράφετε — ν' αυτοκτονήτε! Για τί όνομα του Θεού! Όσο παιδί κι' αν είστε, όφείλετε να σκεφθείτε ότι μ' ένα τέτοιο άνοητο δόγμα δά δίνετε το τελευταίο χτύπημα στον ταλαίπωρο πατέρα σας, που βασανίζεται με τις άρρωστιες και την οικογενειακή σας δυστυχία. Ίσα-ίσα έσεις όφείλετε, με τη στήριξη και την ύπακοή σας και τον καλό σας τρόπο να τον παρηγορήσετε και να του δίνετε κάποιαν αισιοδοξία κι' όχι να τον σπρώχνετε σε άπόγνωση μεγαλύτερη. Όπως αυτό σας αναδράμει και σας φροντίζει να άνδρωθείτε, όφείλετε και έσεις, ήθικα τουλάχιστον, όν όχι και υλικά, να του παραστήσετε στις δύσκολες στιγμές του. Έξ άλλου, γιατί απελπίζεστε; Νέος είστε, μπορείτε να βρείτε κάποιαν βιοποριστική απασχόληση, ν' απασχάσετε τον πατέρα σας από την οικονομική φροντίδα της συντηρήσεώς σας και τότε σιγά-σιγά θα καταφέρετε να πραγματοποιήσετε τα σχέδιά σας. Γι' αυτό, λοιπόν, να κάνετε, αγαπητή μου, να νάνετε την ευχή των δικών σας και να δίτε πως θα προκόψετε!

Ν α υ α γ ό ν τ η ς ζ ω η ς, Λάρισα: Όχι, αγαπητή μου, δεν μπορούμε να σας εξυπηρετήσουμε στην επιθυμία σας να θέλετε να... συγκινήσετε την επιστολογράφω μου. Που «ζητεί τον άνθρωπό της». Αφήστε την να τον βρή μοναχή της — μπλεδάδες γυρεύετε...

Δ έ ν τ η ν ξ ε χ α σ α π ο τ έ, Καλάμας: Συνέβητε από την παραρρό σας, δέστε τα πράγματα με μεγαλύτερη ψυχραιμία και σταματήστε να σκεπτεσθε κ'όχι κι' έξω γάμους κι' αυτοκτονίες! Ούτε η μαθητρία, ούτε έσεις είστε σε ηλικία και σε θέσι — κι' αν άκόμα το θέλουν και των δυό σας οι γονείς — άποκατασταθείτε, έκτός αν νομίζετε ότι ο γάμος είναι τόσο εύκολος, όπως γίνεται με τις κοούλες... Έπειτα πώς έχετε την άξιωσή να την παντρευθείτε, αφού δεν έχετε τις διαθέσεις της, αν και η ίδια σας αγαπάει και σας θέλει για σύζυγό της; Για σκεφθείτε το δά αυτό και θα δώτε ότι έχω δίκιο. Όσο για την αυτοκτονία που σκεπτεσθε, αυτό δά είναι κι' αν είναι το πιο άνοητο. Τι βάχετε δηλαδή να κερδίσετε, χαντακωνοντας τη ζωή σας; Και δεν σκέπτεσθε ότι, αντίθετα, αν ζήσετε, τότε ίσως μπορούσατε και με την αγαπημένη σας ν' αποκατασταθείτε και άξιος άνθρωπος στην κοινωνία ν' αναδειχθείτε; Γιατί δεν δοκιμάζετε τον τρόπο αυτόν, που είναι πιο εύκολος και πιο... ευχάριστος, από το να τινάζετε τα μαλά σας στον άέρα;...

Μ υ ρ ή ν η ν Α υ ύ ο υ λ λ α ν, Τ. Β.: Σε καλό του χρόνου σ' ανανώ! Κάτι θα πρέπει να χη παθολογικό ή άνοητος αυτός για να έπιμένει και να σας γίνεται φόρτωμα και να σας ένοχλη με τις έρω...

Π Ε Ρ Μ Α Ν Α Ν Ι

Μέ το τελευταία σύγχρονο μέσο στου

Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

Αν. Κωνσταντίνου 12

γνωστού για τις ΦΑΡΜΑΚΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ Γά κατάστημα μας άνεκάνισθη ΡΙ-ΔΙΚΝΣ και έπαυλίσθη με το τελευταίο μέσο και ΣΥΓΧΡΟΝΑ μηχανήματα

Επισκεφθείτε μας και σε ευρύτε κείνι ποι τό σας ένδοξαση. Τηλ. 53 100

τατροπικές του, τρία χρόνια τώρα, ένω έσεις του λέτε και του δείχνετε ότι δεν τον έχετε ανάγκη και άδιαφορείτε όλοτατα γι' αυτόν. Κάνετε όστόσο άλλη μια προσπάθεια, να του εξηγήσετε τις αληθινές σας διαθέσεις και να του ζητήσετε να σας αφήσει ήσυχη. Αν μ' αλ' αυτά επιμένει, άναφύρετε τον ή στους δικούς σας ή πραγματοποιήστε στο άμεσώτατο μέλλον, καταγγέλλοντας τον συγγενή ότι ό θρασύς αυτός νεαρός σας κακοлагεί άόικως και σας συκοφαντεί. Και τότε να δάτε, πως θα ήμερση σ' αν... όρκακι!

Α τ ο λ μ ο ν ν έ ο ν, Η σ η σ α ς, αγαπητή μου δεν θ' άλλαξε άριστικά και ούτε πιο χαρμόεας θα είστε με τη συντροφιά μιας μικρούλας, όπως νομίζετε. Στην ηλικία που βρίσκεσθε η ζωή έχει άλλες υπερασπίσεις για σας. Να συμπάρεστε τις σπαυδές σας, να σκεφθείτε κοντά στην οικογένειά σας, να εκπληρώσετε το χρέος σας προς την Πατρίδα κι' έπειτα προς τον αυτό σας, βρίσκοντας μια βιοποριστική απασχόληση και δημιουργώντας σιγά, σιγά σταθερά, μίαν οικονομική δυνατότητα, που δά σας επιτρέπει και ν' αποκαταστήσετε και οικογένεια να δημιουργήσετε. Τότε μόνο η ζωή σας θάνοι αληθινά ευχάριστη, θα πάη νόημα και αξία. Όσο για το ζήτημα της άγνωσης, αυτή δεν προκειται ναβρη με το να συνδεθείτε με κάποιον που είναι μικρούλας. Η άγνοια ή έλλειψη έρεχεται άπορροιαστική άκατάλληλη. Τότε έχει την αξία της. Έ άλλα όλα λέγονται όλσρη κ'όρτε, άρρολογα και δεν είναι παρα απομνημονεύμα του αληθινού αίσθηματός. Κι' αυτό το αληθινό αίσθημα, θα το νοιώσετε, όταν η καρδιά σας άφύσησθαι όσον η πείρα σας θάνοι άρκετη για να καθοδηγήτε το λογικό, το ήμιο, το άξιοπρεπές.

Γ ε ρ ο ν τ ο κ ό ρ η ν, 20 χ ρ ο ν ί α ν: Αφού έχετε τόσο όγική αντίληψη για τη ζωή, την ήθικη — και σας συγχαίρω γι' αυτό — γιατί σκεπτεσθε τόσο επιπολικά κι' άπογοητευτικά για το μέλλον σας, κρίνοντας από το γενοσθέν μόνον, ότι δεν έχετε προίκα; Βέβαια η κοινωνική μας ζωή είναι διαμερφωθή έτσι σήμερα, που κατά τημε νόμος η προίκα Αλλά δεν είναι και το άρτονον αυτό. Και δεν λείπει, αγαπητή μου, όί άξιοι και λογικοί άνθρωποι, που δεν περιορίζουν το όνειρά της άποκαταστάσεώς τους σε μία προίκα, αλλά έέρουν πρό πάντων να έκτιμούν χαρακτήρες, διαθέσεις, αίσθηματά. Είμαι βεβαία, ότι τέτοια ήθικα πρόποντα δεν σας λείπουν κι' έτσι μην απογοητευθείτε ότι μ' αμείνετε γεροντοκόρη. Αλλά και μην περιμένετε, κλειδωμένη στον παρθενικό σας κοίωνα, να σας έρθη το μαγεμένο βασιλόπουλο. Στις γνωστές σας, στις φιλικές σας συναναστροφές, όπου οι νεοί σας δείχνουν ενδιαφέρον και συμπόνοια, θα πρέπει κάπως και έσεις να έθισσώσετε την έκδωσιν έκ μέρους κάποιου, άρκει φυσικά να τσώθει άξιοπρεπώς πρώτα έπείς η ίδια και άφού πόστα εξακριβώσετε ότι ό άος που-σας συμπαθεί την ηλικία σας, άξιος, άσδαός και δεν έσεται με τας σας άναγκάζοντας για πρόσκαιρη κέρδη. Έτσι είναι, άνοητη!

Αν ό γάμος είναι άσείο τας έσεις κάπως να... κινησώτε την ευνοία της τύχης. Και σας εύχομαι μ' αλ' μου την κοηδία να κερδίσετε την... ευτυχία σας!

Όσο για το ζήτημα της αλληλογραφίας, θάθελα κι' έγω να σας φανώ χρήσιμη. Μ' αντιλαμβάνεσθε ότι, έκτός από τις επαγγελματικές έσεις και οι οικογενειακές ύποχρεώσεις πού μου άποσχολούν όλοκληρο τον καιρό, έτσι που να φοβούμαι ότι χωρίς να το θέλω θα άναγκασθώ να φανώ άσυνεπής, με κίνδυνο να σας στεγοχωρήσω. Αν θέλετε, γράψτε μου άργότερα, όποτε μπορεί να χη ευχαρίστηση να κάνω και την προσοχή σας γνωριμία, γιατί βλέπω πως έίστε ένα λαμπρό κορίτσι που αξίζει να το εκτιμήσει κανείς άνεπιούλαχτα.

Τ ρ ε λ λ ό π α ι δ ο ς, Αρμάν: Ευχαριστούμε πολύ, αλλά σας παρακαλούμε να μην κάνετε τον κόπο να μάς στείλετε τα μυθιστορήματά σας. Αφού μονάχος σας το χαρακτηρίζετε «βρώμικον και κοτόρβανό» σας, η δική μας ταπεινή γνώμη περιττεύει, βέβαια. Έξ άλλου, θα μάς ήτιν δύσκολα να σας το έπισταφώμε και στο μεταξύ ύποχρη κίνδυνο να χαθώ. Πότε κρατήστε το, για κάτι καλλίτερο...

Εννοείται ότι δεν τον έχετε ανάγκη και άδιαφορείτε όλοτατα γι' αυτόν. Κάνετε όστόσο άλλη μια προσπάθεια, να του εξηγήσετε τις αληθινές σας διαθέσεις και να του ζητήσετε να σας αφήσει ήσυχη. Αν μ' αλ' αυτά επιμένει, άναφύρετε τον ή στους δικούς σας ή πραγματοποιήστε στο άμεσώτατο μέλλον, καταγγέλλοντας τον συγγενή ότι ό θρασύς αυτός νεαρός σας κακοлагεί άόικως και σας συκοφαντεί. Και τότε να δάτε, πως θα ήμερση σ' αν... όρκακι!

Α τ ο λ μ ο ν ν έ ο ν, Η σ η σ α ς, αγαπητή μου δεν θ' άλλαξε άριστικά και ούτε πιο χαρμόεας θα είστε με τη συντροφιά μιας μικρούλας, όπως νομίζετε. Στην ηλικία που βρίσκεσθε η ζωή έχει άλλες υπερασπίσεις για σας. Να συμπάρεστε τις σπαυδές σας, να σκεφθείτε κοντά στην οικογένειά σας, να εκπληρώσετε το χρέος σας προς την Πατρίδα κι' έπειτα προς τον αυτό σας, βρίσκοντας μια βιοποριστική απασχόληση και δημιουργώντας σιγά, σιγά σταθερά, μίαν οικονομική δυνατότητα, που δά σας επιτρέπει και ν' αποκαταστήσετε και οικογένεια να δημιουργήσετε. Τότε μόνο η ζωή σας θάνοι αληθινά ευχάριστη, θα πάη νόημα και αξία. Όσο για το ζήτημα της άγνωσης, αυτή δεν προκειται ναβρη με το να συνδεθείτε με κάποιον που είναι μικρούλας. Η άγνοια ή έλλειψη έρεχεται άπορροιαστική άκατάλληλη. Τότε έχει την αξία της. Έ άλλα όλα λέγονται όλσρη κ'όρτε, άρρολογα και δεν είναι παρα απομνημονεύμα του αληθινού αίσθηματός. Κι' αυτό το αληθινό αίσθημα, θα το νοιώσετε, όταν η καρδιά σας άφύσησθαι όσον η πείρα σας θάνοι άρκετη για να καθοδηγήτε το λογικό, το ήμιο, το άξιοπρεπές.

Γ ε ρ ο ν τ ο κ ό ρ η ν, 20 χ ρ ο ν ί α ν: Αφού έχετε τόσο όγική αντίληψη για τη ζωή, την ήθικη — και σας συγχαίρω γι' αυτό — γιατί σκεπτεσθε τόσο επιπολικά κι' άπογοητευτικά για το μέλλον σας, κρίνοντας από το γενοσθέν μόνον, ότι δεν έχετε προίκα; Βέβαια η κοινωνική μας ζωή είναι διαμερφωθή έτσι σήμερα, που κατά τημε νόμος η προίκα Αλλά δεν είναι και το άρτονον αυτό. Και δεν λείπει, αγαπητή μου, όί άξιοι και λογικοί άνθρωποι, που δεν περιορίζουν το όνειρά της άποκαταστάσεώς τους σε μία προίκα, αλλά έέρουν πρό πάντων να έκτιμούν χαρακτήρες, διαθέσεις, αίσθηματά. Είμαι βεβαία, ότι τέτοια ήθικα πρόποντα δεν σας λείπουν κι' έτσι μην απογοητευθείτε ότι μ' αμείνετε γεροντοκόρη. Αλλά και μην περιμένετε, κλειδωμένη στον παρθενικό σας κοίωνα, να σας έρθη το μαγεμένο βασιλόπουλο. Στις γνωστές σας, στις φιλικές σας συναναστροφές, όπου οι νεοί σας δείχνουν ενδιαφέρον και συμπόνοια, θα πρέπει κάπως και έσεις να έθισσώσετε την έκδωσιν έκ μέρους κάποιου, άρκει φυσικά να τσώθει άξιοπρεπώς πρώτα έπείς η ίδια και άφού πόστα εξακριβώσετε ότι ό άος που-σας συμπαθεί την ηλικία σας, άξιος, άσδαός και δεν έσεται με τας σας άναγκάζοντας για πρόσκαιρη κέρδη. Έτσι είναι, άνοητη!

Αν ό γάμος είναι άσείο τας έσεις κάπως να... κινησώτε την ευνοία της τύχης. Και σας εύχομαι μ' αλ' μου την κοηδία να κερδίσετε την... ευτυχία σας!

Όσο για το ζήτημα της αλληλογραφίας, θάθελα κι' έγω να σας φανώ χρήσιμη. Μ' αντιλαμβάνεσθε ότι, έκτός από τις επαγγελματικές έσεις και οι οικογενειακές ύποχρεώσεις πού μου άποσχολούν όλοκληρο τον καιρό, έτσι που να φοβούμαι ότι χωρίς να το θέλω θα άναγκασθώ να φανώ άσυνεπής, με κίνδυνο να σας στεγοχωρήσω. Αν θέλετε, γράψτε μου άργότερα, όποτε μπορεί να χη ευχαρίστηση να κάνω και την προσοχή σας γνωριμία, γιατί βλέπω πως έίστε ένα λαμπρό κορίτσι που αξίζει να το εκτιμήσει κανείς άνεπιούλαχτα.

Τ ρ ε λ λ ό π α ι δ ο ς, Αρμάν: Ευχαριστούμε πολύ, αλλά σας παρακαλούμε να μην κάνετε τον κόπο να μάς στείλετε τα μυθιστορήματά σας. Αφού μονάχος σας το χαρακτηρίζετε «βρώμικον και κοτόρβανό» σας, η δική μας ταπεινή γνώμη περιττεύει, βέβαια. Έξ άλλου, θα μάς ήτιν δύσκολα να σας το έπισταφώμε και στο μεταξύ ύποχρη κίνδυνο να χαθώ. Πότε κρατήστε το, για κάτι καλλίτερο...

Εννοείται ότι δεν τον έχετε ανάγκη και άδιαφορείτε όλοτατα γι' αυτόν. Κάνετε όστόσο άλλη μια προσπάθεια, να του εξηγήσετε τις αληθινές σας διαθέσεις και να του ζητήσετε να σας αφήσει ήσυχη. Αν μ' αλ' αυτά επιμένει, άναφύρετε τον ή στους δικούς σας ή πραγματοποιήστε στο άμεσώτατο μέλλον, καταγγέλλοντας τον συγγενή ότι ό θρασύς αυτός νεαρός σας κακοлагεί άόικως και σας συκοφαντεί. Και τότε να δάτε, πως θα ήμερση σ' αν... όρκακι!

Α τ ο λ μ ο ν ν έ ο ν, Η σ η σ α ς, αγαπητή μου δεν θ' άλλαξε άριστικά και ούτε πιο χαρμόεας θα είστε με τη συντροφιά μιας μικρούλας, όπως νομίζετε. Στην ηλικία που βρίσκεσθε η ζωή έχει άλλες υπερασπίσεις για σας. Να συμπάρεστε τις σπαυδές σας, να σκεφθείτε κοντά στην οικογένειά σας, να εκπληρώσετε το χρέος σας προς την Πατρίδα κι' έπειτα προς τον αυτό σας, βρίσκοντας μια βιοποριστική απασχόληση και δημιουργώντας σιγά, σιγά σταθερά, μίαν οικονομική δυνατότητα, που δά σας επιτρέπει και ν' αποκαταστήσετε και οικογένεια να δημιουργήσετε. Τότε μόνο η ζωή σας θάνοι αληθινά ευχάριστη, θα πάη νόημα και αξία. Όσο για το ζήτημα της άγνωσης, αυτή δεν προκειται ναβρη με το να συνδεθείτε με κάποιον που είναι μικρούλας. Η άγνοια ή έλλειψη έρεχεται άπορροιαστική άκατάλληλη. Τότε έχει την αξία της. Έ άλλα όλα λέγονται όλσρη κ'όρτε, άρρολογα και δεν είναι παρα απομνημονεύμα του αληθινού αίσθηματός. Κι' αυτό το αληθινό αίσθημα, θα το νοιώσετε, όταν η καρδιά σας άφύσησθαι όσον η πείρα σας θάνοι άρκετη για να καθοδηγήτε το λογικό, το ήμιο, το άξιοπρεπές.

Γ ε ρ ο ν τ ο κ ό ρ η ν, 20 χ ρ ο ν ί α ν: Αφού έχετε τόσο όγική αντίληψη για τη ζωή, την ήθικη — και σας συγχαίρω γι' αυτό — γιατί σκεπτεσθε τόσο επιπολικά κι' άπογοητευτικά για το μέλλον σας, κρίνοντας από το γενοσθέν μόνον, ότι δεν έχετε προίκα; Βέβαια η κοινωνική μας ζωή είναι διαμερφωθή έτσι σήμερα, που κατά τημε νόμος η προίκα Αλλά δεν είναι και το άρτονον αυτό. Και δεν λείπει, αγαπητή μου, όί άξιοι και λογικοί άνθρωποι, που δεν περιορίζουν το όνειρά της άποκαταστάσεώς τους σε μία προίκα, αλλά έέρουν πρό πάντων να έκτιμούν χαρακτήρες, διαθέσεις, αίσθηματά. Είμαι βεβαία, ότι τέτοια ήθικα πρόποντα δεν σας λείπουν κι' έτσι μην απογοητευθείτε ότι μ' αμείνετε γεροντοκόρη. Αλλά και μην περιμένετε, κλειδωμένη στον παρθενικό σας κοίωνα, να σας έρθη το μαγεμένο βασιλόπουλο. Στις γνωστές σας, στις φιλικές σας συναναστροφές, όπου οι νεοί σας δείχνουν ενδιαφέρον και συμπόνοια, θα πρέπει κάπως και έσεις να έθισσώσετε την έκδωσιν έκ μέρους κάποιου, άρκει φυσικά να τσώθει άξιοπρεπώς πρώτα έπείς η ίδια και άφού πόστα εξακριβώσετε ότι ό άος που-σας συμπαθεί την ηλικία σας, άξιος, άσδαός και δεν έσεται με τας σας άναγκάζοντας για πρόσκαιρη κέρδη. Έτσι είναι, άνοητη!

Αν ό γάμος είναι άσείο τας έσεις κάπως να... κινησώτε την ευνοία της τύχης. Και σας εύχομαι μ' αλ' μου την κοηδία να κερδίσετε την... ευτυχία σας!

Όσο για το ζήτημα της αλληλογραφίας, θάθελα κι' έγω να σας φανώ χρήσιμη. Μ' αντιλαμβάνεσθε ότι, έκτός από τις επαγγελματικές έσεις και οι οικογενειακές ύποχρεώσεις πού μου άποσχολούν όλοκληρο τον καιρό, έτσι που να φοβούμαι ότι χωρίς να το θέλω θα άναγκασθώ να φανώ άσυνεπής, με κίνδυνο να σας στεγοχωρήσω. Αν θέλετε, γράψτε μου άργότερα, όποτε μπορεί να χη ευχαρίστηση να κάνω και την προσοχή σας γνωριμία, γιατί βλέπω πως έίστε ένα λαμπρό κορίτσι που αξίζει να το εκτιμήσει κανείς άνεπιούλαχτα.

Τ ρ ε λ λ ό π α ι δ ο ς, Αρμάν: Ευχαριστούμε πολύ, αλλά σας παρακαλούμε να μην κάνετε τον κόπο να μάς στείλετε τα μυθιστορήματά σας. Αφού μονάχος σας το χαρακτηρίζετε «βρώμικον και κοτόρβανό» σας, η δική μας ταπεινή γνώμη περιττεύει, βέβαια. Έξ άλλου, θα μάς ήτιν δύσκολα να σας το έπισταφώμε και στο μεταξύ ύποχρη κίνδυνο να χαθώ. Πότε κρατήστε το, για κάτι καλλίτερο...

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις επιστολών

Α π ε λ π ι σ μ έ ν η ν κ ο π έ λ λ α, Ικάρια και Άτυχ ή Ήλε: Ότι δύστυχώς μέχρι της στιγμής δεν ύπάρχει φάρμακο για την έξοφλωση των αχρωμικών κηλίδων της λέυκης. Το καλοκαίρι δεν έπαυσαν, καθώς νομίζετε, οι λευκοδερμικές πλάκες, άλλα παρουσιάζονται πλέον έντονες λόγω του μοναχισμού του ύπολοιπου υγιούς δέρματος εκ της έπιδράσεως των ήλιων ακτίνων και ως εκ τούτου η αντίθεσις των λευκών πλακών φαίνεται πλέον έκδηλη. Θα γράψω εν καιρώ λεπτομερές έκλαμνενικό σημείωμα και για τη δερματική αυτήν πάθηση, έπειδή ενδιαφέρονται πολλοί όμοιοπαθείς.

Π ι φ - Π ά ρ, 2. Ένταυθα: Οι όνευρώσεις δεν είναι μία φυσική κατάσταση του οργανισμού, άλλα παθολογική, ώστε δεν μπορείτε να μιλάτε ότι ικανοποιείτο μία φυσιολογική λειτουργία του ν' αυτές, άλλα τούταντες οι συχνές επαναλήψεις των συνετελεσάντων νευροσθενεία και στην άνεκάνιστη της έκτελεσεως του φυσικού προορισμού. Η κατάσταση αυτή η οποία διαρκεί τόσα χρόνια και έχει κοινήν πλάση συνήθειας, παρατεταμένη θα έχη ασφαλώς πολύ επικίνδυνα αποτελέσματα για την εν γένει υγείαν σας και θα επιφέρει κλονισμό του νευρικού συστήματος. Χρειάζεται μια λεπτομερής εξέταση κι' έπιμελημένη παρακολούθησις από ειδικό νευρολόγο γιατρό, που θα σας υποβάλει στη δέουσα θεραπεία με την όποιαν θ' άλλαλαγείτε, άσφαλώς, εκ της δυσορρασίας αυτής παθήσεως. Έξ συμβουλεύω και πάλιν να μην άμελησете την πάθησιν άς και να πούσετε να την θεωρήτε, άς φυσική κατάσταση.

Υ π έ ρ ο η λ η κ α Α. Ω., Ένταυθα: Το θερμαντικό αποτέλεσμα δεν επέρχεται με 5 ή 10 ενέσεις. Χρειάζεται μία μακρά τακτική και συστηματική θεραπεία. Η φύσις σας τιμαρμό τώρα με τη σειρά της, άφου και έσεις ξεχωρίζετε να την ικανοποιήτε, όσο και όταν έπρεπε. Και τα κοινά έργαία όταν τ' άφήνωμε καιρό δίχως να τα λαβώνωμε σκουριαίνουν. Αυτό ακριβώς έπαθε και έσεις. Τώρα μην περιμένετε τη θεραπεία σας δι' αλληλογραφίας, αλλ' άποταθήτε σ' ένα ειδικό γιατρό για να σας καθορίσει τη μορφή της θεραπείας που πρέπει ν' ακολουθήσετε, μετ' εξέτασιν και άναλόγως της γενικής σας καταστάσεως και άντοχής. Έαν είστε άπορος δώσατε ν' άποταθήτε στο ειδικό τμήμα ενός των Δημόσιων Νοσοκομείων.

Ν ί κ η Γ.: Βλέπω πόσον ενδιαφέρουσα για ένα τόσο έλικό για μία γυναίκα ζήτημα, ώστε έχασατε και τη συνταγή που σας έδωσα ό γυναικολόγος γιατρός σας. Όσο κι' αν είναι όρεινο τα χωρία σας, κάποιος συνάδελφος θα βρσκαίται εκεί κοντά και θα μπορούσε να σας εξυπηρετήσει σε μία τέτοια κατάσταση. Πλήρης άμνηστική μέχρι τα 26 χρόνια σας, δεν είναι μία τόσο άπλη και εύκολη κατάσταση όσο την νομίζετε, και η όποιε μπορεί να υποκρύπτει με μία συνταγή ένα φάρμακο. Χρειάζεται μία μακρά σειρά συνδυασμένης ορμονοθεραπείας για να χητε άποταθήτε. Πάτε κατ'όσον στο πλησιέστερο κέντρο και συμβουλευθείτε ένα ειδικό γυναικολόγο γιατρό, γιατί άσφαλώς, θ' άναγκασθήτε να το κάνετε αυτό μετά καιού και ύπο δυσμενέστερες για την υγεία σας συνθήκες.

Σ τ έ λ α Α. Σ., Ηράκλειον: Δυστυχώς δεν θα μπορέσω να σας εξυπηρετήσω. Έλπίω όμως ότι μετά διήμερον περίπου θα κυκλοφορήσει και έκεί στα φαρμακεία και στα καταστήματα καλλυντικών προϊόντων. Προς το παρόν έαν έβλεψα κανέναν δικό σας έδω δώσατε το ένα σημείωμα σας και θα πού το δώσω. Από της 1ης Σεπτεμβρίου το ιατρείον μου μεταφέρεται εις την όδον Ρουβέλτ (πρώην Ακαδημίας) 35.

Μ α θ η τ ρ ο υ λ α: Αλλόμοιο, κορίτσι μου, αν από το δεκαπέντε σας χρόνια άρχίσει να βλάη αλλοχνη, του χρώματος των μαλλιών σου. Τί σου άναγνη τα χρώματα και τα βλάη μαύρα; Δεν έσεις να κηνη καμμία καλλίτερη και έπωφελεστέρα δουλειά για να περνάς την ώρα σου και ν' άφής κατά μέρος τις βόρες,

Εννοείται ότι δεν τον έχετε ανάγκη και άδιαφορείτε όλοτατα γι' αυτόν. Κάνετε όστόσο άλλη μια προσπάθεια, να του εξηγήσετε τις αληθινές σας διαθέσεις και να του ζητήσετε να σας αφήσει ήσυχη. Αν μ' αλ' αυτά επιμένει, άναφύρετε τον ή στους δικούς σας ή πραγματοποιήστε στο άμεσώτατο μέλλον, καταγγέλλοντας τον συγγενή ότι ό θρασύς αυτός νεαρός σας κακοлагεί άόικως και σας συκοφαντεί. Και τότε να δάτε, πως θα ήμερση σ' αν... όρκακι!

με τις όποιες δά καταστρέψης τη φυσική όρειότητα και την υγεία των τριχών; Για τα πόδια σου ν' άπειν θνήσκει σ' ένα είδωλο όρσοπεδικό γιατρό, γιατί ίσως η κατάστασις, την όποιαν μου περιγράφεις, συντελεί και στο άλλο αντίστροφικό έλαττωμα.

Π η ν ε λ ά π η ν: Δεν ύπάρχει, κυρία μου, συνάδελφος ό όποιος να μην κρατή την έχεμύθειαν. Αλλόμοιο, αν οι γιατροί δεν έκράτουν το επαγγελματικό μυστικό. Δυστυχώς άπο της στήλης αυτής άποφύγω να συνιστώ όνοματά ιατρών για τα λάβετα υπ' όψιν σας ότι η έπιτυχία δεν είναι έξοφλησμένη κατά 100%.

Χ ω ρ ι α τ ο π ο υ λ α 100%: Ουδέποτε μπορεί να συμβεί εκείνο που φοβείσθε, από την περιγραφόμενη αντίσ, αν δεν βάλω ό διάβολος το ποδάρακι του! Όστε αν δεν συμβεί κάτι τέτοιο να είστε άπολύτως ήσυχη γι' αυτό τουλάχιστον το ζήτημα. Για την τρομερή δυσκολιότητα κ.τ.λ. δεν βλέπω να έχετε καμιά εξέταση των κοπρώνων γι' άμοιβάδες. Γιατί οι άμοιβάδες προκαλούν πολλές φορές τη βασανιστική αυτή κατάσταση σας, την όποιαν τόσο λεπτομερώς, μου περιγράφετε. Όποτε μου φαίνεται ότι είναι άπολύτως έπιδεβλημένη η εξέταση αυτή, για να μη βασανίζεσθε άδίκως.

Γ α τ ο ρ ύ λ α, Ένταυθα: Οι πλάτες αυτές ραβδώσεις προκαλούνται από δερμα κατόπιν της άποπόμης αύξσεως του υποδερμικού λιπιδίου ιστού, όπως π.χ. στις περιπτώσεις της άποπόμης παχυσαρκίας, ή στην κοιλιά και στους μαστούς των εγκύων γυναικών κ.τ.λ. Συνδέονται άναρμόνιστα στα άτομα έκείνα τα όποια λόγω παθήσεως είναι ύποχρεωμένα σε ύπερτροφισμό. Λόγω, λοιπόν, της άποπόμης αύξσεως του λίπους, τέρκερι το δερμα και προκαλεί αυτές τις ραβδώσεις. Πολλές φορές μετά καιρόν έξοφλωσης άποπόμης, άλλα και πολλές φορές έπειθ το δερμα έκεί χανει την ελαστικότητά του, παραμένουν άς έντονες λευκές ραβδωτικές όταν είναι πλάτες οι ραβδώσεις αυτές, άλλα και η καθημερινή έπάλη ψών των με λίγο άμυδαλόδοχο ή με καλή βαλάνη και κατόπιν η έλασρά έπιπρόσθι των με μία έλα ελαφρότερη όδνη, άσούτως, ικανοποιείται άποταλάσσεια. Πάντως, τοπικά, το σπασμό ή άλλες έλαστικές όυσίες, άς π.χ. κολλάνες, οινόπνευμα, κ.τ.λ., άς όποιες έπαυσαν τον έρεθισμό και την τραχύτητα του δερματός δεν πρέπει να χρησιμοποιούνται.

Ε ν α μ α θ η τ ρ ή ν, Αρμάν: Η κατάσταση αυτή προκαλεί ένα επικίνδυνο κλονισμό στο νευρικό σύστημα και ύπερκόπωση, άς και βόλως της πνευματικής διαγωγής. Είστε πολύ μικρός και σας καταπονεί τρομερά. Νομίζω ότι δεν έπρεπε να το έχετε κρυφό από τους γονείς σας. Πάντως, πρέπει να κάνετε μερικές ενέσεις. Κατάστειμ έ

Οι ηρωίδες της Εφτάψυχης

Εφτάψυχη

«Η πεθερά τ'» Εφτάψυχη άναφουρ-φουλισμένη ήλεγε στην γυναικογειτο-νιά:

— Χαϊδάρι επί Γερμανών ήκανε τὸ σπῖτι τοῦ γιου μου ἡ νύφη μου. Γι' αὐτὸ παρὰ νὰ μὰς βγάλη ἐμὰς ἀπ' τὴ μέση, σκέφτηκε νὰ τὴν ξεπαστρέω ἐ-γὼ τὴν σκουλὰ, τὴν μάλιστα!

— Ἀχ! μαυροκακομοῖρα μου ἔχεις δίκιο. Ἀλλὰ πρόσεξε μὴ σὲ πάρῃ χα-μπαρί, γιατί τότε σκέ-ψου τὸ ρεζίλικι! Σί-γουρα μέσα στοῖς ἐφη-μερίδες μὲ τοσοῦτε κε-φεδες θὰ φιγουράρῃ τὸ πολίτρετό σου!

— Ἐγὼ λωλή δὲν εἶ-μαι, ὅ,τι κάνω τὸ κάνω μὲ ρέγουλα, μὲ τὸ σαν-τιμέτρο.

Καὶ φοβισμένη, καὶ γκιτσίσιμένη, ἔσκαλού-θησε:

— Ἀχ, τὸ ἥδιστα κρυφὰ μεσημέρι βράδυ στὸ φαί τῃ ὀρ-σενικό, μπὰς τὴν γιολάντση καὶ πα-στρέψη ὁ τόπος. Ἀλλὰ τ' ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ δυναμώνῃ, νὰ παχαίνῃ, καὶ μὲ τὴν ἡμέρα νὰ νταβραντᾷ.

— Ἀμ καὶ βέβαια. Τ' ἀρσενικό εἶνε τωνατικό, δίνει κουβέτι. Ἀχ μωρή ἀγα-θοεῶρα υπάρχουνη τόσα ἄλλα, μου-μούρισε μιά σπετσιάρενα.

Κι' ἐπειδὴ ἤδλεπε τὴν ἀγωνία, καὶ τὴν ἀπελπισία τῆς γρηᾶς, λυπήθηκε καὶ συνέχισε ἐμπιστευτικῶς:

— Εἶνε καλὴ καὶ τὸ σουμπλιμέ!... ἀλλὰ γιὰ τὸ Θεό...

Εὐτὺς ἡ κακοῦργα πεθερά, ἄρχισε νὰ ποτιζῇ μὲ οὐσταλὴ καὶ Ἑφτάψυχη! Ἐπειδὴ ὁμῶς ἀπὸ πρὶν τ' ἀρ-σενικό τὸ εἶχε φέρε μιά πολυψαγία, καὶ τέλος ἐντερικὴς διαταραχῆς καὶ γουργουρητᾶ, τὸ σουμπλιμέ σὲ τέτοιες περιπτώσεις εἶνε ἕνα κι' ἕνα. Κι' ἔτσι καλμάρανε τὰ ἐντερικά κι' ἡ Ἑφτάψυχη γιαντρέυτηκε ὡς οὐδὲ. Κι' οὐλοὶ ποὺ τὴν καρσιλαντίζανε ἔτσι μπεσλεντιμένη τὴν φτούσανε, καὶ χτυποῦσαν ἐξέλο.

— Καλὴ αὐτὴ μάτια μου εἶνε ἐφτά-ψυχη! φώναζε μ' ὄλοο τῇ τ' ἀχὶ ἡ πε-θερά τῇ, κι' ἀπ' τὴν λύσσα τῇ κόν-τεψε νὰ σκάσῃ.

Ἡ δὲ γυναικογειτονιά, ὁ συμβουλά-τορας τῇ, τὸ ἤλεγε ἰδιαιτέρως:

— Τώρα ἄλλῃ ρεμεντιόν δὲν υπάρ-χει παρὰ μονάχα τὸ λασούντανο!

Ἀλλὰ κι' αὐτὸ, ἀντὶ νὰ σιχτιρνίσῃ τὴν Ἑφτάψυχη στὸν ἄλλο κόσμο, συνε-τέλεσε νὰ γιαντρέυονε οἱ ἀψινίες τῇ, καὶ νὰ γίνῃ περδίκι!

Κι' ἔτσι τὸ πράγμα εἶχε φτάσει πιά στ' ἀπρὸχώρητο.

— Μωρή νὰ δοκιμάσῃς καὶ τὸ οὐλ-τιμο, τὸ εἶπε κρυφὰ μιά κακαδρακίτη, δώσε τῇ κατακέφαλα τοσοῦτε τσερτσέ-δες.

Μήτε λωλοῦ, μήτε γνωστικό, ἕνα πρῶτ' ἡ γρηᾶ στρίγγλα ἤκανε μάζους πὺς πλένει τὰ τζαμλίκια καὶ ἤδην ἀ-πὸ ἀπροσεξία σαβουρόνισαν τὸν τσερτσέ-δε στὴν Ἑφτάψυχη τὴν ἐρημη.

Φωνές, σκληριές, λιγοθυμίες, ἀμέσως τὸ αἶμα ἀπ' τὴν πλάτη τῇ καμμένης τὸ Ἑφτάψυχης ἤτρεξε γκιόλι!

Αὐτὴ τὴν φορὰ σίγουρα τὸ κόλπο εἶ-χε πετύχει...

Ἀλλὰ μετὰ, δυὸ μέρες ἦταν πάλι ντερέ κιμπι, κι' εὐαριστημένη, ἡ ἀνε-πίθυμη Ἑφτάψυχη, ἤλεγε στὴν πεθε-ρά τῇ:

— Ἀχ μητέρα, πρέπει νὰ σ' εὐγνω-μονῶ, γιατί αὐτὲς τοσοῦτε μέρες ἀπ' τὴν πολυψαγία κόντεψα νὰ πάθω νταμπλά! Εὐτυχῶς ὁμῶς τὸ αἶμα ποῦτρεξε ἀπ' τὴν πλάτη μου ἦταν σὰν κοφτὲς βεντού-ζες, κι' ἔτσι τὴν σκαπουλάρα!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Τὰ βασάνα τοῦ Καραμπέτ

ΣΤΑ ΝΤΑΜΑΡΙΑ

Ἡ Σουρπούτσα ποὺ τὸ μάτι τῇ δὲν χώνε-ψε τὸ καινούργιο δουλάκι ποὺ τοὺς φέρανε — ἕνα ὁμορφόκοριτο, γκέλ ζαμάν, γκιτ ζαμάν — ἀν-ή-συχη εἶπε στὸ συζυγό τῇ:

— Οὐλέν, Καραμπέτ, αὐτὸ μπε ἴτε μπὸν σε-ρίτσια ντεν ἔκει... Τσοκ σουπελῆδικο εἶνε.

— Βρέ, γιανδρούμ, μὴν κακολογᾷς. Ἀμαρτία εἶνε! Αὐτὸ αὐτὸ μουτράκι ἔκει, καλὸ κορίτσι ἐνεταί.

Κι' εὐτὺς, ὁ κατεργάρης ὁ Καραμπέτ, κρυφὰ ἀπ' τὴν γυναῖκα τῇ, καταβάλλει προσπάθειες με-σα στὴν κουζίνα νὰ πιάσῃ τὸ τραχινοκορίτο, μὰ ἐκεῖνο προσπαθώντας νὰ ξεφύγῃ, ἄθελα γλυ-στρά καὶ πέφτει στὴν ἀγκαλιά τῇ.

Ἀξάφνα μπήκε ἡ Σουρπούτσα, κι' ὁ Καρα-μπέτ οὔ ποὺ φύγει φύγει.

— Οὐλέν, τὰ σὲ ψήσω!... φώναξε ἐξω φρε-νὼν ἡ Σουρπούτσα στὸ καινούργιοφερμένο δου-λάκι τῇ.

— Ἀχ, κυρία μου, ἐγὼ δὲν φταίω, λέει ἡ μι-κρή, τὸ καμπατέι εἶνε τὸ ἀφεντικό τὸ μουντρά-ρη, ποὺ θέλει ζορ-ζορινὲ νταλαβέρια μαζὶ μου, καὶ τὸ πὶο κοίτικο μου ζητᾷ ραντεβού.

Τότε ἡ Σουρπούτσα, ἀφοῦ σκέφτηκε λίγο, τῇς εἶπε:

— Γιὰ νὰ κάνω τιμωρημένο τὸν ἄντρα μου καὶ καθισμένο στ' αὐτὰ τοὺς δώσῃς ραντεβού, γιανδρούμ. Ἀμὰ γιὰ σένα τὰ πάω ἐγκώ. Ἀ-ναντίμ;

— Μάλιστα μαντάμ εἶπε τὸ κουντουρισμένο. Κι' ἔτσι, τὸ μεσημέρι στὸ τραπέζι, ἔκει ποὺ ὁ Καραμπέτ ἔτρωγε μὲ τὰ μάτια τῇ τοῦ δουλάκι, τοῦ ψιθύρισε:

— Ἀπόψε ἀφεντικό, ἂν θέλῃς ἔλα στὰ ντα-μάρια, θὰ σὲ περιμένω στὸ μεγάλο ντερέ.

Ξετρελλαμένος κι' ἐνθουσιασμένος ὁ Καρα-μπέτ, γιατί ἀγγίζανε στ' αὐτὸ τὸν χεῖλάκι τῇς, φώναξε:

— Τάρτο, γιανδρούμ, φωτιά νὰ πέφτῃ ἀπὸ οὐρανὸς τάρτω!

Τὸ βράδυ, ἔκει ποὺ ξυρίζονταν καὶ παρ-μουφαρίζονταν, ἄλλαξε γνώμη, γιατί φοβόταν τὴ Σουρπούτσα.

— Τζάνεμ ντύσκοιο εἶνε!... μουρμούρισε.

Καὶ τὴν τελευταία στιγμὴ πῆγε καὶ βρῆκε τὸ Στόκλην.

— Οὐλέν, τοῦ εἶπε ἐμπιστευτικά, μ' αὐτὸ ντουλάκι ποὺ φέραμε ἰσπίτι, ἀπόψε, Ἀν Σώστη νταμάρια ἕνα ραντεβού ἔκω. Ἀμὰ ἐγκώ ἐσένα τέλω νὰ πᾶς.

Ἐκπληκτὸς ὁ Στόκλης τὸν βλέπει σὰν χαζός. Κι' ὁ Καραμπέτ συνεχίζει:

— Βρέ γιανδρούμ, χοντροκέφαλος εἶσαι! Τὰ πᾶς ν' ἀντικαταστήσῃς ἐμένα. Ἰσκολάδι τὰ εἶ-νε, ἴτε χαμπάρι ντεν τὰ πάρη. Ἀίντε τσαμπουκ-τσαμπουκ. Κισμετλῆς εἶσαι.

Τρέχοντας φεύγει εὐχαριστημένος ὁ Στόκλης, κι' ὁ Καραμπέτ χαρούμενος μονολογεὶ καὶ λέει:

— Σουκιούρ ἀλλάχ! Ὑναίκα μου ἴτε πιά πα-ράτονα ντεν τῇ, καὶ ντεν τὰ φωνάζῃ ἐμένα μουντράρη. Μπράβο, Καραμπέτ!...

Ὅταν ἐξαγυρίσε στὸ Ντουγρούτι καὶ μῆ-κε σπῖτι τῇ, εἶδε κατάπληκτος τὸ δουλάκι νὰ ἐτοιμάζῃ τὸ τραπέζι.

— Οὐλέν ραντεβού μας ντεν πῆγες; ρωτάει.

— Ἀφεντικό, μαντάμ Σουρπούτσα δὲν μ' ἄ-φησε, ἤθελε λέει νὰ σὰς δώσῃ ἕνα μᾶθημα.

— Βρέ γιανδρούμ, ποὺ εἶνε τώρα ὕναίκα μου;

— Πῆγε στὰ νταμάρια στὴ θέσι μου, καὶ πε-ριμένει στὸ ντερέ...

Τρέχει λαχανιασμένος ὁ φουκαρὰς στὰ ντα-μάρια, κι' ἔκει, στὸ σκοτάδι μεσ' τὸ ντερέ, φω-νάζει ἀπελπισμένος:

— Ἰστόκλη ἐφέντη!... Ντεν εἶνε ντουλάκι μου, Σουρπούτσα μου εἶνε!... Ἀμὰν σταμά-ται!... Ριτζὰ ἐντέριμ... μπράκ γιανδρούμ. Στα-μάτα, μπε, γιατί σκοτωμένο θὰ σὲ ἡκνώ!

Ο ΑΡΜΕΝΗΣ

Εἶχε ἀκούσει... κανέναν...

Μιά δεσποινίς: Θὰ παίξω λίγο πιάνο, μήπως σὰς ἐνοχλῶ, κύριε συνταγματάρχα; Σὺ ντα γὰ μὰ ἄρχης: Τί λὲς ἐκεῖ, παι-δί μου; Κάνε τὴ δουλειά σου! Ἐγὼ ἀκούει... κανόνια νὰ βροντοῦν καὶ δὲν ἐνοχλήθηκα καὶ θὰ μ' ἐνοχλήσῃ τὸ πιάνο σου;

Οἱ ἰδιότητες τοῦ Πελουίδα

Χίλιες πεντακόσιες

Ὅποτε ἔτσι, λοιπόν, κύριε Τάκη: Δὲν παντρεύεσαι ἂν δὲν πάρῃς χίλιες πεν-τακόσιες λίρες, τὸ λιγώτερο, γιὰ προί-κα; Καὶ τὸ διακηρύσσεις καὶ ὑπερῶσα-νεύσεις καὶ κομπιάσεις καὶ τὸ δηλώνεις ἐπισήμως καὶ θορυβωδῶς καὶ φουσκά-νεις καὶ τὸ στήθος σου σὰν διάνας! Οὐτὲ μὴ λιγώτερο. Χίλιες πεντακόσιες καὶ ντάγκα - ντάγκα μία - μία καὶ ζυ-γισμένη, μπάς καὶ τὴν χίλιαν καὶ καμιά λειψή. Ἀλλοῖως κου-θέντα δὲν γίνεται, κύριε Τάκη.

Ἐκεῖ καλῶς κύ-ριε Τάκη. Τόσο ἔ-βαλες διατίμησι, δι-καίωμά σου. Ἀλλὰ μπορῶ νὰ σοὺ κάνω μιά ἐρώτησι; Γιατί θὰ στίς δώσουν τίς χίλιες πεντακόσιες λίρες, μωρέ; Τί εἶ-σαι; Καὶ τί θὰ σοὺ ζητήσουν; Καὶ τί θέσι κατέχεις στὴν κοινωνία; Μήπως εἶ-σαι κανένας ἐπιστήμης, κανένας κτη-ματίας, κανένας σοβάρης καταστημα-τάρχης; Τίποτα δὲν εἶσαι! Ἐνα οὐμά-λι εἶσαι, ἕνα στρουγγυλὸ - στρουγγυλὸ μηδενικό, ἕνας φουκαρὰς ποὺ κατῶρθ-ες νὰ βρῇς μιά θεοσούλα, μ' ἕνα τοιαν-τὰρι τὴν ἡμέρα κι' αὐτὸ ὄχι μονίμως. Αὐριο μπορεῖ νὰ πάρῃς τὸ φουσμά σου καὶ νὰ ξαναδύῃς στὴν τράκα. Δεύτερο παντελόνι δὲν ἔχεις καὶ τὰ παπούτσια σου τάχεις ξεθεώσει στὸν μετσεδλίσ-μα. Γιατί θὰ σοὺ δώσουν τίς χίλιες πεντακόσιες, λοιπόν καὶ ντάγκα-ντάγκα;

Ἡ μήπως εἶσαι ἀπὸ καμιά εἰκογέ-νεια νὰ πούμε; Μερκοκαμπατάρης ἦταν ὁ γέρος σου καὶ ἡ κυρά - Παγώνα, ἡ γρηᾶ σου, ἔχει φαί τὴ σκάφη μὲ τὸ μεροκά-ματο, ἡ δυστυχομένη. Ἀφῶν τὸν ἔα-δερφό σου ποὺ ἔχει τρεῖς καταδικᾶς ἐπὶ ἀπάτη. Γιατί θὰ σοὺ δώσουν, λοιπόν, τίς χίλιες πεντακόσιες, ντάγκα-ντάγκα;

Ἡ μήπως ἐπειδὴ εἶσαι ὠραίος; Ἀν ἔχῃς αὐτὴ τὴν ἰδέα, κάνε μὴ τὴ χάρι νὰ ρίξῃς μιά ματιά στὸν καθρέφτη καὶ νὰ κυττάξῃς τὴ φάτσα σου, ποὺ εἶνε σὰν χαλασμένη φουαρμόνια. Κυττάξῃ τὴν ἔτσι μὲ προσοχὴ νὰ βγάλῃ συμπε-ρασμα! Κυττάξῃ αὐτὸ τὸ θολὸ καὶ ἡ-λίθιο μάτι, τὸ ξεπεταγμένο σαγόνι καὶ τὰ γαϊδουρίσια αὐτιά καὶ πᾶς μου, στὸ Θεὸ ποὺ πιστεύεις, ἂν αὐτὴ ἡ φάτσα μπορῇ νὰ διεκδικήσῃ χίλιες πεντακό-σιες λίρες, ντάγκα - ντάγκα!

Ἡ μήπως θὰ στίς δώσουν γιὰ τὴ μόρφωσί σου; Τί μόρφωσι νὰ πάσης ἔρ-ρημε, ποὺ τὰ μόνια βιβλία ποὺ διαβά-ζεις εἶνε τὰ ἀστυνομικά φυλλάδια; Καὶ ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ γράφῃς μιά ἀράδα χωρὶς ἐφτά ἀνορθογραφίες;

Τί μὲ κυττάς ἔτσι, βρέ χάχα; Ποὺ νομίζεις ὅτι τίς βρίσκει ὁ ἄλλος τίς χί-λιες πεντακόσιες λίρες, γιὰ νὰ στίς παραδώσῃ; Τίς βγάδεις ἀπ' τὸ πηνάδι;

Ἡ μπάς καὶ νόμισες ὅτι αὐτοὶ ποὺ τίς ἔχουν δὲν ρωτᾶνε σὲ τί σοὶ κομμοῦδι θὰ τίς δώσουν καὶ ἀπὸ ποὺ κρατᾶς ἡ σκού-φια τοῦ καθενός; Ἐτσι νομίζεις, βρέ χάπατο, ὅτι τίς δίνουν; Πάρτες καὶ κα-λὰ στέφαναι;

Ἐγὼ βρέ, ἂν εἶχα κόρη καὶ χίλιες πεντακόσιες λίρες, τίς πέταγα στὴ θά-λασσα, κόρη καὶ λίρες, ἂν ἦταν νὰ στίς δώσω σὲ λόγου σου. Γιὰ κυττάτε ἕναν προικοθήρα! Οὐ νὰ μοὺ χαθῇ, βλάκα. Καὶ μὴ σ' ἀκούσω νὰ ξαναμῶς γιὰ προίκα, γιατί θὰ σπῶσω τὴ μαγγούρα καὶ θὰ σοὺ μετρήσω τίς χίλιες πεντακό-σιες στὴν ἡλίθια καὶ καμπούριασμένη ράχη σου. Βδελύγμα τῆς κοινωνίας!

Χάσου ἀπὸ δῶ μὴν ἀρχίσω ἀπὸ τώρα γιατί μ' ἔφερες σὲ σημεῖο ποὺ μόνον ἡ μαγγούρα πρέπει νὰ σοὺ δώσῃ τὴ σω-στή, τὴ λογικὴ ἀπάντησι παλιοπροικο-θήρα. Ἀνάξιε καὶ χαμένε.

ΠΕΛΟΥΙΔΑΣ



Ἀπίστευτες διδοῦσεις ἀεροπόρων

Ἀπ' τοὺς 100.000 ἄνδρες ποὺ ἀπο-τελοῦσαν τὰ πληρώματα τῶν συμ-μαχικῶν ἀεροπλάνων ποὺ καταρρίφθηκαν στὸν πόλεμο ἀπ' τοὺς Γερμανούς, διασώ-θηκαν οἱ 10.000 περίπου. Ἐλάχιστοι ὅμως ἀπ' αὐτούς εἶχαν τὴν ἀπώτεστη τύχη νὰ πέσουν ἀπ' τὸ κατεστραμμένο ἀεροπλάνο τοὺς χωρὶς ἄλεξιπτώ-τω καὶ νὰ ἐπιζήσουν!

Εἶχαμε διηγήθῃ πρὸ καιροῦ τὴν πε-ρίπτωσι τοῦ Ἀγγλοῦ λοχία Νικ Ἀλκε-μαντ, ποὺ τὸ ἀεροπλάνο του πῆρε φωτιά στὸν αέρα κι' αὐτὸς ἔπεσε χωρὶς ἄλεξι-πτώτο ἀπὸ ὕψος 6.000 μέτρων! Ὅταν συνήλθε, δὲν πίστευε κι' ὁ ἴδιος πὺς ἦ-ταν ζωντανός... Ἐνα πυκνόφυλλο δέντρο εἶχε λιγοστῆσει τὴν ὁρμὴ τῆς πτώσεώς του. Ὑστερα εἶχε χωθῇ σ' ἕνα παχὺ στρῶμα χιονιοῦ. Σ' αὐτὲς ἱς συμπτώ-σεις ὥφειλε τὸ ὅτι σώθηκε μὲ μερικά μό-νο μικροχτυπήματα καὶ μὲ τὸ ἕνα του ποδὶ στραμπουλημένο... Οἱ Γερμανοὶ, ποὺ τὸν ἐπίασαν καὶ τὸν ἐκλείσαν σὲ στρατόπεδο αἰχμαλώτων, τὸν ἐφώδιασαν μὲ μιά ἐπίσημη βεβαίωσι ποὺ πιστοποι-οῦσε τὴν ἐκπληκτικὴ διάσωσί του.

(Πρέπει νὰ ἐξηγήσουμε ἐδῶ ὅτι ἡ τα-χύτης ἐνὸς ἀνθρώπινου σώματος ποὺ πέ-φτει στὸ κενό, δὲν μπορεῖ ν' αὐξήθῃ ἀ-περιόριστα. Ὅταν φτάσῃ στὰ 200 χι-λιόμετρα τῇ ὥρᾳ, παύει ν' αὐξάνῃ).

Τὸ ἴδιο τυχερὸς μὲ τὸν Ἀλκεμαντ ὁ-πρὲς ὁ Ἀμερικανὸς Κέν Μπούρνε, ἀνώ-τερος ἀξιωματικός τῆς ἀεροπορίας. Σὲ

μιά πτήσι τοῦ πρὸς τὸ Βερολίνο, τὸ βομβαρδι-στικό ἀεροπλάνο του δε-χθηκε τὰ ἐπιτυχημένα πυρὰ ἐνὸς γερμανικοῦ καταδιωκτικοῦ καὶ πῆρε φωτιά. Οἱ φλόγες ἔκα-μαν νὰ ἐκτραγῶν οἱ βόμ-βες ποὺ κρέμονταν ἀπὸ κάτω, καὶ τὸ ἀεροπλάνο ἔγινε χίλια κομμάτια, σὲ ὕψος 5.000 μέτρων. Ὁ Μπούρνε ἔλασε, τίς αἰσθήσεις του κι' ἔπεσε, δίχως νὰ μπορέσῃ ν' ἀ-νοίξῃ τὸ ἄλεξιπτωτό του.

Ὅταν συνήλθε, μετὰ 3 ὥρες, βρισκόταν σ' ἕ-να φρεσκοκαμένο χω-ράφι. Τὸ δεξιὸ χεῖρ του ἔλειπε, ἀπ' τὸν ἄγκυρα. Ἡ πληγὴ σκεπαζόταν ἀπὸ ξερὰ αἵματα καὶ λᾶσπες.

Διεπίστωσε τότε ὅτι τὸ περίβλημα τοῦ ἄλεξιπτώτου του εἶχε ξεσκιπῇ ἀπ' τὴν ἐκρήξι κι' εἶχε ὀγὴ λίγο μεταξωτὸ ὕφασμα, ποὺ εἶχε φου-σκώσει κάπως κι' εἶχε λιγοστῆσει τὴν ὁρμὴ τῆς πτώσεώς του. Σ' αὐ-τὸ εἶχε συντελέσει κι' ἕνα ψηλὸ δέν-τρο, ποὺ βρέθηκε στὸ μέρος ἐκεῖνο.

Οἱ Γερμανοὶ γιατροὶ ποὺ τὸν ἐ-ξέτασαν, μετὰ τὴ σύλληψί του, ἐξα-κρίδωσαν ὅτι, τὴ στιγμὴ τῆς ἐκρή-ξεως, μπλέχτηκε γύρω στὸ λαίμο-του τὸ σύρμα τῆς ραδιοφωνικῆς κά-σκας του, τοῦ ἐσφίξε γιὰ λίγο τὸ λαρύγγι, κι' ἔτσι δὲν ἄφισε τὸ ἐκ-κρικτικὸ κύμα καὶ τὰ δηλητηριώδη ἀέρια νὰ εἰσχωρήσουν στοὺς πνεύ-μονές του καὶ νὰ τὸν σκοτώσουν.

Ἐξ ἄλλου, ἡ ἐκρήξις εἶχε πεῖρα-ξει τὴν καρδιά του κι' εἶχε γίνῃ ἀ-δύνατη ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος. Αὐτὸ ἀκρίβως — μαζὶ μὲ τίς λά-σπες ποὺ κόλλησαν πάνω στὴν πλη-γὴ — ἐμπόδισε μιά θανατηφόρο αἰ-μορραγία.

Οἱ μόν- συνέπειες τῆς περιπέ-τειας του ἦσαν τὸ χάσιμο τοῦ ἐνὸς χεριοῦ του κι' ἕνα κάταγμα τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ποὺ τὸν ἀνάγκ-ασε νὰ μείνῃ στὸ γύψο ἐπὶ ἄρκε-τοὺς μῆνες.

Ὁ Πολωνὸς Γκουτόφσκυ, ὕποσημη-Ὁ Φρέντ Μπίστ ἔπεσε στὸ κενὸ χωρὶς ἄ-λεξιπτωτο μετὰ τὴν ἐκρήξι τοῦ ἀεροπλά-νου του.

ναγὸς τῆς Ρ.Α.Φ., ἔλαβε μέρος σὲ μιὰ ἀερομαχία πάνω ἀπ' τὴν κατεχομένη Γαλλία, τὸ Νοεμβρίο τοῦ 1941. Τὸ ἀε-ροπλάνο του καταστράφηκε ἀπ' τὰ ἐχθρι-κὰ πυρὰ. Πῆδσε τότε στὸ κενό. Εἶχε ὁ-μῶς ὑπολογίσει κακὰ τὸ ὕψος ὅπου βρι-σκόταν, κι' ἔτσι, πρὶν προλάβῃ ν' ἀνοί-ξῃ τὸ ἄλεξιπτωτό του, ἔπεσε... στὰ μα-λακά, πάνω σ' ἕνα ψηλὸ σωρὸ ἀπὸ λα-χανικά!

Ἐπίσης ὁ φοιτητὴς τῆς θεολογίας καὶ ἀξιωματικός τῆς ἀμερικανικῆς ἀεροπο-ρίας Φρέντ Μπίστ ἔπεσε στὸ κενὸ χωρὶς ἄλεξιπτωτο, μιὰ νύχτα τοῦ 1942, μετὰ τὴν ἐκρήξι τοῦ ἀεροπλάνου του. Εὐτυχῶς γι' αὐτόν, εἶχε χάσει τίς αἰσθήσεις του, καὶ δὲν δοκίμασε τὴν ἀγωνία τῆς πτώ-σεως ἀπὸ 150 μέτρων... Γιὰ καλὴ τὴν τύχη, βρισκόταν ἀπὸ κάτω ἕνα χωράφι πρόσφατα ὀργωμένο, κι' ἔτσι δὲν χτύ-πησε πολὺ, στὸ ἀφράτο χώμα. Οἱ Γερ-μανοὶ τὸν βρῆκαν ἐκεῖ, μὲ σπασμένη τὴ σπονδυλικὴ στήλη καὶ τὸ ἕνα χεῖρ καὶ ἡ ἄρκετὰ ἐγκαύματα. Ὅσοσο εἶνε καλὰ — μόνον πούμεινε λίγο στραβὸς ὁ λαί-μός του — καὶ στὸ τέλος τοῦ πο-λέμου ξαναγύρισε μὲ περισσότερα ζήλο στὶς θεολογικὰς σπουδῆς του, μὲ ἀκόμη βαθύτερη πίστι στὸ Θεὸ ποὺ τὸν εἶχε σώσει.

Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1940, ὁ Ἀγγλὸς Τοῦ Τζωρτζ πετοῦσε πάνω ἀπ' τὴ Νορβηγία, ὅταν τὸ ἀεροπλάνο του πῆρε φωτιά. Μιά τρομερὴ ἐκρήξι τὸν τινάζε-στο κενό, ἀναισθη-

Ἐπέθαν ΧΩΡΙΣ ἈΛΕΞΙΠΤΩΤΟ!

το, ἀπὸ ὕψος 4.200 μέτρων. Πέφτοντας ὅμως, χώθηκε μέσα στὸ παχὺ χιόνι ποὺ σκέπαζε τὸ ἔδαφος. Μερικοὶ Νορβηγοί, ποὺ εἶχαν παρακολουθεῖ τὸ δυστύχημα,

ἔλασαν νὰ τὸν βροῦν καὶ τὸν ἀνακάλυσαν ἐπιτέλους, λι-πόθυμο, ἀλλὰ ζωντανό. Εἶχε ἄρκετὰ σοβαρὰ ἐγκαύματα ἀπ' τὴν ἐκρήξι, καὶ συγγρό-νως κρουοπαγήματα ἀπ' τὸ χιόνι — μάλιστα ἀπ' αὐτὰ

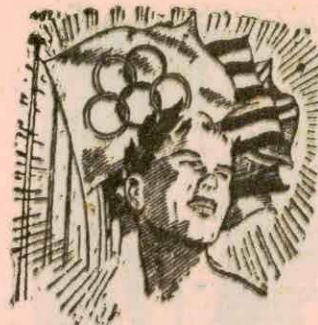
ἔλασαν νὰ τὸν βροῦν καὶ τὸν ἀνακάλυσαν ἐπιτέλους, λι-πόθυμο, ἀλλὰ ζωντανό. Εἶχε ἄρκετὰ σοβαρὰ ἐγκαύματα ἀπ' τὴν ἐκρήξι, καὶ συγγρό-νως κρουοπαγήματα ἀπ' τὸ χιόνι — μάλιστα ἀπ' αὐτὰ

ἔλασαν νὰ τὸν βροῦν καὶ τὸν ἀνακάλυσαν ἐπιτέλους, λι-πόθυμο, ἀλλὰ ζωντανό. Εἶχε ἄρκετὰ σοβαρὰ ἐγκαύματα ἀπ' τὴν ἐκρήξι, καὶ συγγρό-νως κρουοπαγήματα ἀπ' τὸ χιόνι — μάλιστα ἀπ' αὐτὰ

Μολοντοῖ ἦταν κοτσᾶς κι' εἶχε καὶ τὰ δυὸ πόδια τοῦ ψευτικά, ἀπὸ ἀλουμίνιο, ὁ Βρετανὸς πιλότος Ντουγκλὰς Μπάντερ εἶχε καταρρίψει ἄρκετὰ γερμανικὰ ἀεροπλάνα, ὡς ὅπου ἔφτασε κι' ἡ δι-κὴ του σειρά. Τὸ φθινόπωρο τοῦ 1941, ἕνα «Μέσσερσιφτ 109» συγ-κρούστηκε μὲ τὸ ἀεροπλάνο του, σὲ μιὰ ἀερομαχία. Ὁ Μπάντερ ὅμως ἔμεινε ζωντανός. Καθὼς γκρεμιζόταν τὸ ἀεροπλάνο του, ἀντέληψε ὅτι τὸ ἕνα του ποδὶ εἶχε σπληνῶν στὸ βλα-μένο σκάφος. Γιὰ ἄλλον ἄνθρωπο, αὐτὸ θὰ σήμαινε θάνατο ἀσφαλῆ.

Ἀλλὰ ὁ Μπάντερ ἔλασε ἀπλῶς τὰ λαυριά ποὺ συγκροτοῦσαν τὸ ψευ-τικό ποδὶ τῇ, κι' ἔτσι ἔμεινε ἐλευ-θερὸς καὶ ὑπόρεσε νὰ πηδήσῃ στὸ κενό. Τὸ ἄλεξιπτωτό του τὸν βοήθη-σε νὰ προσγειώθῃ ὁμαλᾶ... πάνω σὲ ἄλλο ψευτικὸ ποδὶ τῇ!

Τέλος, ὁ Αὐστραλὸς Τζῶε Χέρβαν, στὶς 4 Νοεμβρίου 1944 ἔπεσε δί-χως ἄλεξιπτωτο



Ο Διεθνής Σημβολ

Το κολύμπι στην Αγγλία

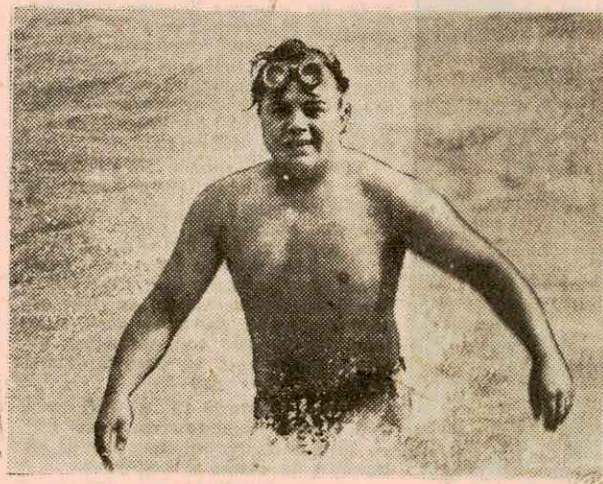
18 χρόνων ο Μίκμαν πέρασε τη Μάγχη και 91 χρόνων η Μαστερς συνεχίζει το κολύμπι.

Ένενηντα ενός χρόνων γρή, η Άγγλιδα Κα Άννα Μαστερς, ευχαριστείται να κολυμπάει στα λουτρά του Τόρκου. Το γεγονός αυτό είναι ένα μικρό δείγμα της αγάπης που τρέφουν οι Βρεττανόι στο νερό και στο κολύμπι.

Μικρά - μικρά τα Βρεττανόπουλα συνηθίζουν να κολυμπάνε συχνά σε έπαφ με το νερό. Οι γονείς τους πρώτοι τους δίνουν το παράδειγμα. Τα μαθαίνουν να μη φοβούνται το ύγρο στοιχείο. Τα βράδια όλα και κάτι έχουν να τους διηγηθούν οι Βρεττανόι ναυτικοί απ' τη θαλάσσινη ζωή τους.

Θρύλοι και παραμύθια με ναυτικά θέματα δημιουργούν έντεχνα τη δίψα προς τα ναυτικά κατορθώματα. Παράδειγμα οι νεαροί Άγγλοι που πήραν τελευταία ένα ψαροκάτιο από ένα λιμάνι για να φύγουν για χώρες μακρινές.

Θαλασσινοί οι Βρεττανόι δεν μπορούσαν παρά να καλλιεργήσουν έντατικά το κολύμπι. Στο γενικό πρόγραμμα σωματικής αγωγής των σχολείων Μέσης Έκπαίδευσης, όπως θα λέγαμε στην Ελλάδα, τάχουν ως υποχρεωτικό σπόρ. Σε κάθε εκπαιδευτική περιφέρεια υπάρχει και ένα Κολυμβητήριο. Εκεί πηγαίνουν το καλοκαίρι τα παιδιά του Σχολείου της περιφέρειας να μάθουν κολύμπι. Όσοι διακρίνονται έχουν ιδιαίτε-



Ο 18ετής Άγγλος μαθητής Γυμνασίου Φίλιππος Μίκμαν, που πέρασε το 1949 τη Μάγχη.

δημιουργία δλίγων πρωταθλητών με καλά ρεκόρ. Βέβαια υπάρχουν και άσσοι της κολυμβήσεως και πρωταθλήτριες του ύγρου στίβου. Περισσότερους όμως θεατές συγκεντρώνουν οι αγώνες υποθαλασσιότητας (γού-ωπερ - πόλο) από τους κολυμβητικούς αγώνες. Τούτο συμβαίνει, γιατί οι Βρεττανόι συμπαθούν περισσότερο τα θαμικά από τα άθρομικά σπόρ.

Θελήσαμε να ψυχολογήσουμε περισσότερο την καθολική αυτή τάση του μέσου Βρεττανού προς την θαμική εξάσκηση. Ο αθλητικός αρχισυντάκτης της «Ντέιλι Μέιλ» φίλος κ. Τζωρτζ Μέτκαμ μας την έξημνεσε ως μια έκδηλωση κοινωνική που έχει σκοπό τη βελτίωση των πολλών. «Απ' αυτούς θα ξεπηδήσουν οι λίγοι, οι εκλεκτοί. Για παράδειγμα μου έφερε το νεαρό μαστή γυμνασίου Φίλιππο Μίκμαν, απ' την Όσεττ της Υόρκης. Ο νεαρός αυτός γυμνασιόπαις είναι ένας από τους πολλούς που εξασκούνται στο κολύμπι από το δημοτικό σχολείο. Απ' τους χιλιάδες των Βρεττανών αυτόν ξεπείδησε ο Μίκμαν. Σε ηλικία 18 ετών πέρασε το 1949 τη Μάγχη και απέδειξε πόσο σωστή είναι η θεωρία πως απ' τους πολλούς ξεπητούν οι λίγοι καλοί.

Πεισιματάρδες οι Άγγλοι στους αγώνες τους, στους άθλους των, στα κατορθώματά τους δεν διστάζουν να επιχειρούν, όχι μιά αλλά πάρα πολλές φορές για να επιτύχουν. Ο Δρ. Τζωρτζ Μπρούστερ, ηλικίας 58 ετών προσπάρησε 13 φορές να επιτύχει το πέρασμα απ' το Γαλλικό ακρωτήριο του Γκρί Νε στο αγγλικό Ντόντερ. Απέτυχε. Φέτος θα συνεχίσει, λαμβάνοντας μέρα και στον κολυμβητικό Μαραθώνιο της Μάγχης, που διοργανώνει τον Αύγουστο η «Νταϊνλ Μαίηλ» με θραδειό 1000 λιλών για τον πρώτο νικητή. Μαζί του θα κολυμπήσουν οι συμπατριώτες του Γουόλτερ Ρόκετ 31 ετών και Γουίλλιαμ Μπάρνι 53 ετών. Θα συμμετάσχουν ακόμη άλλες δύο Άγγλιδες: η Μάργκαρετ Φίσερ, 17 ετών, και η Έλένη Φέντον 22 ετών.

Μιά μόνο ματιά στις ηλικίες των αντιπροσώπων της Μεγάλης Βρετανίας στον Κολυμβητικό Μαραθώνιο της Μάγχης, πείθει πόσο έχουμε δίκαιο όταν γράψαμε πως οι Βρεττανόι ζουν πάντα έντονο αθλητικό βίο από τα μικρά τους χρόνια μέχρι τα γηρατειά.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΟΟ

Πάνε για να κοιμηθούν

Οι αθούες της δημοτικής βιβλιοθήκης του Πλέφ Ρέτιοφ, στο Τράνσβαλ γελίζουν τις μεσημβρινές ώρες από... αναγνώστες, που δεν πηγαίνουν εκεί για να διαβάσουν, αλλά για να κοιμηθούν. Κατόπιν αυτού, η δημοτική αρχή όρισε ότι κάθε άτομο που κοιμάται στη βιβλιοθήκη θα τιμωρηθεί με πρόστιμο 5 λιλών στερλινών.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

Εικονογραφημένο σταυρόλεξο ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΣΕΠ. 2) ΣΙΤΟΣ. 3) ΚΑΝΑΡΗΣ. 4) ΝΑΟΣ. 5) ΣΑΣ. ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΣΑΝ. 2) ΣΙΝΑΣ. 3) ΜΕΤΑΞΑ. 4) ΠΟΡΟΣ. 5) ΣΗΣ.

Οι λέξεις αυτές σχηματίζονται με τα αρχικά των ακόλουθων ονομασιών: Μονόγραμμα. 1) Σταυρός — «Ελις — Περικνημής. 2) Στόμαχος — «Ισις — Τετράεδρον — «Οκαρίνα — «Σφή. 3) Καπνοσύριγγ — «Αμφορεύς — «Νόμισμα — «Αμανίτης — Ριπίδιον — «Ηλος — «Σκαμνί. 4) Νήσσα — «Αρματόν — «Σίφιας — «Οφθαλμός — «Σαύρα. 5) Σκηνή — «Ακμων — «Σμίλη.

Με άριθμούς

Οι άριθμοί θα τοποθετηθούν ως έξης κατά σειρά, όριζόντιως και έξ άριστερών προς τα δεξιά:

- 1η σειρά: 1. 19. 3. 2η σειρά: 18. 16. 14. 12. 3η σειρά: 4. 13. 6. 9. 8. 4η σειρά: 17. 15. 7. 5. 5η σειρά: 2. 11. 10.

Μετροσυγκλέττες στην έρημο

Οι έξη έξερευνηταί ξεκινούν μαζί. Στο τεσσαράκοντο χιλιόμετρο έχουν καταναλώσει από ένα μπιντόνι ο καθένας. Ο ένας απ' αυτούς μοιράζει τότε από ένα μπιντόνι στους πέντε άλλους, κρατά ένα για τον εαυτό του και γυρίζει στο σημείο της αναχώρησής. Στο όγδοοκοντό χιλιόμετρο, δεύτερος έξερευνητής, μοιράζει στους άλλους από ένα μπιντόνι, κρατάει δυο για τον εαυτό του και γυρίζει πίσω. Το ίδιο επαναλαμβάνεται ως τον έκτο μοτροσυγκλέτητη, που μόνοντας μόνος έχει μισό του τον μισμό της διαδρομής, δηλαδή 240 χιλιόμετρα και διαθέτει τα απαιτούμενα έξη μπιντόνια.

Οι πέντε σπόρτσμαν

Ο Λεωνίδας παίζει ποδόσφαιρο, ο Ριρής είναι ποζέρ, ο Νίκος είναι ποδηλάτης, ο Σπύρος παίζει τένις και ο Πέτρος κολυμπάει.

Μαχητική εικόνα

Το ζω είναι ένας έλεφας. Οι τόν βρήτε αναστρέφοντας το σχέδιο.

Κρυπτοανακρίβη

- 1) Αίγυπτος. 2) Ίππος. 3) Υπτί. 4) Πάγος. 5) Τάγος. 6) Ούτος. 7) Σούπα. 8) Τοπίο.

Η λύσις του 2δου σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) ΣΑΠΙΑ — ΣΤΟΥΠΙ. 2) ΚΡΑΣΙ — ΑΣΣΟΣ. 3) ΤΙ — ΚΑΤΣΑΡΑ. 4) ΑΚΑΚΙΑ — ΙΕΡΑ — ΓΔΥΤΑ. 5) ΡΑ — ΙΑ — ΝΟ — ΑΣΤΗΡ — ΕΝ. 6) ΑΝΑ — ΣΤΕΝΑΙ — ΑΠΙΑ. 7) ΧΗΡΑΙ — ΟΝΕΡΟΣ. 8) ΟΣΣΑ — ΡΕΚ — ΣΙΜΑΝΑ. 9) ΤΙ — ΣΤΕΡΕΟΙ — ΗΣ. 10) ΚΕΡΑΣΙ — ΑΓΑ — ΣΑΛΙ. 11) ΑΠΟ — ΤΤΤ — ΡΑΝΙΣ. 12) ΚΑΝΑ — ΠΑΛΑΤΙ — ΑΛΤ. 13) ΟΝ — ΣΚΑΛΑ — ΗΝ — ΑΣ — ΙΕ. 14) ΣΩΤΗΡ — ΙΝΕΣ — ΤΣΙΡΟΙ. 15) ΑΡΙΣΤΟΣ — ΝΑ. 16) ΣΟΦΙΑ — ΗΛΕΙΑ. 17) ΑΝΑΞΙΑ — ΣΑΚΚΙ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1) ΤΑΡΑΧΗ — ΚΑΚΟΣ. 2) ΙΚΑΝΗ — ΕΠΑΝΩ. 3) ΑΡΟΤΡΟΝ — ΣΑ. 4) ΣΚΑΚΙ — ΑΣΙΑ — ΑΣΗΜΟΝ. 5) ΑΡ — ΙΑΣΙΣ — ΣΤ — ΚΡ — ΦΑ. 6) ΠΑΚΑ — ΑΣΙΤΙΑ — ΑΙΣ. 7) ΙΣΑ — ΝΕΑ — ΛΙΡΑΙ. 8) ΑΙΤΙΟΝ — ΡΕΑ — ΠΑΝΙ. 9) ΣΕ — ΑΠΕΡΓΙΑ — ΕΣ. 10) ΑΡΑΙ — ΚΕΑ — ΑΗΣΤΗΣ. 11) ΤΑΡΑΣ — ΚΑΝ — ΟΛΑ. 12) ΟΣΑ — ΤΜΗΣΙΣ — ΤΣΕΚ. 13) ΥΣ — ΓΗ — ΕΙ — ΑΡΙΑΣ — ΙΚ. 14) ΠΟΥΔΡΑ — ΜΗΛΑ — ΣΙΝΑΙ. 15) ΙΣ — ΠΡΑΣΙΝΑ. 16) ΤΕΙΟΝ — ΙΛΙΟΝ. 17) ΑΝΑΣΑ — ΑΣΤΕΙΑ.

Η «ΒΑΣ'ΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΞΕΝΟΔΟΧΩΝ»

Ποιό είναι το μυστικό της επιτυχίας της

Έξηντα μικρά αλλά τέλεια ξενοδοχεία, σκορπισμένα στις ακτές της Μεγ. Βρετανίας, ανήκουν σε μιά γυναίκα αληθινά αξιοθαύμαστη. Η βασίλισσα αυτή των ξενοδόχων λέγεται «Αϊνεν Μήρς. Αυτό δηλαδή είναι το πραγματικό της όνομα. Μεταχειρίζεται όμως χίλια - δυο ψευδώνυμα, όταν μνησάν πελάτισσα στα διάφορα ξενοδοχεία της, ινκόγνιτο, για να διαπιστώσει η ίδια τον τρόπο της λειτουργίας τους.

Κερδίζει απ' τις επιχειρήσεις της 200.000 λίρες το χρόνο. Κι όμως πολλά απ' τα ξενοδοχεία της είχαν χρεωκοπήσει με τους προηγούμενους ιδιοκτήτες τους... Η κ. Μήρς όφειλε την επιτυχία της στο ότι είναι πάντοτε πελάτισσα των ξενοδοχείων της, και ποτέ διευθύντρια... Οι διευθυνταί τους δεν την έξεουν προσωπικά, γιατί έχουν διορισθ άπ' τη γραμματεία της. «Έτσι, η ίδια μπορεί να μνησ μερικές μέρες στο καθένα, τελείως άγνωστη, να ιδη με τα μάτια της τις έλλειψεις, ν' ακούση τα παράπονα των πραγματικών πελατών. Οι υπεύθυνοι λαβαίνουν έπειτα ένα γράμμα με άυστηρές συστάσεις και υποδείξεις — σωστή «πανταχούσα» — κάποτε δε και την απόλυσί τους. Και δεν μπορούν να καταλάβουν πως η άόρατη και μυστηριώδης κ. Μήρς πληροφορήθηκε ακόμα τους...

«Υστερα έτυχε να πάη σε μιά λουτρόπολη, στην αρχή της καλοκαιρινής σεζόν. Όταν έμαθε πως πουλιόνταν δυο ξενοδοχεία, δεν μπόρεσε ν' αντισταθί στον πειρασμό. Κι όμως την είχαν προειδοποιήσει ότι το ένα απ' αυτά έμενε άδειανό από 2 χρόνια κι' ότι έθεωρείτο στοιχειωμένο!

— Τόσο το καλλίτερο! είπε. Θα το πάρω φτηνά...

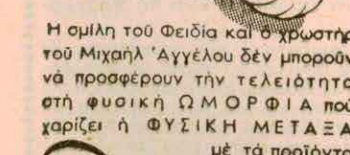
Αφού μεταμόρφωσε κυριολεκτικά τα δυο ξενοδοχεία, ανέθεσε τη διεύθυνσή τους στην ευπιστή γραμματέα της, αφού της έδωσε ειδικές οδηγίες: Να μην αρνείται ποτέ στους πελάτες ό,τι θάβηλαν, και να παραδέχεται πάντα πως είχαν δίκιο, σε κάθε περίπτωση.

Μ' αυτές τις γενικές άοχές λειτουργούν κι' όλα τα ξενοδοχεία που άπέκτησε άργότερα. Είναι μικρά — γιατί η κ. Μήρς έχει διαπιστώσει ότι ο κόσμος δυσπιστεί στα μεγάλα ξενοδοχεία — αλλά έχουν άνεσεις και πολυτέλεια. Σε κάθε δωμάτιό τους υπάρχει τρεχούμενο νερό, ζεστό και κρύο, καθώς κι' ηλεκτρική θερμάστρα (όταν το κτίριο δεν έχη καλοριφέρ). Δεν εφαρμόζεται σ' αυτά ο γενικός κανόνας των άλλων μικρών αγγλικών ξενοδοχείων, που απαιτούν ιδιαίτερα πληρωμή για τη θέρμανση των δωματίων.

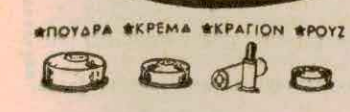
Μπορεί κανείς να φανί ποια-δήποτε ώρα της ημέρας. Τα φωτα της σκάλας μένουν αναμμένα όλη τη νύχτα.

Κι' όμως τα ξενοδοχεία της κ. Μήρς είναι φηνότερα από πολλά άλλα που προσφέρουν τις μισές μόνον άνεσεις. Πρέπει δε να σημειωθί ότι η ιδιοκτήτρια τους δεν τα ρεκαμαρεί. Κανείς μάλιστα — έκτος απ' την ίδια και τη γραμματέα της — δεν έξερεί ποιά άκριβώς είναι τα 60 ξενοδοχεία που ανήκουν σ' αυτήν και που λειτουργούν τόσο τέλεια!

Η σμίλη του Φειδία και ο χρωσθρ του Μιχαήλ Άγγέλου δεν μπορούν να προσφέρουν την τελειότητα της φυσικής ΩΜΟΡΦΙΑ που χαρίζει η ΦΥΣΙΚΗ ΜΕΤΑΞΑ με τα προϊόντα



Η ΦΥΣΙΚΗ ΜΕΤΑΞΑ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ



Τραγικό Διήγημα

Η παγίδα

Η άφρικανική νύχτα είχε άρχισι ν' απλώνεται άργά, όταν ο Έντουαρντ Μόνφορντ, διευθυντής υποκαταστήματος στη Λέρνα της εταιρείας κοσμητοσούκ της Κόντερχίλ, στη νοτιοανατολική Άφρική, τέλειωσε τη δουλειά του. Ένας στεναγμός άνακουφίσεως του έξωφευγε. Μπορούσε τώρα να κάνει έναν περίπατο για να ξεζαλισθί.

«Έτσι, νοικιάστηκαν γρήγορα και τα τρία δωμάτια του σπιτιού. Η κ. Μήρς κοιμόταν τώρα στην κουζίνα.

«Υστερα νοίκιασε ένα γειτονικό σπίτι, που γέμισε κι' αυτό σε 2 μέρες. Η κ. Μήρς μπόρεσε τότε ν' άγοράσει τρίτο σπίτι, ν' άναγκάσει την επίπλωσή και τη διακόσμηση του και να το μεταβάλι σε ξενοδοχείο, με 6 υπαλλήλους.

«Επί 4 χρόνια, εργάσθηκε σκληρά. Δεν ήξερε τί θα τη διασκέδασι, κινηματογράφος, περίπατος...

«Όταν έτυχε να πάη σε μιά λουτρόπολη, στην αρχή της καλοκαιρινής σεζόν. Όταν έμαθε πως πουλιόνταν δυο ξενοδοχεία, δεν μπόρεσε ν' αντισταθί στον πειρασμό. Κι όμως την είχαν προειδοποιήσει ότι το ένα απ' αυτά έμενε άδειανό από 2 χρόνια κι' ότι έθεωρείτο στοιχειωμένο!

— Τόσο το καλλίτερο! είπε. Θα το πάρω φτηνά...

Αφού μεταμόρφωσε κυριολεκτικά τα δυο ξενοδοχεία, ανέθεσε τη διεύθυνσή τους στην ευπιστή γραμματέα της, αφού της έδωσε ειδικές οδηγίες: Να μην αρνείται ποτέ στους πελάτες ό,τι θάβηλαν, και να παραδέχεται πάντα πως είχαν δίκιο, σε κάθε περίπτωση.

Μ' αυτές τις γενικές άοχές λειτουργούν κι' όλα τα ξενοδοχεία που άπέκτησε άργότερα. Είναι μικρά — γιατί η κ. Μήρς έχει διαπιστώσει ότι ο κόσμος δυσπιστεί στα μεγάλα ξενοδοχεία — αλλά έχουν άνεσεις και πολυτέλεια. Σε κάθε δωμάτιό τους υπάρχει τρεχούμενο νερό, ζεστό και κρύο, καθώς κι' ηλεκτρική θερμάστρα (όταν το κτίριο δεν έχη καλοριφέρ). Δεν εφαρμόζεται σ' αυτά ο γενικός κανόνας των άλλων μικρών αγγλικών ξενοδοχείων, που απαιτούν ιδιαίτερα πληρωμή για τη θέρμανση των δωματίων.

Μπορεί κανείς να φανί ποια-δήποτε ώρα της ημέρας. Τα φωτα της σκάλας μένουν αναμμένα όλη τη νύχτα.

Κι' όμως τα ξενοδοχεία της κ. Μήρς είναι φηνότερα από πολλά άλλα που προσφέρουν τις μισές μόνον άνεσεις. Πρέπει δε να σημειωθί ότι η ιδιοκτήτρια τους δεν τα ρεκαμαρεί. Κανείς μάλιστα — έκτος απ' την ίδια και τη γραμματέα της — δεν έξερεί ποιά άκριβώς είναι τα 60 ξενοδοχεία που ανήκουν σ' αυτήν και που λειτουργούν τόσο τέλεια!

— Τόσο το καλλίτερο! είπε. Θα το πάρω φτηνά...

Αφού μεταμόρφωσε κυριολεκτικά τα δυο ξενοδοχεία, ανέθεσε τη διεύθυνσή τους στην ευπιστή γραμματέα της, αφού της έδωσε ειδικές οδηγίες: Να μην αρνείται ποτέ στους πελάτες ό,τι θάβηλαν, και να παραδέχεται πάντα πως είχαν δίκιο, σε κάθε περίπτωση.

Μ' αυτές τις γενικές άοχές λειτουργούν κι' όλα τα ξενοδοχεία που άπέκτησε άργότερα. Είναι μικρά — γιατί η κ. Μήρς έχει διαπιστώσει ότι ο κόσμος δυσπιστεί στα μεγάλα ξενοδοχεία — αλλά έχουν άνεσεις και πολυτέλεια. Σε κάθε δωμάτιό τους υπάρχει τρεχούμενο νερό, ζεστό και κρύο, καθώς κι' ηλεκτρική θερμάστρα (όταν το κτίριο δεν έχη καλοριφέρ). Δεν εφαρμόζεται σ' αυτά ο γενικός κανόνας των άλλων μικρών αγγλικών ξενοδοχείων, που απαιτούν ιδιαίτερα πληρωμή για τη θέρμανση των δωματίων.

Μπορεί κανείς να φανί ποια-δήποτε ώρα της ημέρας. Τα φωτα της σκάλας μένουν αναμμένα όλη τη νύχτα.

Κι' όμως τα ξενοδοχεία της κ. Μήρς είναι φηνότερα από πολλά άλλα που προσφέρουν τις μισές μόνον άνεσεις. Πρέπει δε να σημειωθί ότι η ιδιοκτήτρια τους δεν τα ρεκαμαρεί. Κανείς μάλιστα — έκτος απ' την ίδια και τη γραμματέα της — δεν έξερεί ποιά άκριβώς είναι τα 60 ξενοδοχεία που ανήκουν σ' αυτήν και που λειτουργούν τόσο τέλεια!

— Τόσο το καλλίτερο! είπε. Θα το πάρω φτηνά...

Αφού μεταμόρφωσε κυριολεκτικά τα δυο ξενοδοχεία, ανέθεσε τη διεύθυνσή τους στην ευπιστή γραμματέα της, αφού της έδωσε ειδικές οδηγίες: Να μην αρνείται ποτέ στους πελάτες ό,τι θάβηλαν, και να παραδέχεται πάντα πως είχαν δίκιο, σε κάθε περίπτωση.

Μ' αυτές τις γενικές άοχές λειτουργούν κι' όλα τα ξενοδοχεία που άπέκτησε άργότερα. Είναι μικρά — γιατί η κ. Μήρς έχει διαπιστώσει ότι ο κόσμος δυσπιστεί στα μεγάλα ξενοδοχεία — αλλά έχουν άνεσεις και πολυτέλεια. Σε κάθε δωμάτιό τους υπάρχει τρεχούμενο νερό, ζεστό και κρύο, καθώς κι' ηλεκτρική θερμάστρα (όταν το κτίριο δεν έχη καλοριφέρ). Δεν εφαρμόζεται σ' αυτά ο γενικός κανόνας των άλλων μικρών αγγλικών ξενοδοχείων, που απαιτούν ιδιαίτερα πληρωμή για τη θέρμανση των δωματίων.

Πριν βγῇ απ' την πόρτα ὁ Κέννα, γύρισε καὶ εἶπε στὸ Μόνφορντ :

— Θὰ πεταχῶ στὸ Ντόλο μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου γιὰ τρεῖς μέρες καὶ θὰ ξαναγυρίσω ἐδῶ τὸ βράδυ τῆς τρίτης ἡμέρας γιὰ νὰ σὰς περιμένω...

Ὁ "Εντουαρντ Μόνφορντ εἶχε μείνει μὲ τὸ κεφάλι σκυμένο. Μόνον ὅταν ἀκούσε τὸ αὐτοκίνητο τοῦ ἐπιθεωρητοῦ ν' ἀπομακρύνεται κατάλαβε πὼς ὅλα εἶχαν τελειώσει. Ὄσοστον τὸν ἀνακούφιζε ἡ σκέψη ὅτι ὁ γυιὸς του δὲν θὰ μάθαινε τίποτε... Κατόπιν ὅμως; Τότε πιά θὰ τὰ μάθαινε ὅλα. Τί καταστροφή!...

Γιὰ μιὰ στιγμή, ὁ Μόνφορντ σκέφτηκε τὴ λύση τῆς αὐτοκτονίας. Ἀλλ' αὐτὴ διώρωνε τὰ πράγματα μόνο γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, ὅχι, ὅμως καὶ γιὰ τὸ λατρευτό του Οὐίλλιαμ.

Ἦρχε, βέβαια, μιὰ ἄλλη λύσις. Ὁ Μόνφορντ τὴ σκέφτηκε πολύ, δίστασε γιὰ μερικὲς στιγμὲς καὶ ἀπὸ τὸ τέλος, πῆρε τὴν ἀπόφασή του...

Τὸ βράδυ τὴν προηγούμενης ἡμέρας ἀπὸ ἐκείνην πού ὁ ἐπιθεωρητὴς εἶχε ὀρίσει γιὰ τὴν ἐπιστροφή του, ὁ Μόνφορντ ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὸ μπουγγκαλόου καὶ πῆρε τὸ μονοπάτι πού ἔφερνε στὴ Ντάπια.

Ἦξερε καλὰ πού πῆγαινε καὶ τί θὰ ἔκανε. Ὁ ἐπιθεωρητὴς θὰ ξεκίνησε χωρὶς ἀμφιβολία μὲ τὸ βασιλεῖμα τοῦ ἡλίου ἀπὸ τὸ Ντόλο, ὁδηγώντας τὸ αὐτοκίνητό του, ὥστε νὰ βρεῖται καὶ τὰ ξημερώματα στὴ Λέρνα. Ὁ δρόμος στὴν περιοχή τῆς Ντάπια ἦταν πολὺ ἀναισθητός καὶ γεμάτος στρόφες.

Ὁ Μόνφορντ εἶχε στὸ μυαλό του ἕνα ὀρισμένο σημεῖο. Λίγο ἀν' λοξοδρομοῦσε τὸ αὐτοκίνητο σ' αὐτὸ θάπεφτε ἀμέσως σ' ἕνα τρομερὸ βάραθρο πού βρισκόταν ἀπὸ κάτω. Τὸ νὰ λοξοδρομήσῃ ἦταν πολὺ εὐκόλο. Δὲν χρειαζόταν παρὰ μερικὲς μεγάλες πέτρες, βαλμένες λοξὰ πάνω στὸ δρόμο, σὲ μιὰ ἀποτομὴ στρόφης. Ὁ ἐπιθεωρητὴς πού θὰ βρισκόταν μέσα στὸ αὐτοκίνητο ἦταν ἀδύνατο νὰ τὶς δῇ καὶ θάπεφτε στὸ βάραθρο...

Ὁ Μόνφορντ θὰ χρειαζόταν νὰ κόμῃ κατόπιν ἕνα δεύτερο κόπο : νὰ βγάλῃ τὶς πέτρες.

"Ἀλλ' αὐτὸ θὰ ἦταν ἕνα παιχνίδι δάκι.

Ὁ γυιὸς του θάφτανε τὴν ἄλλη μέρα τὸ ἀπόγευμα.

Τὰ ξημερώματα, ὁ δολοφόνος γύρισε στὸ μπουγγκαλόου. Ὅλα εἶχαν γίνει ὅπως τὰ πρόβλεψε. Τὸ αὐτοκίνητο εἶχε χτυπήσει μὲ ὀρμή πάνω στὶς πέτρες καὶ εἶχε κυλῆσει κατόπιν μέσα στὸ βάραθρο. Ὅσο γιὰ κείνον πού βρισκόταν μέσα, ἕνας Θεὸς ἤξερε πόσα κομμάτια εἶχε γίνει.

Ὁλὴ ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁ Μόνφορντ τὴν πέρασε πολὺ ναρούμενα. Ἕνα μεγάλο βάρος εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ στήθος του. Ὁ γυιὸς του, μπορούσε τώρα ναρῇ. Δὲν θὰ εἶχε λόγο νὰ ντρέπεται γιὰ τὸν πατέρα του.

Ἀλλὰ ἐκείνος πού ἀντίκρουσε στὸ δρόμο τὸ ἄλλο πρωῒ, ἦταν ὁ... Μακ Κέννα!

Ὁ Μόνφορντ γούρλωσε τὰ μάτια του ὅταν τὸν εἶδε.

— Μὴν ἀνυσυχεῖς, Μόνφορντ, τοῦ εἶπε ὁ ἀστυνομικός. Θὰ σε περιμένω, χωρὶς νὰ σ' ἐνοχλήσω. Ἐμαθα ὅτι χθὲς ἔφτασε στὸ Ντόλο καὶ ὁ γυιὸς σου καὶ ὅτι ξεκίνησε μ' ἕνα ἀγοραστὸ αὐτοκίνητο γιὰ νὰρῇ ἐδῶ... Βιάζοταν μάλιστα καὶ ἔφυγε πρὶν ἀπὸ μένα. Καλὸς τὸν δέχτηκες Μόνφορντ...

Ὁ Μόνφορντ τὸν κύτταξε σὰν ἀπολιθωμένο. Μήπως ὁ νεοεισερχόμενος... Ὁ Μακ Κέννα ἦταν ὁλοζώντανος μπροστά του. Καὶ κείνος πού βρισκόταν στὸ βάθος τοῦ βάραθρου ἦταν ὁ γυιὸς του, ὁ Οὐίλλιαμ... Τὸν εἶχε σκοτώσει μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια, νομίζοντας πὼς ἦταν ὁ ἐπιθεωρητὴς!...

Εἶχε σκοτώσει τὸ παιδί του!...

Ὁ Μακ Κέννα, βλέποντάς τον ἔτσι σαστισμένο, ἀναστατωμένο, ἔξαλλο, τὸν ρώτησε : — Τί ἔπαθες, Μόνφορντ;

Ὁ Μόνφορντ δὲν τοῦ ἀπάντησε.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἔβγαλε τὸν περιστροφὸ ποῦ καὶ τὸ στήριξε στὸν κρόταφό του. Ἐπειτα πίεσε τὴ σκανδάλη...

Ἦταν ἡ θεία τιμωρία πού ἔβαλε τέρμα σὲ μιὰ κακοποιὸ ὑπάρχει γιὰ νὰ μὴ σκορπῇ τὸ θάνατο καὶ σ' ἄλλους ἀθώους.

ΧΕΝΡΥ ΡΟΜΠΕΡΤ

ΓΚΡΕΚΑ

Η ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ τῆς γυναικείας φύστας

Τὸ γυνὸ συγκινεῖ έντονα. ἄλλὰ
κουράζει πολὺ εύκολα

"Ἀν ρωτήσετε ἕναν ἄνθρωπο τοῦ δρόμου, ποῖα γνώμη ἔχει γιὰ τὸ μήκος τῆς γυναικείας φύστας, θὰ σὰς ἀπαντήσῃ: «Γιὰ τὰ μάτια ὁλων ἐκείνων πού ξέρουν νὰ βλέπουν, τὸ πρόβλημα εἶναι ἄπλο: Οἱ γυναῖκες πού ἔχουν λεπτές καὶ καλοφτιαγμένες γάμπες πρέπει νὰ φοροῦν κοντές φύστες. Κι' ἐκείνες πού ἔχουν χοντρές καὶ κακοφτιαγμένες, μακρὲς. Ἐτσι, τὸ πρόβλημα θὰ εἶχε λύση μιὰ γιὰ πάντα».

Οἱ αἰσθητικοὶ θὰ σὰς ποῦν: «Ἡ μακρὰ φύστα μεγαλώνει τὸ σῶμα καὶ δίνει ἀρμονία καὶ χάρι στὴ σιλουέττα. Ἡ κοντὴ προσθέτει γοητεία σὲ μιὰ γυναῖκα, μὲ τὴν προϋπόθεσι πὼς ἔχει ὠραία πόδια. Καὶ τὴν κάνει νὰ φαίνεται νεώτερη, ἐνῶ ταυτόχρονα τῆς δίνει ἐλευθερία καὶ χάρι στὶς κινήσεις».

Οἱ γυναῖκες, μ' ὅλο πὺ εἶναι οἱ μόνες ἐνδιαφερόμενες σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, δὲν ἔχουν γνώμη. Τὸ ἀγωνιώδες ἐρώτημα, πὺ τίς ἀπασχολεῖ κάθε τόσο, εἶναι πὺς θέλει ἡ μόδα τὶς φύστες τους. "Ἀν τὶς θέλῃ κοντές θὰ τὶς κάμουν κοντές καὶ ἂν τὶς θέλῃ μακρὲς θὰ τὶς κάμουν μακρὲς.

Κι' ἡ μόδα πὺς θέλει τὴ γυναικεία φύστα; Μὴν γελιομαστε! Ἡ μόδα δὲν ἔχει δικὰ τὴς γούστα. Παίξει μόνο μὲ τὰ δικὰ μας γούστα. Ὁ βασικός τῆς κανὼν εἶναι ἕνας καὶ μόνος: ἡ συνεχὴς καὶ ἀδιάκοπη ἀλλαγὴ. Τὴν ἀδιαφιλονίκητη κυριαρχία πὺς ἔξασκεῖ πάνω μας τὴν στηρίζει σὲ μιὰ βραδικὴ καὶ θεμελιώδη παρατήρησι. Τίποτε δὲν κουράζει περισσότερο καὶ γρηγορώτερα τὸ ἀνθρώπινο μάτι ἀπὸ τὸ νὰ βλέπῃ διαρκῶς τὰ ἴδια πράγματα. Ὅταν χορτάσῃ ἀπὸ ἕνα πράγμα ποθοῦμε ἀμέσως κάτι ἄλλο, ὅχι γιὰτὶ εἶναι καλύτερο ἢ ὠραιότερο, ἀλλὰ γιὰτὶ εἶναι διαφορετικό.

Αὐτὸν τὸν κανὼνα ἐκμεταλλεύεται ἡ μόδα, πὺ, στὴν πραγματικότητα, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν περιοδικὴ ἐμφάνισι τῶν ἰδίων πραγμάτων.

«Εἰκόνι πὺ λανθάρουν τὴ μόδα, παρατηρεῖ ἕνας Γάλλος κριτικός, δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ ν' ἀντιφάσκουν διαρκῶς μὲ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ τους. Ὑποστηρίζουν σήμερὰ ἐκείνο πὺ κατηγόρησαν χθὲς, γιὰ νὰ τὸ κατηγόρησουν καὶ αὐτὸ μὲ τὴ σειρά του, στὴν κατάλληλη στιγμή. Ἐτσι, δημιουργοῦν ἐκείνο πὺ καλοῦμε μόδα. Τὸ ἀξιοσημείωτο σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι εἶναι ὅτι κανεὶς δὲν προσέχει αὐτὲς τὶς ἀντιφάσεις μ' ὅλο πὺ τὸ διάστημα πὺ μεσολαβεῖ μεταξὺ δύο ἀλλαγῶν εἶναι σχετικὰ ἐλάχιστο: μόλις μιὰ διειτία» καὶ κάποτε πολὺ λιγώτερο».

Κυττάζετε τὸ παραπάνω σχέδιο, πὺ δείχνει τὰ ἀνεβοκατεβάσματα τῆς γυναικείας φύστας ἀπὸ τὸ 1914 ὡς σήμερὰ. Κάθε ἀνέβασμα τῆς φύστας ἀκολουθεῖται ἀπὸ ἕνα ἀντίστοιχο κατεβάσμα, πὺ τὸ διαδέχεται ἕνα καινούργιο ἀνέβασμα. Ἐλέγε κανεὶς πὺς ἡ γυναικεία φύστα φοβάται διαρκῶς πὺς τὸ παρακάμει, εἴτε πρὸς τὰ πάνω, εἴτε πρὸς τὰ κάτω καὶ βιάζεται νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ λάθος τῆς. Ἀλλὰ δὲν εἶναι ποτὲ βέβαιη γιὰ ὅ,τι κάνει. Στὸ ζήτημα αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν πιὸ πιστὴ ἐκφράσι τῆς γυναικείας ψυχροσυνθέσεως. Τὸ βασικὸ χαρακτηριστικὸ τῆς εἶναι ἡ ἀστάθεια. Γιατὶ καταλαβαίνει πὺς ἂν σταμάτησῃ κάπου, θὰ πάψῃ τὴν ἴδια στιγμή νὰ ὑπάρχει.

Ἕνα ἄλλο ζήτημα πὺ ἀπασχολεῖ πολλές φορές τοὺς αἰσθητικούς εἶναι ἂν ἡ γυναῖκα κερδίζει ἢ χάνει φανερώοντας τὴ φυσικὴ ὀμορφιά τοῦ κορμιοῦ τῆς. (Ἡ παρατήρησις αὕτη, ὅπως εἶναι εὐνόητο, δὲν ἀναφέρεται σ' ὅλες ἀνεξαιρέτως τὶς γυναῖκες, ἀλλὰ μόνο σὲ κείνες πὺ ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν κάτι τὸ πραγματικὰ ὠραῖο καὶ γοητευτικό).

Στὸ ζήτημα αὐτὸ ὅλοι οἱ αἰσθητικοὶ εἶναι σύμφωνοι. Ἡ γυναῖκα γοητεῖ περισσότερο μὲ ὅ,τι κρύβει παρὰ μὲ ὅ,τι φανεώνει. Ἡ γυνὴ ὀμορφιά συγκινεῖ έντονα, ἀλλὰ κουράζει πολὺ εύκολα. Αἰσθάνεται κανεὶς τὴν ἀνάγκη νὰ τὴν σκεπασῇ μὲ κάτι, γιὰ νὰ διατηρήσῃ τὴ φρεσκάδα καὶ τὴ δροσιὰ τῆς. Τὸ γυνὸ ἔχει ἀναμφισβήτητα τὴ θέσι του στὴν τέχνη σὰν ἐκφράσι μιᾶς ὑπέρτατης ἀρμονίας. Ἀλλὰ στὴ ζωὴ κατανεῖται κουραστικὸ καὶ κάποτε ἀποκρουστικό. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ὁ Γάλλος αἰσθητικὸς Μωρίς Σωμὺρ δίνει στὶς γυναῖκες τὴν ἀκόλουθον συμβουλή: «Μὴν ξεσκεπάζετε τὴν ὀμορφιά σας. Κάνετε ἐκείνους πὺ σὰς βλέπουν νὰ τὴν ὑποπτεῖνται. Ἐτσι ἀνεβάσετε τὴν ἀξία τῆς».

Τὸ γυνὸ ἔχει ἀξία ἐφόσον εἶναι σκεπασμένο. Ὅταν ἀποκαλυφθῇ, κατανεῖται συνήθεια καὶ δὲν συγκινεῖ πλέον ὅπως δὲν μὴς συγκινεῖ πιά ἡ γυνὴ παλάμη ἢ τὸ ἀνοιχτὸ χέρι.

Ἐλετε νὰ σὰς διηγηθῶ τὴν ἱστορία τῆς «Γέφυρας τῆς Προδοσίας»; εἶπε ὁ ὀδηγὸς Χόφερ στοὺς ξένους περιηγητὰς, μαζεμένους στὸ σαλόνι ἑνὸς μεγάλου ξενοδοχείου τῶν Ἀλπεων. Ἀκούστε λοιπόν.

» Πρὶν ἀπὸ 20 χρόνια, ἐρχόταν τακτικὰ στὰ μέρη μας ὁ Γερμανὸς δόκτωρ Ρέσμαν, ἕνας ἀκούραστος καὶ τολμηρὸς ἀλπινοστῆς. Μ' ἐπαίρει πάντα μαζί του στὶς ἐκδρομὲς του. Μιὰ χρονιά, τὸν συνώδεψε καὶ ἡ γυναῖκα του, ἡ Ἐλσα, μιὰ ξανθὴ καλλονὴ, καθὼς καὶ ὁ φίλος του ὑπολογαγὸς Χούμπερ. Δὲν ἄργησα νὰ μαντέψω ὅτι ὑπῆρχε κάποιος μυστικὸς δεσμὸς μεταξὺ αὐτῶν τῶν δύο. Τὸ καταλάβαινα ἀπ' τὶς κρυφὲς ματιές τους, ἀπ' τὰ τρυφερὰ χεῖρα...



— Ἀβλιε! οὐρλιάσε ὁ Ρέσμαν. Μοῦ σκότωσε τὴν Ἐλσα μου!...

σφιγξίματά τους, ἀπ' τὰ ψιθυρίσματα τοῦ ὅταν τύχαινε νὰ λείπῃ ὁ Ρέσμαν... Μὰ ἕνας ὀδηγὸς ἔχει ὑποχρέωσι νὰ σωπαίνει, ὅ,τι κι' ἂν δῇ...

» Ἕνα πρωῒ, ἔκαμαν καὶ οἱ τρεῖς μιὰ ἐκδρομὴ ὡς τὴν κορυφὴ Ρίφελ. Τοὺς συνώδεψε καὶ ἡ Ἐλσα, ὅπως συνήθως. Ἀφοῦ φάγαμε πρόχειρα, ἔκει πάνω, ὁ Ρέσμαν μὲ πῆρε μαζί του γιὰ ν' ἀνεβούμε λίγο πιὸ ψηλά. Ἡ Ἐλσα ἔμεινε μόνη μὲ τὸ Χούμπερ.

» Σὲ κάμποσιν ὥρα, σταματήσαμε γιὰ νὰ ξεκουραστούμε. Ὁ Ρέσμαν κύτταξε μὲ τὰ δυνατὰ του κιάλια τὸ πανόραμα πὺ ἀπλωνόταν κάτω ἀπ' τὰ πόδια του.

» Ἐμφανικά, τὸν εἶδα νὰ χλωμιάζῃ, ν' ἀφήνῃ τὰ κιάλια καὶ νὰ σκουπίζῃ τὸ ἰδρωμένο του μέτωπο...

» Κύτταξε, Χόφερ! μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ πνιχτή.

» Πῆρα τὰ κιάλια καὶ κύτταξα πρὸς τὴ διεύθυνσι πὺ μοῦδεινε. Μέσα σ' ἕνα κῆλιμα τῶν βράχων, διακόσια μέτρα χαμηλότερα, δέκρινα δύο κορμὴ σφιχταγκισσμένα: Ἦταν ἡ Ἐλσα καὶ ὁ Χούμπερ!

» Ὁ Ρέσμαν ἔτρεμε σύγκορμος, μὲ τὰ μάτια του μεγαλωμένα ἀπ' τὴ φρίκη.

» — Οἱ προδότες!... Οἱ ἄτιμοι! τραύλισε. Θὰ ἐκδικηθῶ!... Μὴν πῆς λέξι σὲ κανένα, Χόφερ! Μοῦ τ' ὀρκίζεσαι;

» Τοῦδωσα τὴν ὑπόσχεσι πὺ μοῦ ζητοῦσε. Ὑστερὰ κατεβήκαμε ἐκεῖ πούχαμε ἀφίσει τοὺς δύο ἄλλους. Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Ρέσμαν εἶχε ξαναπαρεῖ τὴ συνηθισμένη ἡσυχὴ ἐκφράσι τῆς. Κανεὶς δὲν μπορούσε νὰ μαντέψῃ τὴν τρικυμία τῆς ψυχῆς του... Ἡ γυναῖκα του καὶ ὁ Χούμπερ τὸν ὑποδέχτηκαν γελαστοί.

» — Σκέφθηκα, τοὺς εἶπε ἐκείνος, πὺς μπορούμε νὰ περάσουμε τὴ νύχτα μας στὸ καταφύγιο τοῦ Ρίφελ καὶ νὰ γυρίσουμε αὐριο στὸ ξενοδοχεῖο.

» Οἱ ἄλλοι συμφώνησαν. Ἐγὼ κύτταξα τὸ Ρέσμαν, ἀπορώντας μὲ τὴ δύναμι τῆς βελήσεώς του, πὺ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ κρύβῃ τόσο καλὰ τὶς σκέψεις καὶ τὰ συναισθηματά του...

» Κατὰ τὶς 10 τὸ βράδυ, πῆγαμε ὅλοι νὰ κοιμηθούμε στὶς κἀμαρές μας. Μὰ ὁ Ρέσμαν θέλησε νὰ κἀν ἕναν περίπατο, μὲ τὴν πανσέληνο.

» Ἐμεινα ὀλη τὴ νύχτα ἄγρυπνος. Μὲ βασάνιζαν θλιβερὰ προαισθηματά. Στὶς 2 περίπου, ἀκούσα στὴ σκάλα τὰ βήματα τοῦ Ρέσμαν... Πού ἦταν ὡς τότε; Τί εἶχε κάνει;

» Κατὰ τὶς 4, ἤμαστε ὅλοι ἑτοιμοὶ γιὰ νὰ ξεκινήσουμε.

» — Νὰ ἡ διαδρομὴ πὺ θ' ἀκολουθήσουμε, εἶπε ὁ Ρέ-

σμαν. Θὰ κατεβούμε ὡς τὸν καταρράκτη, θὰ περάσουμε τὴ γέφυρα, καὶ ἀπ' τὴν Κόκκινη Κορφὴ θὰ φτάσουμε στὸ ξενοδοχεῖο. Συμφωνοῖ;... Ἐσὺ, Χούμπερ, θὰ πηγαίνει μπροστά. Μετὰ τὴ γέφυρα, θὰ πάρῃ τὴ θέσι σου ὁ Χόφερ, γιὰ νὰ μὴς δείχνῃ τὸ δρόμο.

» Πραγματικά, ἀρχίσαμε τὴν κατάβασι. Ὁ Χούμπερ προηγήθη, ἀκολουθοῦσαν ἡ Ἐλσα, ὁ Ρέσμαν, καὶ τελευταῖος ἐγὼ.

Πρὶν ἀκόμη ξημερώσῃ, εἴχαμε φτάσει στὸν καταρράκτη. Ἀντὶ γιὰ τὴ σπερινὴ στερεὴ γέφυρα, ὑπῆρχε τότε στὸ μέρος ἐκεῖνο ἕνα ἐλαφρὸ ξύλινο γεφυράκι, πάνω ἀπ' τὸ βάραθρο. Ὁ Χούμπερ σταμάτησε κοντὰ τὸν γιὰ νὰ θαυμάσῃ τὸ θέαμα τοῦ καταρράκτη. Ἡ Ἐλσα ὄν ἔφτασε καὶ ἀκούμπησε στὸ μπράτσο του.

Δραματικὸ διήγημα

» Τὸ πρόσωπο τοῦ Ρέσμαν εἶχε πάρει τρομακτικὴ ἐκφράσι. Τὰ μάτια του γυάλιζαν παράξενα, τὰ χεῖλιά του ἔτρεμαν. Ἀνατρίχιασα δίχως νὰ τὸ θέλω...

» — Ἐμπρός, Χούμπερ! φώναξε ὁ δόκτωρ.

» Ὁ ὑπολογαγὸς ἔκανε νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὴ γέφυρα, μὰ ἡ Ἐλσα πέρασε μπροστά του.

» — Προηγούνται οἱ κυρίες! εἶπε εὐθυσά.

» — Ὄχι! Ὄχι, Ἐλσα!... οὐρλιάσε ὁ Ρέσμαν.

» Ἦταν ὅμως ἀργά πιά: Ἡ νέα γυναῖκα εἶχε πατήσει πάνω στὴ γέφυρα... Ἀκούστηκε ἕνα δυνατό τρίξιμο, μιὰ φωνὴ ἀπελπισίας, καὶ τὸ γεφυράκι γκρεμίστηκε στὴν ἀβυσσο, μαζί μὲ τὴ δυστυχισμένη γυναῖκα!

» Τρελλὸς ἀπὸ ἀπελπισία, ὁ Ρέσμαν ὤρμησε πρὸς τὸ βάραθρο. Πρόλαβα νὰ τὸν συγκρατήσω τὴ στιγμή πὺ θάπεφτε καὶ αὐτὸς στὸν καταρράκτη. Ἐξέφυγε τότε ἀπ' τὰ χέρια μου καὶ ὤρμησε στὸ Χούμπερ, πὺ εἶχε μείνει κατάχλωμος καὶ ἀπολιθωμένος.

» — Ἀβλιε! οὐρλιάσε. Μοῦ σκότωσε τὴν Ἐλσα μου! Ἐσὺ μόνο ἔπρεπε νὰ πεθάνῃς!

» Τὸν ἄρπαξε ἀπ' τὸ στήθος καὶ τὸν ἔσπρωξε στὸ βάραθρο. Ἐκείνος συγκέντρωσε ὅλες τὶς δυνάμεις του γιὰ ν' ἀντισταθῇ. Ἐγὼ προσπάθησα νὰ τοὺς χωρίσω... Ἡ ἄγρια αὕτη πάλι γινόταν στὸ νεῖλος τῆς ἀβύσσου. Ἕνα παραπάτημα μπορούσε νὰ στοιχίσῃ τὴ ζωὴ καὶ στοὺς γρεῖς μας...

Ἐπιτέλους, ὁ Ρέσμαν κατάφερε νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὰ χέρια τοῦ ἀντιπάλου του καὶ πυροδότησε δύο φορές. Ὁ Χούμπερ σωριάστηκε κάτω, αἰμόφυρτος, καὶ κύλησε μέσα στὸ βάραθρο.

» Ὁ Ρέσμαν στάθηκε λίγες στιγμὲς ὀρθιος, ἀκίνητος, τρομερός... Ἐγὼ εἶχα παραλύσει ἀπὸ τὴ φρίκη καὶ τὴν ἀγωνία... Ὑστερὰ ὁ δόκτωρ ἀρχισε νὰ τρέχῃ σὰν τρελλὸς καὶ χάθηκε ἀνάμεσα στοὺς βράχους.

» Ὅταν συνήλθα κάπως, πλησίασα καὶ ἐξέτασα τὸ μέρος ὅπου στηριζόταν πρὶν ἡ γέφυρα. Τὰ σανίδια εἶχαν πρῶτονιστὴ πρόσφατα, στὸ μέρος ἐκεῖνο, μὲ κάποιο κοφτερὸ εργαλεῖο!... Ὁ Ρέσμαν εἶχε προετοιμάσει μιὰ θανάσιμη παγίδα γιὰ τὸν ἀντίπαλό του. Μὰ ἡ Τύχη θέλησε νὰ πέσῃ θύμα ἡ δυστυχὴ Ἐλσα!...

» Ἀπὸ τότε, τὸ τραγικὸ γεφυράκι ὀνομάστηκε «Γέφυρα τῆς Προδοσίας». Λίγες μέρες ἀργότερα, βρέθηκαν τὰ πτώματα τῆς Ἐλσας καὶ τοῦ Χούμπερ, παραμορφωμένα, ἀγνώριστα. Τοὺς ἔθαψαν κοντὰ-κοντὰ, στὸ μικρὸ νεκροταφεῖο...

» Ἡ παράνομη ἀγάπη πὺ τοὺς φλόγιζε εἶχε τὸ πιὸ τραγικὸ τέλος, μέσα σ' ἐκείνη τὴν πανοραμικὴ φύσι καὶ τὴν ἀπεραντοσύνη τοῦ οὐρανοῦ...

Ὁ Χόφερ σταμάτησε συγκινημένος. Οἱ πεοιγητὲς ἀλληλοκυττάχθηκαν χωρὶς νὰ ποῦνε τίποτα. Ἐόλεπαν μὲ τὴ φαντασία τους τὸ δράμα ἑνὸς ἀνθρώπου πὺ τελείωσε μέσα σ' αὐτὰ τὰ χιονισμένα βουνά...

Γ. ΜΠΑΞΙ

Φιλήσκει ἀνδραποεῖ

Στὸ Ἐλ Πάσο τοῦ Μεξικοῦ δὲν περνάει ἡμέρα πὺ μὴ γίνουν ἕνας ἢ περισσότεροι φόνοι. Γι' αὐτὸ, οἱ ἐφημερίδες χαιρέτησαν τελευταῖα μὲ ἰδιαίτερη ἱκανοποίησι τὶς δηλώσεις πὺ διεκδύνατο τῆς ἀστυνομικῆς Βουλῆς, πὺ ἐτόνιζε ὅτι ἡ ὁ Μαῖου ἦταν ἡ δεύτερη ἡμέρα ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ τερματισμοῦ τοῦ πολέμου, πὺ δὲν συνέβη κανένα ἐγκλήμα! Ἕνας Θεὸς ἔχει πότε βαρὴ ἢ τρίτη...



Προϊὸν τῆς

KALMOI

"FAREL", BIOM ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΩΝ ΕΛΛΗΝ ΠΡΟΙΟΤΩΝ

ΚΩΣΤΑΣ ΝΚΟΛΑΪΔΗΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ ΤΩΝ ΡΟΛΟΓΙΩΝ

Διλιπούτσες δικτατορίες και
μαθηματική ακρίβεια

Υπάρχουν στην Αμερική επιχειρήσεις που αναλαμβάνουν να συνιστούν στα διάφορα εργοστάσια μεταρρυθμίσεις για την αύξηση της παραγωγής τους και την ελαττώσι του κόστους των προϊόντων τους. Μία απ' αυτές λοιπόν πρότεινε σ' ένα εργοστάσιο ρολογιών να του υποδείξει τέτοιες μεταβολές και ν' αμειφθῇ με 10 % απ' τα κέρδη που θα πραγματοποιούσε απ' αυτές. Εκείνος δέχτηκε, μία και δεν είχε να χάσει τίποτε.

Πήγαν λοιπόν οι ειδικοί στο εργοστάσιο και ρίχτηκαν στις μελέτες. Σε δύο βδομάδες, παραιτήθηκαν και έλαβαν μ' απογοήτευση:

— Πώς να κάνουμε υποδείξεις σε μια δουλειά όπου... δεν βλέπουμε τίποτε;

Και δεν είχαν άδικο. Γιατί, πραγματικά, στα εργοστάσια μικρών ρολογιών, χρειάζεται κανείς... φακό για να δει τα μικροσκοπικά εξαρτήματα που παράγονται απ' τις πολυπλοκές μηχανές! Μερικά απ' αυτά είναι τόσο λεπτεπίλεπτα, ώστε για να μεταφερθούν από το ένα στο άλλο μέρος των μηχανών, δεν τα πιάνουν λαβίδες, αλλά τα σπρώχνουν φυσηκτά αέρος απηλαγμένου τελείως από υγρασία!

Τα τρία μεγαλύτερα εργοστάσια ρολογιών της Αμερικής έχουν συνολική ετήσια παραγωγή αξίας 150.000.000 δολларίων. Κι' όμως όλ' αυτά τα ρολογία δεν θα γέμιζαν καν ένα φορτηγό αυτοκίνητο...

Ενα παράδειγμα της λεπτής εργασίας που γίνεται σ' ένα τέτοιο εργοστάσιο, είναι το εξής: Ένας όγκος μετάλλου, βάρους 2 1/2 κιλών περίπου και αξίας 3 1/2 δολларίων, αφού υποστεί 12 διάφορες μεταμορφώσεις, μεταβάλλεται σε 250.000 ελατήρια - τρίχες, που γεμίζουν μόλις δύο χούφτες και στοιχίζουν περισσότερο από 50.000 δολларία.

Οι προμήθειες των πρώτων υλών αποτελούν πρόβλημα. Γιατί το εργοστάσιο χρειάζεται μικρές ποσότητες υλικών (μετάλλων, λαδιού, κλπ.) αλλά ειδικής ποιότητας. Χρειάζεται ακόμη εργασία τόσο λεπτή, ώστε όταν κάποτε ένας κατασκευαστής εργαλείων πήρε μία τέτοια παραγγελία, νόμισε στην αρχή πως τον κοροϊδίζουν και θυμώσε!...

Όσο για τους τεχνίτες που εργάζονται εκεί μέσα, νομίζει κανείς εκ πρώτης όψεως πως έχουν... τρία μάτια! Το «τρίτο μάτι» είναι ένας φακός, που τον στερεώνουν σ' ένα στεφάνι που φορούν γύρω απ' το κεφάλι τους, για να τον ανασκώνουν όταν δεν τον μεταχειρίζονται. Μόνο με τους φακούς αυτούς, που μεγεθύνουν τα αντικείμενα 15 φορές, μπορούν να εργασθούν οι τεχνίτες των ρολογιών.

Ας δούμε τώρα γιατί χρειάζεται τόσο σχολαστική ακρίβεια και προσοχή σ' αυτή την εργασία. Η λειτουργία ενός ρολογιού αποτελεί μία διαρκή «μάχη» μεταξύ του κυρίως ελατηρίου και της «τρίχας». Τα δύο αυτά ελατήρια ανταλλάσσουν συνεχώς «χτυπήματα» και σε κάθε χτύπημα περιστρέφονται λίγο οι οδοντωτοί τροχοί κι' οι δείκτες του ρολογιού. Συγχρόνως ακούμε το χαρακτηριστικό «τικ-τάκ».

Για να πηγαίνει λοιπόν σωστά το ρολόι, πρέπει τα χτυπήματα αυτά να νάνε 5 στο δευτερόλεπτο, δηλαδή 300 στο λεπτό. Αν είναι 301, το ρολόι πηγαίνει μπροστά 5 λεπτά κάθε μέρα. Το κοινό όμως ρολόγιο

δεν επιτρέπεται να λαθεύουν περισσότερο από 15-20 δευτερόλεπτα την ημέρα, και τα πιο καλλίτερα μόνο 3-4 δευτερόλεπτα. Συνεπώς, όλα τα εξαρτήματά τους πρέπει να νάνε τέλεια. Τα δύο ελατήρια πρέπει να έχουν ακριβώς τη σωστή δύναμη, κάθε τροχός να έχει ακριβώς το σωστό μέγεθος, κ.ο.κ.

Αυτό δεν θάταν εύκολο, ακόμη κι' αν όλα τα εξαρτήματα ήταν μεγάλα κι' εύκολομεταχειρίσιμα. Γίνεται δε δυσκολώτατο, προκειμένου για τα μικρά ρολογία μπρασελέ, διαμέτρου 1-2 πόντων, που είναι τώρα της μόδας για άντρες και γυναίκες (τα ρολογία της τσέπης έχουν 10 φορές λιγότερη ζήτηση). Μέσα στο μικρό αυτό χώρο, πρέπει να συναρμολογηθούν 119-193 εξαρτήματα!

Εξ άλλου, τα εξαρτήματα κάθε είδους πρέπει να νάνε τελείως όμοια το ένα με το άλλο, γιατί κατά τη συναρμολόγησή τους, οι τεχνίτες τα παίρνουν στην τύχη, μέσα απ' το σωρό.

Χρειάζονται περίπου 2.000 διάφορες εργασίες, για να κατασκευασθούν και να συναρμολογηθούν τα εξαρτήματα ενός κοινού ρολογιού.

Όλες αυτές εξελέγχονται λεπτομερώς. Κάποτε, γίνεται και... έλεγχος του έλεγχου. Χρειάζονται το λιγότερο 4 μήνες για την εξάσκηση ενός καλού τεχνίτη στις εργασίες αυτές — για μερικές δε, πολύ λεπτές, χρειάζεται εξάσκησης 4-6 ετών. Να γιατί τα 90 % του κόστους ενός ρολογιού αντιπροσωπεύουν εργατικά ήμερομίσθια.

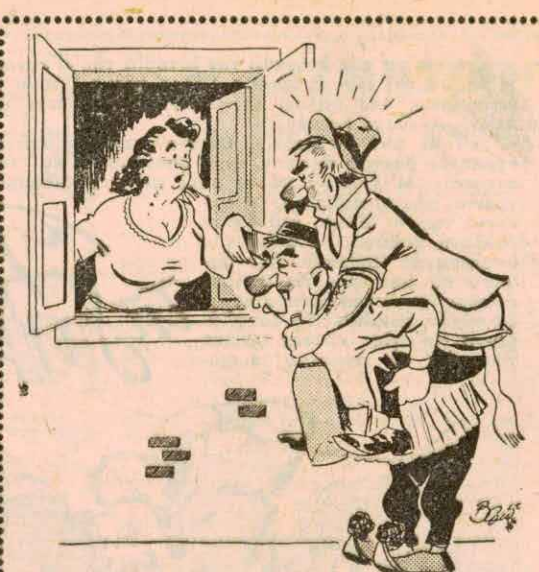
Οι τεχνίτες υποβάλλονται σ' εξέταση με μία ηλεκτρική συσκευή, που εξακριβώνει αν ο ιδιώτης τους έχει μεγάλη οξύτητα, όποτε θεωρούνται ακατάλληλοι για τις λεπτές εργασίες, γιατί η ελαχίστη σταγόνα του πύου αδύνατου οξέος αρκεί για να αλλοιώσει τα μικροσκοπικά μετάλλια εξαρτήματα.

Για τον ίδιο λόγο, η υγρασία του εργοστασίου διατηρείται κάτω από 50 % κι' η θερμοκρασία γύρω στους 24 βαθμούς.

Τα χρησιμοποιούμενα μέταλλα έχουν καθορισθῇ με μακρές έρευνες. Πρέπει να μη διαστέλλονται πολύ με την αύξηση της θερμοκρασίας και να μη μαγνητίζονται, αλλιώς τα ρολογία δεν θα μπορούσαν να εργασθούν κανονικά.

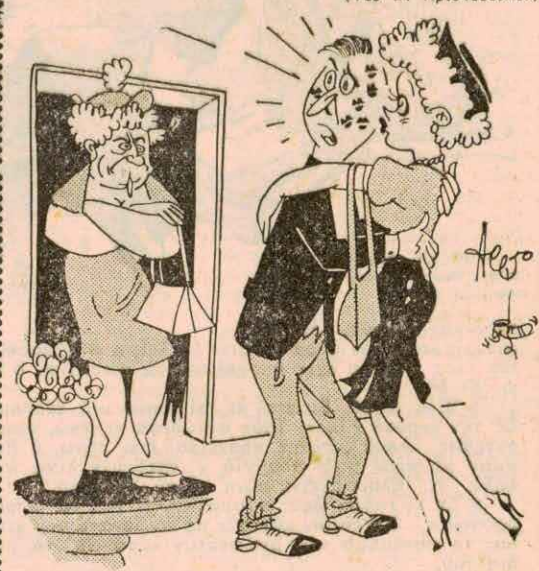
Γίνονται όμως και διάφορες άλλες έρευνες στα επιστημονικά εργαστήρια των εργοστασίων. Στην εποχή του πολέμου, χρειάζονταν πολλά χρονόμετρα, για τα αμερικανικά πλοία που κατασκευάζονταν τότε κατά εκατοντάδες. Τα ναυτικά όμως χρονόμετρα δεν χάνουν περισσότερο από μισό δευτερόλεπτο την ημέρα. Γι' αυτό, πρέπει να στηρίζονται οι άκρες των αξόνων τους σε γνήσια διαμαντάρια, ώστε να νάνε ελαχίστη η τριβή. Πού να βρεθούν όμως τόσα διαμάντια; Οι ειδικοί τεχνίτες που τα κατεργάζονταν, χρειάζονταν καιρό για να βρουν τον «προσανατολισμό κρυσταλλώσεως» κάθε ακατεργάστου διαμαντιού και να το κόψουν ανάλογο σ' Οί επιστήμονες λοιπόν ανακάλυψαν έναν τρόπο εύκολου και γρήγορου καθορισμού αυτού του προσανατολισμού με ακτινοσκοπήσι, κι' έτσι αυξήθηκε εκπληκτικά η παραγωγή διαμαντιών... κι' έχασαν τη δουλειά τους τόσο παλαιοί κι' ειδικοί τεχνίτες.

Σ' ένα εργοστάσιο ρολογιών, υπάρχει ακόμη κι' ένα μικρό αστεροσκοπείο, για να εξελεγχεται με τα άστρα η ακρίβεια των μεγάλων χρονόμετρων, με τα οποία συγκρίνονται όλα τα ρολογία κατά τον έλεγχο τους. Τα χρονόμετρα αυτά δεν κάνουν λάθος μεγαλύτερο από ένα εκατοστό του δευτερολέπτου!



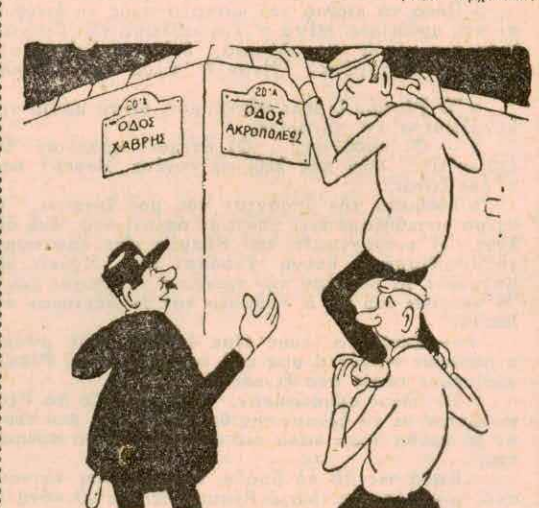
— 'Από δω, γυναίκα, να σου συστήσω τ' άξιο-
δερφάκι μου απ' το Λιόπσει. Είχα πάει σήμερα να
του κάνω επίσκεψη!...

(Του Β. Χριστοδούλου)



— Γυναίκα έχεις πολλά φίλια από τη φιλενάδα
σου την Κικίτσα!

(Του 'Αρχέλαου)



ΑΦΕΛΗΣ ΠΟΛΙΣΜΑΝ

— Γιατί παιδεύεστε, βρέ παιδιά, και δεν με ρω-
τάτε να σας πω τα ονόματα των δρόμων;

«Μαρίου»



Ο χομένος παράξειςος

— Κυρία Βρετού, να βάλω το
μπρίκι να πιουμε ένα καφεδάκι;

— Ευχαριστώ, παιδί μου, ο Θεός
να σε φυλάη, μουρούρισε μία γρη-
πούχε βγάλεη την καρέκλα της έξω
από την πόρτα να δροσιστή λιγά-
κι, όπως είχαν κάνει και οι άλλες
γειτόνισσες. Δεν άντεχω απ' τη φο-
βερό ζέστη.

«Κυρία» τη φώναζαν όλες, κι' άς
ήταν γρηά και φτωχή, κι' άς ήγγαι-
νε παραδουλεύτρα στα πλουσιό-
στα, για να ζήσει.

«Κυρία Βρετού» η αν από την ε-
τυχισμένη εποχή που ζούσε με τον
άντρα της και που τον παντοεύτη-
κε έπειτα από ένα σφοδρό έρωτα.
«Κυρία Άννα Βρετού» τη φώναζαν
πάντοτε και σαν αθόνη χαρούμενο
γυρόφερνε και τραγουδούσε στο ώ-
ραιο της σπιτάκι με τον ήπο, που
τόν είχαν ονομάσει «ο Παράδεισος
των Έρωτευμένων».

Ενα σπιτάκι κομψό, μοντέρνο,
έκει στη Ν. Ίανία. Έπειτα γεννη-
θηκε το παιδί τους, ο Γιαννάκης
τους, κι' η χαρά πλημύρισε την
καρδιά τους. Δεν ήταν πλούσιοι,
αλλά ο μισθος του αντρός της που
ήταν ταμίας σε μία μεγάλη εται-
ρεία, και το σπιτάκι που ήταν προί-
κα της, τους επέτρεπε να ζούν κά-
πως άνετα.

Μά, νά, που η μοίρα τους φθό-
νησε κάποτε και μία νύχτα ήρθε να
χτυπήσει την πόρτα τους.

Αρρώστησε βαρεία το παιδί τους
και οι γιατροί είπαν πως είχε κα-
κοήθη όγκο στο κεφάλι.

Αυτή η τρομερή αρρώστεια του
Γιαννάκη τους ήταν για τους άμοι-
ρους γονείς η αρχή της δυστυχίας
τους. Τα έξοδα της έγχειρήσεως εί-
χαν καταβροχθίσει όλες τους τις οί-
κονομίες, και ο ταχτικός μισθος
χρειάζονταν σχεδόν ολόκληρος για τη
θεραπεία του Γιαννάκη.

Από τους συγγενείς κανείς δεν
ήταν σε θέση να τους βοηθήσει και
η απελπισία άρχισε να σκληραίνει
τις ματιές τους και τα λόγια τους.

Ενα μεσημέρι, ο άντρας της γύ-
ρισε αμίλητος στο σπιτί και κλει-
στηκε στο γραφείο του.

Η Άννα έτρεξε σε λίγο να τον
βρή. Μία σπαρταχτική κραυγή της
έφυγε σαν άνοιξη την πόρτα, στο
θέαμα που αντίκρισε και ώρμησε
πάνω στον άντρα της, που καθισμέ-
νος στο γραφείο, μ' ένα σωρό χαρ-
τιά του ένα πιστόλι.

Ύστερα από μία συνταρακτική
πάλη μεταξύ τους, η Άννα κατάφε-
ρε να τον αποψάλισι.

— Τί πάς να κάνης, δυστυχισμέ-
νε μου; Γιατί θέλεις να σκοτωθής;
Τί σου συμβαίνει και δεν μου το
λές;

— Τίποτα που να μπορή να μ'

εμποδίση να λείψω από τη μέση...
Και χωρίς να πάρη αναπνοή,
συνέχισε:

— Με δίδωσαν από τη δουλειά με
την κατηγορία του κλέφτη.

— Μά... αυτό είναι τρομερό... άλ-
λά δεν είναι λόγος να σκοτωθής... ά-
φου μπορείς ν' αποδείξης πως δεν
είσαι κλέφτης... πως είσαι άθώος...

— Δυστυχώς δεν μπορώ να το ά-
ποδείξω, γιατί είμαι κλέφτης... Ναι,
είμαι ένας κλέφτης! Άπό τον καιρό
που άρρώστησε το παιδί, έπειρα
διάφορα μικροποσά, που τα δικαι-
λογούσα σε άνυπαρκτα έξοδα της
εταίρειας. Μ' ανακάλυψαν και...

Σε μία τέτοια στιγμή η Άννα
αποφάσισε να πουλήσει το σπιτί
της και να εγκατασταθῇ με τον άν-
τρα της και το άρρωστο ακόμα παι-
δί της σε δυο καμαρούλες κάπου έ-
κει στα Πατήσια.

Τα κλεμμένα λεφτά πληρώθηκαν,
αλλά ο Άντάνης, ο άντρας της, έ-
μεινε άνεργος για πολόν καιρό και
τα ύπόλοιπα λεφτά που έμειναν ά-
πό την πώληση του σπιτιού, άρχι-
σαν να μη φτάνουν πιά ούτε για τα
καθημερινά τους έξοδα.

Οι στενοχώριες αδυνάτισαν την
καρδιά του Άντάνη κι' έτσι η δύ-
στυχη γυναίκα είχε τώρα δυο άρ-
ρώστους.

Ολόκληρες νύχτες στριφογύριζε
στο κρεβάτι της με μάτια ορθάνοι-
χτα από την άπνεια σαν τη βασάνι-
ζε η σκέψη πως να βρή έναν τρό-
πο που να βοηθήσει τους δυο άγα-
πημένους της.

Μία απ' αυτές τις νύχτες, που
ήταν η πιο τρομερή νύχτα της ζωής
της, άκουσε από τη διπλανή κα-
μαρα που κοιμόταν το παιδί της
μία φωνή, ίδια με ουσική του άνθρω-
που που πνίγεται.

Εύπνησε τον άντρα της και σαν
τρελλοί έτρεξαν και οι δυο στο κρε-
βάτι του παιδιού.

Το βρήκαν να σπαράζει από πυ-
ρετό και ώσπου να τρέξουν να βρουν
γιατρό, το παιδί ξεψύχησε μέσα στη
νύχτα.

— Έγχεφαλικός πυρετός! είπε ο
γιατρός και πιστοποίησε το θάνα-
τό του.

Είχαν δώσει τα πάντα γι' αυτό το
παιδί, χρήμα, τιμή, ήσυχία, εύτυ-
χία, μα το παιδί δε γλύτωσε.

Κατασυντριμμένοι από το μεγα-
λο τους πόνο, γύρισαν από το νε-
κροταφείο σπιτί τους, αυτή έξαν-
τλημένη από τις λιποθυμίες, άυτος
άρρωστος, εξασθενημένος από την
καρδιά του.

Δύο έρείπια, δύο συντριμμένα ψυ-
χικά και κοινωνικά, δυο τσακισμέ-
νες υπάρξεις από τα σκληρά χτυπή-
ματα της ζωής.

Έτσι, η άρρωστη καρδιά του Άν-
τάνη δεν άνθεξε σε τόσο συμφορά,
και έπειτα από τέσσερις μέρες, με-
τά το θάνατο του παιδιού του, πή-
γε κι' αυτός από συγκοπή.

Ούτε ένα δάκρυ δεν είχε πιά να
χύση η κυρία Βρετού. Τάωσε όλα
στο παιδί της... στον άντρα της...
Και ζούσε μέσα στη δυστυχία της,
επειδή δεν είχε τη δύναμη ν' αυτο-
κτονήσει.

Έτσι, γρηά τώρα, η κυρία Βρε-
τού, παρακαλεί το Θεό διαρκώς ν'
αναπάψη το κορμί της, καλώντας
την ψυχή της κοντά στους δυο άγα-
πημένους της!

ΜΙΡΑΝΤΑ

Οι γάτες του μπαχάλικου

Οι φορολογικές άρχες του Κλή-
δελαντ επέτρεψαν σ' τον Ρίτσαρντ
Μάχαν να περάσει στα γενικά έξοδα
της έγχειρήσεώς του τα ποσά που
έδαπάνησε για τη συντήρησι δώδε-
κα γάτων, που έχει στο μπαχάλικό
του για να κυνηγούν τα ποντίκια.

Τι πρέπει να ξέρετε ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

Τί ωφελεί και τί βλάπτει την επιδερμίδα σας

Οι πιο μεγάλες πλάνες επικρατούν μεταξύ των γυ-
ναϊκών για τα ζητήματα που άφορούν το μακιγιάζ,
τα καλλυντικά, κτλ. Στο κατωτέρω άρθρον, ο Γάλ-
λος δερματολόγος δόκτωρ Λωράν δίνει, με τη μορφή
ερωταποκρίσεων, μερικές χρήσιμες πληροφορίες και
διευκρινίσεις σχετικές με τα ζητήματα, που άφορούν
την περιποίηση του γυναικείου προσώπου:

1. Το μακιγιάζ βλάπτει;

«Όχι, έφ' όσον τα προϊόντα που χρησιμοποιείτε
είναι απόλυτως άγνά. Τα «κόλιν κρήμ», που έχουν στη
βάσι τους λαυολίνη, άμυγδαλέλαιο και λίπος φαλί-
νης δεν έχουν επίδρασι χημική στο δέρμα, αλλά μόνον
μηχανική. Το απαλύνουν κι' όταν τα βγάξετε συμπα-
ρασύρουν τις σκόνες και τις άλλες άκαθαρσίες του
προσώπου.

2. Το σαπούνι στο πρόσωπο κάνει κακό;

Το σαπούνι έχει μία άλκαλική επίδρασι στο πρό-
σωπο. Οι σύγχρονες έρευνες απέδειξαν ότι, για τόν
καθαρισμό του δέρματος, είναι προτιμώτερα τα όξέα
από τα διάφορα άλκαλικά παρασκευάσματα.

3. Ποιό νερό ταιριάζει καλύτερα στο πρόσωπο;
«Οποιοδήποτε νερό, άρκεί να μην περιέχει μεγάλη
άναλογία άσβεστωδών ουσιών όπως της βροχής.

4. Η ζωή στο ύπαιθρο είναι καταστρεπτική για
το πρόσωπο;

Κάθε υπερβολή έχει τα δυσάρεστα έπακόλουθα
της. Κυττάξετε τους κηπουρούς και τους ναυτικούς.
Τα πρόσωπά τους είναι ήλιοκαμμένα και όλο ουτίδες.

5. Οι κρέμες εισχωρούν μέσα στο δέρμα;

Ναι. Το δέρμα, ίδίως το προσώπου, άπορροφά,
χάρις στο φαινόμενο της όσμωσης, αυτές τις κρέμες.
Η άπορροφητική αυτή ικανότης που έχει το δέρμα
μειώνεται με την πάροδο της ηλικίας. Στα μικρά
παιδιά, είναι πολύ μεγάλη. Μπορούμε π.χ. να εισα-
γάγωμε ύδράργυρο μέσα στον οργανισμό τους με
άπλες έπαλειψεις.

6. Τα φτιασίδια έμποδίζουν την άναπνοή του
δέρματος;

Το δέρμα άναπνέει, ως γνωστόν, από τους πόρους
του. Άποβάλλει επίσης ιδρώτα και βοηθεί μ' αυτό
τον τρόπο τα νεφρά στην άποτοξίνωσι του οργανι-
σμού. Άλλ' η περιοχή του προσώπου, όπου οι γυναί-
κες βάζουν φτιασίδια, μόλις έχει έκτασι μερικόν τε-
τραγωνικών εκατοστομέτρων και αντιπροσωπεύει ένα
ελάχιστο μέρος σχετικά με το σύνολο της έπιφανείας
του σώματος. Η παρεμπόδισις της άδύλου άναπνοής
και της άποβολής ιδρώτος, που έπέρχεται με τα
φτιασίδια, είναι, συνεπώς, ελαχίστη.

7. Τα μασσάζ ωφελούν τις νέες;

Κατά κανόνα, οι νέες δεν έχουν άνάγκη από μασ-
σάζ και πρέπει να το άποφεύγουν. Το πολύ - πολύ
μερικά τσιμπήματα ή μερικές άναλαφρες έπαφές με
την άκρη του δακτύλου. Τίποτε άλλο. Δεν είναι περισ-
σότερο άξιολογώτατα τα ηλεκτρικά ή μηχανικά μασ-
σάζ. Το δέρμα μιας νέας έχει άρκετή ελαστικότητα,
ώστε το μασσάζ περισσεύει όλοτελο. Τα μασσάζ,
άντίθετα, είναι πολύ άξιολογώτατα στις γυναίκες, όταν
περάσουν κάποια ηλικία.

8. Η έπιθεσις πάγου στο πρόσωπο ωφελεί;

«Ο πάγος έχει τονωτικές ιδιότητες. Άλλ' είναι κα-
τάλληλος μόνο στις γυναίκες που έχουν δέρμα κάπως
σκληρό και συμπαγές. Στις γυναίκες με λεπτή έπι-
δερμίδα προκαλεί ροδόδη άκμή».

9. Ποιά έπίδρασι έχουν οι διάφορες μάσκες;

Οι μάσκες γίνονται είτε από φυσικά προϊόντα, είτε
από άσπραδι, είτε από κροκό αυγού με λάδι.
«Ο κροκός του αυγού άποξηραίνει το δέρμα. Το
άσπραδι, αντίθετα, το απαλύνει. Το άσπραδι τρέφει
επίσης το δέρμα και συμπαράσχει κατά την άφάρι-
σιν του τα νεκρά κυττάρα.

Οι μάσκες από φυτικά προϊόντα ή μέλι απαλύνουν
και ζωογονούν την έπιδερμίδα.

10. Η όρμονοθεραπεία μπορεί να έχει δυσάρε-
στες συνέπειες;

Η χρήση άνδρικών όρμονών, που έγινε κατά τον
τελευταίο καιρό της μόδας, προκαλεί σε μερικές πε-
ριπτώσεις την εμφάνισι άφθονου τριχώματος στο πρό-
σωπο κι' άλλα μέρη του σώματος. Το ίδιο φαινόμενο
παρατηρήθηκε σε γυναίκες, που υπεβλήθησαν σε थे-
ραπεία με όρμονες, λόγω παθήσεων του θυρεοειδούς
ή της υπόφυσεως. Γι' αυτό η θεραπεία με όρμο-
νες πρέπει να γίνεται με μεγάλη προσοχή. Στις πε-
ριπτώσεις αυτές, το καλύτερο που έχετε να κάμετε
είναι να καταφεύγετε σ' έναν ειδικό έπαισημόνα.



ΤΟ ΣΚΗΠΤΡΟ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΚΑΛΙ

«Ο Άγγλος διοικητής του Γκοβαλπορ των Ινδίων είχε καλέσει εκείνο το βράδυ πολλούς φίλους του σε μια οικγενειακή γιορτή, με την ευκαιρία, που η κόρη του Κίττυ είχε τα γενέθλια της. Από θέμα σε θέμα, η συζητήσιμη ήρθε στα μυστηριώδη φαινόμενα του Ινδικού ναού του Σαλμάχ.

Στόν Ιερό αυτό ναό υπάρχει ένα τεράστιο άγαλμα της θεάς Καλί που κρατάει στο χέρι της ένα μικρό χρυσό σκήπτρο, στολισμένο στην κορφή του μ' ένα μεγάλο ρουμπίني. Πολλοί τυχοδιώκτες έχουν προσπαθήσει να το κλέψουν.

Όλοι όμως είχαν πληρώσει με τη ζωή τους την άπομπή τους αυτή. Ένας μόνο είχε κατορθώσει να ξεφύγει το θάνατο. Μια κίτρινη όμως διατηρούσε μια τραγική ανάμνηση της τολμής του. Είχε χάσει το δεξί ιερόσουλ του στο καί το μυαλό του είχε σαλεύει απ' τον τρόμο. Από συγκεχυμένες αφηγήσεις του δυστυχισμένου νεού, είχε γίνει γνωστό ότι κατόρθωσε να φτάσει ως το άγαλμα. Τη στιγμή όμως που έτοιμαζόταν ν' αρπάξει το σκήπτρο, ένα κορπύρο λεπίδι, κινημένο από κάποιο μυστηριώδη μηχανισμό, του έκοψε το χέρι, κάνοντάς τον να σωριαστεί αναίσθητος.

Αναπαύοντας το δράμα αυτό, η Κίττυ Λάρσον έδωσε στους καλεσμένους της μια εξήγηση που μπορούσε να ήταν η σωστή:

«Εκείνος που ρίχτηκε στην τρομερή αυτή περιπέτεια, δεν θα είχε υπολογίσει σε κανένα ταπεινό υπολογισμό. Δεν θα ήταν δηλαδή κανένας κοινός λαοπρόβλητος, αλλά ένας νέος τυφλωμένος από ένα τρελό πάθος. Ίσως να τον είχε απράξει ο πάθος να φανεί αξιός και τολμηρός στα μάτια κάποιας γυναίκας.

— Πάντως η απόπειρα αυτή ήταν η τελευταία. Από τότε κανείς δεν τόλμησε πια να ρισκινδυνεύει.

— Μπορώ να ρισκινδυνεύω τη ζωή μου, είπε ο ταγματάρχης Λίμπερτ, για κάτι το ιερό, για την πατρίδα, για την ανθρωπότητα, για το καθήκον, όχι όμως και για μια ιδιοτροπία, για ένα γυναικείο χαμόγελο.

— Γιατί όχι; φώναξε ο νεαρός Τζωρτζ Λάρτον. Μήπως οι ιππότες δεν ρισκινδύνευαν άλλοτε τη ζωή τους για χάρη της ωραίας τους; Τα λόγια του έγιναν δεκτά με ειρωνικά χαμόγελα.

«Όταν όμως ύστερα από λίγο άρχισε ο χορός, η Κίττυ έπιασε τον Τζωρτζ από το χέρι, λέγοντάς του χαρούμενα:

— Έλάτε να χορέψουμε, κύριε Λάρτον.

— Ευχαρίστως, απάντησε.

σε εκείνος αγκαλιάζοντάς την απ' τη μέση, παρασυρμένος μαζί της απ' το λικνιστικό ρυθμό του βάλου.

— Γιατί μίλησατε έτσι πριν; τον ρώτησε η νέα.

— Γιατί σας αγαπώ! της είπεν ο Τζωρτζ με φωνή που έτρεμε ελαφρά.

— Αυτός είναι ο λόγος που σας κάνει τόσο τολμηρό;

— Κατάλαβα πώς ποθείτε ν' αποκτήσετε το σκήπτρο της θεάς. Μήπως για χάρη σας δεν θυσίασθε ο Ντίκ Χάρμαν, ο άνθρωπος με το κομμένο χέρι, που θέλησε να εκπληρώσει τη φλογερή επιθυμία σας;

«Η νέα έγινε κατάχλωμη και ο καθάλλιος της βιάστηκε να την πιάσει στην βράντα για να συνέλθει από την ταραχή της.

— Το ξέρετε λοιπόν; φιδύρισε.

— Το ξέρω και ξέρω ακόμα πώς ο Ντίκ είναι τώρα κλεισμένος σε φρενολογική κλινική, επειδή έχει πάθει άθεραπευτη έγκεφαλική διαταραχή.

«Η Κίττυ σκέπασε τ' ωραίο της πρόσωπο με τα λευκά της χέρια.

— Εκείνος το θέλησε, τραύισε. Το εξομολογήθηκε μια μέρα πώς θα έδινε οτιδήποτε για να πάρει το σκήπτρο της θεάς, γιατί μια μάγισσα της Καλκούτας μου είχε προφητεύσει κάποτε πως ο πλούσιος μου και η ευτυχία μου ήταν συνδεδεμένα μ' ένα μεγάλο ρουμπίνι που βρισκόταν πάνω σ' ένα ιερό σύμβολο. Και ο Ντίκ θέλησε να μ' ευχαριστήσει.

«Όταν, μετά την αποτυχία του, τον είδα άκρωτηριασμένο, τον λυπήθηκα και του πρόσφερα την καρδιά μου και το χέρι μου. Ίσως η μεγάλη χαρά που του πρόσφερε η απόφασή μου αυτή, έκανε το λογικό του να σαλεύσει. Τι μπορώ να κάνω πια εγώ; Να παντρευτώ έναν τρελό;

— Έχετε δίκιο, Κίττυ...

«Επιθυμείτε ακόμα το μοιραίο σκήπτρο;

— Πάντοτε, φιδύρισε η νέα, κυττάζοντας το συνομιλήτη της με μάτια που έλαμπαν. Είπε ένας μαγνήτης για μένα.

— Κι' αν εγώ τα καταφέρω;

«Ο Τζωρτζ έκανε την ερώτησή αυτή πιστεύοντας πως η Κίττυ δεν θα δέχονταν ποτέ να δημιουργήσει και δεύτερο θύμα. Εκείνη όμως έσφιξε δυνατά το χέρι του και με τα χείλη της σχεδόν κολλημένα στα δικά του, φιδύρισε:

— Ω, αν επιτύχης!...

«Υστερα από μερικές μέρες, η Κίττυ έλαδανε ένα δέμα που συνοδεύονταν από

ένα γράμμα. Ανοίξε το φάκελλο και διάβασε:

«Εκράτησα την υπόσχεσή μου. Μέσα στο κουτί θα βρείτε ό,τι μου ζητήσατε».

«Επείγε μια κραυγή χαράς και με δάχτυλα που έτρεμαν απ' τη συγκίνηση, ξεδίπλωσε το δέμα και άνοιξε το κουτί. Μέσα σ' αυτό, πάνω σ' ένα λευκό βελούδο, βρισκόταν το χρυσό σκήπτρο με το ρουμπίνι.

«Επί τέλους είχε μπροστά στα μάτια της το περσικό που θα της εξασφάλιζε ένα λαμπρό μέλλον. Μια ψυχρή λάμψη πέρασε απ' τα μάτια της.

— Δεν φαντάζομαι να τρελλαθώ κι' αυτές φιδύρισε, όταν θα το πω πώς η καρδιά μου είναι πιο σκληρή απ' αυτό το ρουμπίνι.

Και πιάνοντας το σκήπτρο το έσφιξε δυνατά μέσα στα χέρια της. «Αμέσως όμως έβγαλε μια κραυγή πόνου. Κάποια κρυμμένη αιχμή της είχε τρυπήσει την παλάμη και στο κέντρο της φάνηκε λίγο αίμα.

Βλέποντας πώς το τραύμα ήταν επιπόλαιο, η νέα σκούπισε το αίμα κι' έκανε να βάλει το σκήπτρο μέσα στο κουτί. Τότε μόνο πρόσεξε πώς μέσα στο κουτί βρισκόταν ένα σημείωμα. Το πήρε και διάβασε:

«Ο άνθρωπος που σας παρουςίασθε ως Τζωρτζ Λάρτον είναι ο Γουλιέλμος Χάρμαν, αδελφός του Ντίκ, του θύματος του τρομερού εγκαισμού σας. Ο δυστυχισμένος Ντίκ έχασε τα λογικά του όχι από υπερβολική χαρά, αλλά εξ' αιτίας της περιφρονησίας που του δείξατε όταν γύρισε άκρωτηριασμένος. Η τιμωρία που σας περιμένει είναι σκληρή, αλλά δίκαιη!...».

«Η Κίττυ χλώμιασε. Το μέτωπό της βράχηκε από κρύο ιδρώτα. Τι έσημαινε η τελευταία φράση του γράμματός;

Μια τρομερή υποψία πέρασε ξαφνικά απ' το μυαλό της. «Ορμησε έξω απ' το δωμάτιο θέλοντας να καταπνίξει την ταραχή της. Μια παράξενη αδιαθεσία είχε αρχίσει κι' όλες να την καταλαμβάνει. Έξαφνα έβγαλε ένα ουρλιαχτό αγωνίας. Είχε αισθανθεί στο δεξί της χέρι έναν όξυ πόνο. Το κυττάζε και είδε πώς τα δάχτυλα της φούσκωναν και μαύριζαν.

Νικημένη από τον τρόμο λιποθύμησε. Οι δικοί της κάλεσαν αμέσως ένα γιατρό που αφού την εξέτασε δήλωσε πως μόνο μια χειρουργική επέμβαση θα της έσωζε τη ζωή. Και πράγματι, της έκοψαν το χέρι απ' τον καρπό, αφήνοντάς την ανάπηρη, όπως ήταν ο δυστυχισμένος ο Ντίκ!...

Στόν Ινδικό ναό του Σαλμάχ, η θεά Καλί σφίγγει πάντα στο χέρι της το χρυσό σκήπτρο της. Εκείνο που ο Γουλιέλμος Χάρμαν είχε στείλει στην Κίττυ, εφωδιασμένο με την δηλητηριώδη αιχμή, για να εκδικηθεί τον αδελφό του, δεν ήταν παρά μια πιστή απόμνηση.

ΤΟΜ ΉΒΑΝΣ

ΚΑΝΑΚΟΒΙΤΙΚΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

Το φαιδρό του Χότζα

Κάποτε που ο Ναστραδίν Χότζας είχε μεγάλες οικονομικές στενοχώριες άνοιξε λίγο έξω απ' το χωριό του ένα χάνι.

Πέρασε πολύς καιρός κι' ένα πρωί, περιουδύνοντας στην Ασία, στάθηκε έξω από το χάνι ο Σουλτάνος με την ακολουθία του.

— Θα ήθελα δυο αυγά βραστά, είπε ο Σουλτάνος στον υπασπιστή του κι' ένα ποτήρι καλό κρασί, γιατί πεινώ.

Ο υπασπιστής έτρεξε αμέσως και διάταξε το Χότζα να ετοιμάσει αμέσως τ' αυγά.

«Όταν ο Σουλτάνος απόφαγε, ρώτησε το Χότζα τι του χρωστάει.

— Δέκα γρόσια, πολυχρονωμένο μου, απάντησε ο Ναστραδίν.

Ο Σουλτάνος απόρησε για την εξωφρενική τιμή που ζητούσε και τον ρώτησε:

— Μπρέ, Χότζα, γιατί ζητάς τόσο ακριβά για δυο αυγά βραστά; Τόσο σπάνια γεννάνε οι κόττες στο χωριό σου;

— Όχι, πολυχρονωμένο μου, αποκρίθηκε ο Χότζας, δεν γεννούν σπάνια οι κόττες στο χωριό μου, αλλά πολύ σπάνια διαδίδουν οι Σουλτάνοι απ' το χάνι μου!...

★

Μια εποχή ο Ναστραδίν Χότζας αποφάσισε να κάνει τον πραγματευτή για να βγάλει το ψωμί της φανίλιας του. Οικονομία λοιπόν λίγους παράδες, άγούρασε μερικά κασμήρια και πήγε στο διπλανό χωριό να τα πουλήσει.

Εκεί που γύριζε και τα διαλαλούσε, τον σταμάτησε ένας αγάς, διάλεξε ένα κασμήρι και τον ρώτησε πόσο έχει ο πηχός.

Ο Χότζας για να κερδίσει με μιάς όσο μπορούσε περισσότερα, είπε στον αγά την τριπλάσια τιμή.

«Ο αγάς, που δεν ήταν βλάκας, γούρλωσε τα μάτια του και ξεφώνισε:

— Βαί! βαί! Κύντα τον πεζεβέγκ! Κύντα τον κλέφτη!... Κύντα το μασκαρά!...

«Ατάραχος ο Χότζας, κάρφωσε τα μάτια του πάνω του κι' απάντησε:

— Τον κυττάω! Τον κυττάω, αγά μου!...

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο γ ι α τ ρ ό ς : Πώς βρήκες το σύγγραμμά μου περί άντνιας;

— Υπέροχο!... Διαβάζοντάς το... κοιμάμαι!...

★

Σ τ ό δ ρ ό μ ο : Ο μάγκας: Τρία και δύο πόσα κάνουν, δεσποινίς;

Η μ ο δ ι σ τ ρ ο ύ λ α : Στα μάτια σου, παληάνθρωπε!

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση οποιουδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγραφου άδείας της Διεύθυνσης του «Θραυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τώ άρθρω 6 § 1 τού Α. Ν. 1092/1938.

Ιδιοκτήτης: Διευθυντής: Ιωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Βησσαρίωνος άρ. 3. Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Φραγκίσκος Μαλατέστας Μενελάου 9. Αθήναι.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησιο Δογ 150.000
Εξώτισιο 75.000
Γουλιανός 40.000

Ευδασματο Εσωτερικού διά ταχυδρομικής επίταγής και Έξωτισιο διά ταχυδρομικής επίταγής προς τόν κ. Ιωάν. Παπαγεωργίου.

Ο ΣΚΥΛΟΣ του πειρατή

Παράξενο διήγημα

Επειδή δεν ήξερε κανένα, μπήκε μέσα στο καπηλίο χωρίς να χαιρετήσει και κάθισε σ' ένα τραπέζι παράμερα.

Τέσσερα ζευγάρια μάτια στυλώθηκαν αμέσως πάνω του και τον κυττάζαν με περιέργεια. Ήταν τέσσερις ναυτικοί, που κουτσόπιναν. Δεν είχαν ξαναδεί ποτέ αυτό τον καινούργιο πελάτη που είχε μπή στο καπηλίο.

Ο κάπελας παράτησε τον πάγκο του και πήγε κοντά του.

— Κάτι να φάω και να πιώ, είπε ο καινούργιος πελάτης. Λίγο κρέας στη σχάρα...

Ο κάπελας άπομακρύνθηκε μ' ένα καλόκαρδο χαμόγελο. Τούκανε πάντα ευχαρίστηση όταν του δινόταν η ευκαιρία να περιποιηθεί έναν καινούργιο πελάτη. Ήταν σαν να βγαίνει από τη ρουτίνα και τη μονοτονία της καθημερινής ζωής.

Ξαναγύρισε σ' λίγο, φέρνοντας μια ζεστή μπριζόλα και κρασί.

Ο πελάτης έσκυψε το κεφάλι πάνω στο πιάτο.

— Το κρέας φαίνεται καλό, είπε. Πάντα το κρέας είναι σωστό...

μαγαζί μου, απάντησε με περηφάνεια ο κάπελας.

— Πάντα;... ρώτησε ο πελάτης σαν να μην το πίστευε.

— Καί βέβαια πάντα... Είπε η πρώτη φορά που έρχόσαστε σ' αυτό το λιμάνι.

— Ναί, η πρώτη φορά...

Επειτα από λίγο πρόσθεσε:

«Είμαι πηγαίνωμε πάντα στο Βορρά... Γη και θάλασσα είναι πολύ κρύα εκεί... Δεν είναι όμορφα όπως εδώ».

Οι τέσσερις πελάτες, που, για μερικές στιγμές, είχαν ξεχάσει το νεφεμένο, ακούγοντάς τον να μιλάει, ξαναγύρισαν προς το μέρος του.

«Απ' έξω έφτανε ο μονότονος θόρυβος που έκαναν τα κύματα της θάλασσας, χτυπώντας στα βράχια. Κάπου-κάπου, ένας διαβάτης περνούσε στο δρόμο.

Ο καινούργιος πελάτης χαμογέλασε. Αισθανόταν την επιθυμία να μιλήσει, να πη ένα σωρό πράγματα... Αλλά, ξαφνικά, χλώμιασε και γύρισε το κεφάλι του προς την πόρτα.

— Τον ακούτε; είπε μ' αλλαγμένη φωνή. Γαυγίζει.

Οι τέσσερις ναυτικοί κι' ο κάπελας τέντωσαν τ' αυτιά τους.

— Ο σκύλος γαυγίζει, ξαναείπε ο καινούργιος πελάτης.

— Για ποιο σκύλο μιλάς; ρώτησε ο κάπελας.

«Όλοι κρατούσαν την αναπνοή τους, προσπαθώντας ν' ακούσουν.

Ο κάπελας διέκοψε τη σιωπή.

— Δεν είναι κανείς, είπε. Δεν ακούω κανένα γαυγισμό...

Οι τέσσερις άλλοι έκαναν μια κίνηση με το κεφάλι για να δείξουν πως ούτε αυτοί ακούγουν τίποτε.

— Έρχεται προς τα δώ, ξαναείπε ο καινούργιος πελάτης.

Μια άστρατη τρόμου πέρασε από τα μάτια των πέντε ανθρώπων, που βρισκόταν μέσα στο καπηλίο.

— Από ποιο καράδι είσαι; ρώτησε ο κάπελας τον καινούργιο πελάτη.

Είμαι ο καπετάνιος του «Κουζί», απάντησε αυτός, ορδύνοντας το κορμί του. Και τώρα το ξέρετε.

Οι τέσσερις άνθρωποι τινάχτηκαν αμέσως όρθιοι. Ένας υπόκοφος βρυχηθός βγήκε απ' το λαιμό τους.

— Έξω από δώ, ούρλιαξε με θυμό ο κάπελας.

«Αλλ' ο καπετάνιος του «Κουζί» δεν κινήθηκε από τη θέση του.

— Το σκυλί είναι εδώ, είπε. Δεν μπορεί πια να γίνει τίποτε.

«Εκείνη τη στιγμή, η πόρτα άνοιξε μόνη της κι' ένας μαύρος σκύλος μπήκε μέσα στο καπηλίο. Δεν διέφερε από οποιονδήποτε άλλο μαύρο σκύλο. Μόνο που τα μάτια του γυάλιζαν παράξενα.

— Δεν το θέλησα εγώ, είπε ο καπετάνιος. Δεν θέλησα ποτέ τίποτε. Αλλ' αυτό το σκυλί δεν μ' αφήνει ούτε βήμα. Είμαστε δεμένοι μαζί... Δεν μπορώ να φύγω...

«Οπως ξέρετε, είναι το σκυλί του καραβιού... Δεν είναι το σκυλί μου... Εγώ είμαι ο άνθρωπος του...

«Η φωνή του ήταν μονότονη και βραχνή.

— Και τώρα τί θα γίνει; ρώτησε ο κάπελας.

Ο καπετάνιος ανασήκωσε τους ώμους.

— Δεν διευθύνω εγώ, απάντησε. Το σκυλί διευθύνει... Αυτό είναι ο αφέντης...

Το καρόβι είναι γεμάτο από σκελετούς... Τώρα κοιμούνται... Μά, μόλις το σκυλί γαυγίσει, θα τινάχουν όλοι όρθιοι και θα τρέξουν στα πανιά και στο τιμονί...

Επειτα θα φύγουμε... Δεν ξέρω ποτέ που πάμε. Το μόνο που ξέρω είναι πως κάνει πολύ κρύο εκεί και πως το σκοτάδι είναι πυκνό σαν πίσσα...

Οι μόνιι ζωντανόι μέσα στο πλοίο είμαστε ο σκύλος κι' εγώ... Αλλ' είμαστε σ' αλήθεια ζωντανοί;... Δεν το ξέρω, όπως δεν ξέρω γιατί γίνεται αυτό που γίνεται...

Μά φαίνεται πως έτσι είναι σωστό... Καταλαβαίνεις τη σημαίνει νάχης πάντα για συντροφιά σκελετούς...

Γιατί, λοιπόν, κάποιος από σας δεν δοκιμάζει να με σκοτώσει;... Αλλά, μπά! Πολλοί προσπάθησαν ως τώρα να το κάνουν. Χαμένος κόπος!

«Η μοίρα μου είναι να μη πεθάνω ποτέ. Χειρότερη τιμωρία απ' αυτή δεν μπορούσε να γίνει.

— Δολοφόνε! φώναξε ο κάπελας.

«Όπως αναφέρει η παράδοσι, το «Κουζί» ήταν ένα πειρατικό, που αρμένιζε χρόνια και χρόνια στις θάλασσες, ληστεύοντας τα πλοία. Κι' απ' πειρατές, που βρίσκονταν πάνω σ' αυτό, είχαν μαζέψει αμέτρητους θησαυρούς και τους είχαν κρύψει σ' ένα έρημονησί στη μέση του ωκεανού...

Μια μέρα, λοιπόν, πήγαν σ' αυτό, με την απόφαση να μοιράσουν τους θησαυρούς μεταξύ τους και να γυρίσουν στην κοινωνία για να ζήσουν σαν τίμιοι άνθρωποι. Και τότε ένα ορατικό σχέδιο πέρασε από το μυαλό του καπετάνιου. Μια νύχτα, που οι συντρόφοι του κοιμόνταν, έπειτα από ένα γερό φαγητό, τους σκότωσε έναν-έναν με το χέρι του.

«Υστερα, φόρτωσε τους θησαυρούς στο πλοίο, μπήκε κι' αυτός μαζί με το σκύλο κι' έφυγαν. Μά, ξαφνικά, είδε πως πάνω στο «Κουζί» δεν βρισκόταν μόνο ο σκύλος κι' αυτός. Οι σύντροφοί του είχαν ξαναγυρίσει. Μόνο που δεν ήταν πια ζωντανοί. Είχαν ξαναγυρίσει οι σκελετοί τους.

Κι' αυτοί τώρα μαζί με το μαύρο σκύλο ήταν τα αφεντικά μέσα στο πλοίο.

— Δεν μπορεί να γίνει τίποτε, αναστέναξε ο καπετάνιος.

Και διευθύνθηκε προς την πόρτα.

Οι τέσσερις ναυτικοί τον ακολούθησαν με σκυμμένο το κεφάλι σαν αυτόματα.

Το μαύρο σκυλί έκλεινε την πένιμη συνοδεία...

Τα βήματά τους χάρηκαν σ' λίγο μέσα στη νύχτα. Ο κάπελας έκανε τότε το σταυρό του, μουρμούρισε κάποια προσευχή κι' έπειτα άπλωσε την πόρτα πηδουρίζοντας:

— Είστε τρελλοί και βλάπτετε όπτασίες... Τρελλός και κακοσμένος!...

ΡΑΛΦ ΚΝΟΚΕΡ



Τί πρέπει να γνωρίζετε...

Οι γυναίκες προσπαθούν με κάθε θυσία να είναι ωραίες και να παρατείνουν όσο το δυνατόν περισσότερο τα νεύατα και την φρεσκάδα του προσώπου των. Στην πραγματοποίησή του πόνου των αυτών έρχεται να τις βοηθήσει η αισθητική επιτήρηση, που απ' το ένα μέρος με τα διάφορα μέσα και τις μεθόδους υποδεικνύει πώς επιτυγχάνεται η καλή διατήρηση, κολιέρι και τόνωση των φυσικών χαρακτηριστικών του προσώπου, κι' από τ' άλλο ποιά είναι τα κατάλληλα καλλυντικά που ταιριάζουν σε κάθε ποιότητα επιδερμίδας και που μπορούν συγχρόνως ν' απορροφώνουν ή να περιόρουν κάθε είδους ελάττωμα.

Κάθε γυναίκα, λοιπόν, πρέπει να γνωρίζει τα μέσα που χρησιμοποιούνται για την καλή διατήρησή κι' εμφάνισή της επιδερμίδας, σύμφωνα με τις αντιλήψεις του καιού και του ώριου, για να τη διατηρήσει για πολύ καιρό λεία, ελαφρά, ροδίνη κι' απαλλαγμένη από ρυτίδες, στίγματα και διάφορες άλλες αντισθητικές ούλες και παραμορφώσεις, δηλ. ώραια.

Αυστηρώς όμως, από άγνοια, οι περισσότερες άντι να προσέχουν, για να διατηρήσουν την φυσική ωραιότητα της επιδερμίδας του προσώπου των, τηρώντας τους όρους της υγιεινής και χρησιμοποιώντας τα κατάλληλα μόνον προστατευτικά καλλυντικά, κάνουν κατάχρησι άπειρησισι, ειδή και ως έτιχες, πολλών καλλυντικών και εντόνων μακιγιάζ. Και έτσι φορτώνονται με χτυπητά μπινέτι και με ποικιλόχρωμες πούδρες και «φόν ντε τέν», δίχως να λαμβάνουν καθόλου υπ' όψι τους, αν τα καλλυντικά αυτά συμφωνούν με την ποιότητα της επιδερμίδας των ή αν τα χρώματά των ταιριάζουν με την χροιά των ματιών και των μαλλιών των ή τέλος αν αρμόζουν στην ηλικία των ή στην εποχή.

Μακιγιάζ ματιών πολύ έντονο και κακότεχνο, που μετά ένα γέλιο ή δάκρυ κάνει το πρόσωπο να φανταίνεται σ' αχαλκωμένα, μπινέτι και ρουζ πολύ χτυπητά κι' ασύμφωνα με τη χροιά της επιδερμίδας, δεν είναι σπάνιο φαινόμενο, δυστυχώς, στον γυναικείο κόσμο. «Ας προσθέσουμε σ' αυτά και τη συχνότητα αλλαγής της αποχρώσεως των μαλλιών προς ίκανοποίησιν ενός στιγμιαίου βίσιου!...

Και όλα αυτά, γίνονται γιατί δεν υπάρχει αισθητική διαπαιδαγώγησι. Οι γυναίκες πρέπει να κατανοήσουν καλά ότι τα πολλά και ακατάλληλα καλλυντικά και τα χτυπητά μακιγιάζ, καταστρέφουν εκτός των χαρακτηριστικών και το πολυτιμότερο δώρο με το οποίον η φύσις έχει προίκσει την καθεμιά: την φυσική όμορφη. Ένας κατάλληλος και απαλός χρωματισμός πούδρας, κραιγιών ή μπινέτι, βολέμενος άπάνω από ένα ανάλογο και λεπτό υπόστρωμα καλλυντικού, δείχνει πιο νέο κι' ανθρόρ το πρόσωπο από ό,τι πραγματικώς είναι, όπως αντίθετα πάλι, ένα βαρύ, άτεχνο κι' ασύμφωνο σε χρωματισμό μακιγιάζ, ιδίως δε πολύ φανταχτερό κι' έντονο, μπορεί να καταστρέψει την εμφάνισι και της πιο ανθρόρης επιδερμίδας.

Επίσης η εποχή παίζει σημαντικό ρόλο στην χρήσι του μακιγιάζ. Γενικώς το μακιγιάζ πρέπει να εγκαταλείπεται τους καλοκαιρινούς μήνες και ιδίως τις ώρες της μεγάλης ζέσης, γιατί όσο καλό κι' αν είναι το μακιγιάζ, σε πρόσωπο που ιδρώνει θα διαλυθεί και τότε ένα ώραιο πρόσωπο μεταβάλλεται αμέσως σε χολκωμονία. Οι ώρες αυτές είναι οι μεσημεριανές και οι απογευματινές. Ένα καλλυντικό γάλα ή μια δροσιστική λοσιόν — ως προστατευτικά μέτρα για τον ιδρώτα και το κόψιμο του ήλιου — και από πάνω ένα απόδο στρώμα μιας λεπτής πούδρας είναι αρκετά για τις ώρες αυτές. «Όταν σουρωμένη και δροσίση τότε μπορεί να γίνεται ένα ελαφρό μακιγιάζ, αν και αυτό μπορεί να λείψει ολότελα τους μήνες της μεγάλης ζέσης, γιατί έτσι ξεκουράζεται η επιδερμίδα του προσώπου, ζυγονείται και αποχτά περισσότερη όμορφη κι' ανθρότητα για το χειμώνα.

Η πραγματική όμορφη και η φυσική ανθρότης δεν επιτυγχάνονται με τη χρησιμοποίησι προσωρινών μέσων εξωραϊσμού, όπως είναι τα πολλά και ακατάλληλα για την ποιότητα της επιδερμίδας (ζέρρα ή λιπάρ) καλλυντικά και τα πολλά στρώματα, που πρώτα τασάκουν την επιδερμίδα.

Τα διάφορα «φόν ντε τέν» και οι εντόνες χρωματισμένες με μεταλλικές ζαφές πούδρες, δεν έχουν ποτέ καλή αποτελεσματικότητα για την επιδερμίδα γιατί λειτουργεί μέσα απ' τους άπειρους πόρους της, που τα καλλυντικά με τη συχνή χρήσι τους φράζουν, επιποδίζοντας την κανονική λειτουργία της διαπνοής της και τότε η επιδερμίδα πιάσχει, κινδυνίζει και παραξύνει πρώτα.

Η επιδερμίδα του προσώπου για να διατηρηθή φυσιολογικά ανθρόρ, λεία και στιλπνή έχει ανάγκη τακτικής υγιεινής περιποιήσεως, γιατί έχει να παλαίση, εκτός όλων αυτών που αναφέραμε παραπάνω, και έναντι των εξωτερικών εχθρών της: των διαφόρων καιρικών μεταβολών, της σκόνης, του ιδρώτος, του ήλιου και των παυερβιδών καταχρήσεως της μόδας! που κι' αυτές επιδρύνουν βλαβερώς, όπως η κατάχρησι των οινόπνευματων, του καπνού, κ.τ.λ.

Και οι πολλές κρίμες ακόμα πρέπει τάρα το καλοκαίρι ν' αποφεύγονται γιατί διατελλουν τους πόρους, ενώ συγχρόνως τους φράζουν και έτσι επιτείνουν την ασπιεία της επιδερμίδας, υποβοηθώντας ακόμα μαζί με τον άσθονο ιδρώτα και την σκόνη την ανάπτυξη εξανθημάτων και μιμητικών. Κάθε μικρό μιμητικό ή μαυράκι στο δέμα και κάθε ερεθισμός και μόλυνσις του από τα διάφορα βακτηρίδια του αέρος, αυξάνει και πληθαίνει την εποχή αυτή του

